

DECEMBER 17., SZERDA

ELNÖKÖL: ROURE ASSZONY

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

2. Mandátumvizsgálat: lásd a jegyzőkönyvet

3. 2009. évi általános költségvetési tervezet, a Tanács által módosított formában (minden szakasz) (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Költségvetési Bizottság nevében Haug asszony és Lewandowski úr által benyújtott, az Európai Unió 2009-es pénzügyi évre vonatkozó, a Tanács által módosított (minden szakasz) általános költségvetésének tervezetéről (16257/2008 – C6 0457/2008 – 2008/2026(BUD)) szóló jelentés (A6-0486/2008).

Jutta Haug, előadó. – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, úgy tűnik, a Tanács soros elnöke még nem érkezett meg. Mindenesetre az európai költségvetés második olvasata holnap kerül napirendre. Valószínűleg nem sok időt igényel majd a szavazás. Hogy kevés dologról kell szavaznunk, és hogy még kevesebb vitás kérdés maradt, valamennyi részt vevő képviselő konstruktív együttműködésének köszönhető – mind a szakértői bizottságokban, mind pedig a Költségvetési Bizottságban –, amiért őszintén hálás vagyok. Annál is inkább elégedett vagyok, hiszen tudom, hogy ez korántsem magától értetődő. Ez érvényes a Költségvetési Bizottság csapata által végzett előkészítő munkára, a csoport valamennyi munkatársának, valamint a személyi asszisztensek munkájára egyaránt, tehát köszönet illeti mindnyájukat.

Köszönet illeti a Bizottságot is az együttműködési készségért. Lehet, hogy közleményei nem minden résztvevő tetszését nyerték el, de mindig segítséget jelentettek, és mindenekelőtt, a legkülönbözőbb szinteken is megkerestek, amit a Tanács elnökségéről nem lehet elmondani. A Tanács francia elnöksége engem, a főelőadót mind a mai napig egyetlen egyszer sem keresett meg. Egyetlen egyszer sem! Még a november 13-i háromoldalú megbeszélés előtt írt levelemre sem kaptam választ, ami meglehetősen furcsa és nagyon nyugtalanító.

A Tanács által az egyeztető megbeszélésen tanúsított magatartás azonban egyáltalán nem volt szokatlan vagy meghökkentő. Magatartása és hozzáállása olyan volt, amilyenre számítottunk. Először is, semmilyen körülmények között ne legyen semmiféle felülvizsgálat. Másodszor, a kifizetéseket minden esetben le kell csökkenteni, még akkor is, ha a kifizetések és a kötelezettségvállalások között szakadék keletkezik. Harmadszor, az adott üzleti év el nem költött előirányzatait lehetőleg azonnal át kell adni. Mindenesetre mintegy 4,9 milliárd eurónyi összeg kerül vissza a pénzügyminiszterek kasszájába. A Parlament örömmel nyugtázza, hogy sikerült meggyőznie a Bizottságot arról, hogy ígéretet tegyen vidékfejlesztési célokra fordítandó 700 millió euró átvitelére. Úgy gondoljuk továbbá, hogy az eljárások egyszerűsítésére és a strukturális alapok programjainak gyorsabb végrehajtására vonatkozó kötelező érvényű közös nyilatkozatok, valamint az az ígéret, hogy szükség esetén még több kifizetési alapot késlekedés nélkül rendelkezésre bocsátanak, segítséget fog jelenteni a következő pénzügyi év feladatainak kezelésében.

Nem éppen hétköznapi feladatokról van szó. A pénzügyi piacok válsága és a válság továbbgyűrűzése a reálgazdaságba valamennyi tagállamban éreztetni fogja hatását. A Parlament tehát természetesen kész arra, hogy a már eddig is az Európai Unió rendelkezésére álló pénzügyi eszközökön felül továbbiakat szabadítson fel a munkahelyteremtés, illetve a munkahelyek megőrzése céljára, a gazdasági fellendülés biztosításához. Fel vagyunk készülve arra, hogy a lehető leggyorsabban megtegyünk minden szükséges intézkedést – természetesen nem válogatás nélkül, de amennyiben világos, hogy a pénzügyi eszközök milyen projektek támogatására szolgálnak, és hogy azok megfelelőek, senkit nem fogunk cserben hagyni.

A Parlament kész a középtávú pénzügyi programok felülvizsgálatára is. Először azonban a Tanácsnak közös álláspontot kell kialakítania.

Lehet, hogy holnap második olvasatban szavazunk, de az a sejtésem, hogy amiről szavazni fogunk, csupán egy pénzügyi keretterv. Az év során szükség lesz arra, hogy időről időre kiegészítésekkel éljünk.

Janusz Lewandowski, előadó. – (PL) Elnök asszony, az európai intézmények költségvetésének második olvasata lényegében az első olvasat ismétlése lesz, és rám vár az a feladat, hogy megmagyarázzam, miért.

A Tanács esetében tiszteletben tartjuk a kölcsönös bizalmon alapuló megállapodásunkat és értékeljük, hogy a Tanács megszorításokkal él a 2009-es költségvetési kiadások tekintetében, miközben elismeri, hogy a vitacsoporttal kapcsolatban szükség van további források bevonására. A többi intézmény vonatkozásában érdemes megjegyezni, hogy a Számvevőszék forrásigénye az új székházzal kapcsolatos előlegek miatt növekedett meg (a végeredményt tekintve az új székház finanszírozásának e módszere költséghatékony lesz az európai adófizetők szempontjából), valamint, hogy az Európai Bíróság esetében az új sürgősségi eljáráshoz – az új munkatársak alkalmazásának finanszírozásához – szükség lesz források bevonására.

Ami az Európai Parlamentet illeti, ebben az évben teszteltük a kísérleti projektet. A kísérleti projekt biztató eredményekkel kecsegtetett, a Parlament igazgatási szolgálatainak hála, amiért Rømer főtitkár úrnak személyesen is köszönetet szeretnék mondani. A teszt meglehetősen fontos volt, hiszen ez az év az új választások miatt különleges az Európai Parlament számára – a választási kampány és a képviselők jogállására vonatkozó teljesen új szabályozások finanszírozásának, valamint a nyugdíjalapokra vonatkozó jobb átláthatóság és az asszisztensek alkalmazására és finanszírozására vonatkozó új szabályozások szükségessége miatt. Jó hírnék tekinthető, hogy egy választási évben foglalkozunk a képviselők és asszisztensek ügyével.

Természetesen ez további költségeket jelent az Európai Parlament költségvetésében. Ennek ellenére, erőfeszítéseinknek köszönhetően sikerült elérnünk azt a célt, amelyre már évek óta törekszünk, vagyis, hogy az Európai Parlament költségvetése – a speciális szükségletektől függetlenül – ne haladja meg az Európai Unió igazgatási kiadásainak 20%-át. Mindent összevetve úgy néz ki, hogy a csütörtöki szavazás rövid lesz, a koordinátorok jó együttműködésének és az Európai Parlament Főtitkársága kitűnő együttműködésének köszönhetően – és itt külön szeretném kiemelni Marianna Pari és Richard Wester nevét. Ők azok, akiket ez esetben mindenképpen meg kell említeni.

Dalia Grybauskaitė, a Bizottság tagja. – Elnök asszony! Hangsúlyozni szeretném, hogy a 2009-es költségvetési tárgyalások nagyon speciálisak, rendkívül fontosak és minden eddiginél nehezebbek voltak. A költségvetés a növekedést és a foglalkoztatást helyezi a középpontba. Az idei költségvetés készítésénél a fejlődő országok élelmiszersegélyezési eszközeinek finanszírozása is hangsúlyt kapott. Együttesen képesek voltunk arra, hogy az e célra szánt 1 milliárd euró biztosítása érdekében kiegyensúlyozott megállapodást érjünk el.

A költségvetés önmagában persze nem elegendő. Megfelelően és időben végre is kell hajtani azt. Ebből a szempontból, tekintetbe véve, hogy a kohézió a gazdasági növekedés ösztönzésének kulcsfontosságú tényezője, a Parlament rendkívül fontosnak tartja a költségvetés végrehajtásának hatékonyságát, valamint a fejlesztés és az egyszerűsítés szükségességét. A tárgyalások során ebben egyetértés alakult ki. A Bizottság támogatja ezt a célkitűzést, és javaslatokat terjesztett elő a végrehajtás gyorsítására és a strukturális alapok igazgatásának egyszerűsítésére vonatkozóan.

Múlt héten az Európai Tanács teljes mértékben támogatta ezt a megközelítést, és én remélem, hogy a vonatkozó jogszabályok szükséges változtatásai tekintetében összességében zökkenőmentes megállapodás születhet.

A közeljövőre tekintve mindnyájunknak látnunk kell, hogy az európai gazdasági és pénzügyi válság kezelése miatt rövidesen újabb feladatokkal kell megbirkóznunk. A Bizottság által előterjesztett, az európai gazdaság fellendítésére vonatkozó terv olyan elemeket is tartalmaz, amelyek kihatással lesznek a Közösség jövő évi költségvetésére. A múlt heti Európai Tanács támogatta ezt a fellendülési tervet. A Bizottság ezért javaslatot terjesztett elő a többéves pénzügyi keret intézmények közötti megállapodásnak megfelelő felülvizsgálatára.

Ezt mind a Parlamentnek, mind pedig a Tanácsnak jóvá kell hagynia az elkövetkező hónapokban, amiben szokás szerint számítok az együttműködésre, különösen a Parlament részéről.

Végezetül szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy a 2009-es költségvetésről szóló megbeszélések valamennyi fél részéről kompromisszumokat igényeltek. Az is kiderült, hogy a legjobb eredményeket az intézmények közötti tisztességes együttműködés szellemében lehet elérni. Mindez nem valósulhatott volna meg a Parlamentnek a tárgyalás egésze folyamán vállalt konstruktív és felelős szerepe nélkül. Továbbá szeretném kiemelni az elnökség döntő szerepét is a tagállamok álláspontjának kezelésében.

Végül pedig hadd mondjak köszönetet a Parlament tárgyalócsoportjának és különösen az elnöknek, Borg úrnak, a 2009-es év előadóinak; Haug asszonynak az innovatív megközelítésért, valamint Lewandowski úrnak és az Európai Parlament költségvetési bizottsága valamennyi politikai koordinátorának, akik rendkívül sok segítséget nyújtottak a Bizottságnak és a Parlamentnek.

Pozitív kimenetelű holnapi szavazást kívánok mindnyájunknak, valamint a vártnál jobb újévet.

László Surján, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (HU) Hallottuk a nehézségeket, amelyekkel meg kellett küzdeni. Ezeket a nehézségeket Jutta Haug vezetésével, azt gondolom, hogy elég sikeresen oldottuk meg. Köszönet illeti őt a munkájáért és azért, hogy az összes frakció úgy érezheti, sajátja ez a költségvetés.

A költségvetés a politika számokban elbeszélve. Vajon mi az az üzenet, amit az Európai Néppárt lát ebben a költségvetésben? Úgy gondoljuk, hogy az európai polgároknak több biztonságot kell adni, és az Európai Unió képes ezt a biztonságot megadni, és kész is erre. A költségvetésének mintegy egyharmada olyan célokra fordítódik, amelyek növelik ezt a biztonságérzést. Az Európai Néppárt, az Európai Demokraták módosítványai ezt mintegy 1 milliárd euróval megemelték, és ezáltal jobban láthatóvá tették, így a kisvállalkozások támogatására, a munkahelyek megőrzésére, ha lehet, számuk növelésére gondolok, az elmaradt térségek fejlesztésére, az energiabiztonságra, olyan projektek tervezésére a támogatására, mint a Nabucco. De nagyon fontos éppen napjainkban az élelmiszerbiztonság is, nem beszélve persze a schengeni határok védelméről, és az illegális bevándorlás akadályozásáról.

Természetesen akármilyen jó ez a költségvetés, távol van a tökéletestől. A hibák egy részét a tagállamokban kell keresni. Elfogadhatatlan, hogy a tagállamok nem használják fel azokat a lehetőségeket, amelyeket az Unió biztosít számukra, felhasználatlan milliárdok maradnak bent az Unió kasszájában. Némely tagállam mesterséges akadályokat állít, még jobban megnehezíti a pályázatokhoz való hozzáférést, mint amennyire azt itt mi magunk megnehezítettük. Öröndetes az az igyekezet, amellyel a Bizottság egyszerűsíteni akarja ezeket a folyamatokat, de nem szabad megengednünk, hogy a tagállamok ellenkező hatásokat, ellenkező irányú változásokat hozzanak létre.

De nem csak a tagállamokban kell keresnünk a hibát. Az Unió képtelen gyorsan reagálni a változó világ kihívásaira. Persze megoldottuk az élelmiszersegélyt, de micsoda viták árán! És most, amikor előre kellene haladnunk, a gazdasági krízis kezelésében szintén gondjaink vannak. Azt hiszem, hogy a következő időszak, a következő év folyamán lényeges egyszerűsítéseket kell végrehajtunk, mind a meglévő keretekben, mint pedig a nagyobb rugalmasság érdekében. Köszönöm a figyelmüket, és remélem, hogy jó költségvetésünk lesz.

Catherine Guy-Quint, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, biztos asszony, hadd hívjam fel a figyelmet a Tanács távollétére és a francia elnökség részéről bevezetett ama újításra, hogy távollétével „tisztel meg” bennünket, ami most először fordul elő. Azt kell, hogy mondjam, Jutta, hogy noha Ön azt gondolta, hogy a francia elnökség semmibe veszi az Ön személyét, mivel nem kereste meg Önt, én úgy vélem, hogy távolléte egyszerűen arról szól, hogy az elnökség vagy annak miniszterei semmibe veszik az Európai Unió költségvetését.

Nem szeretném újra végigvenni az előadók javaslatait, de egy pár gondolatnál elidőznék. Megismétlem – még egyszer ebben az évben –, hogy a költségvetés és a többéves pénzügyi keret nem megfelelő. Nincs elég forrás a gazdaság fellendülését célzó politikákra, a kutatásra, az egész életen át tartó tanulásra, a hálózatokra és a kis- és középvállalkozásoknak, valamint a mikrovállalkozásoknak szánt segélyekre. Nehéz végrehajtani a területi szolidaritás politikáját, különösen a Kohéziós Alapot, minek következtében eurómilliárdok maradnak meg felhasználatlan kifizetési előirányzatként. Túl sok pénz van elkülönítve a piaci mezőgazdaságra szánt segélyekre, ami felhasználatlan különbözet képződéséhez vezet az új kötelezettségvállalásokat tiltó jogalapok következtében. A vidékfejlesztésre és a környezetvédelemre szánt összegek felhasználásával is problémák vannak. A pénz elaprózódik a biztonság- és igazságügyi szakpolitikákra, messze eltávolodva a Tanács nyilvános kötelezettségvállalásaitól, a polgári szerepvállalást célzó és az információs politikák gyakorlatilag csődbe mentek és nem segítik elő az európai polgárokkal folytatott kommunikációt.

A külső fellépés vonatkozásában tett ígéretek pedig már végképp a realitásérzék teljes hiányáról tanúskodnak. A szükségek folyamatosan nőnek, a világ minden táján válságok és a szegénység terjedése tapasztalható – Szomália, Darfúr, Ázsia, tájfunok, forgószelek, éhség, háború Palesztinában, Koszovóban, most pedig Grúziában –, és az előirányzott források nem változnak. A lehetetlen küldetés évről évre lehetetlenebbé válik.

Csupán a legszegényebb országokban a megélhetési mezőgazdaság fellendítésére tett kísérlethez elengedhetetlen, egymilliárd eurós alap megteremtése kecsegtet halvány reménnyel. A pénzügyi kilátásokban bízva abban reménykedtünk, hogy folytathatjuk a hagyományos politikák végrehajtását, és hogy a rendelkezésre álló különbözet elegendő pénzt biztosít majd a megváltozott szükséghelyzetek kezelésére, amelyekhez még az éghajlatváltozás elleni küzdelmet is hozzá kell tennünk. Ez annak a ténynek a figyelmen kívül hagyása, hogy a költségvetési egyeztetést a Tanáccsal kell folytatni, és a Tanácsnak, vagy inkább úgy mondanám, hogy a 27 tagállam kormányainak, szokásos problémájukon túl az európai gazdaságot fenyegető

pénzügyi válsággal is meg kell birkóznunk, amelyet azonban 27 különböző nemzeti költségvetési válságként érzékelnek.

Ezért vagyunk kénytelenek elfogadni egy olyan költségvetést, amely nincs összhangban a tagállamok elvárásaival, egy olyan költségvetést, amelyben a kötelezettségvállalások és kifizetések közötti szakadék egyre nagyobb aggodalomra ad okot a költségvetési eljárás komolyságát illetően. Az a törekvés, hogy a lehető legkisebb mértékben kelljen hozzájárulniuk az Unió bevételeihez, ahhoz vezet, hogy a tagállamok együgyű és eredménytelen álláspontokat képviselnek. Először is, a kifizetéseket a lehető legalacsonyabb szinten tartják, minek következtében a kifizetési előirányzatok a GDP kevesebb mint 0,9%-át teszik ki, olyan kötelezettségvállalási ígéretekkel, amelyeket soha nem ellenőriznek, és nem segítik elő az európai politikák nemzeti szintű végrehajtását annak érdekében, hogy elkerüljék a társfinanszírozást, és ezáltal a felhasználatlan előirányzatok visszafolyhassanak az egyes államok kasszájába.

Az Unió szokásos politikáit a körülményeknek megfelelő lehető legjobb módon kétségkívül továbbra is végrehajtják. Az innovatív intézkedéseket, amelyeket gyakran a kísérleti projektjeink mozdítanak elő, a Bizottság hajtja végre. Az európai költségvetést azonban az jellemzi, hogy mindent megígér, azonban nem biztosít elegendő forrást a végrehajtási folyamatokhoz, amiben minden egyes tagállam készségesen részt vesz.

Ebben az évben ismét két sürgető problémával kell szembesülnünk. Az első az éghajlatváltozás elleni küzdelem, és bár a Tanácsnak a témával kapcsolatban tett következtetései szerények, de legalább hozott következtetéseket – befektetéseket kell végrehajtani ebben az évben, és a befektetéseket növelni kell 2010-ben. A másik kihívás a meghirdetett 200 milliárd eurós gazdasági ösztönzés. Az összegből csupán 5 milliárd euróra van szükség az új beruházásokhoz. A pénzügyi terv tehát némi felülvizsgálatra szorul.

Tegnap a soros elnökség úgy nyilatkozott, hogy a felülvizsgálati tervet elfogadták, a Tanács azonban azt közölte, hogy elvetették. Most akkor mi a helyzet? Az Európai Parlament Szocialista Képviselőcsoportja készen áll.

Végezetül pedig úgy gondolom, hogy semmiképpen nem folytathatjuk azon az úton, ahol most vagyunk, hiszen a „politikai Európa” a szemünk előtt esik szét. Itt az ideje, hogy felülvizsgáljuk a pénzügyi tervezést és helyreállítsuk az egyensúlyt Európa bevételei és kiadásai közt, megpiszkáljunk néhány szent és sérthetetlennek tűnő politikát, és a dinamikus szakpolitikákat finanszírozzuk annak érdekében, hogy hatékony választ adhassunk az emberek valódi problémáira szerte a világban.

Legvégül pedig sok sikert kívánok a Bizottságnak. Önökön múlik, hogy pontosan végrehajtsák ezt a költségvetést anélkül, hogy egyetlen euró kárba vessze. Az Önök feladata, hogy bizonyítsák a szkeptikus államoknak, és meggyőzzék őket arról, hogy az Unió mind politikai, mind pedig költségvetési szempontból hozzáadott értéket képvisel.

(Taps)

Anne E. Jensen, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DA) Elnök asszony, elsőként köszönetet szeretnék mondani a két előadónak, Haug asszonynak és Lewandowski úrnak a költségvetéssel kapcsolatos rendkívül felkészült és szakszerű munkájukért. Az elnöknek, Böge úrnak, és Grybauskaité biztos asszonynak is köszönettel tartozom kiváló problémamegoldó képességükért. A költségvetés természetesen rendkívül rugalmatlan. A költségvetési keret rugalmatlan – nem egyszerű a mezőgazdasági költségvetési keret felhasználatlan pénzeinek a költségvetés más részeibe történő átcsoportosítása, és újabban a Bizottság szinte rutinszerűen hiányolja ezt a rugalmasságot – kifogásolja ezt a merevséget. Ezért hálásnak kell lennünk a Bizottságnak. Úgy vélem, helyes, hogy új utakat próbáljunk ki, és azt kell, hogy mondjam, hogy a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport teljes szívvel támogatja ezt a költségvetést és az élelmiszersegéllyel kapcsolatos megoldást, a fejlődő országok élelmiszer-ellátásának támogatására átcsoportosított egymilliárd eurós összeget. Annak örülünk, hogy sikerült olyan megoldást találni, amely nem más programok rovására valósulhat meg, hanem a rugalmassági eszközön és a sürgős segélyre képzett tartalékalapon belül találtuk meg az ehhez szükséges forrásokat.

Örömmel nyugtázom azt is, hogy a biztos asszony megerősített afelől, hogy a Bizottságnak szándékában áll a strukturális alap programjainak egyszerűsítés céljából történő felülvizsgálata. Történelmi feladat előtt állunk a következő években: biztosítanunk kell, hogy az új tagállamokban végbemenjen a szükséges fejlődés. Úgy vélem, hogy kétségtelenül ez az uniós költségvetés legfontosabb aspektusa.

Természetesen közben szóvá tettük, hogy a költségvetés elhanyagolja az energiaüggyel kapcsolatos kezdeményezéseket, és aztán az utolsó pillanatban pedig, a pénzügyi válság árnyékában érkezett egy

előterjesztés, hogy az Unió költségvetését is a növekedés beindítása érdekében kell felhasználni. Ötmilliárd euróra tettünk javaslatot az energiaügyi ágazaton belüli különböző kezdeményezések finanszírozására, és képviselőcsoportom nevében kijelenthetem, hogy készen állunk ennek megoldására – készen állunk a források felkutatására és készen állunk a gyors munkára, azonban ha megnézzük, hogy az egyes programok hogyan épülnek fel – több pénz a transzeurópai energiahálózatra, több pénz a kutatási programokra, több pénz a kritikus infrastruktúrák védelmére –, más szóval olyan programokra, amelyeket jól ismerünk, akkor időt kell szánnunk arra, hogy megbizonyosodjunk róla, hogy mindezt józanul és megfontoltan tesszük. Számítok azonban a konstruktív együttműködésre mindezen területeken, és szeretném megköszönni a Bizottságnak a kezdeményezést. Kicsit sajnálom, hogy ilyen későn érkezett, mindenesetre készséggel együtt fogunk működni e kérdésekben.

Helga Trüpel, a *Verts/ALE* képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, a 2009-es költségvetés nem több és nem kevesebb egy kompromisszumnál. Nem is ért meglepetésként, amint azt az imént hallottuk. A pénzügyi terv nem tesz lehetővé nagy ugrásokat; ehhez az európai költségvetés túlságosan merev és rugalmatlan a jelenlegi formájában.

Mindazonáltal a 2009-es költségvetés néhány fontos jelzést közvetít. Sikertült például 1 milliárd euróval többet biztosítani élelmiszersegélyezésre, azaz a legszegényebbek számára, és remélhetőleg a legszegényebb országokban a fenntartható mezőgazdasági fejlesztésre. Valamivel többet fogunk költeni a kis- és középvállalkozásokra – rendkívül fontosak a gazdasági fejlődés szempontjából – és valamivel többet az éghajlatváltozás ellen folytatott küzdelemre.

Új prioritások meghatározására van szükség azonban. Szükség van az európai költségvetés felülvizsgálatára, és felszólalásomat különösen a tagállamokhoz intézném, beleértve saját hazám, Németország kormányát is. Megoldásokat kell találnunk a válságra rövid távon, de természetesen közép- és hosszú távon is. Nyilvánvaló, hogy az Unió költségvetése nem helyettesítheti a nemzeti költségvetéseket vagy a nemzeti politikák kialakítását, de mindazok biztos bukásra vannak ítélve, akik nem alkalmazkodnak a válság körülményeihez.

Nemrég láttam egy sajtókonferencia-közvetítést a televízióban, ahol a General Motors vezetője az Egyesült Államok Kongresszusához fordult további hitelekért. Azzal érvelt, hogy „környezetbarát autókát kell létrehozunk, környezetbarát technológiai befektetésekre van szükség”, és igaza volt. Sajnálatos módon elég sokára jött erre rá, már tornyokban állnak az el nem adott amerikai teherautók. Valóban igaz, hogy át kell alakítanunk a gazdaságot. Európának új, környezetbarát, csúcstechnológiával készült ökotermékeket kell gyártania, ha gazdasági sikereket akar elérni az elkövetkező években mind a belső, mind pedig a világpiacra.

A kibocsátást jelentősen csökkenteni kell. Csökkenteni kell az olajfüggőségünket. Többet kell befektetnünk megújuló energiaforrásokba és még sokkal többet a kutatásba. Ez új termékek létrehozására és ezáltal munkahelyteremtésre is lehetőséget biztosítana. Bizonyosan változtatnunk kell a mezőgazdasági politikánkon; össze kell kapcsolnunk a környezettudatos energiatermeléssel. Ez is új lehetőségeket teremtené az európai gazdák számára.

Többet kell költenünk a jól értelmezett fejlesztési segélyekre is – nem jótékonykodásként, hanem mert ez egy értelmes, stratégiai politika a tisztességes kereskedelem elősegítésére világszerte, valamint a jóléti szakadék csökkentésére globális szinten. Végre már azt is fel kell ismernünk, hogy a növekedést össze kell kapcsolnunk a környezetvédelemmel és az éghajlatváltozás elleni küzdelemmel. Szükségünk van egy új növekedési modell kialakítására, és ez nem csak Európára, hanem az olyan feltörekvő gazdaságokra is igaz, mint India, Kína és természetesen az Egyesült Államok.

Nagyon reméljük, hogy az új Obama-kormányzat változást hoz majd az amerikai gondolkodásmódban, és hogy a Kiotói Jegyzőkönyv helyébe lépő új megállapodás átgondolására készíti Amerikát. Mindezeknek azonban tükröződnie kell az európai költségvetésben, ezért van szükség új prioritásokra. Választ kell adnunk arra a kérdésre, hogy honnan folyik be a pénz. Képviselőcsoportom, a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportja úgy véli, hogy több környezetvédelmi adó kivetésére van szükség. Meg kellene adóztatni a szén-dioxid-felhasználást, és végre be kellene vezetni a kerozinadót. Ez az európai költségvetés igen jelentős részére fedezetet nyújtana.

Minden, amit mostanában – vagyis néhány havonta – a Bizottságtól hallunk azonban arra utal, hogy a kérdés belső logikájából következően szükség van az európai költségvetés felülvizsgálatára annak érdekében, hogy bebizonyítsuk a közvélemény számára, hogy igenis megértettük, és hogy változtatni akarunk dolgokon, hogy új prioritásokra van szükségünk, hogy többet akarunk szánni a kutatásra és fejlesztésre, valamint új hajtómű-technológiákra van szükségünk.

Természetesen ezzel kapcsolatban több kutatást kell végeznünk, ezt nem kerülhetjük el. Ahogy már korábban beszéltünk róla, a gabona az asztalra való, nem a gabonátárolóba – ezt az Európai Uniónak is egyértelművé kell tennie. A gazdasági válság ideje alatt több pénzt kell fektetnünk az oktatásba: a diákok mobilitását és az egyetemi csereprogramokat elősegítő Erasmus Mundus programba és az egész életen át tartó tanulásba. Ez az egyetlen módja annak, hogy az európai fiatalok számára új lehetőségeket teremtsünk a jövő munkaerőpiacain és személyes életükben egyaránt.

Többet kell befektetnünk a kulturális sokszínűség ápolásába is – ez az Európai Unió gazdagsága –, és a polgárok hálásak lesznek, ha látják, hogy a források valóban eljutnak szűkebb környezetükhöz. Ha felelősen akarunk eljárni, többet kell tennünk a megelőző jellegű külkapcsolatok ápolása érdekében, ahelyett hogy csak akkor lépünk, amikor már túl késő. Ez is politikai felelősségi körünkbe tartozik. Fontos, hogy időben cselekedjünk, ezért van szükség több forrásra a Stabilitási Eszköz számára.

A júniusi választásokat szem előtt tartva meg kell mutatnunk az európai közvéleménynek, hogy megértettük, van hozzá bátorságunk, és készek vagyunk az európai politika megváltoztatására, beleértve az európai költségvetés kellő mértékű módosítását is. Remélem és hiszem, hogy a polgárok értékelni fogják ezt a választásokkor.

Wiesław Stefan Kuc, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, örömdetesnek találom, hogy csupán néhány költségvetési módosítás van még hátra. Nehéz volna megmondani, hogy kinek van igaza, és 2009 végéig ez nem is fog kiderülni. Szerencsés dolog, hogy a költségvetés elfogadása után, már a jövő év legelején végrehajthatjuk a változtatásokat, ahogy ezt minden évben tesszük.

Tegnap a soros francia elnökséget vezető Sarkozy elnök úr úgy nyilatkozott, hogy a nagy kérdésekben kevesebb a vita, mint a kisebbekben. Ez ugyanarra utalhat, mint Grybauskaite biztos asszony azon kijelentése, hogy a jövőben egy teljesen másfajta költségvetést kell kidolgoznunk, és nem csak a költségvetési tételeket kell átalakítanunk, hanem biztosítanunk kell, hogy azok jobban illeszkedjenek egymáshoz.

A jelenlegi, széttöredezett költségvetés, amely rengeteg tételt tartalmaz, nehezen olvasható. Hosszú időbe telik az elkészítése és rengeteg vitához vezet. Valójában csak pár napig, ha nem csupán pár óráig aktuális. A 2008-as költségvetéssel is ez volt a helyzet, ahol már a Költségvetési Bizottság első ülésén módosításokat nyújtottak be. Szerencsésebb lenne átfogóbb tételeket bevezetni, és meghatározni, hogy milyen célra fordíthatók a források. Ez sokkal rugalmasabbá tenné a költségvetést, és kedvezőbb lehetőségeket biztosítana mind az Európai Bizottság, mind pedig az Európai Parlament számára, hiszen ellenőrizni tudnák a források felhasználását a költségvetés teljes érvényességi ideje alatt, és azonnal válaszolni tudnának a felmerülő szükségekre.

A Tanács által a 2008-as finanszírozás nemrég történt megemlése, illetve a következő évek költségvetési támogatás 200–250 milliárd euróval történő megemlése bizonyítja, hogy nincs értelme a jövő évi költségvetés részleteiről szóló egész éven át tartó vitáknak.

Esko Seppänen, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök asszony, biztos asszony, a jövő évi költségvetés-tervezetben szereplő kifizetési előirányzatok végösszege minden eddiginél alacsonyabb. Amennyiben az elmúlt évek kifizetési politikájához ragaszkodunk, elegendő pénz áll majd rendelkezésre a kifizetésekhez. A Bizottság nem fogja maradéktalanul végrehajtani a költségvetést.

Tegnap úgy döntött a Parlament, hogy az elmúlt évben, a költségvetésben kifizetésekre szánt, azonban fel nem használt 6 milliárd euróból mintegy 5 milliárdot visszafizet a tagállamoknak. Egymilliárd eurót élelmiszersegély céljára hozzáadtunk a jövő évi költségvetéshez. Mióta a Bizottság ezt a javaslatot tette, az élelmiszerárak felére csökkentek, és az Uniónak nemsokára saját termelésébe kell beavatkoznia. Egymillió éhező ember van a világon, és a segélyre természetesen szükség lesz, azonban a Bizottság javaslata mögött rejlő érvek hat hónap alatt elavulttá váltak.

Múlt héten a Bizottság elmerült a költségvetés előkészítésével kapcsolatos PR- és propagandatevékenységekben annak érdekében, hogy a tagállamok gazdasági fellendülését szolgáló programját népszerűsítse. Ez költségvetési ügyeskedés és szemfényvesztés. Az EU ötmilliárdos hozzájárulása azt jelenti, hogy a pénzt az egyik jogcímcsoportból áthelyezzük egy másikba anélkül, hogy a tagállamok újabb pénzüsszeggel járulnának hozzá az Unió költségvetéséhez. Ezek nem valódi fellendülési intézkedések a globalizáció által okozott károk helyreállítására. Gyógyszerhez hasonló hatásos szerre van szükségünk a „hamis pénz” betegségéből való kigyógyuláshoz, és az Unió ezt egyszerűen nem adja meg. Az Európai Bizottság és az Európai Unió Tanácsa nincs felkészülve arra, hogy ilyen jellegű intézkedést hozzon.

Nils Lundgren, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony, szokás szerint olyan dokumentummal van dolgunk, amely a költségvetést készítőik által létrehozott példás parlamenti munka. Ugyanakkor abban az abszurd helyzetben találjuk magunkat, hogy azzal foglalkozunk, amivel nem kellene. Jelenleg azt tárgyaljuk, hogyan költethetnénk több pénzt. Ez a Parlament nem adófizetőket képvisel, nem a kiadások visszaszorításán dolgozik, hanem azon aggódik, hogy nem költünk elég pénzt. Nem elég, hogy az elköltött pénz több mint kétharmadát olyan célokra fordítják, amelyekbe a Parlamentnek semmi beleszólása nem lenne, hanem ezen felül még teljesen rosszak is ezek a célok. A pénz még mindig a mezőgazdasági politika, a vidékfejlesztés és a regionális politika támogatására megy el, vagyis mindazokra a területekre, amelyek a tagállamok saját felelősségi körébe tartoznak, és amelyeket saját maguknak kellene finanszírozniuk.

Sok szó esett – joggal – arról, hogy 2009 a válság éve Európában, az Egyesült Államokban és az egész világon, és azt kérdezzük magunktól, hogy mit tegyünk. Mit tehetünk mi itt? Az én válaszom erre az, hogy mi, itt semmit sem tehetünk. Az uniós országok pénzüik talán 40–45%-át közkiadásokra költik. Egy százalék folyik be hozzánk, és azt sem a megfelelő dolgokra költjük. Ezzel a hozzáállással teljesen jelentéktelenné tesszük saját szerepünket. Nagyon köszönöm.

Sergej Kozlík (NI). – (SK) Elismerésemet szeretném kifejezni a Költségvetési Bizottság és előadója, Jutta Haug által benyújtott, az EU 2009. évi általános költségvetéséről szóló állásfoglalás szövegéért. A szöveg gondosan és érthető módon fejt ki az EU jövő évi költségvetésében rejlő kockázatokat.

Véleményem szerint még mindig nyitott az a kérdés, hogy a költségvetés hogyan biztosítja a pénzügyi válság következményeinek kezelésére létrehozott uniós terv hatásainak érvényesülését. A válság mértéke és iránya még mindig kérdéses. A legfontosabb kezdeményezések a fenntartható fejlődésre, a foglalkoztatás növelésére, illetve a kis- és középvállalkozások támogatására, valamint a régiók közötti kohézió támogatására irányulnak, amely az európai gazdasági növekedés ösztönzésének kulcsfontosságú tényezője.

2009-ben – különösen az új tagállamokban – a strukturális és kohéziós alapok radikális mértékű felhasználására számíthatunk. Ezért helyénvaló rámutatni a költségvetési hatóságok azon kötelezettségére, hogy időben gondoskodjanak a többletkifizetésekről. E kifizetések egyik lehetséges forrása a többéves pénzügyi keret felső kifizetési korlátjának túllépése esetére létrehozott 7,7 milliárdos tartalék. E tekintetben rendkívül fontos, hogy intézkedéseket vezessünk be a strukturális és kohéziós alapok mechanizmusainak egyszerűsítésére annak érdekében, hogy az uniós országok nagyobb hatékonysággal hívhassák le azokat.

Salvador Garriga Polledo (PPE-DE). – (ES) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, külön köszönetet szeretnék mondani a francia elnökség képviselőjének, Sorel úrnak, aki a Költségvetési Bizottsággal való rendkívül példás együttműködésről tett tanúbizonyságot azáltal, hogy valamennyi vitánkon részt vett.

Az EU költségvetés-tervezetével kapcsolatos parlamenti munka idén is eredményesen zárult. Szükségünk volt a Bizottság, a Tanács és az Európai Parlament közötti egyeztetések sokéves tapasztalatára. Ismerjük az egyes intézmények korlátait, és az alapvető fontosságú dolgokban sikerült egyezsége jutnunk, így a holnapi szavazás az Európai Unió intézményes sikereként is értékelhető.

Ez az ismeret azonban arra is rámutat, hogy az idén létrejött alapvető egyezség nem éri el azt a szintet, amelyet normál körülmények között elvárhatunk.

Az a probléma, hogy a költségvetés-tervezet jó néhány hónappal ezelőtt, márciusban vagy áprilisban készült, a hatalmas méretű gazdasági és pénzügyi válság figyelembevétele nélkül. Nem szokatlan tehát – ahogy az néhány tagállam esetében is megtörtént –, hogy a tervezés nem elég előrelátó.

A költségvetési eljárásunk alapvetően nagyon merev és nem teszi lehetővé, hogy menet közben korrekciókra kerülhessen sor. A Parlament tett néhány javaslatot az első olvasatban, amelyek a gazdaságélénkítés elősegítésére és a polgárok számára a biztonsági háló létrehozására irányultak, főként az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja és a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport által benyújtott módosításokon keresztül. Néhányat ezek közül elfogadott a Tanács, másokat azonban nem.

Csupán a folyamat végén, az egyeztetést követően áll elő a Tanács és a Bizottság arra vonatkozó nagyszerű ötletekkel, hogy hogyan lehetne az Unió költségvetését a gazdasági növekedés ösztönzése érdekében felhasználni. Amikor az improvizáció sürgető szükséggel párosul, a végeredmény legtöbbször csalódáshoz vezet.

Végső soron a gazdasági válság kezelése leginkább nemzeti szinten, nem pedig közösségi szinten fog megtörténni és az uniós költségvetés sajnálatos módon nem lesz az a hatékony gazdaságpolitikai eszköz, aminek lennie kellett volna.

Amit nem értek az az, hogy a 2005–2006-ban, a gazdasági fellendülés idején elfogadott gazdasági tervek miért voltak annyira visszanyesve és korlátozva, hogy az éves költségvetési politikát nem lehetett anticiklikus eszközként használni.

Az éves kifizetési korlátok bénítóan hatnak, és a többéves pénzügyi keret hasznavehetetlen a válság éveiben.

Végezetül egy gondolat. Brüsszel most a 2006-os pénzügyi tervről szóló megállapodás által leginkább érintett programokat – a transeurópai hálózatot és a vidékfejlesztést – választotta ki az európai gazdaság növekedésének elősegítésére.

A kérdésem a következő: ki a felelős azért, hogy ezeket 2006-ban olyan drasztikus mértékben visszanyesgették?

Göran Färm (PSE). – (SV) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, mint az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság költségvetésről szóló véleményének előadója, el kell, hogy mondjam, hogy a bizottságban már nagyon hamar, még a válság bekövetkezése előtt megállapodtunk abban, hogy nagyobb hangsúlyt kell fektetni az éghajlat és az energiaüggyel kapcsolatos intézkedésekre, valamint különösen a kis- és középvállalkozásokra. Most ugyanerre a következtetésre jutottunk a Költségvetési Bizottságban, és köszönetet szeretnék mondani az előadónak az idei költségvetéssel kapcsolatban tanúsított rendkívül konstruktív együttműködésükért. Szeretnénk rámutatni arra is, hogy az általános növekedésre és az infrastruktúrára vonatkozó befektetéseket sem szabad elhanyagolnunk.

Röviddel ezelőtt a Függetlenség/Demokrácia Képviselőcsoport részéről Lundgren képviselő urat hallgattam. Természetesen teljesen félreértette a kérdést. Senki nem gondolja, hogy olyan nagy az EU költségvetése, hogy az EU önmagában közömbösíteni tudná a gazdasági helyzet javítására tett erőfeszítéseket. A mi dolgunk, hogy olyan közös feladatokat lássunk el, amelyekre az egyes tagállamok önmagukban nem lennének képesek, vagyis az Unió közös piaccá, valódi közös piaccá alakítása. A kereskedelmi korlátokat már elmozdítottuk, most a közös infrastruktúra, különösen az energiainfrastruktúra kiépítése és a közös kutatás megvalósítása a feladatunk, hogy vezető helyet foglalhassunk el a világban. Természetesen erről szól az egész, nem pedig arról, hogy elvegyünk valamit a tagállamoktól.

Először 1999-ben szólaltam fel a költségvetési vitában. Hogy miről beszéltünk akkor? Nos, ugyanazokról, amikről ma is szó van – munkahelyek, növekedés, egyszerűsítés és hatékonyságnövelés, a költségvetés rugalmasabbá tétele annak érdekében, hogy az EU gyorsabban reagálhasson az új kihívásokra. Sajnos azonban még mindig túl sokszor ugyanazokat a köröket rójuk. A Bizottság gazdaságélénkítési tervvel kapcsolatos kezdeményezése éppen ezért öröndetes, még akkor is, ha nagyon sebtében készült.

Mindenestre úgy vélem, hogy a legfontosabb, amit most tehetünk, hogy valóságosabb és stabilabb változást hozzunk létre az Unió költségvetési politikájában. A Bizottságnak a hosszú távú költségvetéssel kapcsolatos nyílt együttműködése bizonyítja, hogy mindez miről is szól: a növekedéssel, környezetvédelemmel és az energiapolitikával kapcsolatos stabil és hosszú távú befektetésről. Ez azt is jelenti, hogy megváltoztathatjuk a dolgok jelenlegi állását azáltal, hogy folyamatosan, eseti jelleggel felülvizsgáljuk a költségvetési tervet. Most új struktúrát kell kialakítanunk a hosszú távú költségvetés számára. Ez a legfontosabb, amit most a Bizottság tehet. Köszönöm.

Nathalie Griesbeck (ALDE). – (FR) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim! A költségvetési eljárás során idén ismét arra kényszerült a Parlament, hogy szívós egyeztetésekkel alkudja ki a 2009-es költségvetés teljes összegét, valamint a prioritásokat, amelyeket annak érdekében állapítottunk meg, hogy elérjük a kívánt célokat mind a növekedés, mind pedig a foglalkoztatás tekintetében, egy jól kigondolt gazdasági koncepció keretében, ugyanakkor a globális válság kontextusában, illetve a külpolitika és a „polgárság, szabadság és jog” című 3. pontban említett politikák tükrében.

Mint ahogy régóta mondjuk és többször ismételtük, a többéves pénzügyi keret szűk, és alapvető reformra szorul, hiszen a jövőben még a mostaninál is kevésbé tudja majd betölteni a 27 tagállamból álló, kibővített Európa alapvető szükségleteit.

E tekintetben az előadók által javasolt költségvetés a lehetőségekhez képest a legjobb, és örömmel veszem tudomásul a Bizottság ma reggeli bejelentését, miszerint egyetért a többéves keret radikális felülvizsgálatának tervével. Örömmel üdvözlöm a biztos asszony rendszeres jelenlétét körünkben, és én is sajnálattal veszem

tudomásul a költségvetésért felelős miniszter távollétét, amit az ülés kezdetén tettek közzé a kijelzőn. Úgy tűnik, a miniszter nem volt elég jó formában ahhoz, hogy megjelenjen köztünk.

A költségvetés vonatkozásában különösen örülök a globális felmelegedés elleni küzdelem, a kis- és középvállalkozások támogatása és az energiafüggetlenség ügye érdekében tett erőfeszítéseknek, valamint azoknak az intézkedéseknek, amelyeket a humánusabb és humanistább Európa létrehozása érdekében hoztak, egy olyan Európa érdekében, amely jobban fel van készülve a migrációs politika alapvető kihívásainak kezelésére.

Továbbra is aggályosnak találom a vidékfejlesztés céljára elkülönített előirányzatokat, és ismét helytelenítem, hogy a hangsúly a vidéki területeket előnyben részesítő politikára tevődött.

Köszönet illeti Haug asszonyt, csapatát, Lewandowski urat és a Költségvetési Bizottság elnökét.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk (UEN). – (PL) Elnök asszony, három kérdésre szeretném felhívni a figyelmet ebben a vitában.

Egy egyre mélyülő pénzügyi válság, és ebből következően az Unión belüli gazdasági válság idején a jelenlegi költségvetés rendkívül szűkös. A bruttó nemzeti jövedelem alig 1%-át meghaladó kötelezettségvállalások és a 0,9%-ot elérő kifizetések, és különösen a 3,2 milliárdos különbözet arról tanúskodnak, hogy a legnagyobb tagállamok nem akarják finanszírozni az Európai Unió legfontosabb célkitűzéseit.

Másodszor, az Európai Unió nagyon könnyedén tesz olyan kötelezettségvállalásokat, amelyek nem szerepeltek az eredeti pénzügyi tervben. Nemrég újabb 1 milliárd euró elkülönítésére került sor a harmadik világbeli éhínség megelőzésére, miközben a grúziai újjáépítés támogatására is 0,5 milliárd eurónyi kötelezettségvállalást tettünk. Ezeket a kiadásokat, amelyek teljesen helyénvalók, más fontos tevékenységek rovására kell majd finanszírozni, amelyekre az Unió már jóval korábban kötelezettséget vállalt.

Végezetül a gazdasági válság leküzdése tekintetében az egyes tagállamok, különösen a kevésbé gazdag országok, mint például Lengyelország, a strukturális alapokat hasznosító projektek előfinanszírozási kezdeményezésében bízhatnak. Remélem, hogy ez a rendkívül szerény költségvetés mindazonáltal ily módon lehetővé teszi majd a nagy befektetési projektek finanszírozását.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL). – (PT) Ahogy októberben rámutattunk, a 2009-es uniós költségvetést a politikai intézkedéseknek és az egyre súlyosbodó gazdasági válságra adott hatékony válasznak kellett volna fémjelnie.

Azonban a gazdasági és társadalmi kohézió előmozdítását és a munkavállalók vásárlóerejének növelését segítő alapok célul kitűzése és növelése helyett a 2009-es uniós költségvetési javaslat minden eddiginél radikálisabb mértékben csökkenti a kifizetések szintjét (a 4 milliárd euró kevesebb, mint a 2008-as költségvetésben elfogadott összeg). Még a 2007–2013-as többéves pénzügyi keretben meghatározott szintet sem éri el, amely már akkor is elfogadhatatlanul alacsony volt. Relatív értelemben ez a legalacsonyabb uniós költségvetés, mióta Portugália csatlakozott az Európai Gazdasági Közösséghez.

A 2009-es uniós költségvetési javaslat állítólag az európai gazdasági fellendülési tervet támogatja és az úgynevezett európai szolidaritást. Valójában azonban a „ki-ki gondoskodik magáról” jelszó érvényesül, vagyis egy olyan politika, amely tovább növeli a gazdaságilag fejlettebb és a kohéziós országok közti különbséget.

Sürgősen szükségünk van olyan költségvetési intézkedésekre, amelyek hatékony támogatást nyújtanak a kisméretű és a családi alapú mezőgazdaságnak és halászatnak, a textil- és ruhaiparnak, valamint a kis- és középvállalkozásoknak. Ezeknek az intézkedéseknek védeniük kell a gyártási ágazatokat valamennyi tagállamban, különösen a kohéziós országokban, illetve a megfelelő jogokat és a munkavállalók számára tisztességes fizetéseket biztosító foglalkoztatást.

Jeffrey Titford (IND/DEM). – Elnök asszony, a hosszas jelentést olvasva leginkább az „arrogancia” szó jut eszembe, mivel ez itatja át az egész szöveget. A 25. bekezdés például amiatt panaszkodik, hogy a hozzáférhető alapok „jelenlegi formájukban nem teszik lehetővé, hogy az Unió betöltse globális szerepét”. Ugyanez a bekezdés úgy említi az Uniót, mint amely „rendelkezik azzal a kapacitással, hogy globális szereplővé váljon”. Ki akarta, hogy az EU ilyen szerepet töltsön be? Miért van ennyire eltelve saját fontosságának tudatától? Hazámban biztos, hogy senki sem kapott szavazatot azért, hogy az Unió globális szereplővé nője ki magát. Mi úgy tudtuk, ez egy közös piac, amely olcsó bort és kellemes nyaralásokat biztosít.

Azt is megfigyeltem, hogy a „globális szereplő” a tömegekkel való kommunikációban is használni szeretné névjegyet és jelentős információs kampányt tervez a 2009-es választásokra. Információ alatt persze agymosást kell értenünk, mivel az EU minden valószínűség szerint úgy fogja eladni magát, mint a penicillin felfedezése óta az emberiség legnagyobb találmánya, nem pedig a demokrácia és a szabadság groteszk ellenségeként, amelyet valójában megtestesít.

Az előbb említett arrogancia minden egyéb területen megnyilvánul. Nincs is erre jobb példa, mint a prágai találkozón néhány itteni képviselő részéről a Klaus elnökkel, egy államfővel szemben tanúsított szégyenletes és tiszteletlen magatartás. Szeretném leszögezni, hogy az EU semmiféle demokratikus felhatalmazást nem kapott a jelen költségvetésben felvázolt birodalomépítési törekvése.

Jean-Claude Martinez (NI). – (FR) Elnök asszony, karácsonykor a kisfiúk piros autót kapnak, hogy tűzoltósdit játszanak, a lányok pedig Barbie babát, hogy azokkal mindenféle egyebet játszanak.

Hasonlóképpen, a Bizottság és a Miniszterek Tanácsa kis költségvetést kapott, amellyel államháztartást játszhat. Teadélután játszunk a költségvetéssel: kicsit töltünk a Galileónak, egy kicsit Koszovónak, vagy egy kicsit Palesztínának. Egy kevés még az iskoláknak szánt gyümölcsre is marad.

Pénzügyi és gazdasági szökőár söpör keresztül az autóiparon, az ingatlanpiacon, a szolgáltató szektoron, mi pedig egy 116 milliárd eurós költségvetéssel játszogatunk, amely a 42, vagy inkább 45 millió állampolgárból álló spanyol költségvetés összegének felel meg, miközben itt 400 millió polgárról van szó. És akkor az Egyesült Államok 200 milliárdos költségvetését még nem is említettem.

Egy egész kontinenst a recesszió veszélye fenyeget, mi pedig morzsákat osztogatunk. Továbbra is a bruttó nemzeti jövedelem 1%-ára és a 3%-ot nem meghaladó deficitre vonatkozó szabályokat hajtogatjuk.

Mindebből két tanulság vonható le. Először, ha nem tudjuk felbecsülni egy hordó olaj árát, amely 100-ról 40-re esett, miközben Goldman Sachs 200-at jósolt, és ha nem tudunk csupán néhány hónapra vonatkozó előrejelzést készíteni, akkor hogyan készíthetünk el egy hét évre vonatkozó többéves pénzügyi keretet? Ez tudományos képtelenség.

A második tanulság a következő: a költségvetés egész története azt mutatja, hogy a jogilag meghatározott felső határok, az Egyesült Államokban a Gramm-Rudman-Hollings-törvény, a nemzeti bevétel 1%-ra vonatkozó szabály, mind-mind értelmetlen. A költségvetést az empirizmus és nem a dogmatizmus irányítja. Szükség lett volna költségvetési energiatervre, hogy megváltoztassuk a gazdasági légkört. Ezt a nagy európai kölcsönnek hívták. Ahhoz hogy megváltoztassunk dolgokat, mozgásterre lenne szükség, ahhoz viszont megambícióra.

Elnök. – Emlékeztetni szeretném a képviselőket arra, hogy próbáljanak meg lassabban beszélni, mert különben a tolmácsok nem tudnak lépést tartani Önökkel.

Reimer Böge (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, azzal kezdeném, hogy köszönetet mondok az előadónak, Lewandowski úrnak és Haug asszonynak, valamint a Főtitkárság és a csoport koordinátorainak és munkatársainak. Különösen az utóbbiaknak időnként szinte erejüket meghaladó leterheléssel kellett megbirkózniuk, ahogy ezt minden évben teszik. Köszönet illeti a francia elnökséget is a jó, tisztességes megállapodásokért. Tisztában vagyok vele, hogy az elnökség kész lett volna kicsit tovább is menni, ha a Tanács többsége felhatalmazást adott volna erre. Azt is hangsúlyozni szeretném, hogy a Bizottság rendkívül konstruktívan vett részt a tárgyalásokon. Biztos asszony – ha szabad ezt itt ilyen nyíltan kimondanom –, mivel ennyire jó munkakapcsolatot sikerült kialakítanunk, nem ellenezném, ha jövőre újra indulna a biztos posztért.

Hölgyeim és uraim, a 2009-es költségvetés három részből áll. Az első részből holnap szavazunk. Az EU alapvető szükségleteinek finanszírozására 1 33,7 milliárd euró kötelezettségvállalásban és 1 16 milliárd euró kifizetésekben áll rendelkezésre, valamint egy vészhelyzeti intézkedés segítségével az élelmiszereszközt is sikerült sínre tennünk: az intézményközi megállapodás módosításán keresztül, a rugalmassági eszköz igénybe vételével és a 4. soron belüli átcsoportosítás segítségével. Jó, hogy ezt sikerült megoldani, azonban azt is világossá kell tennünk, hogy a jelenlegi fejlesztési eszközök felülvizsgálata mind a költségvetés fejlesztési együttműködési szakaszában, mind pedig az Európai Fejlesztési Alapban része annak a intézkedéscsomagnak, amelyet végre kell hajtunk, amennyiben hosszú távon jobb megoldásokat és jobb terveket szeretnénk megvalósítani, beleértve a fejlődő országok élelmiszer-ellátásának biztonságát is. Ez egyértelművé teszi különösen „Az EU mint globális partner” című 4. fejezet alapvető felülvizsgálatának fontosságát és halaszthatatlan jellegét is.

A második részt akkor kell megvitatnunk, ha az elfogadott nyilatkozat anyagi előnyei érvényesülnek, vagyis a strukturális alapokra és a vidékfejlesztés végrehajtására vonatkozó jelenlegi szabályok gyorsabban és egyszerűbben érvényesíthetők. Ha mindannyian teljesítjük az ezzel kapcsolatos feladatainkat az első negyedévben, akkor ez a strukturális és a mezőgazdasági alapoknak juttatott megnövelt kifizetéseket tartalmazó kiegészítő költségvetéseket fog eredményezni, ami szintén a gazdasági fejlődést fogja elősegíteni. Ha ezután nem sikerül idén túllépni a 120 milliárdos kifizetési határt, le kell vonni az adminisztratív és politikai következményeket. Bármilyen más tarthatatlan volna.

A harmadik pont a gazdasági fellendülési intézkedéscsomagot érinti. Az európai költségvetésben szereplő számokról folytatott vita persze már inkább csak következmény, ezért ezzel kapcsolatban két dolgot szeretnék mondani. Az első, hogy helyénvaló és nélkülözhetetlen az Európai Beruházási Bank bevonása, hosszú távon azonban nem szabad, hogy az európai költségvetésen kívül új árnyékköltségvetés készüljön – ez elfogadhatatlan. A második, hogy készen állunk a javasolt felülvizsgálat biztosítására a megfelelő projektek és a szükséges előkészületek alapján, beleértve az energiahálózatok összekapcsolásának prioritásaira vonatkozó együttműködést a Lisszaboni Szerződésben megállapított energiapolitikai szolidaritás érdekében, valamint a hátrányos helyzetű térségek szélessávú összeköttetésének biztosítását – az egyéb, már napirenden lévő szükséges intézkedések kiegészítéseként.

Costas Botopoulos (PSE). – (FR) Elnök asszony, biztos asszony, hölgyeim és uraim, hadd kezdjem azzal, hogy a francia kormány képviselőjének távolléte az egyébként őszintén üdvözlendő politikai sikereket elért elnökség másik oldalát mutatja. Az elnökségnek ez az oldala, azaz, hogy nem működik együtt a többiekkel, a bizottságunk, és az előadó, Haug asszony által képviselt hozzáállással is merőben ellentétes, akik viszont nagyon készségesen vettek részt a költségvetéssel kapcsolatos egyeztetésekben.

– Hölgyeim és uraim, véleményem szerint a költségvetéssel kapcsolatban, amelyet most vitatunk meg, és amelyről holnap fogunk szavazni, sikert könyvelhetünk el, amelyet csak végre kell hajtani, ugyanakkor három komoly problémával szembesülünk. A siker természetesen az, hogy – még ha az utolsó pillanatban is – sikerült a költségvetésbe belevenni az élelmiszersegélyt, amelyre nagy szükség volt, és ami azt mutatja, hogy Európa megértette a jelen kor kihívásait.

Három komoly probléma van azonban:

Először is, ez a költségvetés egy gazdasági válság idején – amellyel kapcsolatban szeretném felhívni a tisztelt ház figyelmét arra, hogy nem 2008 szeptemberében kezdődött, ahogy néhány felszólaló utalt rá, hiszen már egy évvel ezelőtt láthattuk az előjeleit – egyáltalán nem ad válaszokat a nehéz körülményekre, semmi köze nincs a valósághoz. Nagyon gyenge kötelezettségvállalásaink vannak, és olyanok, amelyeknek a végrehajtása erősen kétséges. A második probléma – amelyre több felszólaló utalt – a strukturális alapokkal kapcsolatosan merült fel. Hihetetlen, hogy ilyen sok pénz visszajött a strukturális alapokból az előző évi költségvetésből, és hogy semmit sem tettünk annak biztosítása érdekében, hogy legalább a jövő évben megelőzzük ennek megismétlődését. Az egész rendszer felülvizsgálatra szorul. A harmadik problémát a gazdasági segéllyel kapcsolatos kételyeink jelentik – a híres 200 milliárdról van szó, amelyből 30 milliárd a közösségi költségvetésből származik. Sajnos itt megint semmi garanciát nem látunk arra vonatkozóan, hogy ez a pénz meglesz, márpedig meg kell találnunk, mert szükségünk van rá.

Jan Mulder (ALDE). – (NL) Elnök asszony, én is azzal kezdeném, hogy köszönetet mondok mindenkinek, aki részt vett az idei költségvetési eljárásban. Ismét sikerült elkészítenünk a jövő évi, konkrétan a 2009-es költségvetést. Ismét elérkeztünk a szokásos, egynapos ülés formájában megnyilvánuló rituáléhoz a Tanácsban.

Ha visszagondolok, az egyik dolog, ami csodálkozással tölt el, az, hogy bizonyos csoportok milyen jelentőséget tulajdonítanak annak, hogy a hitelkifizetések pontosan milyen százalékban történjenek. Nem értem, miért van jelentősége annak, hogy 0,88, 0,92 vagy akár 0,9. Az a fontos, hogy megfelelő legyen. A bruttó hazai termék – legjobb tudomásunk szerint – jövőre csökkenni fog, amely esetben magasabb lesz, mint a most megállapított 0,9. Ez valóban elégedettséggel töltene el bizonyos parlamenti csoportokat? Ezt képtelen vagyok megérteni. A kifizetési százalékoknak megfelelőnek kell lenniük, nem pedig többnek vagy kevesebbnek. Ha bekövetkezik a legrosszabb, az év során később kiegészítő költségvetést lehet készíteni.

Egy kísérleti projektre szeretném felhívni a figyelmüket, amelynek keretén belül tanulmány készül a 2013 utáni különjuttatások indokoltságára vonatkozóan. Szeretném arra ösztönözni a Bizottságot, hogy vegye figyelembe, mert ha a következő évben vitára bocsátjuk a kérdést, véleményem szerint fontos, hogy tudjuk, miért adjuk ezeket a különjuttatásokat. Valódi szolgáltatásokért járó kifizetésekről van szó, vagy nem?

ELNÖKÖL: SIWIEC ÚR*alelnök*

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Elnök úr, örömmel üdvözlöm az Európai Unió jövő évi költségvetés-tervezetében megfogalmazott ajánlásokat. Különösen támogatom az észak-írországi békefolyamattal kapcsolatos ajánlást. Pénzügyi támogatást biztosít a PEACE III program, valamint az Írországi Nemzetközi Alap számára.

Annak is örülök, hogy a költségvetés támogatja a balkáni régióban és Palesztinában zajló békefolyamatokat. Az Európai Unió segítséget nyújt továbbá Grúzia újjáépítéséhez is, rámutatva, hogy jelenleg ez a legjelentősebb békefolyamat a világban. Pénzügyi támogatást nyújt a szegény országoknak is, és ezt a szokást igyekszünk fenntartani. Az Európai Uniónak élen kell járnia annak érdekében, hogy 2015-re teljesülhessenek a millenniumi fejlesztési célok.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL). – (DA) Elnök úr, a Parlament egyik legalapvetőbb feladata a pénzügyek ellenőrzése. Ehhez természetesen szükséges, hogy a Parlamentnek lehetősége legyen a különböző költségvetési tételek megvizsgálására. Ezért teljesen elfogadhatatlan, hogy a Tanács továbbra is zárt magatartást tanúsítson a Parlamenttel szemben. Ma hallhattuk, hogy a francia elnökség válasza sem méltatta a 2009-es költségvetésért felelős parlamenti előadók közeledési kísérletét, és mint a Költségvetési Ellenőrző Bizottság 2007. évi, a Tanács mentesítéséről szóló jelentésének előadója, hozzá kell tennem, hogy a Tanács akkor is hasonlóképpen semmibe vette a közeledési kísérleteimet. A Tanács tehát nem csak a jövővel kapcsolatban képvisel merev álláspontot, hanem a múlttal kapcsolatban is. Ez nem csak a francia elnökségnél felmerülő probléma; ez a Tanács egészével kapcsolatban probléma. Fő érvük a Tanács és a Parlament közötti 1970-es hallgatóságos megállapodás. Már elnézést, de 1970? Ez akkor volt, amikor az Európai Uniót még Európai Közösségnek hívták. Akkoriban az Európai Közösség még csupán néhány országból állt, és a Parlamentet nem választották, hanem kinevezték. Ez a „hallgatóságos megállapodás” tehát a múlté és a jelenre vonatkozóan semmiféle jelentőséggel nem bír. A Parlament nyitottságot, az információhoz való korlátlan hozzáférést és együttműködést követel a Tanácstól.

Patrick Louis (IND/DEM). – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, ez sorozatban a 14. év, amikor az Európai Számvevőszék nem hagyta jóvá az Európai Unió költségvetését.

Miközben a Bizottság számviteli eljárásait dicséri a Számvevőszék – ami mindazonáltal a legkisebb dolog – az Európai Unió számvitelének csupán 8%-át hagyja megfelelően jóvá. Mindannyian tudjuk, hogy ilyen szintű kritikát egyetlen magánvállalkozás sem élne túl. Ez azt jelenti, hogy a rendkívül nagyfokú ellentmondások és szabálytalanságok az európai költségvetés 92%-át érintik, vagyis több mint 100 milliárd eurót.

Csak a jelentésből idéztem most. A szabálytalanságokat számos felelőtlen intézkedés követi. Amikor úgy gondoljuk például, hogy egy kommunikációs ügynökségnek 15,4 millió eurós költségvetésre van szüksége ahhoz, hogy egy szavazódobozt repítsen az űrbe azzal a szlogennel, hogy „Bárhon szavazhatsz”, az emberek jogosan érezhetik, hogy gúnyt űznek belőlük.

A jelen helyzetben, amikor a háztartásoknak és a tagállamoknak is megszorításokat kell alkalmazni, amikor Franciaország 7 milliárd euróval nettó befizető, fel kellene hagynunk azzal, hogy a francia és az európai adófizetőket az Európai Unió mikulásaiént állítsuk be, mert júniusban már mumusok lesznek.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, az önmagát szabályozó piac dogmáját hajtogatva az EU nem csak hogy a világos határok és szabályok felállítását hanyagolta el, illetve tévedést követ el, hanem képtelen volt függetleníteni magát az Egyesült Államok pénzügyi piacaitól. Így nem teljesítette azon kötelességét, hogy megvédje az európaiakat a globalizáció következményeitől.

Éveken keresztül azt hallottuk, hogy nincs pénz a szociális és egészségügyi területekre, és mégis eurómilliókat herdáltunk el presztízisprojektekre, mint például az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége, amelynek költségvetése majdnem megnégyszereződött a Számvevőszék komoly bírálata ellenére. Most, amikor a polgárok ismét úgy érzik, hogy az Unió cserben hagyja őket a tömeges munkanélküliség fenyegető árnyékában, Brüsszel felvértezi magát egy új, 200 milliárd eurós gazdaságélénkítő csomaggal, amely véleményem szerint szemfényvesztés.

A végső összegzésben a létrehozott források mennyisége valószínűleg kevésbé lesz fontos, mint az, hogy a keresztülvitt intézkedések mennyire voltak helytállóak.

Ville Itälä (PPE-DE). - (FI) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Haug asszonynak és Lewandowsky úrnak, valamint a koordinátoroknak kiváló és felelősségteljes munkájukért. Böge úrnak mint elnöknek is sokat köszönhetünk, aki fáradhatatlan munkával sokat tett azért, hogy ilyen pozitív eredmény születhessen.

Nehéz időket élünk. Küszöbön áll egy gazdasági válság, és el kell gondolkodnunk azon, hogy az Európai Parlament milyen jelzéseket közvetítsen a közvélemény felé. Hálás vagyok az előadónak, Lewandowsky úrnak, hogy nem használta fel az egész 20%-os többletet. Ez arra utal, hogy tudatában vagyunk az adófizetők iránti felelősségünknek. Ha belegondolunk, hogy a következő év választási év, és új képviselői szabályzatunk lesz, rendkívül nehéz feladatunk volt és a végeredmény kitűnő.

Csupán egyetlen pontra szeretném felhívni a figyelmet Haug asszony jelentésében, ami az új költségvetési megnevezést, a balti-tengeri stratégiát illeti.

Miközben a Bizottság készíti a jövő évre vonatkozó balti-tengeri stratégiát, fontos, hogy ez a költségvetésben is megjelenjen. A stratégiáknak semmi értelme, ha csak papíron léteznek, vagyis a stratégiát tartalommal is meg kell tölteni, és miután a Bizottság befejezte a munkáját, nyilván nekünk is könnyebb lesz tartalommal megtölteni a megfelelő költségvetési megnevezést.

Mivelhogy azt is tudjuk, hogy a következő soros elnökséget betöltő Svédország prioritássá fogja tenni a balti-tengeri stratégiát, ez a legmegfelelőbb idő arra, hogy belevegyük a költségvetésbe. Köszönetet szeretnék tehát mondani mindenkinek, aki foglalkozott ezzel a kérdéssel, amely a jövő év egyik prioritása lesz.

Vicente Miguel Garcés Ramón (PSE). - (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim, egy nehéz és összetett költségvetési eljárás végére értünk. Holnap lesz a szavazás és bízom benne, hogy kedvező kimenetelű lesz.

Komoly válság van a világban, amelynek epicentruma a pénzügyi rendszer, és amely már a reálgazdaságot is érinti. Szükség van tehát politikai lépésekre a gazdasági modell újragondolása, a termelési struktúrák szétesésének megállítása, valamint a káros társadalmi és éghajlati hatások további súlyosbodásának megelőzése érdekében.

Fel kell vállalnunk a felelősséget ebben és biztosítani, hogy a 2009-es költségvetés megfelelő eszköz legyen arra, hogy kilábaljunk a válságból és továbbléphessünk azon az úton, amely egy olyan Európa kialakításához vezet, ahol a polgárok érdeke, a szociális értékek és a jog érvényesülnek, és amely méltó történelmünkhöz. Befogadó Európát szeretnénk kialakítani, amelyre jó példa a romák integrációját elősegítő kísérleti projekt belefoglalása a költségvetésbe. Szolidáris Európát akarunk, ahol a szolidaritás mind Európán belül, mind pedig kifelé is érvényesül, a déli és keleti szomszédoknál kezdve.

Szeretném megemlíteni a barcelonai folyamat, illetve most már Mediterrán Unió költségvetési dimenzióját, amellyel kapcsolatban oly nagy reményeket táplálunk. Olyan Európát szeretnénk, amely gondoskodni tud saját népe élelmezéséről, és képes hadat indítani a világban pusztító éhség és társadalmi kirekesztés ellen. A cél a világ népei fenntartható, békés fejlődésének elősegítése.

Hölgyeim és uraim, ha holnap elfogadják, az Unió 2009-es költségvetése útjára indul. Azután megfelelően ismertetni kell, végrehajtani, és amennyiben szükséges, felülvizsgálni. Mindezt szorosan figyelemmel fogjuk kísérni.

Megragadom az alkalmat, hogy a legjobbakat kívánjam Önöknek az elkövetkező évre.

Daniel Dăianu (ALDE). - Elnök úr, az Unió költségvetését a tagállamokat fojtogató gazdasági válsággal kapcsolatos növekvő aggodalom idején vitatjuk meg. A válság arra ösztönzi a Bizottságot, a Tanácsot és az Európai Parlamentet, hogy átgondolják, az uniós költségvetési források hogyan tudnák megállítani a gazdasági visszaesést.

A strukturális alapok lényegesen gyorsabb lehívása az új tagállamokban meghatározó fontosságú az új helyzetben, és a Bizottság erre vonatkozó szándéka teljes mértékben üdvözlendő. A szándékot azonban konkrét tettekkel kell váltani, és az EU költségvetésének fel kell készülnie arra az esetre, amennyiben további kifizetési előirányzatokra lenne szükség, ahogy a jelentés helyesen rámutat erre. Esetenként ez éppen az eljárások egyszerűsítésén múlik.

Az eurozónán kívüli új tagállamok a pénzügyi válság következtében igen korlátozott mozgástérrel rendelkeznek a költségvetési ösztönzők saját forrásaikból történő felhasználására, és a hitelválság valószínűleg még 2009-ben is jellemző lesz a nemzetközi piacokon. Ezért égető szükség van a hitelminőség-javítást

biztosítónak nevezhető, uniós alapokon keresztül vagy egyéb formában juttatott uniós támogatásokra a várható súlyos gazdasági visszaesés leküzdése érdekében.

Lehet, hogy az adományozó országok a strukturális alapokból történő alacsonyabb kifizetéseket preferálnák abból a megfontolásból, hogy az alapokat így más célokra lehetne fordítani, de ne hagyjuk magunkat megtéveszteni. Ha az új tagállamokat olyan mértékben sújtja a válság, hogy eleve gyenge helyzetük azt már nem bírja el, az az egész Unióra nézve csapást jelentene.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN). – (PL) Elnök úr, a költségvetésről szóló mostani vita minden eddiginél jelentősebb. Sok múlik azon, hogy mekkora a költségvetés, és hogyan határozzuk meg a pénzek elosztását, különösen a mostani súlyos gazdasági válság idején és egy küszöbön álló élelmiszerválság fényében.

A gazdaság, élelmiszer- és energiabiztonság ügyén túl a hátrányos helyzetű térségek fejlesztésére – mint például az Európai Unió keleti része – is figyelmet kell fordítanunk. A források kezelésének módján is javítanunk kell, beleértve az alapok átalakításának kezelését is. A költségvetés egyértelműen kevés forrást biztosít a kultúra, a tudomány és a szegénység elleni küzdelem területeire. Ez a költségvetés előreláthatóan korlátozott forrásainak köszönhető és azt bizonyítja, hogy a GDP 1%-a nem elég az előttünk álló feladatok megfelelő kezeléséhez.

A javasolt költségvetés kiterjedt, részletes és ebből következően nehezen olvasható. Ideje, hogy elgondolkozzunk ezen a problémán és a jövőben más formát vezessünk be.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, a 2009-es költségvetés-tervezet bizonyítéka annak, hogy az Európai Unió által megállapított konzervatív politikai prioritások nem adnak választ az európai népek szükségleteire. Egy akut gazdasági válság idején, emelkedő munkanélküliséggel a kifizetések az európai uniós alapokra szánt kötelezettségvállalások 50%-át sem érik el. Nem elég, hogy a fejlesztési ágazatot nem használjuk a probléma megoldásának eszközeként, hanem bizonyos esetekben még az alapok is a válság előtti állapotoknak megfelelően működnek. Ezzel ellentétben a biztonsági szektorban a Frontex esetében – amelynek tevékenysége számos független tanulmány véleménye szerint sért bizonyos konvencionális személyi és szabadságjogokat – nem volt költségvetési megszorítás. A kutatási ágazatban támogatást kap az úrkutatás, amelynek célja a globális megfigyelés, másrésztől viszont a társadalmi integráció és a társadalmi kirekesztés kérdését, illetve a fiatalokat érintő intézkedések túlnyomó többségénél csökkent a támogatás. A mezőgazdasággal kapcsolatban a 2009-es költségvetés követi a pénzügyi keretben meghatározottakat, aminek fő jellemzője a költségcsökkentés. A mezőgazdasági fejlesztésre szánt kifizetések 2009-ben a 2007-es vállalások mértékével azonosak vagy még alacsonyabbak egy olyan időszakban, amikor a kis- és középvállalkozások száma csökken. Ez már magával a költségvetés címével is ellentétes, amely úgy hangzik, hogy „a természeti erőforrások megőrzése”.

Hans-Peter Martin (NI). – (DE) Elnök úr, ez a költségvetés minden bizonnyal elszomorítja az érintett európaiakat, és én remélem, hogy fel is háborítja őket, amikor majd a júniusi európai választásokra kerül a sor, mivel ez újból annak az Uniónak a kudarcát fejezi ki, amely képtelen közvetíteni az üzenetet, hogy „igen, megértettük”.

Megérteni azt jelentette volna, hogy végre fogjuk magunkat és minden egyes blokkot tüzetes vizsgálatnak vetünk alá – e célra tanácsadók és gazdaságkutató intézetek állnak rendelkezésre –, és összehasonlítjuk azokat a kitűzött célokkal. Ez arra a következtetésre vezetett volna, hogy a 114 vagy 116 milliárd euró egyharmadát vagy akár felét is mindenfajta probléma nélkül hasznosan lehetett volna a mostani rendkívüli válság kezelésére fordítani. Ehelyett a forrásokat továbbra is szétaprózzuk és nem a megfelelő területekre fordítjuk, mindenekelőtt egy hihetetlen bürokráciát és politikai kasztot hizlalunk. Ennek tragikus következményei lesznek Európára nézve.

Simon Busuttil (PPE-DE). – (MT) Először is gratulálni szeretnék az előadónak a kiváló munkáért. A bel- és igazságügy költségvetési területére szeretnék kitérni, különösen a bevándorlás kérdésére, azon belül is különösen két pontra szeretnék összpontosítani. Először is, a Frontex ügynökség költségvetését idén ismét megemeltük, ez immár a harmadik egymást követő év; és úgy vélem, ez jó jel. Nem azért emeltük meg, mert elégedettek vagyunk a Frontex által végzett munkával, hanem azért, mert elégedetlenek vagyunk vele. Azt akarjuk, hogy az ügynökség többet tegyen, és hatékonyabban. Ezért elegendő mennyiségű pénzt különítettünk el például a Frontex tengeri misszióinak rendszeres végrehajtása érdekében. Másodszor, további 5 000 000 eurót különítettünk el az Európai Menekültügyi Alap számára annak érdekében, hogy létrehozzanak egy, az európai uniós országok közötti belső újrafelosztásra vonatkozó Európán belüli programot, hogy a már eleve nagy és aránytalan terhet viselő országokba érkező személyeket továbbítani lehessen egy másik európai uniós országba. Az áttelepítési vagy újrafelosztási programra gondolok. Ez az alap és ez a pénz lehetővé

fogja tenni, hogy első alkalommal elindítsuk a programot, és én remélem, hogy a program megkezdje a működését, mert támogatnunk kell az aránytalan teherrel küzdő országokat. Úgy vélem tehát, hogy most, hogy befektetéseket eszközöltünk a jövő évi költségvetés e két területén, végre előrébb tudunk lépni.

Brigitte Douay (PSE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, először is köszönet illeti az előadókat, akiknek ilyen nehéz körülmények között sikerült elkészíteniük a 2009-es, a júniusi választások előtti utolsó költségvetést.

A kohéziós politika, amelyre a költségvetés 36%-a van előirányozva, az egyik legfontosabb közösségi politika, a szolidaritás és a gazdasági és társadalmi egyenlőség megvalósításának eszköze, amelyet meg kell erősítenünk, hatékonyabbá kell tennünk, és jobban kell támogatnunk. Az európai térségen belüli szolidaritásnak valóban ez a legkézzelfoghatóbb kifejeződése, a leglátványosabban megvalósítható, a régiókhoz és a polgárokhoz a lehető legközelebbi; azon a helyen valósul meg, ahol élnek, és ahol az Európai Unió a legközvetlenebbül tud szólni mindenkihez. Guy-Quint asszony az imént mutatott rá az éves költségvetés felhasználásával kapcsolatos problémákra, különösen a strukturális alapok vonatkozásában.

Ami a kohéziót illeti, minden érintett tisztában van vele, milyen nehéz az európai alapok végrehajtása az adott helyen. A dokumentáció összeállítása összetett és hosszú folyamat, amely olyan hibákhoz vezethet, amelyek kárt okozhatnak a kedvezményezetteknek, ronthatják az Európai Unió képét vagy akár e politika jövőjét. Az eljárások egyszerűsítése, a jobb tájékoztatás, az érintett nemzeti és helyi szereplők megfelelőbb felvilágosítása az új kohéziós politikával kapcsolatban és a bevált gyakorlatok megosztása bizonyára elősegítené az előirányzatok jobb felhasználását. Mindenesetre a jelenlegi válság és a növekvő euroszkepticizmus közepette a kohéziós politika hatékony működése és az európai alapok megfelelő felhasználása lehetővé teheti a számunkra, hogy visszaállítsuk a bizalmat és elérjük, hogy az európai polgárok elkötelezettebbek legyenek, amennyiben a folyamat részeseinek érzik magukat, feltéve, hogy láthatóbbá tudjuk tenni, és jobban el tudjuk magyarázni a politika jótékony hatásait ott, ahol a végrehajtás megtörténik. Ez az Unió valamennyi intézményének a lehető legjobb partnerség keretei között megvalósítandó feladata.

István Szent-Iványi (ALDE). – (HU) Elnök úr! Költségvetésünk évek óta visszatérő, komoly problémája az a jelentős eltérés, ami a kötelezettségvállalások és a tényleges kifizetések között van. Ez a különbség idén elfogadhatatlan mértékűre növekedett, és ez már veszélyezteti az egész költségvetési eljárás komolyságát és értelmét is. Ezt 2009-ben a gazdasági és pénzügyi válság idején egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak. A Bizottság és a tagállamok közös kötelessége a kifizetések felgyorsítása és egyszerűsítése, s ezzel az Európai Unió költségvetése komolyságának helyreállítása.

Másodszor köszönöm képviselőtársaimnak, hogy támogatták az általam jegyzett költségvetési csomag számos fontos javaslatát. Ez a csomag öt fő prioritást fogalmazott meg: modern környezetvédelmet (ezen belül a LIFE program 10%-os emelését), innovatív vállalkozásfejlesztést, korrupcióelleni küzdelmet, progresszív szociálpolitikát és a világ legnagyobb diáksereprogramjának, az Erasmus Mundusnak lényeges emelését. Köszönöm szépen, hogy ebben támogattak, szerintem fontos dolgokról van szó.

Végezetül minden évben kénytelen vagyok felhívni a figyelmet arra, hogy a külpolitikai célkitűzések finanszírozása elégtelen. A jövő évi költségvetésben ez még nyilvánvalóbb. Csak költségvetési trükkök segítségével tudtunk forrást biztosítani a legfontosabb célokra. Ennek az áldatlan helyzetnek egyetlen megnyugtató megoldása van: egy valódi és átfogó félidejű felülvizsgálat. Ha ezt nem tesszük meg, akkor nehéz lesz komolyan venni az Európai Unió ambícióját, hogy globális szereplő kíván lenni a világban.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim, az európai költségvetés egy nullával kezdődik: a jövő évben a bruttó nemzeti jövedelem 0,89%-ának, azaz 116 milliárd euró felhasználására kerül sor kifizetések formájában. A nemzeti költségvetésekben általában két számjegy van a tizedesvessző előtt. Úgy gondolom, az elmúlt években bebizonyítottuk, hogy rengeteg dolgot el lehet érni az adófizetők pénzének rendkívül takarékos felhasználásával.

Most azonban költségvetési válság van, és nem hiszem, hogy a Bizottság által felajánlott 5 milliárd euró elegendő lesz a megfelelő lendület biztosítására. Ezért a Tanáccsal együtt tartózkodnunk kell a pénz oda-vissza küldözgetésétől, illetve attól, hogy most az alapokat visszautaljuk a tagállamoknak. A Parlamentnek egyhangúlag el kellene fogadnia egy csomagot, amely biztosítja a transzeurópai hálózatok, a kutatás és fejlesztés, az Európai Technológiai Intézet, az Eureka, és az Erasmus program és oktatás finanszírozását. Közösen le kellene ülnünk és gyorsan és hatékonyan összeállítanunk egy olyan csomagot, amely valóban eléri a kis- és középvállalkozásokat.

Valójában ezért is ragaszkodik ahhoz a Parlament, hogy külön költségvetési tételt vezessen be az európai kisvállalkozói intézkedéscsomag, illetve különösen az éghajlatváltozás számára. Az energiahatékonyság

területén különösen, azonnali hatállyal intenzív programot lehetne indítani, amely lehetővé tenné, hogy felveszük a küzdelmet a jövő évben küszöbön álló rendkívüli mértékű munkanélküliség ellen, és megmentsük a munkahelyeket.

Végére is, a munkavállalók kétharmadát kis- és középvállalkozások foglalkoztatják – amelyek bruttó nemzeti termékünk 50%-át adják –, és az energiahatékonyságra vonatkozó intézkedéssel együtt új munkahelyek milliói jöhetnek létre.

Vladimír Maňka (PSE). – (SK) Köszönetet szeretnék mondani Jutta Haugnak, Lewandowski úrnak és a koordinátoroknak nagyszerű munkájukért. Bizonyára tudatában vannak annak is, hogy változásokra van kilátás a 2009-es költségvetési évben, és hogy rugalmasan kell majd reagálnunk a pénzügyi válság fejleményeire.

A kohéziós politika területén rendkívül fontos lesz a rugalmasság a szükséges források biztosítása érdekében. Készen kell állnunk a költségvetési forrásokból történő többletkifizetések korai biztosítására, különösen a strukturális politikák gyorsított végrehajtása esetén.

A viszonylag alacsony szintű gazdasági fejlődést mutató új tagállamok nemzeti gazdasága számára a kohéziós politika teremti meg a lehetőséget ahhoz, hogy gyorsabban felzárkózzanak a fejlettebb országokhoz. Különösen most, a jelenlegi pénzügyi válság idején fontos, hogy hatékonyan használjuk ezt az eszközt. Elemzők néhány tagállamban számításokat végeztek a kifizetési késéseknek a foglalkoztatása, a munka termelékenységére és a gazdasági növekedésre gyakorolt negatív hatására vonatkozóan e térségekben. Ha sikerülne a többéves keretben meghatározott ütemben lehívni a pénzügyi forrásokat, az új tagállamokban a munka termelékenységi szintje a mostaninál több mint 2%-kal, a gazdasági növekedés több mint 2%-kal és a foglalkoztatási szint 1%-kal magasabb lenne a mostaninál. Ebből a szempontból meg kell fontolnunk a kohézió támogatását, ami kulcsfontosságú az EU döntő fontosságú makrogazdasági mutatóinak alakulásában.

A különböző tagállamokban meglévő eltérő szintű bürokrácia negatív hatással van a források lehívására. Ezért rendkívül fontos, hogy az Unión belül egységesen csökkentsük az európai alapok lehívásával kapcsolatos bürokráciát.

Hölgyeim és uraim, Önök minden bizonnyal azt szeretnék, hogy a jelenlegi globális problémákat a szolidaritás elve alapján és az egész Közösség keretén belül kezeljük. Ezért biztosítanunk kell a kohéziós politika számára szükséges források elérhetőségét.

Jean Marie Beaupuy (ALDE). – (FR) Elnök úr, biztos asszony! Számos képviselőtársam rámutatott – épp az imént is – a költségvetés nem megfelelő kihasználására, különösen ami a strukturális alapokat illeti. Ezért rendkívül fontos, hogy megfelelő, gyakorlati intézkedéseken keresztül javítsunk ezen a helyzeten. Nagy örömmre szolgál, hogy a helyi és regionális választott tisztviselőkre vonatkozó Erasmus kísérleti projekt számára – amelyre néhány hónappal ezelőtt én tettem javaslatot – 2 millió eurónyi összeg szerepel a mostani költségvetésben.

Az, hogy ez szerepel a költségvetésben, a tavaly októberben a Parlamentben nagy többséggel elfogadott, az igazgatásról szóló jelentésben szereplő konkrét javaslatok következménye.

A regionális fejlesztési politikák hatékony végrehajtása érdekében nem elég, hogy szabályzatokat és költségvetéseket fogadjunk el. Elengedhetetlen, hogy a helyi és regionális projektek vezetésére megválasztott tisztviselők a lisszaboni és göteburgi célkitűzések elérésének igazi motorjává válhassanak, tudásuk alkalmazásával. A helyi és regionális szinten választott tisztviselők számára létesült Erasmus program segítségével a kapcsolatokat is megerősíthetjük, és – legfőképpen – biztosíthatjuk a strukturális alapok minél gyorsabb és hatékonyabb felhasználását.

A választott tisztviselők több szövetsége is jelezte már, hogy lelkesen támogatják a választott tisztviselők számára létrehozandó Erasmus programot. A Regionális Politikai Főigazgatóság segítségével útjára tudjuk tehát indítani ezt az új eszközt, és így megvalósíthatjuk a szlogent: „Gondolkodj globálisan, cselekedj lokálisan”.

Valdis Dombrovskis (PPE-DE). – (LV) Elnök úr, biztos asszony, hölgyeim és uraim! Az Európai Unió 2009-es költségvetés-tervezetével kapcsolatban hangsúlyozni szeretném, hogy a költségvetésben nem az a legfontosabb, hogy mit teljesített, hanem, hogy mit nem teljesített még. Az Európai Unió 2009-es költségvetés-tervezete az idei évhez képest már 3%-kal csökkentette a kifizetési előirányzatokat, ráadásul az Európai Bizottság egy olyan javaslattal állt elő, amely még tovább csökkentené a kifizetési előirányzatokat – 3,5 milliárd euróval idén és további 1,1 milliárd euróval jövőre. Kétlem, hogy az uniós költségvetési kifizetések összegének csökkentése a legmegfelelőbb válasz a pénzügyi és gazdasági válságra. Az európai

gazdaságélénkítési terv meghatározza a strukturális alapokra és a kohéziós alapokra vonatkozó intézkedéseket, azonban a vidékfejlesztési alapok eljárásainak egyszerűsítése és a források megszerzésének gyorsítása, az uniós alapok előlegeire vonatkozó kifizetések és az uniós társfinanszírozásokban való részesedés arányának növelése még nem tükröződik a 2009-es európai uniós költségvetésben meghatározott kifizetési előirányzatokban. Az igazság azonban az, hogy a kérdés, vajon tekinthetjük-e a jövő évi költségvetést a pénzügyi és gazdasági válságra adott sikeres válaszként pontosan ezeken az intézkedéseken fog múlni, illetve azon, hogy valójában mennyire fogják megemelni a kifizetések összegét. Remélem, hogy az uniós intézmények meg fogják mutatni, hogy képesek gyorsan reagálni a kihívásokra és nem vesznek el a szokásos bürokratikus útvesztőkben. Általánosságban üdvözljük a Bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy további 5 milliárd eurót különítsünk el az Európai Unió versenyképességének növelésére. A finanszírozás forrása – a közös agrárpolitika forrásaiból – azonban nehezen érthető. Ha az Európai Unió közös agrárpolitikájából 5 milliárd eurót meg lehet takarítani, akkor miért nem tesz semmit az Európai Bizottság annak érdekében, hogy tisztességes versenyt biztosítson a belső mezőgazdasági piacon belül, és legalább részben kiegyenlítse a különböző uniós tagállamok mezőgazdasági termelőinek juttatott közvetlen kifizetések mértéke tekintetében meglévő, nemkívánatos különbségeket? Köszönöm a figyelmet.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Elnök úr, biztos asszony, először is gratulálni szeretnék az előadónak és a koordinátoroknak, és szeretnék rámutatni arra a rendkívüli erőfeszítésre, amit annak érdekében tettek, hogy nagyon magas szinten irányítsák a költségvetés elfogadásának folyamatát.

Komoly kísérletet tettek arra, hogy a kötelezettségvállalások és kifizetések lehető legmagasabb szintjét ériék el, miközben a többéves pénzügyi keret által lehetővé tett küszöbértékek közelében maradnak. Kihívásokban természetesen nem szűkölködünk. Tekinthetjük ezt a költségvetést az Európai Unió részéről a nemzetközi pénzügyi és gazdasági válságra adott kezdeti válasznak. Ez az, ami olyan nehézvé teszi ezt.

Mi sem természetesebb, mint hogy annak fényében vizsgáljuk meg a költségvetést, hogyan támogatja az Európai Unió politikájának kulcsfontosságú prioritásait. Sajnálatos módon, a fenntartható fejlődésre és a növekedés és foglalkoztatás kohéziójára vonatkozó 1B prioritás esetében nem áll majd rendelkezésre elegendő forrás a tagállamok jelentősebb, nagy fontosságú projektjeinek támogatására. A Kohéziós Alap szerepe, hogy lehetővé tegye a gazdaságilag gyengébb tagállamok számára, hogy támogatást kapjanak infrastrukturális problémáik megoldásához, a versenyképesség növeléséhez és a regionális fejlesztés magasabb szintjének eléréséhez.

Az alap segíti elő az életszínvonal emelkedését, különösen az új tagállamokban. Ha ezeknek az országoknak nem juttatunk az alapokból, lényegesen lassabban fognak fejlődni, különösen válság idején. Ezért vannak komoly problémáim azzal, hogy a költségvetés e tekintetben képtelen támogatást nyújtani. A költségvetés végrehajtásának módja szintén fontos. A nagyobb rugalmasság, valamint a mulasztások és visszaélések minimalizálása érdekében az eljárások egyszerűsítéséről szóló kezdeti vitát fel kellene gyorsítani. Továbbá csökkenteni kellene a különbséget és növelni a kifizetések szintjét.

A többéves pénzügyi keret felülvizsgálatára irányuló javaslat teljesen helyénvaló és további forrásokat irányoz elő a növekedés elősegítésére a 2009–2010-es időszakban. Az alacsony szén-dioxid-kibocsátású energiatermelés elérésével kapcsolatos célkitűzés helyénvaló, de nem kulcsfontosságú. Sokkal nagyobb rugalmasságot kell tanúsítanunk.

Összegzőképpen úgy vélem, hogy el kell fogadnunk a költségvetést, azonban a pénzügyi és gazdasági válság kezelésére szolgáló megelőző intézkedésekkel együtt. Noha nehéz elérni, a megállapodás fontos és szükséges – támogatnunk kell.

Kyösti Virrankoski (ALDE). – (FI) Elnök úr! Először is köszönetet szeretnék mondani az előadónak, Haug asszonynak és Lewandowski úrnak kitűnő munkájukért. Grybauskaitė biztos asszonyt és legközelebbi munkatársát, Romero urat is köszönet illeti az egész év során tanúsított rendkívül jó együttműködésért, valamint az elnökséget a költségvetés előkészítésében való konstruktív részvételért.

Csupán egy kérdésre szeretnék kitérni, nevezetesen a strukturális alapok kérdésére. Idén különböző formákban visszafizettük a tagállamoknak a fel nem használt előirányzatokat. A 2. számú költségvetés-módosításban átprogramoztunk 2,8 milliárd eurót, a 9. számú költségvetés-módosításban pedig visszafizettünk 4,5 milliárd eurót fel nem használt kifizetésekben.

Mindezeket tekintetbe véve meglepő, hogy a Bizottság egy 5 milliárdos fellendülési csomag javaslatával áll elő, amikor még a strukturális politika számára előirányzott alapokat sem használta fel. Ennek oka a rendkívül bonyolult ellenőrzési és nyomon követési rendszer. Sok országban még el sem fogadták.

Az Európai Parlament javaslatot tett egy közös állásfoglalás egyeztetésére, amely elismerné az egyszerűsítés szükségességét és a strukturális hiányosságokat. A Bizottság és a Tanács nem akarta támogatni az állásfoglalást. Az Európai Tanács azonban épp most javasolta, hogy fogadjunk el egy ezzel gyakorlatilag teljesen megegyező álláspontot, és valóban, rá kell mutatnunk az egyszerűsítés és nagyobb hatékonyság szükségességére.

Margaritis Schinas (PPE-DE). - (EL) Elnök úr! A mostani költségvetés e parlamenti időszak utolsó költségvetése és egyben az első, amelyről a pénzügyi válság kirobbanása óta szavazunk. Ebből fakadóan különleges jelentősége van: ez egy olyan költségvetés, amelyet az európai polgárok alaposan meg fognak vizsgálni.

Számomra keserű ez a költségvetés, mert ugyan sikereket is tartalmaz, de megvannak az árnyoldalai is. Én személyesen mindenképpen a sikerek közé sorolom, hogy – még ha csekély mértékben is – sikerült a Tanács álláspontjához képest megemelni a kifizetéseket, hogy több forrást találtunk a versenyképesség növelésére, a környezetvédelemre és a biztonságra, valamint, hogy most először külön álláspontot sikerült kialakítani az Európai Unió déli határainál tapasztalható illegális bevándorlás kezelésére vonatkozóan, ahol olyan országok, mint az enyém is kétségbeesett emberek százazreit fogadják be évente, akik a déli határokon keresztül próbálnak bejutni Európába. Mindezekért okunk van az elégedettségre.

Az azonban elkeserít, hogy a válság idején készült első költségvetés nem tudta azt az üzenetet közvetíteni, hogy Európa hajlandó és készen áll a válság kezelésére. Kétszáz milliárdból ötmilliárd eurót még mindig nem tudjuk, hogyan költsünk el, amelyet néhány tagállam szeretne visszakapni, ahelyett, hogy a versenyképesség növelésére fordítanánk. Ez egy elvesztegetett lehetőség. Erre az évre, úgy vélem, többet tehattünk volna. Még mindig reménykedem, hogy a Tanácsban azok, akik általában szeretik a nemzeti minisztériumoknak visszautalni a felesleget, még egy utolsó erőfeszítést tesznek annak érdekében, hogy legalább jövőre ambiciózusabb elképzeléssel álljunk elő.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE). – (PT) Elnök úr! Gratulálok az előadónak, Haug asszonynak kiváló munkájáért, valamint számos kollégájának értékes hozzájárulásukért. A halászati ágazatról, és annak pozitív és negatív oldalairól szeretnék szót ejteni.

Az előirányzatok összértéke megegyezik az előző pénzügyi évben előirányzottal. Ez egy negatívum, tekintettel arra, hogy már az előző költségvetések is a közös halászati politika és tengerpolitika végrehajtásához szükséges minimális forrásokat biztosították. A kifizetési előirányzatok csökkentése és a legkülsőbb régiók szükségleteinek és sajátos szempontjainak nem megfelelő figyelembevétele szintén negatívum.

A jelenlegi pénzügyi válság és az üzemanyagárak drasztikus változásai által előidézett külső gazdasági nyomás nehezíti a flották kapacitáshiányából és az erőforrásbázis erodálódásából fakadó már meglévő nyomást.

Bár a Bizottság a halászati ágazat jelenlegi makrogazdasági helyzetnek megfelelő átstrukturálását javasolja, konkrét intézkedésekre van szükség az európai halászati flotta túlélésének, illetve azok megélhetésének biztosítása érdekében, akik oly sokat tesznek azért, hogy hozzájussunk az egyik legalapvetőbb élelmiszerforráshoz.

Előkészítő intézkedésként üdvözlöm annak a kezdeményezésnek az elfogadását, amelyet én nyújtottam be egy 4 milliárd eurós halászati árfigyelő rendszer létrehozására vonatkozóan. Üdvözlöm továbbá a halászati erőforrásokkal való gazdálkodás számára megemelt támogatást, a nemzetközi projektekhez való önkéntes hozzájárulások lehetőségét, a párbeszéd megerősítését a kulcsfontosságú halászati szektoron belül, ahogy ezt a halászati bizottság Madeirán – egy portugál legkülső régió – tett látogatása alkalmával is megállapítottuk, a hálózatépítésre vonatkozó kísérleti projektet, valamint a hatodik keretprogram következtetését. A biogazdasági fejlesztés terén történő együttműködésre, a Közösségi Halászati Ellenőrző Hivatalra és az európai tengerpolitikára vonatkozó előkészítő intézkedésekre szánt előirányzatok fenntartása szintén pozitívum.

Végezetül örömmel üdvözlöm a Bizottság azon lépését, hogy előirányzatok nélküli külön költségvetési tételt hozott létre egy olyan ad hoc pénzügyi eszköz számára, amely a halászati flottának az üzemanyagárak gazdasági következményeire való alkalmazkodását segítené elő. Ez az egyik oka...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) Mint annak már az októberi első olvasat során is hangot adtam, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság véleményadójaként több szempontból is üdvözlöm a 2009-es EU költségvetést. Egyfelől az már önmagában jelentős és örömteli tény, hogy jövőre környezetvédelmi, természetvédelmi, és ezen belül elsősorban LIFE+ célokra 14 milliárd euró áll majd

rendelkezésre. Másfelől nem árt tudni, hogy ez az összeg mintegy 10 %-kal nagyobb mint a tavalyi, ami jól mutatja, hogy ma már senki sem vonja kétségbe e terület, különösen az éghajlatváltozás jelentőségét. Ez utóbbi egyébként a jövő évi költségvetési prioritásoknak is egyike. Természetesen mindez szorosan kapcsolódik a mai déli szavazáshoz, ahol a klímacsomagról hozunk döntést.

Jóllehet ezek a jogszabály-tervezetek több tekintetben is alulmaradnak az eredeti elképzeléseinkhez képest, a tavaly januárban megjelent bizottsági javaslatához képest azonban ambiciózusak. A bennük megfogalmazott célok eléréséhez pedig pénz kell és politikai akarat. Összességben kicsi, mégis fontos kiemelni a jövőre induló ún. kísérleti, azaz „pilot” projekteket 7.5 millió euró értékben. Az érdemi munka, a tenderek megírása és a meghirdetése a jövő év elején várható, de a Bizottság már több ízben jelezte, hogy mennyire fontosnak tartja ezen projektek megvalósulását, valamint biztosított maximális együttműködéséről. Az októberi plenáris ülés óta egyedül az Európai Élelmiszerbiztonsági Ügynökség, az EFSA esetében nem történt érdemi előrelépés. Itt továbbra is kénytelenek vagyunk a 10%-os tartalékkeret fenntartását javasolni, de remélem, hogy ez a probléma is hamarosan megoldódik. Ezek az észrevételeim, javaslataim, amelyek lényegüket tekintve megegyeznek az első olvasatban megtettekkkel. Kérem a képviselőtársakat, hogy azokról most a második olvasatban is támogatólag szavazzanak. Egyben gratulálok Jutta Haugnak a jelentéshez. Köszönöm szépen.

Maria Martens (PPE-DE). - (NL) Elnök úr, mindenekelőtt gratulálni szeretnék az előadónak, Haug asszonynak. Nagyon kellemes munkakapcsolatot sikerült kialakítanunk, és a Fejlesztési Bizottság meg van elégedve. Három kérdés volt fontos a számunkra. Először is, az élelmiszerválság problémáját kezelni kell, és örömmel nyugtázzuk, hogy a Bizottság javaslata alkalmazkodott ehhez a helyzethez és egy olyan kompromisszumot sikerült kialakítani, amely a Parlament és a Tanács támogatását is élvezzi, amelynek eredményeképpen 1 milliárd euró áll rendelkezésre az élelmiszerválság kezelésére.

A legfontosabb, hogy fenntartható megoldást találjunk, amely a fejlődő országok élelmiszerbiztonságának kialakítását eredményezi, és ez az, amiről a kísérleti projektünk szól. Az ezzel kapcsolatos legfőbb probléma, hogy a mikrovállalkozások nem jutnak hitelhez. Nehéz jó vetőmaghoz és trágyához jutniuk, és az öntözési rendszerbe beruházni, ha nem tudnak előre fizetni. Mindezt örömmel szolgál, hogy a kisgazdáknak juttatott mikrohitelre célzó kísérleti projektre irányuló javaslatunk széles körű támogatásra talált, és bízunk benne, hogy a Bizottság kész a kísérleti projekt végrehajtására.

Másodszor, ami az értékelést illeti, manapság sok bírálat éri a fejlesztési együttműködést. A támogatás elnyerése érdekében nem csak azt kell megmagyaráznunk, hogy mi volt a szándékunk, hanem leginkább azt, hogy mit értünk el. Sajnálatos, hogy a Bizottság jelentése még mindig túlságosan a szándékokra összpontosít. Ezért kértük nagyobb kapacitás bevonását a Bizottságban annak érdekében, hogy az eredmények értékelése javulhasson. Örömmel nyugtázzuk, hogy a Parlament támogatja e javaslatokat.

Harmadszor, elnök úr, továbbra is amellett érvelünk, hogy emeljük meg a költségvetés 4. fejezetére, a külfügyekre szánt kiadásokat. Amennyiben szeretnénk megvalósítani ambícióinkat és felvállalni bizonyos felelősségeket, amelyek indokoltak például Koszovó vagy a Közel-Kelet esetében, ahol a fő kérdés nem csak a fejlesztési együttműködés, hanem a konfliktuskezelés is, akkor egyértelmű, hogy több pénzügyi eszközre és nagyobb rugalmasságra van szükség.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, két rövid észrevételem van. Szeretnék köszönetet mondani az előadónak munkájáért.

A fejlesztési segéllyel kapcsolatban úgy vélem fontos rámutatni, hogy míg az 1 milliárd euró előteremtése feszített folyamat volt, mindenképpen pozitív, hogy Európa tesz valamit egy probléma kezelése érdekében. Azonban érdemes felidézni, hogy a nyersanyagárak valójában csökkentek, mint ahogy az energiaárak is, így az 1 milliárd euró – amennyiben megfelelő módon használják fel – tulajdonképpen sokkal többre fordítható, mint amiben reménykedtünk. Úgy vélem, hogy gondosan meg kell vizsgálnunk, és biztosítanunk kell, hogy ez a pénz oda kerüljön, ahová szánták és ahol a legnagyobb szükség van rá, nevezetesen élelmiszer előállítására azon a helyen, ahol lehetőség van élelmiszer termesztésére.

Második észrevételem szintén a mezőgazdasági szektort érinti, de inkább a jövőre, mintsem erre a konkrét költségvetésre vonatkozik. Vannak aggályaim a biztos asszonynak a mezőgazdasági kiadások úgynevezett hozzáadott érték hiányára vonatkozó megjegyzésével kapcsolatban. Tudom, hogy lesz időnk ezt megvitatni a jövőben, de alapos és erőteljes vitát kell majd folytatnunk. Úgy vélem, hogy az európai mezőgazdasági termelők érdekeit leginkább egy közös politika szolgálja, nem pedig egy olyan, ahol a tagállamok tetszésük szerint válogathatnak, mert azon a polgárok fognak veszteni az élelmiszer minősége és biztonsága szempontjából.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, a költségvetés elfogadása mindig azzal jár, hogy az elvárásaink és a valóság összeütközésbe kerül egymással. A költségvetés kerete nem túl rugalmas, és nem egyszerű a források újraelosztása. Noha ez a konkrét tevékenységek finanszírozására nézve állandóságot biztosít, megnehezíti a változó viszonyokhoz való alkalmazkodást.

A jelenlegi költségvetés a mostani helyzet fényében sok európai parlamenti képviselő elvárásainak nem felel meg, például az egyre súlyosbodó gazdasági válság kezelésének szükségessége vagy azon új technológiák finanszírozása tekintetében, amelyek a környezetvédelem vagy az éghajlatváltozás elleni küzdelem céljait szolgálják. A költségvetés nem felel meg a fiatalok, az iskolai tanulók és egyetemisták elvárásainak a cseriprogramok, az oktatáshoz való hozzáférés és a külföldi tanulás finanszírozása tekintetében.

Végezetül hadd jegyezzem meg, hogy a sikeres költségvetések és pénzügyi tervek inkább az előző költségvetési tervekhez és célkitűzésekhez igazodtak, és azokat folytatták, mintsem az aktuális, illetve jövőbeni kihívásokra válaszoltak. Ezért van szükség a pénzügyi tervek rendszeres felülvizsgálatára, hiszen hét év túl hosszú idő a költségvetési tervezés szempontjából.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, az osztrák kollégám, Rübig úr által ímént érintett kérdésre szeretnék visszatérni. Az európai bruttó hazai termék kevesebb mint 1%-át költjük Európára, miközben elvárjuk az Európai Uniótól, hogy egyre több feladattal és tagállammal birkózzon meg. Ez nem egyeztethető össze. Mindezek fényében valóban hihetetlen, hogy éveken keresztül takarékoskodtunk, ami nem csak azt jelentette, hogy takarékosan gazdálkodtunk az alapokkal, hanem, hogy az év végén a pénzügyminiszterek visszaigényelték a pénzt, ami visszafolyt a nemzeti költségvetésekbe.

Elég új feladat van, amire fordítanunk kellene a pénzünket. Vannak olyan feladatok is, amelyekre éveken keresztül nem osztottunk költségvetési forrásokat. Az Unió információpolitikai kiadásait jelentősen meg kell emelnünk, ha az európai polgárokat valóban közelebb akarjuk hozni Európához. Rengeteg teendő van a diák- és gyakornokcsere-programok terén, amelyekben részt vállalhatna Európa.

Jutta Haug, előadó. – (DE) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani valamennyi képviselőnek, aki részt vett a vitában, illetve aki felszólalt, még akkor is, ha néhány esetben a költségvetés a felszólalásnak inkább csak ürügye volt, mintsem témája. Mindenekelőtt köszönet illeti azokat a képviselőket, akik a kezdetektől a végéig részt vettek a vitában.

A Bizottság által előterjesztett európai gazdaságélénkítő csomag sok felszólalásban előkerült, és sokak fejében megragad. Csak ismételni tudom, amit már ezelőtt is számtalanszor elmondtam: a tagállamok gazdaságának európai mozgatóereje az EU kohéziós politikája. E politika megfelelő és tisztes végrehajtása fogja lehetővé tenni az előrelépést, és minden bizonnyal azt fogja eredményezni, hogy nem lesznek ilyen mértékű gazdasági problémáink az elkövetkező években. Természetesen a 116 milliárd euró kifizetésekben erre nem lesz elegendő, de a Parlament egésze támogatásával a kiegészítő költségvetésekben és költségvetés-módosításokban biztosítani lehet a megfelelő kifizetéseket.

Amit a biztos asszony mondott, természetesen igaz: egy költségvetés mindig kompromisszum eredménye. E tekintetben a 2009-es költségvetés sem különbözik a korábbiaktól. A Tanácsnak engednünk kellett abban, hogy ilyen alacsony kifizetésekkel számolunk, a Bizottságnak engednie kellett abban, hogy a 700 millió eurót átcsoportosítsuk a regionális fejlesztés céljaira, nekünk pedig meg kellett nyírbálnunk prioritásainkat. Ennek ellenére számos prioritást sikerült megőriznünk: több kifizetés az éghajlatváltozás elleni küzdelmet szolgáló intézkedésekre, több kifizetés szociális célokra, nevezetesen több és jobb munkahelyteremtésre, valamint több támogatás a kis- és középvállalkozások részére. Mindezt sikerült megvalósítanunk és ezért hálás vagyok valamennyi képviselőtársamnak. Köszönöm szépen!

(Taps)

Janusz Lewandowski, előadó. – (PL) Elnök úr, abban a költségvetési szekcióban, amelyért én vagyok felelős, az egyetlen még tisztázásra váró kérdés a Lisszaboni Szerződés jövője, amely megváltoztatja a Parlament hatáskörét, és kihatással lehet a költségvetésre. Tekintettel arra, hogy a többi problémát sikerült megoldani, támogatni szeretném azokat az előtem felszólalókat, akik a pénzügyi terv felülvizsgálatát szorgalmazták. Erre egyértelműen szükségünk lenne már a jelenlegi pénzügyi terv második évében annak érdekében, hogy finanszírozni tudjuk az Európai Unió nemzetközi célkitűzéseit és kötelezettségvállalásait.

Szintén nem szerencsés, hogy a Tanáccsal folytatott egyeztető eljárás eurómilliókról szóló megállapodásokat tartalmazott, miközben egy zavaros válságkezelő csomag milliárdokat ígér. Mindezeket figyelembe véve a költségvetés, amelyet holnap valószínűleg elfogadunk, minden eddiginél inkább változtatásnak lesz kitéve.

Elnök. – A vitát lezárom.

A felszólalók fegyelmeztségének köszönhetően időben befejeztük, és ez jó hír a jövőbeni költségvetési fegyelemre nézve is.

A szavazásra holnap, 2008. december 18-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Gábor Harangozó (PSE), írásban. – Egyetértek az előadóval, okunk van aggodalomra a globális recesszió európai polgárokra gyakorolt negatív hatásával kapcsolatban. Különös figyelmet kell fordítanunk a leghátrányosabb helyzetben élő polgárainkra, akik a pénzügyi zavar hatásainak kétségtelenül a legnagyobb kárvalottjai lesznek. Az Uniónak mindent meg kell tennie annak érdekében, hogy a kedvezményezettek számára helyi szinten megkönnyítse a meglévő forrásokhoz való hozzájutást – a 2007–2013-as többéves pénzügyi keretben meghatározott felső korlátokon belül maradván –, ezért javítani és egyszerűsíteni kell különösen azokat az intézkedéseket, amelyek meggyorsíthatják a strukturális és kohéziós alapok végrehajtását. Valójában a kohéziós politika végrehajtásánál az alacsony kifizetési szint nem tükrözi a jelenlegi gazdasági válság következtében fennálló helyi szükségleteket. A kohéziós politika az Unióban a szolidaritás legfőbb eszköze és kulcsfontosságú szerepe van egy ilyen horderejű globális válság negatív következményeinek enyhítésében.

(Az ülést 10.50-kor felfüggesztik, és 11.30-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: PÖTTERING ÚR

elnök

4. Fibromyalgia (írásbeli nyilatkozat): lásd a jegyzőkönyvet

*
* *

Hannes Swoboda (PSE). – (DE) Elnök úr, tegnap előre bejelentkezett látogatók egy nagy csoportját nem engedték be a Parlamentbe. Külön köszönet illeti a parlamenti szolgálatokat, akik megpróbálták a rendőrök akadályozása ellenére beengedni a látogatókat. A rendőrök azonban nem engedték be őket, mivel a látogatók piros kabátot viseltek. Nem tudom, ki tart a piros kabátoktól. Egyik képviselőtársunknak is le kellett vennie a kabátját ahhoz, hogy beengedjék a Parlament épületébe.

Javasolnám, hogy tegyünk panaszt a rendőrségen, lévén, hogy tilos a látogatók bejutásának megakadályozása. Szeretném megismételni, hogy a Ház szolgálatai megkísérelték az előre bejelentkezett látogatók beengedését, de a rendőrség megakadályozta ezt annak ellenére, hogy a látogatók békés magatartást tanúsítottak. Javaslom, hogy tájékoztassuk a rendőrséget arról, hogy nem szegülhetnek szembe a Parlamenttel ilyen módon.

President. – Nagyon köszönöm, Swoboda úr, meg fogjuk vizsgálni az esetet. Köszönöm a felszólalását.

Monica Frassoni (Verts/ALE). – (IT) Elnök úr, köszönöm a szót. Nagy örömmel üdvözlöm Mohamed Abdelaziza urat, a Szaharai Demokratikus Köztársaság elnökét, a Polisario Front főtitkárát és a vele együtt érkező küldöttséget. Azért jelentek meg újra a Parlamentben, hogy emlékeztessenek bennünket népük jogai és önrendelkezése megőrzésének fontosságára.

Jens Holm, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, egész képviselőcsoportom nevében szólalok fel. Ellenezzük a most javasolt eljárást. Előadónk, Wurtz úr már a képviselőcsoportok előadói közt létrejött találkozáson kifejtette, hogy ez teljességgel elfogadhatatlan. Az éghajlat-változási intézkedéscsomaggal kapcsolatos szavazást – az idei év egyik legfontosabb szavazását – az összes többi szavazáshoz hasonló módon kell lefolytatni. Nem demokratikus és érthetetlen, hogy az egyes jelentésekről nem külön-külön szavazunk. Meg kell adni a lehetőséget arra, hogy minden egyes jelentésről külön szavazzunk, és jogunk van módosítások benyújtására, amelyeket utána szavazásra lehet bocsátani.

Dobjuk kukába ezt a javaslatot és tegyük lehetővé, hogy az egyes jelentésekről külön szavazzunk, és hogy szavazhassunk a benyújtott módosításokról. Köszönöm.

Elnök. – Mindenkinek joga van kifejezni a véleményét ebben a Házban, és a többség dönt.

Chris Davies (ALDE). - Elnök úr, az éghajlat-változási- és energiaügyi intézkedéscsomag tegnapi ötórás vitája után az elnökség nevében Borloo miniszter úr, a Bizottság nevében pedig Dimas és Piebalgs biztosok megfontolt válaszait hallhattuk itt a Parlamentben. Annak ellenére, hogy 50–60 képviselő vett részt a vitában, felszólalásukkor már csupán négy képviselőből állt a Ház.

Szerintem ez udvariatlan gesztus mind a Bizottság, mind pedig az elnökség felé, és csökkenti a Ház befolyását. Arra kérem, hogy a pártok vezetőivel együtt fontolja meg a kérdést, hogy nem kellene-e szankciókat alkalmazni azon képviselőkkel szemben, akik részt vesznek a vitákon, de arra már nem veszik a fáradságot, hogy meghallgassák a Bizottság és az Elnökség válaszát.

(Taps)

Elnök. – Davies úr, lényegében teljesen egyetértek Önnel, de kérem, tegyen róla, saját képviselőcsoportjával együtt, hogy a képviselők jelenlétét biztosítani lehessen.

Reinhard Rack (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, szeretnék még egy javaslatot tenni a francia elnökséggel folytatott tegnapi vitához kapcsolódóan. Vannak olyan frakcióvezetők, akiknek fontos mondanivalójuk van ebben a fontos vitában, ami helyes és rendjén való. Vannak azonban olyan frakcióvezetők is – mindig ugyanazok –, akik rendszeresen egy-két perccel túllépik az időkeretet.

Talán ezt az időt egyszerűen le lehetne vonni képviselőcsoportjuk idejéből, mert az nem vonná maga után a korrekt elosztás megváltoztatását.

5. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet.)

5.1. Megújuló energiaforrásokból előállított energia (A6-0369/2008, Claude Turmes) (szavazás)

5.2. Az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek kereskedelme (A6-0406/2008, Avril Doyle) (szavazás)

– A szavazás előtt:

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, indoklásom a következő. Sajnos a kibocsátáskereskedelmi rendszerrel nem rendeztünk vitát, amelynek az eredményét a háromoldalú egyeztetésen képviselhettük volna. A csupán a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság véleményén alapuló háromoldalú egyeztetések nem a Parlamentet képviselik. Most el kellene fogadnunk a Bizottság javaslatához fűzött módosításokat, de amiről ma kellene döntenünk, az egy az egyben megegyezik a Tanács által összeállított dokumentummal. Egyetlen, Parlament által tett módosítást nem tartalmaz, még egy vesszőt sem. Mi az oka ennek a sietségnek? Végtére is a 2013-tól kezdődő időszakról van szó.

A kibocsátáskereskedelmi rendszerre vonatkozó javaslat jelenlegi formájában a következetlenségek és egyre dagadó költségek végül megbosszulják magukat. A kibocsátáskereskedelem kérdése az elkövetkező évekre, ha nem évtizedekre nézve a legfontosabb iparpolitikai döntés. Nem vagyunk hajlandóak demokratikus együttműködési jogunkat szögre akasztani a parlamenti ruhatárban. Végtére is mi az, amiért számos képviselő majdnem 30 évig küzdött és sikerre vitt ebben a Házban? Azért küzdöttek, hogy most egy egyszerűsített eljáráson keresztül az éghajlatvédelmi politikát szinte teljes egészében a Tanácsra hagyjuk? Mint választott parlament, részt kívánunk venni a demokratikus vitában, és mindezt különösen a tetteink következményének tudatában szeretnénk tenni. Nagyon köszönöm.

(Az indítványt elutasítják.)

5.3. Az üvegházhatást okozó gázkibocsátás csökkentésére irányuló közös törekvések (A6-0411/2008, Satu Hassi) (szavazás)

5.4. A szén-dioxid geológiai tárolása (A6-0414/2008, Chris Davies) (szavazás)

5.5. Az üzemanyagokból (közúti közlekedés és belvízi hajózás) származó üvegházhatású gázok kibocsátásának ellenőrzése és mérséklése (A6-0496/2007, Dorette Corbey) (szavazás)

5.6. Új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelmények (A6-0419/2008, Guido Sacconi) (szavazás)

– A szavazás után:

Avril Doyle, előadó. – Mint előadó a jelentésem előtt szerettem volna felszólalni, de köszönöm, hogy most kaptam rá lehetőséget, mert mindannyiunk érdekében fontos, hogy egy pár dolgot feljegyezzünk.

Valószínűleg egy dolog van, amiben most itt mindannyian egyetértenénk, nevezetesen, hogy az első olvasat során történő megállapodások sem a parlamenti eljárásnak, sem pedig a jogalkotás lényegének nem felelnek meg, különösen, ha összetett, szakmai kérdéssről van szó.

(Taps)

Az első olvasat során történő megállapodások mindig ritkák és kivételesek, és csak rendkívüli körülmények között érdemes egy ilyen kivételes eljárást alkalmazni.

A második, eljárásra vonatkozó észrevételem, hogy nincs jogi rendelkezés az államfőknek az együttléti eljáráshoz történő bevonására.

(Taps)

Miközben az éghajlat-változási intézkedéscsomag bizonyos részei a múlt heti csúcstalálkozó napirendjén voltak, és a csúcstalálkozón az a követelmény született, hogy az EU kibocsátáskereskedelmére vonatkozó módosítások bármiféle jövőbeni felülvizsgálatát hozzáférhetővé kell tenni a jövőbeni csúcstalálkozókra történő megvitatás végett, szombat délelőtt Brüsszelben a következő háromoldalú találkozón hozzattem – valamennyi árnyékelőadó támogatásával – egy új preambulumbekendést a jelentésemhez – a csúcstalálkozót követően –, amelyet szombat délután elfogadott a Coreper. A preambulumbekendés az EU kibocsátáskereskedelmi jogalkotásának egyedülálló és transzformatív jellegét hangsúlyozta, azonban kijelentette, hogy az állam- és kormányfőkkel ez alkalommal folytatott konzultáció semmiképpen nem tekinthető precedens értékűnek más jogalkotási folyamatokra nézve.

Rendkívül hosszú jogalkotási utat jártunk be. Szeretnék köszönetet mondani Dimas biztos úrnak és csapatának, Borloo miniszter úrnak és csapatának, és külön köszönet illeti Léglise-Costa nagykövet urat rendkívül nagy volumenű munkájáért. Köszönet illeti a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság munkatársait is – engedjék meg, hogy kiemeljem Virpi Köykkä rendkívüli munkáját –, képviselőcsoportunk valamennyi munkatársát, személyi asszisztensem, Kavi fáradhatatlan munkáját, és mindenekelőtt a többi árnyékelőadó és munkatársai kitűnő együttműködését.

(Taps)

Miroslav Ouzký, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság szónvivője. – (CS) Egy majd' egy éves munka végén szeretném megragadni az alkalmat arra, hogy valamennyi résztvevőnek köszönetet mondjak. Külön köszönet illeti az előadókat és árnyékelőadókat. Nem ismétlem meg, amit már Avril Doyle előadó is elmondott. Egy valóban kivételes helyzet kivételes intézkedéseket követel meg, és a francia elnökség valóban kivételes erőfeszítéseket tett a kompromisszum kialakítására. Szilárdan hiszem, hogy a tény, hogy az éghajlat-változási intézkedéscsomagot sem az ambiciózusabbak, sem pedig a kevésbé ambiciózusak nem kedvelik, azt bizonyítja, hogy valóban sikerült kompromisszumos megoldást találnunk.

Elnök. – Köszönjük szépen. Hölgyeim és uraim, remélem, mindannyiunk nevében mondhatom, hogy az Európai Parlament rendkívüli együttműködési készségről tanúskodott a Tanáccsal szemben, és hogy hivatalosan is kijelenthetem, hogy a mostani döntési folyamat kivétel és nem a szabály, illetve, hogy a jövőben ragaszkodnunk kell az itteni első olvasat alapelveihez annak érdekében, hogy a Parlament álláspontja egyértelmű legyen.

(Taps)

5.7. Munkaidő-szervezés (A6-0440/2008, Alejandro Cercas) (szavazás)

– A szavazás után:

Alejandro Cercas, előadó. – (ES) Nagyon röviden, elnök úr, szeretnék köszönetet mondani valamennyi képviselőtársamnak és gratulálni győzelmükhöz, amely a Ház valamennyi képviselőcsoportjának győzelme. Ez a Parlament egésze számára győzelmet jelent.

(Taps)

Köszönet illet kétmillió európai orvost és orvostanhallgatót az általuk végzett munkáért, továbbá köszönetet szeretnék mondani az Európai Szakszervezeti Szövetségnek és valamennyi nemzeti szakszervezetnek, amelyek olyan keményen dolgoztak.

Elnök úr, fontos, hogy emlékeztessük rá a Tanácsot, hogy ez nem negatív fordulat, hanem lehetőség egy rossz döntés helyrehozatalára. Lehetőség arra, hogy elképzeléseinket közelebb hozzuk a polgárokéhoz. Meg kell kérnünk a Bizottságot, hogy vegye fel játékvezetői mezét és vegye le a Tanács mezét, amelyet az elmúlt három évben viselt. Ha felvette a játékvezetői mezét, kezdjük meg az egyeztetést, hogy a hivatás és a családi élet összeegyeztetése valóra váljon, a szociális Európa elképzelésével együtt.

(Hangos taps)

Jan Andersson (PSE). – (SV) Őszinte köszönet illeti Alejandrót s mindenkit, aki ezen a kérdésen dolgozott. Nem látom ma itt a Tanácsot. Egyeztetéseket kezdeményeztünk a Tanáccsal, ők azonban nem voltak hajlandók leülni a tárgyalóasztalhoz. Ma a nagy többség jelen van a Parlamentben. Üljünk asztalhoz és hozzunk létre egy jó munkaidő-irányelvet. Most megtudjuk, mi a nagy többségű Parlament véleménye.

5.8. A közúti közlekedésbiztonságra vonatkozó szabályok határokon átnyúló végrehajtása (A6-0371/2008, Inés Ayala Sender) (szavazás)

6. Köszöntés

Elnök. – Hölgyeim és uraim, arra kérem Önöket, hogy vegyenek részt az egy perc múlva kezdődő ünnepségen is, mint ahogy az vendégeinkre, a Szaharov-díj kitüntetettjeire való tekintettel is helyénvaló és illendő. Mielőtt pár percre – vendégeink megérkezéséig – felfüggesztem az ülést, köszönteni szeretném a szír parlament küldöttségét, élükön Suleiman Haddaddal, a Szíriai Népgyűlés külügyi bizottságának elnökével; a küldöttség az Európai Parlament és Szíria közötti 10. parlamentközi találkozó keretében látogatott el hozzánk. Nagy örömmel üdvözlöm szír vendégeinket!

A találkozó igen kedvező körülmények között jön létre. Az EU és Szíria közötti társulási megállapodás parafálására nemrég került sor, és minél hamarabb be kell nyújtani az Európai Parlamenthez jóváhagyás céljából.

Az Európai Parlament meggyőződése, hogy Szíria pozitív szerepet játszhat a Közel-Keleten, és különösen a Mediterrán Unióban. Kellems strasbourgi tartózkodást és gyümölcsöző eszmecseréket – amelyek csak tovább építhetik kapcsolatainkat – kívánok a szír küldöttségnek. Még egyszer szívélyesen köszöntöm Önöket.

Ezennel pár percre felfüggesztem az ülést, rövidesen kezdődik az ünnepi ülés.

(Az ülést 12.05-kor felfüggesztik, és 12.15-kor újra megnyitják.)

7. A Szaharov-díj átadása - Huszadik évforduló (Ünnepi ülés)

Elnök. – Hölgyeim és uraim, megnyitom az ünnepi ülést.

Hölgyeim és uraim, kérem, köszöntsék a Szaharov-díj kitüntetettjeit:

1990: Zoya Phan, Aung San Szú Csi képviselőtében

1991: Adem Demaçi

1992: Hebe Pastor de Bonafini, Las Madres de la Plaza de Mayo képviselőjében

1993: Lidija Korać, Oslobođenje képviselőjében

1994: Taszlíma Naszrín

1995: Leyla Zana

1996: Wei Jingsheng

2000: José María Alemán Amundarain, a ¡BASTA YA! képviselőjében

2001: Dom Zacarias Kamwenho

2002: Adam Mascaró Payá, Oswaldo José Payá Sardiñas képviselőjében

2004: Zhanna Litvina, a Belarusz Újságíró-szövetség képviselőjében

2005: Blanca Reyes az Asszonyok Fehérben képviselőjében, Hauwa Ibrahim, valamint Jean-François Julliard a Riporterek Határok Nélkül képviselőjében

2006: Alekszandr Milinkevics

2007: Szalid Mahmúd Oszman.

Kérem, köszöntsék Elenna Bonnert a néhai Dr. Andrej Szaharov képviselőjében.

(Hosszas taps)

Elnök. – Bonner asszony, az Európai Parlament által a gondolatszabadság védelméért adományozott Szaharov-díj kitüntetettjei, Ferrero-Waldner biztos asszony, hölgyeim és uraim – ma mondhatom így: kedves barátaim! A mai nap nem szokványos az Európai Parlament számára: egy olyan nap, amikor felidézünk az Európai Unió egyik alapvető törekvését: a béke, haladás és az emberi jogok érvényesülésére való törekvést, amelynek példájául a Szaharov-díj kitüntetettjei szolgálnak. Andrej Szaharov szavaival élve: „lehetetlen e célok – a béke, haladás és az emberi jogok – bármelyikét elérni, ha a másik kettőt figyelmen kívül hagyjuk”.

Azért gyűltünk ma össze, 20 évvel az első Szaharov-díj átadása után, és pár nappal az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata 60. évfordulója után, hogy tisztelgünk néhány különlegesen bátor férfi és nő – emberi jogi harcosok, jogászok, újságírók, vallási vezetők, szervezetek – előtt, akik bátran, elszántan és szenvedélyesen harcoltak az emberi jogok érvényesüléséért. A szeretteik jogaiért harcoló nők, anyák és családok előtt is tisztelettel adózunk.

Külön köszönteni szeretném a korábbi évek Szaharov-díjas kitüntetettjeit is, akik ma megtiszteltek bennünket jelenlétükkel. Várakozással tekintünk a tegnap aláírt és elfogadott Szaharov-hálózaton belül megvalósítandó még szorosabb együttműködésre. Vannak olyan kitüntetettek, akik el akartak volna jönni, azonban legnagyobb sajnálatomra nem tudnak a hazájukban uralkodó diktatórikus rezsim miatt. Aung Szan Szú Csi még mindig...

(Taps)

...házi őrizetben van Burmában/Mianmarban. Oswaldo Payának és az Asszonyok Fehérben képviselőinek, Laura Pollánnak és Berta Solernek a kubai hatóságok nem engedélyezték az ország elhagyását, noha minden szükséges eljárás több mint két hónappal ezelőtt beindult. A tilalom egyértelműen mutatja, hogy milyen körülmények között kénytelenek tevékenykedni a kubai demokratikus erők. Ezzel kapcsolatban szeretném megjegyezni, hogy ez sem a nemrég újrakezdett politikai párbeszéd, sem pedig a Kuba és az Európai Unió közti együttműködés szellemének nem felel meg.

(Taps)

Andrej Szaharov különleges megtiszteltetésben részesítette az Európai Parlamentet, amikor több mint 20 évvel ezelőtt tudomásul vette a Ház döntését, hogy róla nevezze el a díjat, és beleegyezését adta. Andrej Szaharov helyesen úgy vélte, hogy a díj bátorításul szolgálhat mindazoknak világszerte, akik az emberi jogok ügyének szentelték magukat.

Szeretettel köszöntöm Elena Bonner lányát, Tatjánát is a Parlamentben: örülünk, hogy körünkben üdvözölhetjük, Tatjánát.

1988-ban, a díj első alkalommal történt kiosztásánál Nelson Mandela börtönben volt. Ugyanabban az évben egy üres szék állt itt Andrej Szaharov számára, éppen úgy, ahogy ma is üresen maradt Hu Jia széke. Ma is, éppen úgy, mint akkor, kikényszerített távollétük ellenére tisztelettel adózunk előttük hősielek kötelezettségükért. Ma is, éppen úgy, mint akkor, tekintélyelvű rezsimiek élnek vissza hatalmukkal és próbálják hallgatásra kényszeríteni azokat, akik alapvető jogukat, a gondolat- és a szólás szabadságát kívánják érvényesíteni. Ma is, éppen úgy, mint akkor, az elnyomók sikertelenül próbálják elnémítani a bátor hangokat.

Ma két különösen bátor nőről fogunk hallani, mindkettő feleség és anya, akik hazájukban a szabadság érvényre juttatásának szentelték életüket, emberek millióinak reményeit megtestesítve hazájukban és világszerte egyaránt.

Bonner asszony, férje, Andrej Szaharov és hazája szabadságáért végzett munkája hozzájárult az Európában bekövetkezett történelmi változásokhoz, amelyek a kontinensünk egyesítésére irányuló törekvések előfeltételei voltak. Soha nem fogom elfelejteni, hogyan fogadott moszkvai lakásában 1990 februárjában a férje sírjánál tett látogatása után – megrendítő élmény volt. Rendkívül nagy öröm számomra, hogy ma itt van közöttünk az Európai Parlamentben.

Tudom, hogy milyen erőfeszítések árán tudta csak lehetővé tenni, hogy eljöjjön közénk. Bizonyára tudja, képviselőtársaim milyen nagyra értékelik, hogy köztünk van. Még egyszer szeretettel köszöntjük lányát, Tatjánát is, aki rengeteget segített Önnek és nekünk is férje mélyen emberséges és méltóságteljes örökségének továbbvitelében. Szeretném felkérni Önt, hogy a díjátadó ünnepség második felében szóljon a Parlamenthez.

Hölgyeim és uraim, a bátorság és önfeláldozás mindig meghatározó volt az emberi jogok századokon át történő fejlődésében. Hu Jia döntése, hogy az Emberi Jogi Albizottság egyik ülésén néhány szót intéz a résztvevőkhöz, e rendkívüli bátorság egyik példája. Az üzenet, amelyet feleségén, Zeng Jinyanon keresztül fog közvetíteni ma hozzánk, hasonlóan önzetlen tett. A mai cyber-disszidenseket – akik közé Zeng Jinyan is tartozik – a szovjet disszidensekhez lehetne hasonlítani, akik akkoriban a szamizdat iratokon keresztül tették közzé gondolataikat.

A 2008-as Szaharov-díj kitüntetettje Hu Jia, akit Kína és Tibet elnémított hangjainak képviselőjévé neveztek ki, ma azonban hallani fogjuk az egyik ilyen hangot. Biztos vagyok benne, hogy egy napon majd Hu Jia hangját is hallhatjuk itt, az Európai Parlament üléstermében.

(Taps)

Kérném, hogy felvételről hallgassuk meg a pár nappal ezelőtt Hu Jia feleségétől, Zeng Jinyantól kapott üzenetet.

Zeng Jinyan, Hu Jia felesége. – Kedves barátaim, Hu Jia felesége, Zeng Jinyan vagyok. Hu Jia most börtönben van, és nem jöhet el az ünnepségre átvenni a Szaharov-díjat.

Nincs útlevélem, ezért én sem tudok Európába utazni, hogy részt vegyek a Szaharov-díj 20. évfordulójára rendezett ünnepségen. Ezt nagyon sajnáljuk.

A jó hír, hogy Hu Jiát 2008. október 10-én átszállították a Tianjinban lévő Chaobai börtönből a pekingi városi börtönbe, és hogy fogva tartásának körülményei javultak. Úgy tűnik, hogy ami az egészségét illeti, valamivel jobban van. Úgy tűnik, valamivel jobb állapotban van, mint a Chaobai börtönben volt.

Egy hónap alatt azonban kétszer is végeztek nála vérvizsgálatot, és nem tudjuk, mi lett az eredménye. Noha kértük, a vizsgálat eredményeit nem adták ki a családnak. Ez a magatartás nyugtalanít minket. Attól tartunk, hogy rosszabbodott a májzsugorodása.

2008. november 21-én meglátogattam Hu Jiát a pekingi városi börtönben. A találkozó előtt külön-külön mindkettőnket figyelmeztettek, hogy nem beszélhetünk róla, hogy megkapta a Szaharov-díjat.

A látogatásom alatt tehát egyikünk sem beszélhetett a díjról. Levélben sem tehattünk említést a díjról, mert az összes levelezésünket átvizsgálják. Még abban az esetben is, ha csupán véleményt mondunk egy társadalmi jelenségről, vagy ha Hu Jia a börtönről ír, amennyiben a börtönhatóságoknak nem tetszik, elkobozzák a levelet, vagy visszaküldik neki. Nagyon reméljük, hogy normálisabb feltételek között tudunk majd kommunikálni, de egyelőre ez rendkívül nehéz.

2008 október végén, vagy november elején, pontosan nem tudom, az állami titkosrendőrség tisztviselői elmondták Hu Jiának, hogy megkapta a Szaharov-díjat.

Amikor november 21-én találkoztam vele, éreztem, hogy nagyon örült neki. Tudom, hogy Hu Jia beszélt róla édesanyjának és a rendőrnek. Valahogy így fejezte ki magát:

„Az Európai Parlament talán az AIDS és a környezetvédelem terén végzett munkámra gondolt, mivel az, amit az emberi jogok terén végeztem, még korántsem elegendő, ezért meg kell kettőznöm erőfeszítéseimet.”

Azt is mondta, hogy ez a Szaharov-díj nagyon fontos Kína számára, és szilárdan hitte, hogy a jövő majd igazolja őt. Természetesen én személyesen nagyon remélem, hogy minél hamarabb hazaengedik. Hu Jia mondta egyszer, hogy reméli, ő lesz az utolsó, lelkiismereti okokból bebörtönzött ember Kínában, a valóság azonban egészen másként fest. Az április 3-i tárgyalása óta másokat is – például Huang Qit, Zeng Honglint és Csen Daojunt is – letartóztatták a hatóságok, mert véleményüket nyilvánosan közzé tették. Néhányuknál már lefolytatták a tárgyalást és börtönbüntetést róttak ki rájuk.

Ez mutatja, hogy a helyzet a véleményszabadság szempontjából még mindig rendkívül rossz, és semmi okunk nincs az optimizmusra.

Azonban még ilyen körülmények között is rengeteg kivételes és jó szándékú ember van a kínai társadalomban, akik hajlandóak messzire elmenni azért, hogy megismertethessék a Kínában uralkodó valódi helyzetet, és kifejezhessék mély meggyőződéseiket, és az internet rendkívül érdekes platformot biztosít ehhez. Sajnos azonban időnként nagyon magas árat kell fizetni ezért.

Ha az igazságot kell elmondani, néha nem elég hozzá a bátorságunk. Néha nagyon-nagyon nagy árat kell fizetni érte. Voltak olyan esetek, amikor emberi jogi aktivisták, írók és mások éltek a gondolatszabadsághoz való jogukkal, és még a hozzátartozóikat is zaklatta a rendőrség, elvesztették munkahelyüket, vagy házi őrizetbe vették őket. Némely esetben még ennél is súlyosabb következménye lett – bíróság elé állították és el is ítélték őket.

Hu Jiát is 2004 óta több alkalommal illegálisan elhurcolta a rendőrség, mindenfajta törvényes eljárás nélkül. Állandóan követték, és végül börtönbüntetésre ítélték. Engem, a feleségét is gyakran zaklat a rendőrség.

Mások is ugyanilyen helyzetben vannak, mint például Csen Guangcsen és felesége, Guo Feicsong és felesége, sőt még a gyermekük is, akitől megtagadták a tanulás jogát. Több helyről érkező számos tiltakozásnak köszönhetően Guo Feicsong gyermekei végül folytathatták az iskolát, azonban nem igazán kielégítő körülmények között.

Mindezek miatt szeretném tiszteletben tartani Hu Jia kívánságát, amelyet számos alkalommal kifejezésre juttatott. Gyakran mondogatta, hogy szeretne létrehozni egy olyan hálózatot, amely támogatná az emberi jogi aktivisták családjait. Erkölcsei támogatást biztosítani a családoknak, enyhíteni a lelki és fizikai nyomást, amelynek ki vannak téve. Hogy elég erősek lehessenek ahhoz, hogy aktívabban és optimistábban szálljanak szembe a hatóságok nyomásával, és hogy megakadályozzuk, hogy kegyetlen módon a családokon álljanak bosszút.

Jelenleg nem tudok túl sokat tenni ennek érdekében, de szeretném a Hu Jia Szaharov-díjával járó 50 000 eurót indulótőkeként felhasználni egy alapítvány létrehozására, amely az emberi jogi aktivisták családját támogatná, és ezáltal végre megvalósítani, amit Hu Jia mindig is akart.

Miért olyan nehéz a Hu Jia által végzett emberi jogi tevékenység?

Úgy gondolom, hogy főként azért, mert Kína jogrendszere nem megfelelő. Vannak törvények, mindenféle cikkek és szabályozások, de nem alkalmazzák őket.

A valóságban a jogállamiság megvalósulása katasztrofális. Az igazságszolgáltatás egyáltalán nem független. 2004-ig Hu Jia főként az AIDS-szel és a környezetvédelemmel kapcsolatos problémákkal foglalkozott. Sok időt töltött a helyszínekre utazva, kampányokon, ahol az embereknek szükségük volt rá, hogy konkrét intézkedéseket tegyen.

Később, 2004-től kezdődően a rendőrség rendszeresen megtagadta tőle a mozgásszabadságot, és nem volt más választása, mint hogy otthonról vegyen részt az emberi jogi mozgalmakban, cikkeket írjon, és jelentéseket közöljön.

Úgy gondolom, hogy azok alatt az évek alatt a legfontosabb és a legérdekesebb dolog, amit tett az volt, hogy végig kitartott amellett, hogy kimondja az igazságot. Mindig leírta a jelenségeket, amiket megfigyelt. Folyamatosan, részletesen írt azokról a tényekről amelyeket a kínai média nem mondhat ki. Mindezt

folyamatosan közzétette különböző weboldalakon, hogy a nyilvánosság megismerhesse és megérthesse a kínai valóságot.

Szerintem ez volt a legfőbb érdeme.

Ha most megnézzük Kínát, azt látjuk, hogy mindenki nyíltan beszél, de a hazugság nagyon elterjedt. Ennek ellenére vannak emberek, akik folytatják az igazságkeresést. Mert a tankönyvek, amelyekből gyerekeink tanulnak, az újságok, illetve a rádió- és tévéadások, a könyvtáraink és valamennyi dokumentum és akta arra emlékeztet, amiről az 1984 című regényben olvashatunk. Más nyelven íródtak, hogy egy fiktív valóságot írnak le.

Mi a valódi helyzet, milyen a valódi Kína? Nem tudjuk.

Ezért van Kínában egy csoport, amely Hu Jiához hasonlóan gondolkodó emberekből áll, akik soha nem adták fel az igazság keresését. De Hu Jia nagyon nagy árat fizetett ezért.

A gyermekünk még csak egy éves. Ez egy rendkívül fontos szakasz az életében, és Hu Jia nem lehet mellette. Nagyon nehéz erről beszélnem, de úgy gondolom...

Hu Jia mindig nagyon optimista volt. Azt mondta, hogy szerinte Kína történelme legnyitottabb időszakát éli, hogy meg kell ragadni az alkalmat, hogy hatékonyabban segítsük elő egy tisztességesebb, szabadabb és demokratikusabb társadalom létrejöttét Kínában.

Ezt valóban tapasztalhatjuk a hétköznapiakban, noha a kormány még mindig nagyon szigorúan kontrollálja a médiát és a gyülekezési szabadságot, és talán még annál is szorosabb ellenőrzés alatt tartja az új technológiák használatát. Másfelől azonban a civil társadalom is használja az új technológiát és azt a platformot, amelyet az internet biztosít, a tisztességesebb igazságszolgáltatás és egy igazságosabb társadalom előmozdítása érdekében, illetve azért, hogy feltárja és bemutassa az igazi Kínát.

És hogy felvilágosítsa a polgárokat, felvilágosítsa őket az emberi jogokról. Ez valódi reményre ad okot: akár akarja a kormány, akár nem, és akár elismerik ezt a vezető személyek Kínán belül vagy kívül, Kína gyors ütemben halad egy nyitott, demokratikus társadalom felé.

Végezetül annyit szeretnék mondani, hogy bármi történik, meg kell őriznünk aktív és derűlátó hozzáállásunkat, és folytatnunk kell a jogállam érvényesítésére, valamint a demokrácia és szabadság előmozdítására tett erőfeszítéseinket Kínában.

Bizakodóak vagyunk és reméljük, hogy nemsokára egy nyitott Kínát köszönhetünk. Tele vagyunk energiával annak érdekében, hogy Kína békés országgá váljon.

Szívből szeretnék köszönetet mondani európai parlamenti barátainknak. Az Európai Parlament a kezdetektől fogva érdeklődést mutatott Hu Jia ügye iránt, és igen jelentős erőfeszítéseket tett Hu Jia és más emberi jogi aktivisták szabadsága érdekében, amely erőfeszítések tiszteletet érdemelnek.

Továbbá folyamatosan felhívta a figyelmet arra, hogy a szabadságnak valósággá kell válnia Kína népe számára. Köszönöm, nagyon köszönöm Önöknek.

Szeretném megragadni az alkalmat arra is, hogy köszönetet mondjak azoknak a barátoknak, akiket sosem láttam. Ha nem támogattak volna ilyen hosszú időn keresztül, ha nem kísérték volna figyelemmel sorsunk alakulását, ha nem bátorítottak volna minket folyamatosan, akkor szerintem soha nem lett volna bátorságunk szembenézni egy ilyen nehéz társadalmi valósággal.

Segít, hogy megtartsuk a reményt és folytassuk erőfeszítéseinket.

Köszönöm. Köszönök mindent, amit Hu Jiáért, értem és a családjáért tettek. Köszönöm, amit az emberi jogi aktivistákért és a kínai társadalom haladásáért tettek.

Köszönöm.

(A Ház felállva, hosszan tartó tapssal üdvözli a beszédet.)

Elnök. – Hölgyeim és uraim, Zeng Jinyan megindító üzenete, amelyet férje, Hu Jia nevében intézett hozzánk, felállásra készítette Önöket. Hagyjuk, hogy Zeng Jinyan megindító beszéde mélyebben is munkálkodjon bennünk.

Mielőtt Elena Bonnert felkérem, hogy tartsa meg beszédét, a következő nyilatkozatot szeretném tenni az Európai Parlament nevében. A Parlament jó kapcsolatokat kíván fenntartani Kínával, és a Kínával való kapcsolatát a legfontosabb prioritások közé sorolja. Kína hatalmas nemzet. Európának szüksége van Kínára, és Kínának szüksége van Európára. Az emberi jogokkal kapcsolatos nézeteinket mint a kínai nép barátai nyilvánítjuk ki, és tisztában vagyunk vele, milyen sokat tehetünk együtt a békéért és a haladásért a világban. Az emberi jogokat sosem szabad egy nép elleni fenyegetésként értelmezni, hanem minden egyes ember, sőt minden nép egyedi, kollektív és egyetemes jogáról van szó.

Bonner asszony, ezennel átadom Önnek a szót.

(Taps)

Elena Bonner, Andrej Szaharov özvegye (az átírás alapja a francia nyelvű tolmácsolás szövege) – (FR) Elnök úr, köszönöm a szót. Nagyon nehéz most átvennem a szót és beszédet mondanom e csodálatos fiatalasszony szavai után. Számos fenyegetetésnek van kitéve az élete, a jövője, és én úgy gondolom; mi úgy gondoljuk – mindannyian, akik az Európai Parlament által létrehozott Szaharov-díj átadására gyűltünk itt össze, hogy Önök minden Önöktől telhetőt megtettek annak érdekében, hogy legalább Hu Jiát, a férjét, de a gyermekét is, megvédjék mindattól, ami fenyegeti őket.

Tisztában vagyunk vele, milyen hatalmas Kína és mekkora befolyással rendelkezik. Elveink alapján azonban sohasem tehetünk engedményeket ott, ahol emberi jogok vannak veszélyben. Semmilyen körülmények között, semmifajta engedményt nem tehetünk, nem alkudhatunk meg, bármi is történik, legyen szó bármiféle válságról, mint a nemrég átélt pénzügyi és gazdasági válság, hiszen ez jövőnknek és civilizációnknak ugyanúgy az alapját képezi, mint az emberi jogok és ezáltal az egész emberiség védelme.

Ez ugyanúgy jövőnk alapját képezi, és őszintének kell lennem; a köztünk fennálló baráti érzések és annak ellenére, hogy milyen közel érzek magamhoz itt mindenkit, illetve hogy milyen közel áll hozzám az Európai Parlament álláspontja, az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének álláspontja és az általuk elfogadott alapelvek mentén született álláspontok, azt kell mondanom, hogy ez a díj, a Szaharov-díj, és az elhangzottakhoz hasonló kijelentések amolyan visszatérő vezérmotívumok, azonban ezek más jellegű, pragmatikus döntéseket is igényelnek.

Elengedhetetlenül fontos, hogy az említett alapelvek alkossák valamennyi tevékenység alapját, legyen az gazdasági vagy más jellegű. Bármiféle gazdasági döntésnek például, vagy akár a természeti források felhasználására vonatkozó döntéseknek alapelveken kell nyugodniuk. Ilyen alapelvek nélkül a társadalom nem maradhat fenn. Ez Andrej Szaharov egyik fő tétele, fő hitvallása volt; azt hirdette, hogy hallgassunk arra, amit a lelkiismeretünk diktál, és cselekedjünk annak megfelelően.

Egy másik kérdésre szeretnék rátérni. Ma évfordulót ünneplünk: a díj fennállásának 20. évfordulóját. Vannak országok, ahol a 18. év a felnőtté válás évfordulója, vannak, ahol a 21., és amikor az ember egy ilyen születésnapot ünnepel, általában ajándékot is kap. Én is hoztam egy ajándékot, amelyet magam csomagoltam. Az ajándék Oroszországból származik. Olyat szerettem volna adni, amelyet kis ajándék formájára vissza lehet alakítani.

Ez egy papiruszféleség, amit most kigöngyölök Önök előtt. Ahhoz a tekercshez is hasonlít, amelyre a Tóra szövege íródott. Láthatják, hogy egy lista van rajta, 97 feljegyzéssel. A Szaharov-díjban részesülteknek adományozott kitüntetések listája. Úgy gondolom, hogy ha a gyerekeknek el akarjuk magyarázni, ki volt Andrej Szaharov, akkor megmutathatjuk nekik ezt a tekercset az összes információval együtt, amely látható rajta, és amit képvisel a díjazottakon keresztül, akiket az ő nevét viselő díj elismerésével tüntettek ki.

(Taps)

Elnök. – Szívből köszönjük az üzenetet, Bonner asszony, amelyet ilyen csodálatosan közvetített. Hölgyeim és uraim, mielőtt berekesztem ezt az ülést – és örömmel üdvözljük köreinkben mind Ferrero-Waldner, mind pedig Figel biztost is –, arra kérem Önöket, hogy álljanak fel a távollévő díjazottak iránti szolidaritásunk jeléül, akiknek még mindig harcolniuk kell a jogaikért és ezért megfosztották őket a szabadságuktól. Ne egyperces néma csenddel, hanem egyperces tapssal fejezzük ki támogatásunkat a béke, a haladás és az emberi jogok érvényesüléséért, mindazért az örökségért, amelyet Andrej Szaharov hagyott ránk.

(A képviselők felállnak, és tapssal fejezik ki szolidaritásukat)

Köszönettel tartozom valamennyi képviselőtársamnak.

A napirendi pontot lezárom.

(Az ülést pár percre felfüggesztik)

ELNÖKÖL: DOS SANTOS ÚR

alelnök

8. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások:

- Claude Turmes-jelentés (A6-0369/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, elnézést, nem hallottam Önt. Azt hiszem, még mindig az iménti megindító díjátadás hatása alatt vagyunk.

Örömmel üdvözlöm a Turmes-jelentést. A megújuló energia természetesen kulcsfontosságú a fosszilis üzemanyag-függőségünk csökkentésére irányuló erőfeszítéseinkben, azonban időnként – ahogy erre rájöttünk – a megoldások újabb problémákhoz vezethetnek, és kétségtelenül ez volt a helyzet az élelmiszer- kontra üzemanyag-termelésről szóló vitával kapcsolatban is. Szigorú fenntarthatósági kritériumokat kell keresnünk, és e tekintetben különösen a fa- és erdőgazdálkodást kell megvizsgálnunk, amely nagyon is megújuló energiaforrás.

Szeretném, ha a lehető legszélesebb kontextusban vizsgálnánk meg egy hatékony területfejlesztési politika lehetőségeit. Nagyon fontos, hogy itt, az Európai Unión belül összekapcsoljuk a mezőgazdaságot és az energiát az éghajlatváltozással kapcsolatos aggodalmakkal, de ugyanezt globális szinten is meg kell tennünk. Mindazonáltal melegen üdvözlöm és támogatom a jelentést. .

Jim Allister (NI). - Elnök úr, nem azok közé tartozom, akiket könnyen elragad az energia és az éghajlatváltozás körüli hisztéria, de a megújuló energiaforrások keresése rendkívül ésszerűnek tűnik. Azonban gazdaságilag fenntarthatónak kell lennie. Ezen az alapon messze nem vagyok meggyőződve arról, hogy teljesíthetetlen célkitűzéseken keresztül a szélenergia felé kellene rohannunk. A legfontosabb észrevételem a jelentéssel kapcsolatban azonban az, hogy támogatom az agroüzemanyagtól való eltávolodást és a biomassza hulladékáramra és nem élelmiszerre összpontosítását. A mezőgazdasági, háztartási és ipari hulladék energiává alakítása mindig is a legésszerűbb megújuló energiaforrás lehetőségének tűnt a számomra. Ezért a biomasszából és biogázból nyert harmadik generációs energiaforrás fejlesztését teljes mértékben támogatom.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Az éghajlat-változási intézkedéscsomag realista kompromisszum, amely mind a föld fenntartható energiaforrásainak kezelésére, mind pedig az európai ipari versenyképesség és foglalkoztatás támogatására vonatkozó elképzeléseimmel egybevág. Ezzel egy lépéssel biztosan előbbre jutunk, és nem hátrább. Nem forradalmi ugyan, de jó példaként szolgálhat a világ többi része számára is. Ezen a jelentésen keresztül Európa a kezdődő gazdasági válság ellenére arra szavaz, hogy felvállalja a felelősséget azért, hogy milyen földet hagyunk az utánunk következő generációkra. Egyetértek azzal, hogy fel kell hagynunk a rosszul átgondolt agroüzemanyag politikájával és át kell térnünk a biogázból és biomasszából nyert fenntartható energiaforrások használatára, valamint hogy ösztönöznünk kell a környezetvédelmi technológiai innovációt annak érdekében, hogy mindez a lehető leghatékonyabban és egyben a legmagasabb színvonalon valósulhasson meg. A biomasszát főként a szennyvizekből, a háztartási és ipari szerves hulladékból, illetve a mezőgazdasági, halászati és erdészeti maradványanyagokból kell kinyerni. A megromlott állapotú talajt, valamint a nem élelmezési, illetve takarmányozási célra szolgáló élelmiszer-alapanyagokat, mint például az algát is hasznosítanunk kell.

Jelentések: Avril Doyle (A6-0406/2008), Satu Hassi (A6-0411/2008), Chris Davies (A6-0414/2008), Dorette Corbey (A6-0496/2007)

Oldřich Vlasák (PPE-DE). – (CS) Szeretném megindokolni, miért támogattam az éghajlat-változási intézkedéscsomag keretén belül előterjesztett jogalkotási javaslatot, nevezetesen a Doyle, Davies, Hassi és Corbey jelentéseket. A javaslatok hosszas viták és egyeztetések tárgyát képezték a francia elnökség által képviselt Tanács és az előadók, illetve a képviselőcsoportok többsége által delegált árnyékelőadók által képviselt Európai Parlament között. Az eredeti javaslat például teljesen tönkre tette volna mind a cseh, mind pedig az európai vegyipart. Múlt héten a tagállamok és a képviselők részéről tett engedményeknek köszönhetően megegyezés született. Világos kritériumokat állapítottak meg a különböző ipari ágazatok

számára, valamint az intézkedések fokozatos bevezetésére. Ily módon lehetővé vált egy olyan kompromisszum kialakítása, amely megtartja a környezetvédelemre irányuló eredeti, ambiciózus célkitűzéseket, miközben olyan feltételeket határoz meg, amelyek nem korlátozzák az ipari tevékenységet és nem iparelleneselek.

- Avril Doyle-jelentés (A6-0406/2008)

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Azért szavaztam meg a Doyle-jelentés kompromisszumos változatát, mert fontos módosító indítványok is beépültek a jogszabályba. Én adtam be azt a módosító indítványt, amely a távfűtésnek szabad kvótát ad, mentesítve a közösségi fűtést a klímaadó alól. Ez fontos eredmény, hiszen elsősorban az alacsonyabb jövedelműek használják a távfűtést, ami környezetileg is tisztább az egyéni fűtésnél. Ugyancsak örülök annak, hogy a kogenerációs erőművek által termelt hő és hűtés is szabad kvótát kap. Ez is környezetbarát gondolkodásra vall. Sok olyan tevékenység is mentesül a klímaadó megfizetése alól, amelynek nem kellene mentesülnie. A magam részéről egy zöldebb jogszabálynak jobban örültem volna. De ez a kompromisszum is jobb, mintha semmit sem értünk volna el.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök úr, én is őszintén üdvözlöm és támogatom ezt a jelentést, amely finomítja a kibocsátáskereskedelmi rendszert, és igen, valóban foglalkozik a szénszivárgás problémájával, különösen abban az esetben, ha 2009-ben nem születik globális szintű megállapodás.

Még egyszer szeretném megemlíteni az erdészet kérdését az éghajlatváltozás korszakában. Európai szinten határozottan kellene felszólalnunk annak érdekében, hogy kezeljük a globális erdőpusztulás kérdését. Örömmel nyugtázom, hogy bizonyos alapok e kérdés kezelését fogják célozni, mert jelenleg ez teljességgel hiányzik; noha mindannyian aggodalommal figyeljük a kérdést, nincsenek összehangolt intézkedések a probléma megoldására. Jártam Brazíliában, tudom, mi történik ott és más országokban, és ha nem oldjuk meg ezt a problémát, minden uniós szintű erőfeszítésünk kárba vész.

Leopold József Rutowicz (UEN). – (PL) Elnök úr, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának kereskedelmi rendszeréről szóló dokumentum támogatást nyújt a megfelelő technikai intézkedésekhez, amelyek végső soron az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentését célozzák.

A javasolt kereskedelmi rendszer elősegítheti a spekulációt, ami negatív hatással lehet a technikai intézkedések számára elkülönített forrásokra. Lengyelországban például az olcsó energiatakarékos égők korábban körülbelül 5 zlotyiba kerültek. Az energiatakarékoságot célzó és az energiatakarékos égők vásárlására buzdító kampányokat követően az áruk 10 zlotyi fölé emelkedett. Ezért van szükség a kereskedelmi rendszer jobb átgondolására és felülvizsgálatára. Jelenlegi formájában nem támogatom az irányelvet.

Zuzana Roithová (PPE-DE). – (CS) Támogatom az üvegházhatást okozó gázok kibocsátására vonatkozó kompenzáció nélküli engedélyek fokozatos eltörlését az ipari ágazatok jelentős részében. Sajnálom, hogy a Tanács nem támogatta az eladásokból származó bevételek felhasználását a lakóházak fűtési költségeire. Értékelem, hogy a francia elnökségnek sikerült megállapodást létrehoznia a régi és új tagállamok között és hogy engedményeket tett a referenciaévig, vagy 2007-ig. Örömmel támogatom egy olyan kompromisszumot, amely lehetővé teszi a Kiotói Jegyzőkönyvben megállapított célok elérését, ugyanakkor figyelembe veszi a gazdasági helyzetet is. Szeretném jegyzőkönyvbe vétetni, hogy kérem a végső jogalkotási állásfoglalásra vonatkozó szavazat kiigazítását, mert az állásfoglalás mellett szavaztam, azonban a kijelző pirosat mutatott.

Bogdan Pęk (UEN). – (PL) Elnök úr, az irányelv ellen szavaztam, mert úgy vélem, hogy ez az emberiség történelmének legnagyobb csalása. Hamisított adatokon alapuló, racionális tudományos alap nélküli nevetséges döntés, amely legalább egymillió dollárba fog kerülni csak az Európai Unión belül.

Ezt a pénzt, ahelyett, hogy buta, ostoba módon költjük el, felhasználhatnánk a tiszta, rendezett környezetért és a szmogmentes levegőért, valamint a mérgező gázok kiiktatásáért és az Európában amúgy is szűkös, és a jövőben egyre szűkösebbé váló tiszta vízellátásért folytatott valódi küzdelemben. Az előbb említett projektekre költött egymillárd dollár csupán 0,12 fokkal fogja csökkenteni a hőmérsékletet, aminek a legcsekélyebb hatása sem lesz az éghajlatváltozásra. Ez egy teljesen nevetséges program, amely miatt szégyenkeznie kellene a Parlamentnek.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, a kibocsátáskereskedelmi rendszer kulcsfontosságú szerepet fog játszani a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésében. Ez továbbra is különösen vitás kérdésnek számít az új tagállamokban, beleértve Lengyelországot is, ahol az a vélekedés, hogy az eredmények számításának alapja hibádzik. Valójában nem csak a 20% számít, hanem az értelmezéséhez használt referenciaév is. Az intézkedéscsomagban ez az év 2005, azonban a választást ellenző országok amellel érvelnek, hogy 1990 legyen.

A szén-dioxid-kibocsátás már eleve nagymértékben csökkent ezen országokban a végrehajtott gazdasági változások következtében. Az említett időszakban végrehajtott intézkedések jelentős erőfeszítéseket és gazdasági értelemben is magas árat követeltek. Ezért a javasolt megoldáscsomag még mindig nem elég objektív, mert nem veszi figyelembe az eddig megtett erőfeszítéseket és az egyes országok gazdasági potenciálját, miközben bizonyos régi tagállamok gazdasági érdekeit viszont igen.

Daniel Caspary (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a következő magyarázatot a németországi Kereszténydemokrata Unió (CDU) *Land* képviselőcsoportja baden-württembergi európai uniós képviselőinek nevében terjesztem elő. Teljes mértékben támogatjuk az arra irányuló erőfeszítéseket, hogy jelentősen csökkentsük az éghajlatváltozáshoz való hozzájárulást, amely legnagyobb valószínűség szerint az emberi tevékenység eredménye. Mindazonáltal nem támogattuk az EU kibocsátáskereskedelmére vonatkozó, a hétvégén az állam- és kormányfők között létrejött kompromisszumos megoldást.

A kapkodva létrehozott jogalkotás – mert itt pontosan erről van szó – elfogadhatatlan és nem demokratikus, és a rendkívül gyors jogalkotási folyamat, valamint az a tény, hogy a Tanács dokumentumait mindössze pár nappal ezelőtt terjesztették elő, véleményünk szerint azt jelentette, hogy a dokumentumok szakmai szempontú vizsgálata és tanulmányozása, és ebből fakadóan a megfelelő jogalkotás, lehetetlen volt.

Ez annál is inkább elfogadhatatlan, mert ez a jogalkotás különösen nagy anyagi terhet ró az európaiakra. Számos tanulmány kimutatása szerint az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedés és a megújuló energiaforrásokra vonatkozó intézkedéscsomag az európai gazdaságnak és az európaiaknak megközelítőleg 70–100 milliárd euróba fog kerülni, és fennáll az a veszély, hogy egész iparágak települnek át a világ más részeibe a szénszivárgás révén. Nem fogadhatunk el egy ekkora horderejű intézkedéscsomagot gyorsított eljáráson keresztül. Az ilyen fontossággal bíró jogalkotási javaslatokat megfelelően rendezett, több olvasatból álló eljárás keretén belül kell kialakítani.

- Satu Hassi-jelentés (A6-0411/2008)

Péter Olajos (PPE-DE). – (HU) A klímacsomag kapcsán támogatólag szavaztam, bár nehéz egyértelműen pozitívan értékelni. Kétségtelen, hogy ez a jogszabály előremutató, hogy hiánypótló és hogy a világban párját ritkítja. Ugyanakkor a megfogalmazott célkitűzések nem tükrözik azt, amit tudósaink célként megjelöltek annak érdekében, hogy megállítsuk az éghajlatváltozást, az emberiség legnagyobb kihívását. Európa feladata az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság és társadalom modelljének felépítése, ugyanis Európa bír az egyik legnagyobb potenciállal, hogy az ehhez szükséges technológiát megalkossa. Ehhez azonban pénz kell és jogszabályi kényszer. Jelen döntéssel azonban a pénz jelentős részét az Unión kívülre vesszük CDM-ek formájában, jogszabályainkban pedig túl sok a kivétel, túl sok a rugalmassági eszköz és túl csekély a kikényszeríthetőség. Összességében elmondható: felelősségünk tudatában, feladataink nagyságának ismeretében jó irányba haladunk, de nem a megfelelő tempóban, így szavazatommal a jó irányt és nem a haladási sebességet értékeltem.

Gyula Hegyi (PSE). – (HU) Az alapvető gondot ezzel a jogszabállyal az jelenti, hogy egyes közép-kelet-európai országok már a '80-as évek végén jelentősen csökkentették az üvegházhatású gázok kibocsátását. Egyes nyugati országok viszont nagy mértékben növelték ugyanezt még a 2000-es évek elején is. Ezért kértünk tisztes elbánást, korábbi erőfeszítéseink elismerését. Valamit kaptunk, de tudni kell, hogy az Unió klímamérlege az új tagállamok erőfeszítései nélkül sokkal rosszabb lenne. Ezért lenne fontos, hogy a régi tagállamok éljenek a kvótakereskedelemmel. Elsősorban az Unión belüli, kevésbé fejlett országokba telepítsék át iparuk egy részét, illetve onnan vásároljanak kvótákat. A kompromisszumot a klímavédelem és a közös európai fellépés miatt fogadtuk el. Megérttem ugyanakkor a környezetvédők aggályait, és remélem, hogy később szigoríthatunk a jogszabályokon.

Mairead McGuinness (PPE-DE). – Elnök úr, köztudott, hogy, a szén-dioxid-kibocsátás csupán felére vonatkozik a kibocsátáskereskedelmi rendszer. Támogattam ezt a jelentést, mert a többi ágazatot is be kell vonni és el kell osztani a terheket. Azonban különösen a mezőgazdaságra szeretném felhívni a figyelmet, ahol rengeteg probléma van, de úgy gondolom, nem szabad elfelejtenünk, hogy a mezőgazdaság az élelmiszer előállításával foglalkozik, és ezt figyelembe kell vennünk, amikor igényeket támasztunk az ágazattal szemben.

Továbbá úgy vélem, hogy a gazdákat is be kell vonni a tájékoztatásba, mert a rendszer megváltoztatását kívánjuk meg tőlük, de nem kapnak kellő felvilágosítást és iránymutatást a kérdésben. Nagyobb kutatásokra van szükség – és ez a tagállamokban már megvalósul – arra vonatkozóan, hogyan csökkentjük a mezőgazdaságból származó kibocsátást a gazdák együttműködésével. Arra azonban szeretném felhívni a figyelmet, hogy bármit is teszünk az Európai Unióban, nem szabad, hogy az élelmiszer-termelésünk

csökkenéséhez vezessen, mert a hiányt akkor import révén fogjuk pótolni, és abban az esetben a kibocsátás kontrollálására kevés esélyünk lesz.

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök úr, úgy vélem, itt mindannyian egyetértünk abban, hogy csökkenteni kell a káros gázok kibocsátását, attól függetlenül, hogy hiszünk-e a globális felmelegedésben és a Földet fenyegető veszélyben, vagy csak a szennyezést akarjuk csökkenteni.

Azonban hadd emlékeztessem Önöket arra, hogy évente 12 alkalommal átköltöztetjük a Parlamentet Brüsszelből Strasbourgba, és akkor a luxembourgi épületeinket már nem is emlitem. Nem csak arról van szó, hogy ez évente 200 millió euróba kerül adófizetőinknek, hanem arról is, hogy ez 192 000 tonna szén-dioxid-kibocsátással jár – ez 49 000 hőléggallonnyi mennyiség. Ideje, hogy az Európai Parlament ne ezekben a vitákban eressze ki a fáradt gőzt, hanem vegye át a kezdeményezést és vessen véget a brüsszeli, strasbourgi és luxembourgi komédiázásnak. Ideje, hogy véget vessünk a képmutatásnak.

- Chris Davies-jelentés (A6-0414/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, támogatom a jelentést, bár ez egy olyan jelentés, amellyel kapcsolatban van némi aggodalmunk, mert valójában nem megoldást kínál. Ez egy átmeneti intézkedés, noha nem tehetünk mást, mint hogy szén-dioxid-tárolókat fejlesztünk ki, mert a jövőben is folytatódik a szén-dioxid-termelés.

Hogy azután mi fog történni, az attól függ, milyen mértékben ruházunk be az e területen végzendő további kutatásokba. Tudom, hogy van egy olyan elképzelés, amely szerint a gazdasági visszaeséssel az energiával és az éghajlatváltozással kapcsolatos területekre történő befektetés hasznot és eredményeket fog hozni, valamint munkahelyeket fog teremteni. Szerintem ez az a terület, amelyre összpontosítanunk kell. Noha ez nem teljesen zöld megoldás, kétségtelenül része a megoldásnak.

Leopold József Rutowicz (UEN). – (PL) Elnök úr, technikai szempontból nézve a szén-dioxid megkötése és geológiai tárolása kétségtelenül nagyon érdekes kihívást jelent.

Azonban a technikai siker eléréséhez nagyon magas árat kell fizetnünk, rengeteg energia felhasználásával. Jelenleg, miközben a vállalatok rendkívül nehéz helyzetbe kerültek a gazdasági válság miatt, úgy tűnik, hogy forrásainkat a gazdaságos energiafelhasználásra és a modernizálásra és tiszta erőművek létrehozására kellene összpontosítani, amelyek a szén-dioxid tárolása helyett drasztikusan csökkenteni fogják a szén-dioxid-kibocsátást többletköltségek felhalmozása nélkül. Ezt a fajta technológiát már kipróbáltuk és teszteltük Európában. A jelenlegi helyzetet figyelembe véve nem támogatom a geológiai széntárolókra fordított kiadásokat.

- Dorette Corbey-jelentés (A6-0496/2007)

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, rövid leszek, és megragadom az alkalmat arra, hogy elmondjam, azért fűzök magyarázatot a jelentésekre leadott szavazatomhoz, mert közülünk sokaktól megtagadták a lehetőséget, hogy az éghajlat-változási és energiaügyi intézkedéscsomaggal kapcsolatban felszólaljunk. Az egyetlen lehetőség a felszólalásra a szavazatmagyarázat maradt, ezért nézzék el ezt nekem.

Hogy a témával kapcsolatos időkereten belül maradjak: tudjuk, hogy csökkenteni kell a kibocsátásokat a közúti szállítási szektorban. Úgy vélem, ez ügyben nagy előrelépések történtek már, hiszen a kérdés egyre jobban beépül a köztudatba. Az üzemanyag hatékonyabb felhasználását és a közlekedésből származó kibocsátás csökkentését ösztönző kezdeményezések közé tartoznak a magasabb kibocsátású és kevésbé hatékony autókra kivetett magasabb adók is. Ezek az intézkedések néhány tagállamban már érvényben is vannak. Talán ez lehet a sikerhez vezető út.

Leopold József Rutowicz (UEN). – (PL) Elnök úr, az üvegházhatást okozó gázok mennyiségének ellenőrzését és mérséklését célzó mechanizmus bevezetéséről szóló Corbey-jelentés fontos az üvegházhatást okozó gázok hatásának csökkentésére irányuló politika kidolgozása szempontjából. Ezek a gázok okozzák a legnagyobb kárt a nagyvárosi területeken, ahol a lakosság 80%-a él.

Az egyik megoldás a tiszta közlekedési eszközökre, nevezetesen az elektromos, hidrogénhajtású vagy hibrid járművekre való áttérés lenne. Az autógyártási ágazatot, amely jelenleg nehéz időszakot él át, támogatni kellene abban, hogy elkezdje az ilyen jellegű járművek tömeges gyártását. Egy ilyen megoldás drasztikusan csökkentené a szén-dioxid-kibocsátást.

- Guido Sacconi-jelentés (A6-0419/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, tudjuk, hogy a közúti szállítás felel a szén-dioxid-kibocsátások 12%-áért, ezért nyilvánvalóan támogatom ezt a jelentést, amely nagyon világosan foglalkozik a kérdéssel.

Ismételni és hangsúlyozni szeretném, hogy míg összességében véve támogattuk ezt az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomagot, az első olvasatra történő elfogadását kivételes eljárásnak kell tekinteni.

Rengeteg olyan részlet van, amelyet jobb lett volna alaposabban megvitatni mind a bizottságokban, mind a képviselőcsoportokban, mind pedig itt, a Házban. Én mindenképpen ezt preferáltam volna.

Megértem azonban, hogy most az idő is lényeges, és hogy 2009-re ki kellett alakítani az Európai Unió álláspontját. Mindazonáltal egyezzünk meg abban, hogy az eljárást tekintve nem ez volt a legmegfelelőbb, de gyakorlatilag nem sok választásunk volt. Reméljük, működni fog.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Támogattam a járművek szén-dioxid-kibocsátásáról szóló szabályozást abban a formában, amely az összetett háromoldalú egyeztetések eredményeképpen létrejött. A motorok gyártási technológiájának fejlesztése, valamint fokozottabban környezetbarát gumik, égők és formatervezés révén a kibocsátás fokozatos, a mostani 160 gramm/kilométerről 130 grammra történő csökkentését érhetjük el. A szabályozások kisebb módosításokat tesznek lehetővé a kisebb járműgyártók számára a kitűzött célok keretén belül. Ugyanakkor a Parlament ragaszkodik a közösen megállapított szabályok áthágásáért járó bírságok szigorú alkalmazásához. Szeretném megjegyezni, hogy egyetértek Kamall asszonnyal. Sajnálatos, hogy a tagállamok nem hajlandók véget vetni annak az állandó és fölösleges és ezért nem környezetbarát gyakorlatnak, hogy az Európai Parlament évente tizenkétszer Brüsszelből Strasbourgba vándorol.

Albert Deß (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, én is támogatom az egyre kevesebb üzemanyagot felhasználó autók gyártását. A fogyasztási határok előírását is támogatom, amennyiben reális határokat állapítunk meg. Tartózkodtam a jelentésről való szavazáson, mert nem tartom helyesnek az egy tonna szén-dioxid/475 euró összegig terjedő bírságot ilyen alacsony határértékek túllépése esetén.

Sok lehetőség van arra, hogy csökkentsük a szén-dioxid-kibocsátást lényegesen alacsonyabb költségek árán. Itt kifejezetten a hazámban, Bajorországban gyártott jó minőségű autók elleni egyoldalú diszkriminációról van szó. A szén-dioxid-kibocsátás csökkentését jóval alacsonyabb költségek árán lehet megvalósítani az épületek szigetelésével. Teljes hőszigeteléssel láttam el a házamat, és ezáltal évente 7 000 liter tüzelőolajat takarítok meg – az autómon lehetetlen lenne ennyit megtakarítani. A megfelelő lépéseket kellene megtennünk, és ez az oka, hogy tartózkodtam.

- Ajánlás második olvasatra: Alejandro Cercas (A6-0440/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Elnök úr, rendkívül sajnálatosnak tartom, hogy a képviselők széles körű támogatása ellenére a vásárnap munkaszüneti napként való megtartására irányuló saját kezdeményezésű indítványomat nem bocsátották szavazásra itt a Házban. Európa keresztény értékekre épül: a család megóvása különösen fontos a számunkra, és a vásárnap ezen értékek gyakorlása szempontjából különleges nap. Ez az irányelv lett volna a legalkalmasabb arra, hogy a vásárnap munkaszüneti nap jellegét egész Európában megszilárdítsa, és ezért tartom ezt a lépést sajnálatosnak.

Másodszor, elutasítottam a Tanács munkaidő-irányelvre vonatkozó álláspontját, mivel a munkaidőt kiterjesztette volna, és az ügyeleti időt beleszámították volna a munkaidőbe, ezenkívül az európai szabályozást aláasta volna a rengeteg kívülmaradási (opt-out) lehetőség. Örömmre szolgál, hogy a Parlamentnek sikerült megállapodásra jutnia a Tanáccsal.

Kristian Vigenin (PSE). - (BG) Megelégedéssel veszem tudomásul, hogy az Európai Parlament a kívülmaradási (opt-out) záradék elhagyása mellett szavaz, amely lehetővé teszi a tagállamok számára a 48 órás munkahét szabályától való eltérést, amennyiben úgy döntenek.

A kívülmaradási (opt-out) záradék hátrányos a dolgozókra és munkavállalókra nézve, lehetőséget ad a méltánytalan bánásmódra, a kizsákmányolásra és a munkavállalók egészségkárosodását vonhatja maga után. Egy unió tagjai vagyunk, és a szabályok mindenkire egyaránt érvényesek kell, hogy legyenek. Nem fokozhatjuk a versenyképességünket a munkavállalók egészsége és élete árán. A Parlamentnek egyértelmű jelzéssel kell a Tanács tudtára adni, hogy mit akarnak Európa polgárai.

Én is támogattam azonban a Tanács aktív és inaktív ügyeleti időre vonatkozó javaslatát. A konkrét helyzet országonként változik. Ez azt jelenti, hogy az Európai Parlament által ma elfogadott rendelkezések végrehajtása

hazámban komoly nehézségeket okozna, amely az egészségügyi dolgozókat is érintené. Innen kiindulva egész ágazatokra kiterjedő problémákat okozhatna. Ezért remélem, hogy az egyeztetőbizottság ésszerű kompromisszumokra jut.

Végezetül szeretném felszólítani az európai, különösen a közép- és kelet-európai kormányokat, hogy szigorúbb ellenőrzésnek vessék alá a munkaügyi jogszabályok betartását. Nem titok, hogy még ma is európaiak százazrei dolgoznak megalázó körülmények között, és sokkal többet, mint a munkaidőre vonatkozó törvényi előírásokban meghatározott.

Aurelio Juri (PSE). - (SL) Köszönöm a szót. Önök közül nem sokan ismernek itt a Parlamentben, mivel csak novemberben lettem képviselő és a mai nap az első alkalom, hogy felszólalok. Azért kértem szót, hogy köszöntsem Önöket és elmondjam, hogy várakozással tekintek az Önökkel való együttműködésre, de legfőképpen azért, hogy üdvözljem a Cercas úr jelentéséről történt szavazással elért eredményt.

Megvédtük a munkavállaló ember méltóságát, megvédtük a szociálisan elkötelezett Európát és a szolidáris Európát. A munkát igazítsuk az emberhez, és ne az embert a munkához, ahogy a szakszervezetek mondják. A munkaidő tekintetében sikereket értünk el ma.

Ezért köszönet illeti az előadót, Cercas urat és Önöket mind a szavazás sikeres kimeneteléért, a szlovéniai munkavállalók nevében is köszönöm. Köszönöm.

Simon Busuttil (PPE-DE). - (MT) Az opt-out megtartása mellett szavaztam, ezért nyilvánvalóan nem vagyok elégedett a mai szavazás eredményével. Meg kell, hogy mondjam, nem tudom elfogadni azokat a vádakokat, hogy akik a kívülmaradás (opt-out) megtartása mellett vannak, azok diszkriminálják a munkavállalókat, vagy hogy a szociális értékekkel szemben állnak. Mire szeretnék kilyukadni? Miért titulálnak valakit munkavállaló-ellenesnek, amikor úgy gondolja, hogy a munkavállalónak joga van eldönteni, hány órát akar dolgozni? Hogyan lehet valaki munkavállaló-ellenes, amikor egyszerűen csak azt szeretné, ha azok, akik többet akarnak dolgozni azért, hogy többet keressenek, megtehessek? Vannak olyanok, akiknek több pénzt kell keresniük azért, hogy fizessék a jelzáloghitelt, és „hála” a mai szavazás eredményének, ezt nem tehetik meg. Azért szavaztam a kívülmaradás (opt-out) megtartása mellett, mert azt támogatom, hogy a döntés joga a munkavállalóké maradjon.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). - (SK) A szavazásnál a Tanács által elfogadott, a két irányelvvel – a munkaidő-irányelvvel és az ideiglenes alkalmazottakra vonatkozó irányelvvel – kapcsolatos intézkedéscsomagra vonatkozó közös állásfoglalást támogattam, mert ez a kompromisszum nagyobb rugalmasságot biztosít a munkaerőpiacon.

A kívülmaradási (opt-out) záradék alapján az egyes tagállamok lehetővé tehetnék, hogy a saját területükön dolgozó munkavállalók heti 48 óránál többet dolgozzanak, feltéve, hogy a munkavállaló beleegyezett a hosszabb munkaidőbe, amely – a kompromisszum feltételeinek megfelelően – legfeljebb heti 60 vagy 65 óra lehetne, a megállapított feltételeknek megfelelően.

A Tanács kompromisszumos álláspontjával kapcsolatos mai szavazás a tagállamok öt éve tartó, a kompromisszum elérése érdekében tett erőfeszítésének eredménye. Európai parlamenti munkám során megtanultam, hogy milyen nehéz egy kompromisszum elérése, ezért sajnálom, hogy az Európai Parlament elutasította a Tanács közös álláspontját.

Antonio Masip Hidalgo (PSE). - (ES) Elnök úr, a mai nap nagyon megindító volt a Szaharov-díjak átadási ünnepsége, és számomra amiatt is, hogy a karzaton jelen volt köztünk a Szaharai Arab Demokratikus Köztársaság elnöke, aki népe önrendelkezéséért – jogos önrendelkezéséért – harcol.

Ezen túlmenően ez egy történelmi nap, hiszen a Parlament a szuverén nép oldalára állt, a mellé a nép mellé, aki beválasztott minket a Parlamentbe.

Gratulálok kollégámnak, Alejandro Cercasnak a jelentéshez. Mindezen évek alatt keményen harcolt azért, hogy elérje ezt az álláspontot, amely politikailag, szociális szempontból, a szakszervezetek számára és az európai munkavállalók számára egyaránt fontos. Felszólítom azokat a kormányokat, amelyek ezt még nem tették meg, valamint a Bizottságot, hogy kövessék a példánkat és hallgassanak a nép szavára, ahogy ez alkalommal az Európai Parlament is megtette.

Zuzana Roithová (PPE-DE). - (CS) Ma nem támogattam a munkaidőre vonatkozó változtatásokra irányuló javaslatot abban a formában, ahogy a Tanács és a bizottságunk előterjesztette. Elengedhetetlenül fontos lenne, hogy az irányelvet higgadtan újra megvitassuk a Tanáccsal. Egyfelől lehetővé kell tennünk a

rugalmasságot a munkaidő-megállapodásokban, különösen a kis- és középvállalkozások esetében, és a vasárnapot mint pihenőnapot is védenünk kell. Másfelől elengedhetetlenül fontos, hogy kiegészítéseket tegyünk az ügyeleti szolgálatok működésével kapcsolatban, tekintettel a szolgálatok eltérő jellegére. Miközben a kívülmaradás (opt-out) egy olyan megoldás, amelyet a képviselők sajnálatos módon elutasítottak, és amely megfelelő lenne az olyan ügyeleti szolgálatok esetében, mint a portás, tűzoltó, vagy egyéb szakmák, speciális és eltérő megoldásokat kell találni az orvosok esetében, szem előtt tartva a betegek biztonságát. Egy másik megoldás lenne az egészségügy kivonása az irányelv hatálya alól, hiszen az egészségügy megszervezése bölcs módon nem tartozik az Európai Unió politikái közé.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, úgy vélem, hogy a szavazás kimenetele a lehető legjobb, mert lehetővé teszi egy igen összetett, sok különböző nézőpontból megközelített kérdés további átgondolását. A PPE-DE képviselőcsoport Fine Gaelhez tartozó tagjai nevében támogattuk a 9. módosítást és tartózkodtunk a kívülmaradással (opt-out) kapcsolatos szavazáson, mivel Írország nem használja ki a kívülmaradás lehetőségét, és nem is áll szándékában

A vasárnapokkal és a pihenőnappal kapcsolatban, én is visszasírom azokat a szép napokat, és ezért támogattam az ötletet, főként a vita felélénkítése miatt. Tudom, hogy a szavazat elveszett, de talán elmélkedhetnénk egy kis szabadidő szükségességén.

Szeretném korrigálni a 13. és 14. módosításokra vonatkozó szavazatomat – mínusznak, nem plusznak kellett volna lennie.

Javasolhatnám, hogy a Ház tagjai tartsák be a szabályokat, amelyeket mindenki másra próbálunk ráerőltetni? Egyáltalán nem tartjuk tiszteletben a családot vagy a munkaidőt. Megállás nélkül dolgozunk – abban nem vagyok biztos, hogy mindig hatékonyan, de éjjel-nappal csináljuk –, úgyhogy amennyiben ezeket a szabályokat másoknak előírjuk, talán nekünk is be kellene tartanunk.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - Elnök úr, szerettem volna az inaktív ügyeleti idővel kapcsolatban felszólaló európai fiatal kórházi orvosokat támogatva szavazni.

Mindazonáltal tartózkodnom kellett. Túlságosan is tisztában vagyok vele, hogy az ügyeleti idő munkaidőként való beszámítása milyen hatással lenne a szolgáltatásokra, különösen az idősek, a fogyatékkal élők, a gyerekek és más kiszolgáltatott csoportok esetében.

A szolgáltatásokra gyakorolt hatása, főleg egy költségvetési megszorítási időszakban, az lenne, hogy megkétszereződne a költségek, és ezért meg kellene felelni a szolgáltatásokat, és más szolgáltatások nyújtása lehetetlenné válna. Gondoljunk például a lakóotthonok házvezetőire, vagy a gondozók benti hétfői pihenőidejére.

Miközben az orvosokra koncentráltunk, akik jogosan tesznek panaszt, szem elől tévesztettünk néhány olyan helyzetet, ahol a személyzet folytonossága – mint például a nevelőszülők esetében – a munka legfontosabb tényezője. Meg kell találnunk a módját, hogy a munkavállalókat és a kiszolgáltatottakat egyaránt védjük.

Zsolt László Becsey (PPE-DE). – (HU) Én nagyon elkeseredett vagyok amiatt, hogy a második olvasatban nem tudtuk elfogadni a Tanács álláspontját. Ugyanis nekünk a versenyképesség mellett kell lenni. Itt nincs rabszolgamunkáról szó, még ha valaki vállalja, akkor is csak heti 60-65 órát lehet maximum dolgozni. Ehelyett mi a teljes rugalmatlanság irányába vettük az irányt, azonnal kiadandó kompenzációs idővel, ami teljesen lehetetlenné teszi például a szezonális munkáknál a munkaadók helyzetét. És én csak arra szeretném felhívni a kollegák figyelmét, hogy a nagyon jól védett munkavállalónál, aki munkanélküli, sokkal jobb az az ember, akit alkalmaznak a munkaadók, és őrre bízzák azt, hogy milyen feltételekkel vállal munkát. Tehát ezért én nagyon elkeseredett vagyok az opt-out miatt. Ami az ügyeleti időt illeti, én végül is megszavaztam a 9-es módosítást, hiszen látszott, hogy reconciliation-re megyünk, mégpedig azért, mert ezt nemzeti szinten lehet a módosító alapján rendezni.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Elnök úr, ami engem illet, én már régóta azt a nézetet vallom, hogy Európának nem az unalmas egyformaságot kell képviselnie, és itt a Parlamentben is lassan el kell fogadnunk, hogy nem kell mindent európai szinten szabályoznunk, és hogy egy csomó helyi és nemzeti szabályozás és szokás van, amelyeket jól tennénk, ha elfogadnánk, nem utolsósorban azokat, amelyek a munkavállalók védelmére, a munkahelyi egészségvédelmet és biztonságot szabályozó törvényekre és a munkaidőre vonatkoznak.

Ami számomra fontos, az az, hogy a tagállamoknak döntési szabadságuk legyen, és hogy a munkaügyi törvénynek, minden vonatkozásában, véleményem szerint továbbra is a tagállamok kizárólagos hatáskörébe

kell tartoznia. A Bizottság és az Európai Bíróság jól tennék, ha távol tartanák magukat tőle. Erről szól a szubszidiaritás elve, és azt bizonyára mindannyian támogatjuk.

Mindezek figyelembevételével határozottan ellenzem a kívülmaradási (opt-out) lehetőségek eltörlését, és véleményem szerint a tagállamok, sőt akár a tagállamokon belüli szövetségi államok hatáskörébe tartozik, hogy eldöntsék, hogy dolgozhatnak-e az emberek vasárnap.

Daniel Hannan (NI). - Elnök úr, a jelentés szerzője, Alejandro Cercas olyan elkötelezett és intelligens szocialista, amelyet csak kívánhat magának az ember, és van némi ésszerűség abban a megállapításában, hogy néhány könnyítés és kívülmaradási (opt-out) lehetőség következtében aszimmetria alakult ki. Egy tökéletes világban egyetlen ország sem követelné meg munkavállalóitól, hogy egy bizonyos önkényesen meghatározott időmennyiség után hagyják abba a munkát. Erkölcsileg elfogadhatatlan. Ha én Önnek szeretnék dolgozni, elnök úr, és Ön alkalmazni szeretne engem, és mindketten meg vagyunk elégedve a szerződésünk feltételeivel, akkor sem a kormányunknak, sem pedig az Európai Uniónak nem szabad, hogy joga legyen ahhoz, hogy közénk álljon, és törvényellenesnek ítélje a szerződést. Azonban az etikai megfontolásoktól eltekintve, gazdasági szempontból is örülsz ilyen időkből többletköltségeket terhelni Európa gazdaságaira. Mindazonáltal én szuverenista vagyok, és ha más országok elő akarják írni ezeket a megszorításokat a saját népük számára, akik a saját szavazóikból állnak, az ő döntésük. Amit felháborítónak találok, az az, hogy európai szinten írják elő ezeket a szabályokat az Egyesült Királyságnak, akár az ehhez hasonló irányelveken keresztül, akár az Alapjogi Charta által lehetővé tett igazságszolgáltatási aktivitáson keresztül. Ha ezt szeretnénk, írjunk ki róla népszavazást. *Pactio Olisipiensis censenda est!*

Syed Kamall (PPE-DE). - Elnök úr, tudjuk, hogy a szocialisták azt állítják, hogy a dolgozó férfiak és nők nevében szólnak, de van egy mondasz a szocialista politikusokról. Legtöbbjük középosztálybeli értelmiségi, a többiek meg már elfelejtették, honnan jöttek.

Hadd meséljek el egy történetet. Édesapám buszvezető volt, és mindig, ha jött egy váratlan kiadás, vagy volt egy iskolai kirándulás, amelyre szeretett volna elküldeni, pár túlórárt vállalt csak azért, hogy ki tudja fizetni a váratlan számlát, vagy el tudjon küldeni az iskolai kirándulásra.

Ha a munkaidő-irányelv érvényben lett volna, egyikre sem lett volna lehetősége. Senkit sem szabad akarata ellenére túlórára kötelezni. Azt hiszem, ebben mindannyian megegyezünk, mindegy, hogy a Parlament amelyik oldalán foglalunk helyet, de ha megnézzük, hogy milyen hatása van a mai szavazásnak, ez egy arcucsapás mindazon dolgozó férfiaknak és nőknek, akik szeretnék pár órával többet dolgozni azért, hogy jobb életet biztosítsanak a családjuk számára. A szocialisták szégyellhetik magukat!

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Szeretnék nyilatkozatot tenni a munkaidő-irányelvre leadott szavazatommal kapcsolatban. A szavazógépem rosszul működött a 34. és 35. indítványról történt szavazás közben. Az indítványok mellett szavaztam, azonban a gép piros jelzést mutatott.

Továbbra is azon a véleményen vagyok, hogy az egész ügyeleti idő, beleértve bizonyos pontokon az inaktív időt is, munkaidő.

Miért gondolom ezt? Nem az orvoson vagy a tűzoltón múlik (akit a munkaadója kötelez a munkára, és konkrét szolgáltatás nyújtását kéri tőle), hogy egy betegnek szüksége van-e egy orvosra, vagy hogy tüzeset keletkezik-e. Mindez nem ezeken az embereken múlik. A munkahelyükön vannak, ez munkaidő, és én azt kérném, hogy a kérdésekkel kapcsolatos szavazatomat igazítsák ki a jegyzőkönyvben.

- Inés Ayala Sender-jelentés (A6-0371/2008)

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, ez egy nagyon jó jelentés, és fontos, hogy a közúti közlekedésbiztonság kérdését határokon átnyúló vonatkozásban vizsgáljuk meg. A rendelkezésemre álló 90 percet azonban egy nagyon komoly probléma felvetésére szeretném felhasználni.

Vannak olyan weboldalak, amelyek jogosítványok árusítását reklámozzák. Azt a látszatot keltik, hogy amit csinálnak, nem illegális, talán csak kicsit cseles, és azon az alapon működnek, hogy több mint 100 különböző vezetői engedély van érvényben az Európai Unióban és nagyon alacsony a koordináció szintje a jogosítványokat kibocsátó hatóságok között. Tehát megvan a lehetősége annak, hogy egy olyan személy, akinek nincs vezetői engedélye, vagy megbukott a vizsgán vagy elvesztette az engedélyét, szerezzon egyet ezen a meglehetősen kétértelmű módon. Legenyhébb esetben ez egy pénzszerzésre irányuló átverés, legrosszabb esetben azonban lehetővé teszi, hogy olyanok, akiknek nem az utakon van a helye, továbbra is vezethessenek. Felvettem a kérdést a Bizottságnak és a Tanácsnak is. Uniós szintű intézkedésre van szükség.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások:

- Claude Turmes-jelentés (A6-0369/2008)

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim a megújuló forrásokból származó energia használatának előmozdítására vonatkozó irányelv mellett szavaztam, amelynek szövegét Turmes úr koordinálta.

Ez az irányelv alapvető lehetőséget kínál az Európai Unió jövője számára, hiszen kijelöli a harmadik ipari forradalom felé vezető utat, a lehetőséget munkahelyek millióinak megteremtésére és a környezetvédelem megvalósulására, és ezzel együtt a gazdasági növekedést és a versenyképességet is elősegíti. Ami a bioüzemanyagot illeti, remélem, hogy a Bizottság alkalmazni tudja majd a fenntarthatósági kritériumokat Európában és a világ többi részén is, és egyben ösztönözni tudja a legtisztább és legversenyképesebb bioüzemanyagok nemzetközi kereskedelmét.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) A Turmes-jelentés mellett szavaztam. Az Európai Unió egyik célkitűzése, a megújuló energia tekintetében, a közép- és kelet-európai városok megújítása az energiahatékonyság fejlesztése révén. Nem csak az energiaágazat szempontjából, hanem környezetvédelmi okokból is fontos a tömegközlekedés és a helyi fűtési rendszerek modernizálása az alternatív energiaforrásokra való átálláson keresztül.

Továbbá az intézmények és vállalatok nagy összegű pénzügyi támogatást is kaphatnak az Unió költségvetéséből e célra. Például 720 millió euró lett elkülönítve az Intelligens Energia programra, amely az energiahordozók divezifikációját és a megújuló energiaforrások használatát támogatja.

Šarūnas Birutis (ALDE), írásban. – (LT) A fosszilis üzemanyagok hosszú időn keresztül biztosították a társadalom vérkeringését. Tudjuk, hogy a modernizáció nem lenne lehetséges bőséges, olcsó olaj-, szén- és gáztartalmak nélkül. Azonban ennek az ideje lassan lejár. Az energiabiztonság és a gazdaság érdekében, de leginkább az éghajlatváltozás miatt alapjában kell megváltoztatnunk energia- és szállítási rendszereinket.

Hosszú éveken keresztül az éghajlatváltozást elsősorban és leginkább környezetvédelmi kérdésnek tekintették. Mára azonban már egyértelműen elfogadott, hogy az éghajlatváltozás a társadalom valamennyi ágazatát érinti, és ha nem sikerül belátható időn belül megoldani ezt a kérdést, az katasztrofális társadalmi következményekkel járhat.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) A megújuló energiahordozók használata a szállításban az egyik leghatékonyabb eszköz az EU olajfüggőségének csökkentéséhez. Azzal is tisztában vagyunk, hogy az energiafogyasztás mérséklése Európában, és az energia megújuló forrásokból történő hasznosítása az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez szükséges intézkedéscsomag fontos része.

Úgy gondolom, hogy legfontosabb kérdés a jelentésben a 2020-ig megvalósítandó, a megújuló energiahordozók arányára vonatkozó végső, kötelező érvényű 20%-os célkitűzés fenntartása, beleértve a megújuló energiahordozók szállításban használandó arányára vonatkozó minimum 10%-os célkitűzést is.

Portugália számára a hullámenergia mint megújuló forrásból származó energia is lehetőséget biztosít arra, hogy kihasználjuk az energiaforrások terén meglévő lehetőségeinket és teljesítsük a célkitűzéseket. Az a tény, hogy a jelentés a második generációs bioüzemanyagokra vonatkozó ösztönző bevezetését fontolgatja, nemcsak hitelessé teszi a dokumentumot, hanem biztosítja is a megújuló energiaforrások szállítási ágazatban történő felhasználásának fenntarthatóságát. A megújuló energiahordozókat támogató energiamodell létrehozásával kapcsolatban alapvető fontosságúnak tartom, hogy a dokumentum a tagállamok közötti stratégiai együttműködési mechanizmusok kialakítására ösztönöz.

A jelentés önmagában és egy megállapodás (az éghajlat-változási és energiaügyi intézkedéscsomag) részeként is elengedhetetlenül fontos. A környezetvédelem sértetlensége megóvásának biztosítása mellett a megállapodás lehetővé teszi a 20/20/20-as célkitűzés 2020-ra történő teljesítését. Ezek, a tagállamok számára meghatározott célszámok ambíciózusak, de megvalósíthatóak.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Turmes képviselő egy fontos jogi aktusra tesz javaslatot, amely a megújuló forrásokból származó energia használatának elengedhetetlen előmozdításáról szól. Az átfogó éghajlat-változási és energiaügyi intézkedéscsomag részeként a megújuló energiahordozók 2020-ra az energia (beleértve az elektromosságot, a fűtést és a szállítást is) 20%-ának forrását fogják biztosítani. Ez, a éghajlat-változási és energiaügyi intézkedéscsomagban meghatározott több intézkedéssel együtt megfelelő alapot biztosít az éghajlatváltozás elleni küzdelemhez, biztosítja a megújuló energiaforrásokba és azok felkutatásába történő

befektetések ösztönzését, ismét hangsúlyossá teszi a kutatás és fejlesztés irányát, valamint eszközt biztosít az energiabiztonság és -függetlenség eléréséhez.

A célok minden egyes tagállamban kötelezően érvényesítendőek annak biztosítása érdekében, hogy a megállapított célok uniós szinten teljesüljenek. Együttműködés, szolidaritás és innováció együttesen fogják biztosítani a célok teljesítését, amelyeknek az elhanyagolását már nem engedhetjük meg magunknak.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ez a kérdés a éghajlat-változási és energiaügyi intézkedéscsomag részét képezi. A megújuló forrásokból származó energiahordozók használatának előmozdításáról szól, a következő ágazatokra vonatkozóan: villamos energia, fűtés-hűtés és szállítás. Az EU célja, hogy energiafogyasztásunkban 2020-ra 20%-ra növekedjen a megújuló energiahordozók aránya. Minden egyes tagállamra vonatkozóan összesített nemzeti célértékeket határoz meg, és a szállítási ágazatra nézve is előírja a megújuló energiahordozók 10%-os arányának elérését ugyanazzal a határidővel.

Közzétett információk alapján a Portugália számára előírt, a megújuló forrásokból származó energiahordozóknak az összesített energiafogyasztáshoz viszonyított, 2020-ig elérendő célértékét 31%-ban határozták meg, figyelembe véve a kiindulási értéket (2005-ben Portugáliában a részesedés már 20,5% volt) és a megújuló energiaforrások nemzeti potenciálját. A 10%-os célérték a szállítási ágazat megújuló energiahordozóinak részesedésére vonatkozóan ugyanaz, mint a többi tagállam számára előírt célérték.

Annak ellenére azonban, hogy a végső szavazásnál támogattuk a jelentést, komoly kételyeink vannak a célértékek elérésével kapcsolatban, tekintettel arra, hogy félrevezető abból kiindulni, hogy teljesen tisztában vagyunk a megújuló források kiaknázhatóságának mértékével, vagy hogy rendelkezésre áll a felhasználásukhoz szükséges technológia. Jobb lett volna, ha állami és magánberuházások révén előmozdítjuk egy olyan program létrehozását, amely általános felmérést készít a megújuló energiaforrások besorolására és mennyiségére vonatkozóan.

Glyn Ford (PSE), írásban. – Üdvözlöm a megújuló forrásokból származó energiahordozókról szóló Turmes-jelentést, azonban azzal is tisztában vagyok, hogy nehéz lesz elérni a meghatározott célértékeket. Régióban, Délnyugat-Angliában a célkitűzés eléréséhez legnagyobb mértékben a Severn árapály-erőmű járul majd hozzá. Ennek azonban hosszú átfutási ideje lesz, és ezért elengedhetetlenül fontos, hogy a brit kormány valamennyi juttatást biztosítson a folyamatban lévő projektből fakadó következmények fedezésére, és hogy a Bizottság megadja ezt az engedményt.

Mathieu Grosch (PPE-DE), írásban. – (DE) Az éghajlatvédelmi politikai cselekvési tervre és a megújuló energiahordozókra vonatkozó intézkedéscsomag mellett szavaztam, mert olyan irányelvekből áll, amelyek mindegyike összhangban van az EU azon célkitűzésével, hogy 2020-ra 20%-kal, vagy akár 30%-kal – amennyiben a nemzetközi megállapodás megszületik – csökkentse az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását. Ez a Parlament és a Tanács – azaz a 27 tagállam – képviselői közti hosszú egyeztetési folyamat és kompromisszum eredménye.

Az egyik irányelv a megújuló energiahordozókra vonatkozik. Tartalmazza azt a célkitűzést is, hogy a megújuló energiaforrások részesedését 2020-ra 20%-ra kell emelni, valamint, hogy az energiahatékonyságot is 20%-kal kell növelni. Továbbá a felhasznált üzemanyag 10%-nak is megújuló forrásokból kell származnia. Fenntarthatósági kritériumokat fektetett le az irányelv, és ezáltal használhatóbbá vált. Üdvözlöm ezeket a szabályokat, mivel nemcsak csökkentik Európa energiafüggőségét és új munkahelyeket teremtenek, hanem az innovációt és a technológiai fejlődést is serkentik.

Az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerére vonatkozó irányelv aktualizálja a korábbi rendszert, és előírja, hogy az ipari ágazatoknak a korábban szabadon megvásárolható kibocsátási egységeket aukción kell megvásárolniuk. Átmeneti időszakok formájában engedményeket tesz lehetővé a kelet-európai tagállamok számára, amelyeknek kezdetben csak kibocsátásuk 30%-áért kell kibocsátási egységeket vásárolniuk. Ezenfelül az energiahatékonyságra vonatkozó ösztönzőket is tartalmaz, noha konkrét célkitűzés nélkül, nevezetesen a tagállamok arra irányuló kötelezettségét, hogy a bevételek legalább felét fejlődő országokra és új technológiákra fordítsák. Örömmre szolgál, hogy sikerült egyensúlyt teremteni a nehéz feladatok előtt álló, ugyanakkor ambiciózus környezetvédelmi politikát folytató iparágak figyelembevételével.

Egy további irányelv a kibocsátáskereskedelmi rendszer által nem érintett kibocsátásokkal kapcsolatos terhek elosztását szabályozza. Ide tartoznak különösen a fűtési és légkondicionáló rendszerek és a gazdaság egyéb ágazatai (a szállítás, kis ipari létesítmények, a szolgáltató szektor és a mezőgazdaság), amelyek nem vesznek részt a kibocsátáskereskedelmi rendszerben, de még mindig jelentős mértékben hozzájárulnak az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásához. Ezenkívül a hosszú távú célkitűzéseket is be kell vezetni ezen

a területen, többek között az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 35%-os csökkentését 2035-re, illetve 60-80%-os csökkentését 2050-re.

A szén-dioxid megkötésére és geológiai tárolására vonatkozó irányelv lehetővé teszi a szén-dioxid és az egyéb hulladékgázok szétválasztását és a szén-dioxid föld alatti tárolását; 2015-ig 12 szén-dioxid-megkötő és tároló erőmű finanszírozása van előirányozva. Úgy gondolom, hogy a szén-dioxid-megkötés és -tárolás valóban kulcsfontosságú technológia, azonban különös gondot kell fordítani a tárolás biztonságára.

Egy másik irányelv az új autók szén-dioxid-kibocsátásának határértékeit állapítja meg. Az összes új autóra vonatkozó átlag felső kibocsátási határ 2015-től kilométerenkénti 120, 2020-tól pedig 95 gramm szén-dioxid. A Bizottság javaslatában szereplő, a határértékek áthágása esetén fizetendő bírság összegét csökkentette a gazdasági válság miatt, így a bírság most az értékek túllépésének mértékétől függően 5 és 95 euró között mozog. 2019-től azonban a bírság összege előre láthatólag 95 euró lesz a határérték átlépésének első grammjától kezdve.

Örömmel üdvözlöm az európai intézmények között kialakított kompromisszumot, hiszen gyakran könnyű kritizálni, viszont annál nehezebb elérni egy kompromisszumot. A megállapított szabályok olyan országok közötti sikeres egyeztetések eredményei, amelyek gazdaságilag ugyan nagyon különböző helyzetben vannak, de egy közös célért küzdenek. Azt a tényt, hogy különösen az új tagállamok nem tudják teljesíteni a célértékeket ilyen rövid határidőn belül anélkül, hogy egész gazdasági ágazatok széthullását tennék kockára, és társadalmi katasztrófa szélére sodródának, nem szabad figyelmen kívül hagyni, amikor az átfogó európai célkitűzéseket vizsgáljuk.

Az éghajlatvédelmi politikai cselekvési tervre és a megújuló energiahordozókra vonatkozó intézkedéscsomag véleményem szerint nem csak fontos lépés, hanem hatalmas ugrás, amely vissza fogja fordítani az éghajlatváltozást és meg fogja erősíteni Európa vezető szerepét a hatékony energiapolitika kialakításában. Európának sikerült egységesen fellépnie, ami lehetővé fogja tenni, hogy felerősítsük követeléseinket nemzetközi szinten is. E tekintetben az egyik legnagyobb kihívás a környezeti dömping megelőzése nemzetközi szinten. Ennélfogva azon országok esetében, amelyek nem tartanak ki a Kiotói Jegyzőkönyv mellett, és ezért rájuk nézve nem kötelezőek a szén-dioxidra vonatkozó előírások, importadó kivetést vagy ahhoz hasonló intézkedéseket kellene bevezetni a környezeti dömping visszaszorítása végett. Ez egy olyan szempont, amelyet figyelembe kell venni a Kiotó Jegyzőkönyv helyébe lépő új megállapodás előkészítésénél, az ENSZ 2009 decemberében megrendezendő éghajlatváltozásról szóló konferenciáján, ahol a tárgyaló felek között lesz többek között az USA, Kína és India is. Az éghajlatvédelmi politikai cselekvési tervre és a megújuló energiahordozókra vonatkozó intézkedéscsomag szilárd alapot teremtett egy új nemzetközi megállapodás kialakításához.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – A megújuló energiahordozókról szóló Turmes-jelentés mellett szavaztam. Hazám, Skócia gazdag az olyan megújuló energiaforrásokban, mint a szél- és árapály-energia. Alapvető fontosságú, hogy Európa vezető szerepet vállaljon a megújuló energiaforrások előmozdításában – az én elképzeléseim között pedig egy független Skócia szerepel, amely a megújuló technológiák fejlesztésének központja.

Jean Lambert (Verts/ALE), írásban. – Azért szavaztam meg a javaslatot, mert úgy gondolom, fontos jelzést közvetít az energiatermelés átalakulásának szükségességéről – a nem fosszilis és kevésbé szennyező üzemanyagokra való átállás szükségességéről az Unió határain belül és kívül is. A 20%-os célkitűzés kötelező érvényű és a minimum. Az energiahatékonyságot most a tagállamok megújuló energiahordozókra vonatkozó cselekvési terveibe is bele kell venni. A nemzeti szintű támogatási rendszerek is megmaradtak, ami rendkívül fontos a befektetői bizalom szempontjából. Való igaz, hogy a bioüzemanyagok mérlege nem olyan pozitív, mint amit reméltem. Megtartottuk a 10%-os célkitűzést, noha eredményesen korlátoztuk az agroüzemanyagokból származó mennyiséget, és én helyénvalónak tartom ezeket a kiegészítő intézkedéseket. A Tanács sok szempontból nem osztotta a Parlament elképzelését. Számolniuk kell végre az éghajlatváltozás valóságával, és arra használni ezt az irányelvet, hogy alapot teremtsen az alacsony szén-dioxid-kibocsátású jövő felé történő elmozduláshoz.

David Martin (PSE), írásban. – A jelentés mellett szavaztam, amely megerősíti a megújuló forrásokkal kapcsolatos kötelezettségvállalásainkat, alkalmat teremtve arra, hogy kiaknázzuk az Unión belüli energiaforrásokat, tegyünk az éghajlatváltozás ellen, növeljük az ellátás biztonságát és előmozdítuk a versenyképességet, a növekedést és a munkahely-teremtést. Támogattam a jelentést, mert tartalmaz egy felülvizsgálati záradékot, amely szerint 2014-ig értékelés készül a megújuló alapú közlekedési üzemanyagok megnövekedett használatának hatásairól, ami biztosítja, hogy a szén-dioxid-kibocsátás csökkentése ne

hasson negatívan az élelmiszerárak alakulására és a földhasználatra. A jelentés 2015-re 5%-os célértéket határoz meg a közlekedési üzemanyagokra vonatkozóan, ebből 20%-ot az elektromos autók arányának növekedésére. 2020-ban a célérték 10%-ra nő a megújuló közlekedési üzemanyag esetében, azon belül 40% az elektromos és hidrogénhajtású autók használata. A jelentés szigorú fenntarthatósági kritériumokat tartalmaz, így ez a jelentés valóban pozitív változásokat eredményezhet és a kibocsátások csökkentéséhez vezethet; ez az oka annak, hogy támogatom.

Eluned Morgan (PSE), írásban. – A jelentés forradalmi előrelépést jelent az Unión belüli energia-előállítás szempontjából. A 2020-ra 20%-os megújuló energiahordozó arány elérésének célkitűzése nagyon ambiciózus, de szükséges, ha meg akarjuk nyerni az éghajlatváltozás elleni küzdelmet. Mindazonáltal remélem, hogy a Bizottság rugalmasságot fog tanúsítani a teljesítés időpontjának értelmezésében, amennyiben a Severn árapály-erőműhöz hasonló projekteket is szándékában áll bevonni.

A 10%-os, közlekedési üzemanyagra vonatkozó célkitűzés rendkívül fontos része az intézkedéscsomagnak, valamint az alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdaság elérése érdekében tett erőfeszítéseknek. Az úgynevezett „bioüzemanyag célkitűzések” nagymértékben javultak, biztosítva, hogy csak olyan bioüzemanyagokat engedélyezzenek az Unióban, amelyek valóban csökkentik a kibocsátást anélkül, hogy emelnék az élelmiszerárakat.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Az irányelvjavaslat a éghajlat-változási intézkedéscsomag egyik legfontosabb összetevője, amely 2020-ra 20%-os kötelező érvényű célértéket határoz meg a megújuló energiaforrásoknak az EU összenergia-fogyasztásából való részesedésére vonatkozóan. Az irányelv lehetőséget teremt új technológiák elsajátítására, új munkahelyek létrehozására és az olajfüggőség csökkentésére.

Az Európai Parlament fontos szerepet játszott a bioüzemanyagokra vonatkozó fenntarthatósági kritériumok meghatározásában, valamint a társadalmi kritériumok létrehozásában, amelyek elengedhetetlenül fontosak az európai uniós polgárok számára a jelenlegi válságban. Az éghajlatváltozás és az energiabiztonság hiánya szükségessé teszi az energia-előállítás új módszereinek előmozdítását, az élelmiszerhez való hozzájutás veszélyeztetése nélkül. Biztosítanunk kell, hogy az irányelv végrehajtása ne veszélyeztesse a mezőgazdasági földterületeket és az erdőket. Mindenesetre az ilyen földterületekről származó bioüzemanyagokat nem vesszük figyelembe a tervezett ösztönzők részeként. Az Európai Unió ismét megmutatja, hogy elől jár a szél-, nap- és vízenergia, valamint egyéb alternatív forrásokból származó energiahordozók előmozdításában.

Lydia Schenardi (NI), írásban. – (FR) Többször alkalmunk volt kifejtetni, hogy az Európai Unió gáz- vagy olajimport-függőségének csökkentése önmagában indokolja a megújuló energiaforrások ösztönzését.

A ma előterjesztett kompromisszum, amely az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag része, olyan, mint minden más kompromisszum: egészében nem rossz, de nem is kielégítő.

Különösen a bioüzemanyagok tekintetében nem teljesen kielégítő, akár második generációs, akár nem. Nincs megfelelő garancia az élelmiszer-előállítással való versenyre vonatkozóan, nem elég egyértelmű a földhasználatra vonatkozó változások tekintetében, hallgat az új energiaforrások környezeti hatásairól, és így tovább.

Nem elég meggyőző a „származási garancia” tekintetében, amely különösen a zöld villamos energia azonosítását célozta, amikor tisztában vagyunk a villamosenergia-ellátás körülményeivel, a kérdés kétes reklámozásával és a fogyasztókra nehezedő jelentős többletköltségekkel.

Végezetül, rendkívül problematikus a társadalmi következmények tekintetében. Meg akarunk győződni róla – ahogy meg is fogunk –, hogy ennél az egész jogalkotási csomagnál, amelyet egy gazdasági válság kezdetén fogadunk el, és amelyik azt ígéri, hogy alapos és tartós lesz, az európai polgárok és munkavállalók érdeke előrébb való lesz bármi más megfontolásnál, amennyiben a gazdasági helyzet úgy kíváná.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Nagy meggyőződéssel szavaztam a megújuló energiaforrások vonatkozásában megszületett kompromisszum mellett. Zöld képviselőtársam, az előadó, Turmes úr kitűnő munkát végzett. Erőfeszítéseinek, és az egész Parlament erőfeszítéseinek köszönhetően erős jogalkotási keret készült el, amely biztosítani fogja, hogy a megújuló energiaforrások összrészaránya 2020-ra legalább 20%-ra növekedjen.

Ez nem hamis, hanem valódi energiaforradalom, amely munkahelyek sokaságát fogja megteremteni. Néhány jelentés, úgy tudom, több mint 2 millió munkahelyről beszél. Olyan szakemberekről is szó van, mint a magasan képzett mérnökök, tervezők, tudósok, de számos munkahely létesül technikusok számára is, olyanoknak, akik fogaskereket készítenek, napelemeket szerelnek fel és szélérőműparkokat építenek.

Rengeteg egyeztetés után az agroüzemanyagokra és bioüzemanyagokra vonatkozó eredeti javaslatok is átdolgozásra kerültek. Mi mint zöldek mindazonáltal nem vagyunk teljesen megelégedve ezzel a technológiával, és szigorú feltételeket fogunk előírni az ilyen jellegű üzemanyagok használatára vonatkozóan. A Turmes-jelentésben egyértelműen szigorúbb fenntarthatósági feltételek szerepelnek, és a szociális kritériumokra vonatkozóan is van hivatkozási alap a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet keretén belül. Az agroüzemanyagok csak akkor elfogadhatóak, ha a belőlük nyert energia több, mint a befektetett, és semmilyen módon nem versenyezhetnek az élelmiszer-előállítással.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – A jelentés fontos lépés afelé, hogy a tagállamokat rászorítsuk a megújuló energiára vonatkozó célkitűzések elérésére. A megújuló energia elengedhetetlenül fontos az éghajlatváltozás elleni küzdelemben.

- Avril Doyle-jelentés (A6-0406/2008)

Adamos Adamou (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az Európai Parlament és a Tanács az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei kereskedelmi rendszerének javítása és kiterjesztésére, valamint az Unión belüli kibocsátás 2020-ig megvalósítandó 20%-os csökkentésének elérésére törekedvén javasolja a 2003/87/EK irányelv módosítását.

2008. december 17-én a plenáris ülés megszavazta a PPE-DE, PSE, GUE/NGL, ALDE, UEN és Verts/ALE képviselőcsoportok árnyékelőadói által benyújtott kompromisszumos módosításokat. Noha a módosítások mellett szavaztunk, amelyek magasabb célértékeket határoznak meg az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére (egy olyan intézkedés, amely a GUE/NGL képviselőcsoport egyik alapcélkitűzése volt), szeretnénk kifejezésre juttatni, hogy nem értünk egyet az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmével. Ki merjük jelenteni, hogy ez a konkrét irányelv csak azt éri el, hogy valamelyest csökken az üvegházhatást okozó gázok kibocsátása, és ez egy olyan intézkedés, amely a fejlett országoknak kedvez a kevésbé fejlett és a fejlődő országok rovására. Végezetül pedig az ajánlott rugalmassági mechanizmusok alkalmazása a monopóliumoknak (amelyek az éghajlatváltozás legnagyobb felelősei) segít nyereségességük növelésében, ahelyett, hogy radikálisan megoldást nyújtana a problémára.

Alexander Alvaro (ALDE), írásban. – (DE) Elnök úr, az éghajlatvédelmi politikai cselekvési tervre és a megújuló energiahordozókra vonatkozó intézkedéscsomagról szóló megállapodás szerény eredmény.

Az EU az 1990-es szintnél kevesebb kibocsátás eléréséhez a 20%-os csökkentést állapította meg célkitűzésként. Ennek majdnem a felét elértük csupán a keleti bővítésen keresztül, ahol a kibocsátás abszolút értelemben alacsonyabb, és így marad a 12%-os csökkentési célkitűzés az 1990-es szint alatti kibocsátás eléréséhez.

Az EU-nak lehetősége van arra, hogy a csökkentés 3–4%-át a fejlődő világban érje el, ami azt jelenti, hogy már csak kevesebb mint 9% marad. A célértéktől való 5%-os lemaradás megengedett, így marad a 4%.

Ezen a ponton mondhatnánk, hogy még szerencse, hogy az EU nem döntött úgy, hogy az egész gazdaságát rögtön Ázsiába exportálja. A kompromisszum jelentősen olcsóbb, mint a Bizottság javaslata – ezért tudja támogatni a Német Szabaddemokrata Párt.

Ehelyett az EU most saját tagállamait játssza ki egymás ellen. Egyes tagállamok előnyben vannak engedményeknek, tárgyalási technikáiknak vagy energiaszerkezetüknek köszönhetően. A német energiaszolgáltatók rövidesen rá fognak jönni, hogy jobban megéri az energiát Lengyelországban termelni és nem otthon – feltéve persze, ha még nem vásárolták fel őket a francia szolgáltatók.

Az, hogy az uniós tagállamok ilyen alkudozásokba mennek bele, nem sok jót jelent egy globális megállapodásra nézve. Ezenkívül felmerül az eszközök hatékonyságának kérdése is.

A kormányokon, a Tanácson és az Európai Bizottságon múlik a hatékonyság biztosítása mind a környezet védelme, mind pedig a gazdaság és a növekedés érdekében.

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, a svéd szociáldemokraták úgy döntöttünk, hogy támogatjuk a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének megreformálásáról szóló jelentést, noha úgy gondoljuk, hogy a éghajlat-változási intézkedéscsomag célkitűzései túl szerények. Az Uniónak többet kell tennie annak érdekében, hogy megbirkózzon az éghajlatváltozás kihívásaival. Úgy véljük azonban, hogy ez a megreformált program nagyon fontos részét képezheti a szükséges intézkedéseknek.

Csalódottak vagyunk, hogy a Tanács és az Európai Parlament között kialakult kompromisszum nem garantálta megfelelően, hogy az aukcióból befolyó bevételek egy része a fejlődő országokban az éghajlatváltozással kapcsolatos munkálatokra fordídjék. Úgy gondoljuk továbbá, hogy a kibocsátási egységek aukcióját még jobban ki kellett volna terjeszteni, a tiszta fejlesztési mechanizmusok alkalmazását pedig tovább kellett volna korlátozni.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, üdvözlöm a kibocsátáskereskedelmi rendszer felülvizsgálatát és az egyrészt az éghajlatváltozás elleni küzdelem, másrészt az európai ipar versenyképessége növelésének és a munkahelyek védelmének célkitűzései közti kompromisszumos megoldás elérését.

Szeretnék rámutatni, hogy az együttdöntési eljárás, amelyet az első olvasatkor történő megállapodás elérése érdekében gyorsított eljárásént zajlott le, nem tartotta kellőképpen tiszteletben a demokratikus átláthatóságot, és a Parlament abban a helyzetben találta magát, hogy kész tényekről szavazzon.

Mindezek ellenére nagyon elégedett vagyok Doyle asszony javaslatával a szénszivárgás veszélyének kitett ágazatoknak biztosított rugalmasság miatt. Meg kell akadályoznunk a munkahelyek elvesztését, amelyek az ipari ágazatoknak a kibocsátás csökkentésével kevésbé foglalkozó területekre való áttelepüléséből fakadnak, anélkül azonban, hogy aláásnánk az irányelv célkitűzését.

Sylwester Chruszcz (NI), írásban. – (PL) A 2003/87/EK irányelvnek a módosítására vonatkozó, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének javítása és kiterjesztése céljából történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslat elfogadása ellen szavaztam.

Egyáltalán nem értek egyet az európai szinten javasolt megoldásokkal. A Tanács arra irányuló kötelezettségvállalása, hogy 2020-ra az 1990-es szinthez viszonyítva legalább 20%-kal csökkenti a Közösségen belül az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását, vagy akár 30%-kal, ha más fejlett országok is hasonló csökkentéseket vállalnak, teljesen elhibázott lépés, amelynek negatív hatása lesz az európai, és így a lengyel iparra és fogyasztókra egyaránt.

Marielle De Sarnez (ALDE), írásban. – (FR) Az egyetlen szilárd kötelezettségvállalás, amit az Európai Unió tett, az a kibocsátásoknak az 1990-es szinthez viszonyított 20%-os csökkentése 2020-ra. A mai szinttel összehasonlítva ez megközelítőleg 12%-os csökkentést jelent. Ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy a csökkentés kétharmadát szénkompenzációs mechanizmusokon keresztül lehet elérni, vagyis szén-dioxid-kibocsátási egységek vásárlásával a nemzetközi piacon, az EU saját területén csupán 4%-os csökkentés elérésére vállalt kötelezettséget. Ez nem elég a nemzetközi szintű tárgyalások előre viteléhez.

Szeretném felhívni a figyelmet a kompromisszum másik elhibázott pontjára. Egyetlen határozott kötelezettségvállalást sem tettünk a fejlődő országok támogatására az üvegházhatást okozó gázok csökkentésére tett erőfeszítéseikben. Az Unió csupán önkéntes kötelezettségvállalást tett arra nézve, hogy az éghajlat-szennyezési jogokért folytatott aukciók felét erre a célra használja. Ez a bevétel a gyártóknak adott mindenféle mentességnek köszönhetően rohamosan csökken. A kompromisszum előírja, hogy a pénz egy része a fejlődő országok támogatására fordítható azon európai országokban, ahol így döntenek. Ez egy pusztán önkéntes kötelezettségvállalás. Nagyon gyenge kötelezettségvállalás egy olyan kérdésben, amely kulcsfontosságú a nemzetközi tárgyalásokban.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), írásban. – (EL) Az EU henceg a környezetvédelem terén betöltött vezető szerepével, de valójában a tőke érdekének védelmében tör vezető szerepre. A csúcstalálkozón született döntések, a Tanács intézkedéscsomagja és a Bizottságnak a kibocsátás csökkentésére vonatkozó irányelvei az úgynevezett zöld gazdaságot támogatják, amely kiutat jelent a túlzott tőkefelhalmozásból és a válságból, ezáltal újabb profitlehetőségeket teremtve a monopóliumok számára, és megerősítve az imperialista terjeszkedést.

Megerősítik a kibocsátáskereskedelmet, amely idáig csupán megsokszorozta a monopóliumok nyereségét anélkül, hogy védte volna a környezetet. Lehetővé teszik az autóipar számára, hogy 2019-ig ne tegyen intézkedéseket. A nemzetközi verseny által érintett vállalkozásoknak mentességet adnak az energiatermelésre vonatkozó szabályok, és mellesleg még sok egyéb alól. Az új tagállamoknak és Olaszországnak is mentességet adnak hosszú időre. Ösztönzik az élelmiszeripari növények energianövényekkel való helyettesítését. A nagyvállalatoknak díjmentesen szennyezési jogokat juttatnak. Semmifajta bevételt nem kötelező környezetvédelmi célokra fordítani.

A munkavállalók nem számíthatnak arra, hogy az Unió és a környezetet gátástalanul szennyező vállalkozások biztosítják a környezet védelmét. Csak a saját harcuk, az alulról szerveződő gazdaság és hatalom reménye védheti meg őket hatékonyan.

Christian Ehler (PPE-DE), írásban. – (DE) Az én „nem” szavazatom nem az aukciókat is magában foglaló kibocsátáskereskedelmi rendszernek, nem az EU éghajlatvédelmi célkitűzéseinek és nem is a szén-dioxid-megkötésnek és -tárolásnak szól. Számos korábbi szavazatom és a szén-dioxid-megkötését és -tárolását bemutató létesítményekről készített jelentésem kellőképpen világossá tették támogató álláspontom ezekben a kérdésekben. Régióm, Brandenburg számára azonban a mostani szöveg a közép- és kelet-európai országokkal folytatott egyenlőtlen verseny, illetve a éghajlatvédelmi célok eléréséhez szükségesnél jóval magasabb energiaár-növekedés kőbe vésését jelentené. Energiaszerkezetünkben szükség van a szénre a polgáraink ellátásbiztonsága érdekében, és szeretnénk lehetővé tenni a szén éghajlatbarát felhasználását a szén-dioxid-megkötés és -tárolás eszközei segítségével. A Tanáccsal való megegyezés, hogy hozzunk végső döntést az első olvasat után, azt jelentette, hogy nem fogalmazódhattak meg a komoly fenntartások, és a legjobb megoldások érdekében történő együttműködés nem lehetséges.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Lehet ugyan érvelni az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek kereskedelmi rendszere mellett, hiszen a légkörben tapasztalható bizonyos kémiai változások, amelyek hatással lehetnek az éghajlat alakulására (az elővigyázatosság alapelve) aggodalomra adnak okot, és mivel a fosszilis üzemanyagok korlátozott mennyiségben állnak rendelkezésre és a fogyasztásból hiányzik a racionalitás, szintén aggodalomra ad okot.

Először is, a kibocsátási egységek, illetve a velük való kereskedelem kérdése vitatható és ellenezni kell, mert a reálgazdaságra gyakorolt hatása nem egyáltalán ismert. Ez annak köszönhető, hogy erős kétségek vannak számos technikai megoldást illetően, és mert e technikai megoldások használata a különböző ágazatokban érintett (légi közlekedés, autóipar, hőerőművek, cementipar, nehézfémek, petrokémiai anyagok, és számos egyéb energiaigényes ágazat) pénzügyi intézetek fejlődésén is múlik.

Másodszor, a kedvezményezettek közé várhatóan csupán néhány csúcstechnológiai ipari ágazat, és néhány (csak néhány) pénzügyi szereplő tartozik. A fosszilis tüzelőanyagok felhasználásának visszafordíthatatlan csökkenését a források korlátozott hozzáférése kényszeríti ki. Az ágazatok közötti elosztást inkább a sürgető társadalmi szükségletekre és a gazdasági racionalitásra kell alapozni, mintsem a befolyásra és pénzügyi haszonra. Ezért döntöttünk úgy, hogy tartózkodunk.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) A jelentés fő pontját ki kell emelnem: a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszere – amely az üvegházhatást okozó gázok csökkentésére irányuló uniós célkitűzések elérésének legfőbb eszköze – működésének megerősítése, kiterjesztése és tökéletesítése 2012 után.

Egyetértek a jelentéssel, főként azért, mert a kereskedelem alapvetően fontos alapvető fontosságú a hatékony elosztás szempontjából, amely biztosíthatja az Unió kibocsátáskereskedelmi rendszerének környezetvédelmi hatékonyságát. Egy európai szintű terv mindig jobb, mint 27 nemzeti terv. A javaslat ezenfelül automatikus és kiszámítható kiigazításokat tartalmaz, amelyek megfelelnek egy jövőbeni nemzetközi megállapodás követelményeinek.

A javaslat védjegye a szabad kibocsátási egységek növekedése, amely véleményem szerint nem teljesen pozitív fejlemény. Azonban ne felejtjük el, hogy a kibocsátások mennyiségét évről évre csökkenti. .

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerének felülvizsgálatáról szóló irányelvjavaslat a jelenlegi rendszer javított változata és globális szinten fontos jelentősége van. Én szintén támogatni tudtam Doyle asszony jelentését.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – (FI) Megragadom az alkalmat arra, hogy gratuláljak a képviselőknek a legutóbbi szavazáshoz, amely során az Európai Parlament világosan kifejezte, hogy támogatja az általam javasolt „referenciaérték-modellt”. Már régóta ajánlgatom, és az első javaslatom az volt, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszerre alkalmazzuk. Noha az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság szűk többséggel ellene szavazott, miközben a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság elutasítása egyértelműbb volt, az élet tele van meglepetésekkel. Most a referenciaérték kritériumnak fog minősülni, amint a Tanácson is keresztüljutott.

Ezenfelül is ez pozitív fejlemény. A kibocsátáskereskedelemre vonatkozó eredeti bizottsági javaslat és a Környezetvédelmi Bizottság által elfogadott álláspont esetében egyaránt hiányzott az egyensúly, hiszen az európai termelést olyan helyzetbe hozták, amely megnehezítette a globális piacokon való helytállást

mindenfajta konkrét, az éghajlatváltozásra gyakorolt pozitív hatás nélkül. Ez egyértelműen nem csupán munkahelyek elvesztéséhez vezetett volna, hanem arra készítette volna a vállalatokat, hogy olyan országokba települjenek át, amelyekre nem vonatkoznak a kibocsátási határértékek.

A mostani döntés megnyitotta az utat egy méltányosabb és környezetvédelmi szempontból szélesebb látókörű döntés előtt. Azonban még minden nyitott, és most fogunk majd megbizonyosodni róla, hogy ki aratja le a változtatások gyümölcsét.

A környezetvédelmi célkitűzések változatlanok és kihívást jelentenek. Ez nem könnyű célkitűzés az ipar számára, de hát nem is annak szánták.

Mindenesetre értelmetlen szabad kibocsátási egységekről beszélni, mert a referenciaértékek – mérőföldkövek – ambíciózusak. De ez így van rendjén, hiszen máskülönben nem lenne olyan rendszerünk, amely meggyőzné a vállalatokat arról, hogy csatlakozzanak a legkevesebb kibocsátással járó technológiák utáni hajszához.

A környezetvédelmi lobbipanasza, hogy az intézkedéscsomagot felhígítottuk, őszintén szólva érthetetlen a számomra, ha meggondoljuk, hogy a célkitűzéseket nyomon követjük, és az ipari ágazatban csökkenő kibocsátási plafonok vannak. Ez felelőtlen beszéd, de hát nem mindenki akarja felvállalni a felelősséget. Elég, hogy a világot pecsétekkel lássuk el.

Jean Lambert (Verts/ALE), írásban. – A jelentés mellett szavaztam, a számos kiskapu lehetősége és a 10 új tagállamnak tett engedmény ellenére. Miért szavazzak meg egy tökéletlen jelentést? Mert a jelenlegi helyzethez viszonyítva előrelépést jelent. A kibocsátáskereskedelmi rendszer ágazataiban uniós szintű plafont vezetünk be, és a tagállamoknak kevesebb beleszólásuk lesz a folyamatba. Az engedélyek teljes aukciójának alapelve megmaradt az áramszolgáltatási ágazatban. A repülési ágazat csupán kis százalékban kapott hozzáférést az új tiszta fejlesztési mechanizmushoz. A felülvizsgált program leglényegesebb eleme azonban, hogy részben biztosítja a kiotói egyezményt követő megállapodás vázát. Van egy modellünk, amelyhez más országok is csatlakozhatnak és arra használhatják, hogy csökkentsék kibocsátásukat – amennyiben korlátozzák az aukció előtti elemeket és ambíciózus célokat tűznek ki. A bevételek felhasználását szorosan figyelemmel fogjuk követni. A tagállamok nem tekinthetnek erre egyszerűen úgy, mint egy új bevételi forrás a kasszába. Egy alacsony szén-dioxid-kibocsátású, fenntartható gazdaság kialakításának a támogatására kell felhasználni, mert a világnak erre van szüksége.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom a javaslatot, amely egyensúlyt teremt az ambíciózus éghajlat-változási célkitűzések, illetve az európai ipar versenyképessége megerősítésének és a munkahelyek megőrzésének szükségessége között. Az erőművek 2013-ig juthatnak hozzá juttatáson és aukción keresztül a kibocsátási egységekhez, azt követően kizárólagosan aukción keresztül. Az egyéb ipari ágazatok esetében a teljes aukcióra való átállás 2020-ban fog bekövetkezni. Azért szavaztam a jelentés mellett, mert az elosztás általános alapelveként az aukciót alkalmazza, korlátozza a szén-dioxid-megkötésre és -tárolásra irányuló közös végrehajtású projekt-egységek mennyiségét, amit egy létesítmény vásárolhat a kibocsátásai ellentételezésére, de ezzel együtt védi a vállalatokat a szénszivárgás kockázatától.

Eluned Morgan (PSE), írásban. – Támogatom a jelentést, mivel úgy vélem, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer környezetvédelmi sértetlensége fennmaradt, és a jelenlegi rendszer jelentősen javult, hiszen a jövőben a szennyező fizetni fog a kibocsátás jogáért az engedélyek aukciókon keresztül történő megszerzésével. Az európai erőművek és nehézipar kibocsátásainak 2020-ra 20%-kal történő csökkentésére irányuló célkitűzés megmarad, és automatikusan 30%-ra emelkedik, amennyiben az ENSZ 2009. decemberi koppenhágai, éghajlatváltozással kapcsolatos találkozásán erre vonatkozó nemzetközi megállapodás születik. Úgy vélem továbbá, hogy sikerült egyensúlyt teremteni a munkahelyek és a környezetvédelem között, ami rendkívül fontos egy gazdasági visszaesés idején.

Angelika Niebler (PPE-DE), írásban. – (DE) A következő szavazatindoklást a bajorországi Keresztényszocialista Unió európai parlamenti küldöttségének nevében szeretném elmondani.

Az EU ambíciózus célokat tűzött ki az éghajlat védelmére vonatkozóan. Ezek közé tartozik a kibocsátások 20%-os csökkentése 2020-ig. Az éghajlatvédelmi célkitűzéseket nem szabad megkérdőjelezni.

Az éghajlatváltozás elleni küzdelem érdekében tett erőfeszítéseinket össze kell kötnünk azzal, hogy világos jogszabályok kialakítására törekszünk annak érdekében, hogy biztosítsuk a tervezési biztonságot gazdaságunk számára. Továbbá nem hozhatjuk hátrányos versenyhelyzetbe az európai ipart a nemzetközi piacon. Ezenkívül azonos feltételeket kell teremtenünk az Unión belül.

Az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerére vonatkozó, ma szavazásra bocsátott irányelv ezek közül egyik követelménynek sem felel meg. Magyarázatképpen:

1. Bizonyos iparágak mentesítést kaphatnak a szén-dioxid-kibocsátási egységek aukciója alól. Még mindig a sötétben tapogatózunk azzal kapcsolatban, hogy honnan származnak majd az adatok a lefektetett kritériumok betartására vonatkozóan.
2. Csak tagállami szinten, és csak az Unió segélyekre vonatkozó törvényének elfogadása után lehet eldönteni, eseti alapon, hogy vajon, és ha igen, akkor milyen mértékben kompenzálható egy adott létesítmény az energiaárak növekedéséért.
3. Ha 2009-ben Koppenhágában nem születik nemzetközi megállapodás, a szén-dioxid-kibocsátási egységek újabb többletterhet fognak jelenteni számos iparágak nem európai uniós versenytársaikkal szemben.
4. A legtöbb kelet-európai tagállam mentességet kapott a szén-dioxid-kibocsátási egységek aukciója alól az energiaágazatban. Ez Németországot hátrányos helyzetbe hozza, hiszen keleti szomszédjaival ellentétben villamos energiája 48%-át szénerőművekből nyeri.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), írásban. – (EL) Nem osztjuk a kormányok és a Bizottság győzelemittas szavait a éghajlat-változási intézkedéscsomaggal kapcsolatban elért végső kompromisszumról. Az EU arra irányuló kísérlete, hogy vezetővé váljon az éghajlatváltozás elleni globális küzdelemben, felhígult az ipari lobbis és a konzervatív kormányok nyomása következtében.

A sokat hangoztatott 20/20/20 a szükséges első lépésnek tekintendő, de a célkitűzések nem elég ambiciózusak. Azzal a lehetőséggel, hogy az európai országok „az igényeiknek megfelelő” szennyezési egységek nagy részét megvehetik a fejlődő országoktól, a nyugati világ történelmi felelőssége cinikus módon áthárul földünk szegényebb lakóira. Úgy tűnik, hogy a kormányok nem alapvetően nem értik, milyen kritikus a helyzet.

Az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportja nem teszi le a fegyvert. Osztjuk a környezetvédelemmel foglalkozó civil szervezetek aggodalmát, és továbbra is ambiciózusabb célok kitűzését követeljük az üvegházhatást okozó gázok csökkentésére, a megújuló forrásokból származó energiaellátás alapvető támogatására és Koppenhága után a kibocsátások további csökkentését célzó kötelező érvényű hosszú távú tervre vonatkozóan.

Herbert Reul (PPE-DE), írásban. – (DE) A konszolidált módosítás ellen szavaztam, mivel európai parlamenti képviselőként úgy vélem, hogy az Európai Parlament jogai nem érvényesültek. A Parlamentnek semmikor nem volt lehetősége vélemény kialakítására, ehelyett csupán választhatott, hogy elutasítja, vagy elfogadja a Tanács által kínált kompromisszumot. Ez nem felel meg az együttdöntési eljárás szabályainak, amely eljárás a két jogalkotási intézmény közötti egyenlőséget hivatott biztosítani.

Számos fenntartásom van a kompromisszummal kapcsolatban, tartalmi szempontból is. Például súlyos piaci torzulásokhoz fog vezetni az Unión belül, és felesleges terheket ró a fogyasztókra. A reform elfogadására irányuló indokolatlan kapkodás miatt az olyan alternatív rendszereket, amelyek elérhetők volna a kívánt csökkentéseket, már nem vették figyelembe. Az a tény, hogy különösen a fogyasztók vásárlóerejére gyakorolt gazdasági következményeket még csak távolról sem vizsgálták meg Az Európai Parlament többsége osztozik a felelősségben – beleértve a következő generáció iránti felelősséget – a kompromisszum hatálybalépéséért.

Voltak alternatívák. Ezek lehetővé tették volna a csökkentési célkitűzések elérését a most szóban forgó költségek töredékéért. Egy ilyen politika nemcsak a gazdaságnak árt, hanem, különösen az Európai Unió jó hírének.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – Az a célkitűzés, hogy 2020-ra legalább 20%-kal csökkentsük az európai erőművek és nehézipar kibocsátásait, és hogy ezt, amennyiben az ENSZ 2009 decemberében Koppenhágában megrendezésre kerülő, éghajlatváltozással kapcsolatos találkozóján nemzetközi megállapodás születik, 30%-ra tovább növeljük, üdvözlendő.

Thomas Ulmer (PPE-DE), írásban. – (DE) Teljes mértékben támogatom az arra irányuló erőfeszítéseket, hogy csökkentsük az éghajlatváltozás előidézésében betöltött szerepünket, mivel az valószínűleg emberi tevékenység következménye. Mindazonáltal nem támogattuk az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerére vonatkozóan létrejött kompromisszumot. A kapkodva létrehozott jogalkotás elfogadhatatlan és nem demokratikus. A rendkívül gyors jogalkotási folyamat, valamint az a tény, hogy a Tanács dokumentumait mindössze pár nappal ezelőtt terjesztették elő, véleményünk szerint azt jelentette, hogy a dokumentumok szakmai szempontú vizsgálata és tanulmányozása, és ebből fakadóan a megfelelő jogalkotás lehetetlen volt.

Ez annál is inkább elfogadhatatlan, mert ez a jogalkotás különösen nagy anyagi terhet ró az európaiakra. Számos tanulmány kimutatása szerint az éghajlatváltozással kapcsolatos intézkedés és a megújuló energiaforrásokra vonatkozó intézkedéscsomag az európai gazdaságnak és az európaiaknak megközelítőleg 70–100 milliárd euróba fog kerülni, és fennáll az a veszély, hogy egész iparágak települnek át a világ más részeibe. Nem fogadhattam el egy ekkora horderejű intézkedéscsomagot gyorsított eljáráson keresztül. Az ilyen fontossággal bíró jogalkotási javaslatokat megfelelően rendezett, több olvasatból álló eljárás keretén belül kell kialakítani.

Anders Wijkman (PPE-DE), írásban. – (SV) A kibocsátáskereskedelmi rendszer átfogó felülvizsgálata a jelenleg érvényben lévő szabályokhoz képest előrelépés. A kibocsátási egységeket fokozatosan aukcióra bocsátják az iparágak számára ahelyett, hogy ingyen odaadnák, ahogy ma történik.

Az EU tehát elkötelezett az éghajlatváltozással kapcsolatos célkitűzések 2020-ig 20%-ról 30%-ra emelésére egy jövő évi sikeres koppenhágai megállapodás esetén. Felhívja továbbá a tagállamokat, hogy az aukciókból származó bevételeiket az éghajlat védelmére irányuló intézkedésekre fordítsák Európában és másutt.

- Jelentés: Satu Hassi (A6-0411/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, a svéd szociáldemokraták a felelősség megosztásáról szóló kompromisszum ellen szavaztunk, mivel úgy gondoljuk, hogy teljes mértékben elfogadhatatlan, hogy az EU kibocsátás-csökkentésének kevesebb, mint a felét kell az EU-n belül véghezvinni. Úgy gondoljuk, hogy ez teljesen téves üzenetet közvetít a világ felé, amely azt várja az EU-tól, hogy vezető szerepet töltsön be az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban, és aggodunk amiatt, hogy az EU nem tudott egyértelmű ösztönzőt biztosítani az új zöld technológiák fejlesztésére vonatkozóan. Úgy gondoljuk, hogy ez a technológia kiemelt fontosságú a foglalkoztatás és a jólét szempontjából Európában.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Ez a jelentés differenciált célkitűzések bevezetésével foglalkozik a 27 tagállamban a 2013-2020 közötti időszakra az EU kibocsátáskereskedelmi rendszerén kívül eső gazdasági ágazatokban az üvegházhatást okozó gázok csökkentésére vonatkozóan. Ezek a tagállami célkitűzések +20% és -20% között mozognak az ezen ágazatok 2005. évi kibocsátásaihoz képest; az ír célkitűzés -20%.

Az ETS és a terhek elosztása összesen azon csökkentés mértékének 100%-át adja, amelyet a CO₂-kibocsátásra vonatkozóan minden egyes országnak el kell érnie 2020-ig.

Írország üdvözli a szigorúbb szén-dioxid-megkötési és -tárolási intézkedések felvételét, különösen a széntárolók tekintetében a -20%-os forgatókönyv esetében, hiszen mi vagyunk az egyetlen ország az EU-n belül, ahol több a lábasjóság mint az ember, és a tagállamok közötti kibocsátáskereskedelem nagylelkű és költséghatékony ellensúlyozásával ugyan nehezen, de elérhetjük a 20%-os csökkentésre vonatkozó célkitűzést állatállományunk csökkentése nélkül.

Néhány ország számára a felülvizsgált ETS jogszabály, más országok számára a terhek elosztására vonatkozó célkitűzések jelennek meg majd kihívást. Írország az utóbbi országok közé tartozik.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Egyetértünk azzal, hogy szükség van az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentésére továbbá egyetértünk egy erre vonatkozó rendszer létrehozásával. Ugyanakkor, komoly kétségeink vannak a javasolt rendszerrel kapcsolatban, amely kijelenti ugyan, hogy „a tagállamok közötti szolidaritás elvén és a fenntartható gazdasági növekedés szükségességén” alapszik, később kitarthat, hogy csak az országoknak kell fizetniük a számlát a nemzeti költségvetésükön keresztül – és nem a közösségi költségvetésen keresztül – fejlettségi szintjüknek megfelelően.

A tagállamok közötti kibocsátásátruházás „kereskedelem” vagy „piaci közvetítők” útján való engedélyezéséhez olyan mechanizmusokat hoztak létre, amelyek növelni fogják a tagállamok gazdasági ereje közti különbségeket a jelentősebb hatalmat képviselő országok javára.

Továbbá, az erőfeszítés jelentős része kiszervezésre kerül harmadik országok számára, ezáltal növelve a kevésbé fejlett országokra nehezedő nemzetközi nyomást arra vonatkozóan, hogy adják fel szuverenitásuk egy részét (ál-) támogatásért cserébe azáltal, hogy megnyitják gazdaságaikat a közösségi vállalkozások befektetése előtt. Mindezen intézkedések célja a nyomásgyakorlás egy olyan nemzetközi megállapodás elérése érdekében, amely egy súlyos gazdasági válság idején kihangsúlyozza a környezetvédelmi kérdésekre vonatkozó kapitalista szemléletet.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Figyelembe véve az EU éghajlatváltozás elleni fellépését egy jövőbeli nemzetközi megállapodásban, amely helyettesítené a Kiotói Jegyzőkönyvet, kiemelt fontosságú, hogy az EU egyértelmű üzenetet küldjön a világ számára és vállalja, hogy hatékonyan csökkenti az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását.

A Bizottság javaslata, amely szerint 2010-ig 10%-kal kellene csökkenteni az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását a 2005. évi szinthez képest olyan ágazatokban, amelyekre nem vonatkozik az EU kibocsátáskereskedelmi rendszere, éppen ezért rendkívül fontos.

Véleményem szerint tisztességesek az egyes tagállamok számára meghatározott célkitűzések, amelyek fő kritériuma az egy főre jutó GDP.

Az Európai Parlament és a Tanács által elért kompromisszum, habár nem tökéletes (engedélyezi például a rugalmassági mechanizmusok túlzott mértékű alkalmazását), szerintem általánosságban véve kiegyensúlyozott, ezért szavaztam a jelentés mellett.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Én a Hassi-jelentés ellen szavaztam. Azon rendelkezések, amelyek lehetővé teszik a tagállamok számára, hogy kibocsátáscsökkentésük 80%-át kiszervezzék, lehetővé fogják tenni a gazdag országok számára, hogy folytassák nem fenntartható gyakorlataikat a szegényebb, fejlődő országok rovására. Az EU-nak nem kellene támogatnia ezt a helyzetet.

Jean Lambert (Verts/ALE), írásban. – Én vonakodva szavaztam a jelentés ellen. Az előadó számos fontos tényezőt említett. A jogalkotási szöveg tartalmaz egy 30%-os kötelező célkitűzést az üvegházhatást okozó gázok kibocsátáscsökkentésére vonatkozóan: a tudomány szerint ez a minimálisan szükséges célkitűzés 2020-ig. Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátáscsökkentésének finanszírozása a fejlődő országokban a +2 fokos célkitűzés elérését célozza meg. Reméljük, hogy ezek az országok valóban kapnak pénzt is és nem csak szép ígéretek. Jelenleg megvan a tengeri kibocsátások csökkentésére vonatkozó célkitűzések bevezetésének határideje, valamint számos egyéb kisebb, de pozitív lépés történt. Számomra azonban elképzelhetetlen volt, hogy a 80%-os tiszta fejlesztési mechanizmus (CDM) mellett szavazzak, amelyet a tagállamok használhatnak harmadik országokban, ahelyett, hogy a saját határaikon belüli csökkentésekre összpontosítanának. A mai napon alkalmazott szavazási eljárás azt jelentette, hogy ezt a konkrét javaslatot a Parlament nem vizsgálhatja ki teljes egészében. Megint könnyedén megkegyelmeztünk saját nemzeti kormányainknak és ismételten a harmadik országokra rójuk a terhet, hogy végezzék el a munkánkat helyettünk. Ezt nem támogathatom.

Stavros Lambrinidis (PSE), írásban. – (EL) A PASOK Képviselőcsoport támogatja, többek között, a 44. módosítás tartalmát és a különálló 7. névleges módosítás ellen szavaz, annak biztosítása érdekében, hogy a kibocsátáscsökkentés legalább 50%-át az EU-n belüli cselekvés eredményeképpen érjük el. Az EU-nak hitelt érdemlő partnernek kell maradnia a globális tárgyalások alatt, anélkül, hogy a fejlődő világra hárítaná a kibocsátás-csökkentésre vonatkozó erőfeszítések terhet.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely kötelező célkitűzéseket tartalmaz a tagállamok számára az üvegházhatást okozó gázok csökkentésére vonatkozóan a gazdaság olyan területein, amelyekre nem vonatkozik az ETS rendszer; ez valódi fejlődést jelent egy átfogó rendszer irányában. A kibocsátáskereskedelembe nem tartozó ágazatokra vonatkozó 10%-os célkitűzést az egy főre jutó GDP alapján osztották el a tagállamok között. Ez lehetővé teszi az erőfeszítések tisztességes felosztását és biztosítja, hogy a szegényebb országok felgyorsult növekedése folytatódjon. Támogatom ezt a jelentést, amely 2035-ig az üvegházhatást okozó gázok összesen 50%-os csökkentésére, valamint 2050-ig 60%-os csökkentésére vonatkozó hosszú távú célkitűzést tartalmaz az 1990. évi szinthez képest, hiszen foglalkozik mind a hosszú, mind a rövid távú célokkal a tiszta levegőre vonatkozó célkitűzésekkel összhangban. A jelentés tartalmaz egy további „külső kibocsátáscsökkentési kötelezettségvállalást”, amely pénzügyi támogatást fog nyújtani a fejlődő országok számára a kibocsátáscsökkentéshez, hogy egyetlen ország se maradjon le és a fejlődő országok megkapják a szükséges támogatást ahhoz, hogy az éghajlatváltozással szembeni egyetemes fellépés a lehető legeredményesebb legyen.

Dacian Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) Én a legelső pillanattól kezdve támogattam a javaslatot, hogy egy nemzetközi megállapodás aláírása esetén a célkitűzést automatikusan 20%-ról 30%-ra változtassuk. Mindazonáltal a múlt heti tárgyalások eredményeképp megszületett egy kompromisszum, amely szerint az erre a szintre való váltáshoz szükséges módszernek egy új eljárásnak kell alapulnia.

Ez a döntés elővigyázatossági intézkedésként jött létre, amely figyelembe veszi a szén-dioxid árának lehetséges emelkedését a jövőben. De örömmel veszem tudomásul, hogy a 30%-os célkitűzés továbbra is egy elsőbbségi

célkitűzés annak elkerülése érdekében, hogy a hőmérséklet több mint 2°C-al emelkedjen, ahogy azt az Európai Tanács 2007 márciusában tartott ülésén határozták meg. Egy nemzetközi megállapodás globális erőfeszítésre utal az éghajlatváltozás elleni küzdelem és az ahhoz való alkalmazkodás terén, valamint a fejlődő országok számára megítélt pénzügyi támogatás ösztönzést fog jelenteni számukra, hogy részt vegyenek az üvegházhatást okozó gázok csökkentésére vonatkozó erőfeszítésekben.

Annak érdekében, hogy megőrizze hitelességét a fejlődő országoknak odaitélt támogatásokra vonatkozóan, az Európai Uniónak biztosítania kell, hogy a CDM-projektek támogatása megőrizze ezen országok fenntartható fejlődését és a kibocsátási kreditek értékesítéséből származó bevétel egy részét ezen országok támogatására használja fel.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Míg én az elért kompromisszum ellen szavaztam, ez semmilyen mértékben nem von le a Hassi asszony által végzett munka iránti elismeréséből. Ugyanakkor, mivel a megállapodás lehetővé teszi, hogy az erőfeszítések közel 80%-át a harmadik országokban hajtsuk végre, ezt nem tartom elfogadhatónak.

Egy gyors számítás elárulja számomra, hogy Belgium a szükséges erőfeszítések 50%-60%-át az Európai Uniótól kívül végezheti el. Ez fontos ágazatokat érint, mint például az építőipar és a közlekedési ágazatot. Gazdasági szempontból abszurd, hogy sok millió eurót fektetünk be külföldön a tiszta fejlesztési mechanizmuson keresztül, miközben saját országunknak még mindig jelentős erőfeszítéseket kell tennie, hogy az épületeket megfelelően szigeteljük vagy hogy olyan közlekedéspolitikát alakítson ki, amely az alacsony szén-dioxid-kibocsátással járó mobilitásra koncentrál. Továbbá egyáltalán semmi garancia nincs arra, hogy a projektek, amelyekbe befektetünk külföldön, jó minőségűek.

Ezen felül nem biztos, hogy a CDM-en keresztül történő befektetések képesek bármin is változtatni. Továbbá, etikátlan lépés a legkönnyebb erőfeszítések megvásárlása a harmadik országokban. Ez a neokolonializmus egyik formája, kihasználja a harmadik országok helyzetét oly módon, hogy később további és még drágább erőfeszítéseket kell majd tenniük.

Anders Wijkman (PPE-DE), írásban. – (SV) Amellett döntöttem, hogy tartózkodom a tehermegosztásról szóló irányelvről való szavazáson. Ennek fő oka, hogy ez az irányelv nem megfelelő üzenetet küld a világ felé amennyiben lehetővé teszi, hogy az EU 2020-ig kibocsátáscsökkentésének 70%-át az EU-n kívüli országokban érje el.

Nagyobb erőfeszítésekre van szükség ahhoz, hogy a fejlődő országoknak segítséget tudjunk nyújtani az alacsony szén-dioxid-kibocsátású technológiákba való befektetéséhez. Ez a támogatás ugyanakkor nem lehet elsősorban a hazai területen elért csökkentés alternatívája, hanem a csökkentések kiegészítésének kell lennie. Nem tehetjük meg, és időnk sincs rá, hogy eldöntsük, van-e esély az éghajlatot érintő veszélyes változások megelőzésére.

Az EU területén történő szükséges alkalmazkodás 2020-ig való elhalasztása nemkívánatos. Ezt most kell elkezdenünk, ha azt akarjuk, hogy esélyünk legyen 2050-ig elérni a közel zéró kibocsátást. Az iparnak erőteljes ösztönzőkre van szüksége a szükséges alkalmazkodás végrehajtásához az energia, a közlekedés, az építőipar, az ipari termelés stb. területén.

A kereskedelemben részt nem vevő ágazatokra vonatkozó javaslat meglehetősen gyenge ebben a vonatkozásban. Ezért én tartózkodtam a intézkedéscsomag ezen részére vonatkozó szavazáson. Egy „nem” szavazat veszélyeztette volna az egész intézkedéscsomagot és ezt a kockázatot szerettem volna elkerülni. Az irányelv máskülönben számos pozitívumot tartalmaz a korábbi állapothoz képest. Legfőképpen, ez az első olyan jogi aktus a világon, amely kötelező csökkentést ír elő az összes olyan ágazatra vonatkozóan, amelyre nem vonatkozik a kibocsátáskereskedelmi rendszer.

- Jelentés: Chris Davies (A6-0414/2008)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az „energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag” szintén tartalmaz egy irányelvre vonatkozó javaslatot a szén-dioxid-megkötésről és -tárolásról. A geológiai tárolás célja egy alternatív megoldás megteremtése a szén-dioxid atmoszférába való kieresztése helyett annak állandó föld alatti tárolása által.

A Bizottság azt javasolja, hogy az összes új erőművet úgy kell megépíteni, hogy alkalmas legyen a szén-dioxid megkötésére. Ez a technológia, annak ellenére, hogy vita tárgyát képezi, segítheti a negatív kibocsátás elérését, kiegészítve a megújuló energiaforrásokat. Az előadó véleménye szerint azonban az elsődleges célkitűzés az

kell hogy legyen, hogy ezt a szén problémájának kezelésére használjuk, amely a szén-dioxid-kibocsátás 24%-ért felelős Európában.

Habár kétségeink voltak néhány olyan módosítással kapcsolatban, amelyek technikailag ellentmondásosak, az Európai Parlament álláspontja mellett szavaztunk. Mindazonáltal ezt az álláspontot túlzottan szabályozónak találjuk, különösen a tagállamok függetlensége tekintetében, főként egy olyan területen, ahol a tudományos és műszaki tudás még mindig meglehetősen korlátozott. Sajnálatosnak tartjuk, hogy a kellő hangsúly nem a nagymértékű kutatási, fejlesztési és demonstrációs erőfeszítéseken van, amelyekre továbbra is szükség van. Ezen okból a javasolt időhatárok túlságosan ambiciózusak, hacsak néhány éven belül nem fogadnak el igen jelentős állami finanszírozást.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Az EU-ban az éghajlatváltozás enyhítésének egyik nagyon ígéretes eszköze a szén-dioxid-megkötési és -tárolási (CCS) technológia. Ugyanakkor ez nem lehet ok a lazításra, és nem csökkentheti a tisztább európai villamosenergia-termelésre irányuló erőfeszítéseket.

A Davies-jelentés nagyon kiegyensúlyozott és az Európai Parlament és a Tanács által elért kompromisszum teljes mértékben megfelel az EU igényeinek.

A 12 demonstrációs projekt végrehajtása különösen fontos. A projektek középtávú eredményei lehetővé fogják tenni az EU számára, hogy ezt a technológiát gazdasági és környezetvédelmi szempontból a lehető leghatékonyabb módon vezesse be.

Végül, tekintettel a még mindig meglévő számos kételyre, különösen a megfelelő tárolóhelyek meglétére vonatkozóan az összes tagállamban, nagyon pozitívnak értékelem a szén-dioxid harmadik országokba történő exportálásának felülvizsgálatára vonatkozó lehetőséget (35a. cikk (2) bekezdése), valamint hogy nem erőltetik a CCS-technológiák gazdasági szereplők általi alkalmazását (32. cikk).

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Én Davies úr szén-dioxid tárolásról szóló jelentése mellett szavaztam. A CCS egy fejlődésben lévő technológia és további kutatásra van szükség ahhoz, hogy értékelni lehessen a globális felmelegedés elleni küzdelemben rejlő erejét. A javasolt irányelv szilárd jogi alapot jelent, amelyre építeni lehet a technológiát, és úgy gondolom, hogy Skóciának fontos szerepe van ezen ágazat fejlesztésében.

David Martin (PSE), írásban. – Én a jelentés mellett szavaztam, hiszen nagy biztonságot fog jelenteni az emberi egészségre és a környezetre vonatkozóan. A CCS-ről szóló irányelv az új technológia alkalmazására vonatkozó jogi keretet hoz létre, beleértve fontos biztonsági feltételeket. Ez nem csak a környezet megóvása szempontjából fontos, hanem egyben jogbiztonságot ad a befektetők számára új projektek fejlesztéséhez.

Ugyanakkor fontos, hogy ez a jelentés ne térítsen el minket a fő célkitűzéstől: a megújuló energiaforrások további alkalmazásától és az energiahatékonyság javításától.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az éghajlatváltozás kapcsán a szén-dioxid tárolására vonatkozó új technológiák kifejlesztése nem mehet a bizonyítottan működő, bevált technológiák rovására. Például, az érintetlen mocsár elnyeli a szén-dioxidot, a metánt és a nitrogén-oxidot, míg a tűzgegyág és a mocsarak lecsapolásának hatására erőteljes üvegházhatást okozó gázkibocsátóvá válnak. A trópusi erdők felégetése a bioüzemanyagok előállítása érdekében szintén rossz irányba billenti ki az éghajlati egyensúlyt.

Meg kell tanulnunk azt a leckét a bioüzemanyaggal kapcsolatos vállalkozásból, hogy a jó szándék nagyon könnyen a visszájára fordulhat. Az új technológiák még egyáltalán nem kifejlettek, és annak hatásai kiszámíthatatlanok. Ezért döntöttem úgy, hogy tartózkodom a mai szavazáson.

Eluned Morgan (PSE), írásban. – Az, hogy a jelentés 9 milliárd eurós támogatást tartalmaz a széntüzelésű erőművek kitisztítására a szén-dioxid-megkötés és -tárolás (CCS) fejlesztésén keresztül, izgalmas lehetőségeket kínál a walesi szénipar számára. Meg kell ragadni ezt a lehetőséget, hogy Wales élen járjon ebben az új technológiában és megteremtse a nyereséges export piac lehetőségét. Alapvető fontosságú, hogy Európa élen járjon ezen a területen, hiszen kritikus fontosságú, hogy megoldást találjunk a szénnel kapcsolatos problémára, különösen, mivel a széntermelés globális szinten várhatóan 60%-kal fog növekedni a következő 20 évben.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) A szén-dioxid megkötésére és geológiai tárolására alkalmas technológiák fejlesztése segíteni fogja a hatékony energiafelhasználás diverzifikálását és az éghajlatváltozás elleni küzdelmet. Annak érdekében, hogy elérjük a szén-dioxid-kibocsátás 50%-kal való csökkentését 2050-ig, a megújuló forrásokból származó energia használata nem elegendő ezen célkitűzés teljesítéséhez a CCS projektek figyelembevétele nélkül.

Ez kihívást fog jelenteni az Európai Unió számára, szem előtt tartva a megkötésre és tárolásra szolgáló berendezésekkel kapcsolatos tőkebefektetésekből származó megnövekedett költségeket, amelyek azonban csökkenni fognak, amikor a berendezéseket széles körben használják majd. Ezért ezek a demonstrációs projektek nem kötelezőek, hiszen nagymértékben függenek a szén és a technológia áráról. Mindazonáltal az EU fontos lépést tett egy alternatív megoldás létrehozása felé, amely segíteni fogja az üvegházhatást okozó gázok mennyiségének csökkentését. Ezen jövőbeni projektek végrehajtása valóban arra fogja ösztönözni az EU-n kívüli országokat is, hogy alkalmazzák ezeket a technológiákat.

- Jelentés: Dorette Corbey (A6-0496/2007)

John Attard-Montalto (PSE), írásban. – Az egyik legtisztább szállítási mód a vízi szállítás. A jelentés belvízi hajókról szól, de véleményem szerint e közlekedési módot nem lehet elvonatkoztatni a tengeri szállítás egészétől. A kétféle vízi szállítás a belvízi és a tengeri szállítás és mindkettő energiahatékony módszer.

Egy termék vízi úton történő szállításából származó szén-dioxid ugyanazon termék ugyanazon távolságra történő, légi úton való szállításából származó szén-dioxid egy százalékának (1%) felel meg.

Óvatosnak kell lennünk, amikor olyan rendeleteket hozunk, amelyek hatással vannak a szállítás e módjára. Nem szabad túlterhelnünk a vízi szállítás, a belvízi hajókkal és uszályokkal kapcsolatos ipart, mivel ez a céljainkkal éppen ellentétes eredményre vezethet. Amennyiben a vízi és tengeri szállítás versenyképtelenné válna, át lehet térni egyéb szállítás módszerekre is. Minden más alternatíva azonban nagyobb szénlábnyomot eredményez. Végül, az üvegházhatást okozó gázok csökkentése helyett szabályok és szabályozások olyan együttesét vezetjük be, amelyek végezetül felül fogják írni javaslataink általános alkalmazási körét.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Én Dorette Corbeynek a közúti és belvízi szállításból származó üvegházhatást okozó gázok csökkentéséről és annak ellenőrzéséről szóló jelentése mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, hogy a levegő minőségének javítása és az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése két alapvető szempont az éghajlatváltozással kapcsolatos és az egészségügyi kockázatok csökkentésének kezelésében.

Úgy gondolom, hogy ezen irányelv elfogadása nagyon fontos, és segíteni fogja a szén-dioxid csökkentését a közlekedési ágazatban, különösképpen a tiszta technológiák fejlesztésének ösztönzése, valamint a termelési folyamatból származó szén-dioxid-kibocsátásra vonatkozó különleges követelmények megállapítása által.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) Ezen jelentés célja, amely az „energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag” részét képezi, a levegő minőségének javítása és az éghajlatváltozás elleni küzdelem segítése a közlekedési ágazatban felhasznált üzemanyagok által termelt üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése által. Mostanáig az irányelv csak az üzemanyag minőségét szabályozta. Ugyanakkor a javasolt módosítás kötelezővé teszi az üzemanyagokból származó üvegházhatást okozó gázok csökkentését.

Egészeben véve, az előadó fontos munkát végzett, olyan módosításokat terjesztve elő, amelyeket pozitívnak tartunk, amelyek többnyire helyesek és kellőképpen megindokoltak, és céljuk a maximális hatékonyság és azonos versenyfeltételek biztosítása ambiciózus, de ugyanakkor ésszerű célkitűzésekkel. Fontos továbbá, hogy az irányelv technológiai szempontból semleges abban az értelemben, hogy nem szabad kifejezetten egy adott üzemanyag vagy technológia használatára ösztönöznie.

Ezért szavaztam a jelentés mellett.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) Ez a jelentés nagyon fontos, mert egy dokumentumban először a levegőszennyezés csökkentése által a levegő minőségének javítása a célja, különös tekintettel az erőteljesen mérgező és szennyező anyagok kibocsátására, és, másodszor, a közlekedési ágazatban használt üzemanyagok által kibocsátott üvegházhatást okozó gázok csökkentése által az éghajlatváltozás elleni küzdelem segítése.

Ez az első alkalom, hogy a csökkenési célkitűzést egy bizonyos termékre (üzemanyag) alkalmazzuk egy életciklus-elemzés (kinyerés, termelés, szállítás, elosztás és végfelhasználás) alapján, amely jelzi az irányelv fontosságát.

Elégedett vagyok a Parlament és a Tanács által elért megállapodással és szeretném hangsúlyozni a tényt, hogy a bioüzemanyagok termelése és használata terén a fenntarthatóság biztosított, amely az irányelv életképessége szempontjából alapvető fontosságú.

Az üzemanyagok minőségére vonatkozó irányelv rendkívül fontos eleme lesz az éghajlatváltozás elleni küzdelemnek.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Én a Corbey-jelentés mellett szavaztam. Európának alapvető szerepe van az üvegházhatást okozó gázok globális csökkentésében és az üzemanyag-szolgáltatókra vonatkozó kötelezően teljesítendő kötelezettségek végrehajtása fontos részét fogja képezni ezen csökkentéseknek.

Erika Mann (PSE), írásban. – Szavazatom indokolásában szeretnék gratulálni az üzemanyagok minőségéről szóló irányelv előadójának, Dorette Corbey-nek. A Parlament számos követelését sikeresen belefoglalta végleges kompromisszumba.

Az Európai Uniónak határozott tudományos bizonyítéokra kell alapoznia politikáját és rendeleteit – ezt mind az uniós jogszabályok, mind az uniós kereskedelmi kötelezettségvállalások megkövetelik. A Kereskedelmi Bizottság tagjaként gyakran hallok kereskedelmi partnerektől, hogy az EU önkényes vagy politikai eljárások útján szabályoz, ahelyett, hogy ezt tudományos következtetésekre való hivatkozással tenné.

Éppen ezért örömömre szolgált, hogy az üzemanyagok minőségéről szóló felülvizsgált irányelv nem tartalmazott egy korábbi javaslatot az MMT elnevezésű, üzemanyaghoz kevert adalékanyag használatának megtiltásáról. A felülvizsgált irányelv biztosítja az MMT további használatát, elismerve a jelentős kereskedelmi partnerek, köztük az Egyesült Államok és Kanada tudományos eredményeit. Ami még fontosabb, a felülvizsgált irányelv megköveteli az EU-tól egy tudományos vizsgálat elvégzését. Határozottan úgy gondolom, valamint uniós és nemzetközi jogszabályok is megkövetelik, hogy az MMT-re vonatkozó korlátozásokról tudományos alapon döntsenek.

Mivel más országok az Európában kifejlesztett üzemanyag-normák alapján alakítják ki saját szabványait, kiemelt fontosságú annak EU által történő biztosítása, hogy a tüzelőanyagra vonatkozó rendeleteket határozottan alátámasztják tudományos bizonyítékok.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátására irányuló erőfeszítéseink során támogatjuk a trópusi bioüzemanyag vásárlását. Ily módon csak felületesen teljesítjük a kiotói kötelezettségvállalásokat, és valójában csak súlyosbítjuk a problémát. Tekintettel arra, hogy a tanulmányok alapján a trópusi erdők nyelik el a meglévő szén-dioxid 46%-át és az összes szén-dioxid-kibocsátás 25%-a az erdőirtásból származik, az EU elrontotta számításait.

A szén-dioxid-kibocsátásról szóló teljes vita során nem vettük figyelembe az általános képet, hiszen például a fatüzelésből származó üvegházhatást okozó gázok kibocsátását is számon kell tartani. Továbbá még nem tisztázott, hogy a jelenlegi motorrendszerek milyen mértékben lesznek alkalmasak bioüzemanyagok használatára. Az egész rendszer félkész állapotban van, ezért tartózkodtam a jelentésről szóló szavazáson.

- Jelentés: Guido Sacconi (A6-0419/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Kritikusak vagyunk a személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelményekkel kapcsolatos javaslattal szemben. Egy ambiciózusabb, szigorúbb pénzbírságokat tartalmazó jelentést szerettünk volna, amelynek rövidebb a bevezetési ideje és amely egyértelműbben meghatározott hosszú távú célkitűzést tartalmaz. Kritikusak vagyunk továbbá azt a tényt illetően, hogy az etanolra vonatkozó engedmény olyan kismértékű, hogy ez alig ösztönözhet befektetésre, annak ellenére, hogy az etanol is hozzájárul a kibocsátáscsökkentéshez.

Ennek ellenére a jelentés egésze mellett szavaztunk, mivel úgy gondoljuk, hogy annak elutasítása azt eredményezné, hogy az autópárra vonatkozó környezetvédelmi szabályozások bevezetésére még később kerülne csak sor.

Jean Marie Beaupuy (ALDE), írásban. – (FR) Tekintettel az új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelményekről szóló Sacconi-jelentésre, az előterjesztett javaslat ellen szavaztam, hogy nyilvánosan kifejezzem sajnálatomat amiatt, hogy nem tudtunk egy olyan megállapodást elérni, amely kedvezőbb a környezet szempontjából. Ennek ellenére szeretném, ha a képviselők többsége általi pozitív szavazás lehetővé tenné számunkra, hogy gyors, kezdeti válaszlépéseket tudjunk adni, majd az elkövetkezendő évek során olyan döntések felé irányítson minket, amelyek összeegyeztetik bolygónk és gazdaságunk szükségleteit, különös tekintettel az autópárra helyzetére.

Marielle De Sarnez (ALDE), írásban. – (FR) A kompromisszum az előterjesztett formában nem ad kielégítő választ.

Sajnálom, hogy az autók esetében a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére vonatkozó célkitűzés alacsonyabb annál az értéknél, amelyet a Parlament szeretett volna elérni. Továbbá, ezt a célkitűzés hatásvizsgálat tárgyát képezi. Ez a két döntés nem a jó irányba vezet. Éppen ellenkezőleg, mind hosszú, mind rövid távon szigorú kibocsátási szabványokra van szükség, és ezeken a szabványokon nem szabad változtatnunk.

Továbbá a termelők általi kibocsátáscsökkentésre vonatkozó konkrét célkitűzés éppen azokat fogja büntetni, akik már most a legerkölcsöbb magatartást tanúsítják. A szankciórendszer a célkitűzések nem teljesítése esetén kedvezőtlen hatással lesz azok számára, akik környezetbarát járműveket fejlesztettek ki. Az teszi a jogszabályt ellentmondásossá, hogy azokat bünteti, akik a legkevésbé szennyezik a környezetet. Holott valójában a legerkölcsöbbségek erőfeszítéseit kellene elismernie és támogatnia.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Én az új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelményekről szóló Sacconi úr által készített jelentés mellett szavaztam. Szem előtt tartva, hogy a közúti szállítás felelős az összes szén-dioxid-kibocsátás 12%-áért az Európai Unióban, úgy gondolom, hogy ez a rendelet, bár nem része az „energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomagnak”, kiemelt fontosságú annak biztosítása érdekében, hogy az EU teljesíteni tudja az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 2050-ig 20%-al való csökkentésére vonatkozó célkitűzést.

Gratulálok az előadónak ahhoz a döntő szerephez, amelyet a Tanáccsal és az Európai Bizottsággal folytatott tárgyalások során játszott. Ezen tárgyalások eredménye egy határozott és kiegyensúlyozott megállapodás, amely az autóipar és a fogyasztók előnyére szolgál, és különösképpen, védelmet biztosít a környezet számára. Éppen ezért ez egy ambiciózus de ugyanakkor rugalmas modell abban a tekintetben, hogy miközben a szennyező kibocsátások csökkentésére vonatkozó célkitűzéseket kívánja elérni, lehetővé teszi az autóiparban működő vállalkozások számára a fokozatos alkalmazkodást.

Anne Ferreira (PSE), írásban. – (FR) Én tartózkodtam a személygépkocsik CO₂-kibocsátásáról szóló jelentés kapcsán, mivel úgy vélem, hogy nem veszi kellő mértékben figyelembe a gépjárműállomány éghajlatváltozásra gyakorolt hatását.

Sokkal ambiciózusabb célkitűzéseket kellett volna jóváhagyni, mint amilyeneket például az Európai Parlament Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottsága fogadott el. Ezeknek a célkitűzéseknek nem lehetnek negatív hatásai az európai autóiparra.

Az ez évben regisztrált alacsony autóeladási adatok mindenekelőtt a francia és az európai polgárok vásárlóerejével kapcsolatosak, és semmiképpen sem egy jogi aktus eredménye, amely egyébként már nincs is hatályban.

Ezen felül nem szabad elfelejtenünk, hogy néhány bírságot vissza fognak küldeni egyes autóipari cégeknek, hogy segítsék kutatási programjaik finanszírozását.

Duarte Freitas (PPE-DE), írásban. – (PT) A közúti szállítási szektor a második legnagyobb, üvegházhatást okozó gázok kibocsátásáért felelős forrás az EU-ban, és ami még fontosabb, a kibocsátás folyamatosan növekszik ebben a szektorban. A gépjármű-technológiáknak köszönhető jelentős fejlődés nem elegendő a forgalom mértékének és az autók méretének növekedése által előidézett hatás semlegesítéséhez.

A rendeletre vonatkozó javaslat ragaszkodik az EU szelleméhez és célkitűzéseihez, különösen az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 2020-ig történő, legalább 20%-al való csökkentéséhez.

Az a tény, hogy a javaslat tartalmazza a vállalatok felosztását oly módon, hogy minden egyes gyártóra egyedi célkitűzés vonatkozik, véleményem szerint példamutató.

Ugyanilyen fontosnak tartom a bírságokat, amelyeket azon gyártókra vetnek ki, amelyek nem teljesítik célkitűzéseiket.

Összességében, és figyelembe véve a jelenlegi helyzetet, az elért kompromisszum kedvező az EU számára. Az Európai Unió által saját maga számára, az éghajlatváltozás elleni küzdelemre vonatkozóan kitűzött célkitűzéseinek elérésére érdekében ez a rendelet mindenképpen segítséget fog nyújtani.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Én az új személygépkocsik CO₂-kibocsátásáról szóló Sacconi-jelentés mellett szavaztam. Míg a kompromisszum nem tartalmaz annyit, amennyit ideálisan kellene, fontos célkitűzéseket tartalmaz a gépjárműgyártókra vonatkozóan és szerepet fog játszani a globális felmelegedés elleni küzdelemben.

Stavros Lambrinidis (PSE), írásban. – (EL) A PASOK képviselőcsoport támogatja többek között az 50. módosítás tartalmát, annak biztosítása érdekében, hogy a 95 gramm CO₂/km-re vonatkozó hosszú távú célkitűzés jogilag kötelező erejű legyen 2020-tól. A képviselőcsoport a különálló 2. névleges módosítás ellen szavaz, mivel a személygépkocsik kibocsátásának csökkentésére vonatkozó célkitűzést közvetlenül kell elérni a közegészségügy és a környezet érdekében.

Kurt Joachim Lauk (PPE-DE), írásban. – (DE) A baden-württembergi német Kereszténydemokrata Unió (CDU) európai parlamenti képviselői nevében a következő szavazati indoklást szeretném elmondani. Mi a rendeletre irányuló javaslat mellett szavaztunk, komoly fenntartásaink ellenére. Egyrészt, helyes a gépjárműipart a CO₂-kibocsátás csökkentésére sürgetni, emiatt szavaztunk a javaslat mellett. Másrészt, szeretnénk kihasználni az alkalmat, hogy egyértelművé tegyük fenntartásainkat, amelyet három pontban mutatok be:

1. A csökkentések eléréséhez javasolt eszközök nem egyenlő követeléseket támasztanak az európai gyártókkal szemben, főként a nagy járművek gyártóit érintik, akik szintén végeznek innovációt. Ez súlyosabban érinti a német gyártókat, mint más gyártókat az EU-ban.
2. Még mindig nem készült hatásvizsgálat. Az első tervezetet, amely 80%-os (a jelenlegi 60%-al szemben) dőlést határoz meg a határértékgörbére vonatkozóan, visszavonták.
3. A bírságokat önkényesen határozták meg, főleg a 4. szakaszban. Ez két különböző árszintet fog eredményezni a CO₂-re vonatkozóan: az értéktőzsdén alkalmazott piaci árat és az autóipar számára önkényesen meghatározott árat.

David Martin (PSE), írásban. – Én a rendelet mellett szavaztam, amely rendkívül fontos része az EU éghajlat-változási intézkedéscsomagjának, és amely elsőként határoz meg jogi követelményeket a gyártókra vonatkozóan az EU-ban eladott összes gépjármű szén-dioxid kibocsátásának csökkentése tekintetében (függetlenül a gyártás helyszínétől). Átlagosan az új autóállománynak 120 g CO₂/km értéket kell elérnie 2012 után. Ezt a célkitűzést úgy osztják fel, hogy 130 g CO₂/km a motortechnológia terén végbement fejlesztések eredménye, míg a további 10 grammnak az „ökoinnovációkból”, mint például az új tervezési légkondicionálókból kell származnia. A rendelet rugalmas a gyártók célkitűzései vonatkozásában, amely az állomány átlaga alapján kerül kiszámításra, azaz egy jobban szennyező autót ellensúlyozhatnak egy kevésbé szennyező autóval.

Eluned Morgan (PSE), írásban. – A közlekedésből származó szén-dioxid teszi ki a szén-dioxid-kibocsátás 21%-át. Az autóipar számára felállított ambíciós célkitűzések éppen ezért kiemelt fontosságúak annak biztosítása érdekében, hogy az autóipar betartsa ezt az önkéntes célkitűzést, amelynek korábban nem tudott eleget tenni. Azáltal, hogy magas előírásokat állítunk Európa 500 millió potenciális vásárlója számára, a világ által követendő globális előírásokat is meghatározunk. A globális autóiparban megfigyelhető túlkínálat miatt szükségszerű, hogy Európa vezető szerepet töltsön be a környezetbarát autók gyártásában, amely irányt a jövőben a vásárlók is valószínűleg követni fognak.

Angelika Niebler (PPE-DE), írásban. – (DE) Az autóipart különösen súlyosan érintette a jelenlegi gazdasági válság. A legtöbb német gépjárműgyár már december elején kezdődő, kötelező karácsonyi szabadságot vezetett be a munkaerő számára.

A ma elfogadott rendelet egy további nehéz terhelési próbának veti alá a német, és főként a bajor autóipart, amely jelentős erőfeszítéseket követel részükről.

Éppen ezért örömmel vesszük tudomásul, hogy széles körű átmeneti szabályokat hoztak az ipar számára a megállapított csökkentési célkitűzések eléréséhez.

A követelményeket például szakaszokra bontva vezetik be. Elsőként, 2012-ben az EU-ban jegyzékbe vett új autók mindössze 65%-ának kell teljesítenie a 120 gramm CO₂/kilométeres, átlagos felső határra vonatkozó célkitűzést. 2015-ig az összes új autónak teljesítenie kell ezt a célkitűzést. Továbbá, először is, maximálisan hét gramm engedmény kapható olyan „ökoinnovációk” esetében, mint a napkollektoros tetők és a gazdaságos légkondicionáló berendezések.

Ugyanakkor sajnálatosnak tartjuk, hogy a jelentés rossz üzenetet közvetít a célértékek meghaladásáért járó bírságokkal, mivel a célérték 4 vagy annál több grammal való meghaladásért 95 euró bírságot kell fizetni grammonként. Ezt összehasonlítva a kibocsátás-kereskedelmi rendszerben alkalmazandó CO₂ árakkal, az autóiparra nehezedő terhelés szükségtelen és túlzott mértékű.

Seán Ó Neachtain (UEN), írásban. – (GA) Benyújtottam egy véleményt ezzel az üggyel kapcsolatban a Közlekedési Bizottságnak. A Bizottság olyan mértékben megosztott volt, hogy nem sikerült elfogadnunk egyetlen szöveget sem.

Úgy véltem, hogy a Bizottság szövegének jelentős része tisztességes és realista volt, azonban egy nagyon fontos szempont hiányzott, ez pedig egy közép és hosszú távú célkitűzés beillesztése a jogszabályba.

Természetesen megértem, hogy aggodalomra ad okot a munkahelyek kérdése, de ambiciózusnak kell lennünk. Kötelességünk megóvni a földet a következő generációk számára és ennek érdekében késznek kell lennünk nehéz döntések meghozatalára.

És ezek a „zöld” célkitűzések nem valószínűtlenek. Az utóbbi időben egyértelműen bebizonyosodott számunkra, hogy szükség van valamiféle reform véghezvitelére a gépjárműiparban. A környezeti reform, amelyet ambiciózus jogszabályozás keretében kell megvalósítani, nem csak kötelességünk, hanem lehetőség is; lehetőség a gépjárműiparban végzett kutatás és fejlesztés támogatásának növelésére, munkahelyek teremtésére és egy új korszak megkezdésére az ágazatban. A fenntartható fejlődés nem csak a bolygó számára jár előnyökkel. Előnyt jelenthet a gazdaság számára is.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), írásban. – (RO) A személygépkocsik általi CO₂-kibocsátásról és annak a környezetre gyakorolt káros hatásáról nem szabad megelégedezni az Európai Unió az éghajlatváltozás elleni küzdelmével kapcsolatos erőfeszítések kapcsán. Az Európai Parlament és a Tanács megállapodott, hogy 2020-ig az új gépjárműállomány kibocsátásának átlagos szintje nem haladhatja meg a kilométerenkénti 95 gramm CO₂-t. Jelenleg az autóipar vállalkozott rá, hogy 2008-ig 140 g/km-re csökkenti a szén-dioxid-kibocsátást egy 1998-ban aláírt önkéntes megállapodás részeként. Ezen célkitűzés önkéntes jellegére tekintettel, a kibocsátások csökkentésére irányuló erőfeszítések elhanyagolhatóak voltak, az 1995. évi 186 g/km szinthez képest ez 2004-re 163 g/km-re csökkent.

Az új rendelet bevezet egy, a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésre vonatkozó kötelező rendszert, amely tartalmaz egy bírságolási rendszert azokra vonatkozóan, akik nem teljesítik ezt a célkitűzést, valamint innovatív technológiák létrehozására irányuló ösztönzőket. 2014-re a gépjárműállomány 80%-a fog megfelelni a normáknak, míg minden egyes, a határértéket meghaladó gramm utáni bírság 2019 után 95 euró lesz. A végleges kompromisszum biztosítja az egyensúlyt a vásárlók igényei, a környezetvédelem és a fenntartható iparpolitika között.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Én az autók szén-dioxid kibocsátásáról szóló Sacconi-jelentésben lévő kompromisszum ellen szavaztam. Ez egy szégyenteljes dokumentum, amely alapján a járműgyártók ismételten megmenekülnek azon kötelezettség alól, hogy kevesebb energiát fogyasztó és kevésbé szennyező autókat gyártsanak. Ez a dokumentum több mint 10 éven keresztül készült. Kezdetben egy olyan önkéntes megállapodás megkötésével nyertek időt, amelyet nem tartottak be. A mai megállapodás egy újabb időszerezési gyakorlat. A bírságok nevések alacsonyak.

2020. január 1-étől kell alkalmazni a kilométerenkénti 95 g szén-dioxid kibocsátását megengedő szabványt. 1996-ban az ipar megállapodott a 140 g-os maximális kibocsátásban 2008-ig. Mi történik valójában? A jelenlegi átlagos kibocsátás 162 g.

Az igazság az, hogy mindig rövid távon gondolkozunk. Inkább fizetünk hatalmas dollárösszeget korrupció vagy nem demokratikus kormányoknak ahelyett, hogy befektetnénk a környezetbarát innovatív technológiába. Hamis az az érvelés, hogy a gazdasági válság miatt rá vagyunk erre kényszerítve. Az autóiparnak csak akkor van jövője, ha az energiahatékony és nem szennyező autók gyártása mellett dönt. Ha az ipar most bajban van, akkor csak saját magát okolhatja a helytelen és rövid távú döntések miatt, amelyeket korábban hozott.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) Én az új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelményekről szóló Sacconi úr által készített jelentés mellett szavaztam.

A közúti szállítási ágazat felelős a közlekedési ágazat által egészében kibocsátott üvegházhatást okozó gázok 70%-áért. Ez különösen igaz a városi területekre, ahol a forgalmi torlódás légszennyezettséget eredményez nagy agglomerációban. Éppen ezért kiemelten fontos az új személygépkocsikra vonatkozó kibocsátási követelmények fejlesztése. Az elért kompromisszum ambiciózus célkitűzéseket tartalmaz a járműgyártókra vonatkozóan, ugyanakkor biztosítja számukra az ahhoz szükséges időt, hogy gyártósoraikat hozzáigazítsák az új követelményekhez. A környezetbarát autók vonatkozásában bevezetett jutalomrendszer ösztönzőként fog hatni mind a gyártók, mind a vásárlók esetében. Az éghajlatváltozás segíteni fogja a fogyasztói preferenciák megváltozását és fellendíti az autók iránti keresletet.

Nagy szükség van a munkahelyek megőrzésére és a gazdasági fejlődés előfeltételeinek megteremtésére, különös tekintettel a jelenlegi gazdasági és pénzügyi válságra. A járműgyártó ipar fontosságát az európai gazdaságélénkítési tervben szereplő konkrét intézkedések is felismerték.

Thomas Ulmer (PPE-DE), írásban. – (DE) Én lényeges fenntartásaim ellenére a jelentés mellett szavaztam. Egyrészt helyes a szén-dioxid-kibocsátás csökkentésére ösztönözni az autóipart. Másrészt szeretnénk kifejezni jelentős fenntartásainkat (lásd különösképpen a 3. pontot). 1. A javaslat nem egyenlő követeléseket támaszt az európai gyártókkal szemben, főként a nagy járművek gyártóit érintik, akik egyúttal újítók is. Ez főként a német gyártókat érinti. 2. Nem került sor hatásvizsgálatra. Az első tervezet, amely 80%-os (a jelenlegi 60%-al szemben) dőlést határoz meg a határérték-görbére vonatkozóan, visszavonták. 3. A bíróságok önkényes módon határozták meg, különösen a 4. szakaszban. Ez két különböző árszintet fog eredményezni a CO₂-re vonatkozóan: az értéktőzsdén alkalmazott piaci árat és az autóipar számára önkényesen meghatározott árat.

Glenis Willmott (PSE), írásban. – Én mind az autók szén-dioxid kibocsátásának csökkentéséről, mind a teljes éghajlat-változási intézkedéscsomagról szóló jogszabály módosított változata mellett szavaztam. Ez egy fontos lépés annak biztosítása érdekében, hogy Európa teljesíteni tudja a kibocsátások 20%-kal való csökkentésére irányuló célkitűzést 2020-ig, és azt a határozott üzenetet küldi a világ számára a jövő évi koppenhágai megbeszélések előtt, hogy Európa eltökélt.

Már rendelkezésünkre áll a célkitűzések eléréséhez szükséges technológia és erre nincs jobb példa, mint az én választókerületemben található Loughborough Egyetemen végzett élvonalbeli munka, amely intézmény az egész világon ismert a környezetbarát technológiák területén végzett fejlesztések révén, és nemrégiben elindított egy új hidrogéntöltő üzemanyag állomást, amelyből ezen kívül csak egy létezik az Egyesült Királyságban.

- Jelentések: Claude Turmes (A6-0369/2008), Avril Doyle (A6-0406/2008), Satu Hassi (A6-0411/2008), Chris Davies (A6-0414/2008), Dorette Corbey (A6-0496/2007) és Guido Sacconi (A6-0419/2008)

Bairbre de Brún és Mary Lou McDonald (GUE/NGL), írásban. – A Sinn Féin különleges fontosságot tulajdonít az éghajlatváltozás elleni küzdelemnek. Teljes mértékben elismerjük, hogy alapvető változtatások szükségesek a környezeti szempontból fenntartható társadalom és gazdaság létrehozásához. Éppen ezért támogatjuk a helyi, nemzeti, uniós és globális szintű intézkedéseket az ENSZ éghajlatváltozásról szóló tárgyalásai során a szén-dioxid-kibocsátásra vonatkozó szükséges, kötelezően teljesítendő célkitűzések megállapítása érdekében.

A kibocsátáskereskedelmi rendszerről (ETS) szóló Doyle-jelentéssel kapcsolatban a jelentés mellett szavaztunk, mivel az eredmény biztosítja az EU jelenlegi ETS-ének fejlesztését, néhány komoly, a rendszerrel kapcsolatos nehézség ellenére.

Nem örülünk annak a ténynek, hogy a legtöbb, az EU célkitűzések elérésére vonatkozó csökkentést el lehet érni az EU-n kívül, ahogy azt a Hassi-jelentés jóváhagyta. Tartózkodtunk ezzel kapcsolatban.

A CCS-ről szóló Davies-jelentéssel kapcsolatban, és a megújuló energia egyértelmű előnyben részesítésének sérelme nélkül, a jelentés mellett szavaztunk, hiszen fontos intézkedéseket tartalmaz a biztonságra, pénzügyi biztosítékra és felelősségre vonatkozóan. Szerettük volna, ha a jelentés tartalmaz egy kibocsátási teljesítményszabványt is. Ugyanakkor a jelentés lehetővé teszi a lehetőség számbavételét.

Az autókról szóló Sacconi-jelentés ellen szavaztunk, mivel a megállapodás jelentősen meggyengíti a Bizottság javaslatát.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Én az „energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomag” mellett szavaztam, amely tartalmazza a Doyle-, Hassi-, Turmes- és Davies-jelentéseket, mivel úgy gondolom, hogy az Európai Parlament, a Tanács és az Európai Bizottság között elért megállapodás kiegyensúlyozott, és összhangba hozza a környezet védelmét és az ipar legitím érdekeit.

Fontos volt, hogy első olvasatra megállapodás szülessen, más szóval, időben ahhoz, hogy az Európai Unió egy hiteles javaslatot tudjon benyújtani a koppenhágai konferencián 2009-ben egy nemzetközi megállapodás elérése érdekében, valamint hogy továbbra is vezető szerepet tölthessünk be az éghajlatváltozás elleni küzdelemben.

Neena Gill (PSE), írásban. – Az éghajlat-változási intézkedéscsomag mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, hogy a világ egy kritikus fordulóponthoz érkezett. Egy eddig példa nélküli kihívással szembesül életmódunk.

Azonban csak a tagállamok közös munkája révén érhetünk el valamilyen hatást. Ilyenkor kell az EU-nak szembenéznie kötelezettségeivel és a világ egy vezetőjeként cselekednie.

És ezt meg is tette. Egyetlen másik ország vagy országok csoportja se állapított meg ilyen hatáskörrel és lehetőséggel versengő jogilag kötelező érvényű eljárást, mint ez az intézkedéscsomag.

A Parlament környezetvédő képviselői azzal érveltek, hogy az intézkedéscsomagot felhígították. De nem gondolkoznak reálisan. A rendszer környezetvédelmi hatékonysága nem kérdéses. Egy működőképes egyensúlyt alakítottunk ki – az ipar azon elvárása, hogy nehéz gazdasági időszakokban is profitot termeljen, Európa társadalmi igényei és környezetünk jövőjének megóvása között.

Éppen ezért, ez egy olyan intézkedéscsomag, amit a szocialisták helyesen támogattak, és ezt én is örömmel tettem.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomagnak, amelyről ma szavazunk, az energiaügy, a gazdaság és a technológia területén végbemenő átalakulást kellene bemutatnia.

Valójában éppen erről szól az intézkedéscsomag. A javasolt különböző intézkedések radikálisan meg fogják változtatni a tagállamok energiaszerkezetét, egy közös, akár egységes energiapolitikához vezetnek, óriási pénzügyi költségeket fognak eredményezni, gyengíteni fogják iparágaink versenyképességét és ezáltal a foglalkoztatottságot Európában, növelni fogják az energiaárakat a magánfogyasztók és a vállalkozások számára, jelentős következményei lesznek a nemzeti költségvetésekre, és így tovább.

Természetesen számos eltérést engedélyeznek az áttelepítések elkerülése érdekében. Ez azonban nem elegendő. A jelenlegi kiterjedt válság közepette, amely úgy tűnik, hogy hosszú távú lesz, egy általános védzáradékra van szükség, amely garantálja, hogy a gazdaság és az európai munkavállalók érdekei szükség szerint elsőbbséget élveznek a környezeti célkitűzésekkel szemben, legalább a jelen időszakban. Szükség van továbbá a folyamat általános kivizsgálására, amennyiben a következő nemzetközi tárgyalások sikertelenek lesznek, és különösképpen, ha az Egyesült Államok és a fellendülőben lévő országok nem kötelezik el magukat ugyanazon arányok mellett, hiszen ebben az esetben Európa, amely a „mesterséges” üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának mindössze 15%-áért felelős világszerte, gazdasági öngyilkossága teljesen felesleges lenne.

Dan Jørgensen (PSE), írásban. – (DA) A dán szociáldemokraták az EU éghajlat-változási intézkedéscsomagjának nagy része mellett szavaztak, mert ugyan nem oly módon alkalmazzák az összes módszert, ahogyan azt mi szeretnénk, ambiciózus célt állapít meg a szén-dioxid-kibocsátás 20 vagy 30%-kal való csökkentésével, attól függően, hogy létrejön-e egy globális megállapodás.

A szociáldemokraták a tehermegosztásról szóló javaslat ellen szavaztak (ami a mezőgazdaságra, közlekedésre stb. vonatkozó csökkentést jelenti). Ennek az az oka, hogy olyan könnyű kreditet vásárolni a fejlődő országokban, hogy az EU képes lesz a csökkentésre vonatkozó kötelezettségvállalásának akár 60 vagy 70%-át teljesíteni a világ szegényebb országaiban vásárolt kibocsátások révén. Valójában ez azt fogja jelenteni, hogy a leggazdagabb országok ezáltal mentesítenék magukat a szükséges átállástól és nem fognak befektetni abba a technológiai fejlesztésbe, amely a hosszú távú, 80%-os csökkentés eléréséhez szükséges.

A szociáldemokraták az autók szén-dioxid-kibocsátásáról szóló javaslat ellen szavaztak. Ellentétben azzal, amit az Európai Bizottság javasolt és teljesen ellentétben a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottságban lezajlott szavazás eredményeivel, a javaslat újabb három évvel elhalasztaná az iparra vonatkozó azon követelményt, hogy a kibocsátás ne haladja meg a 120 g CO₂/km-t 2012-t követően. Az autóipar már megkötött egy önkéntes, a szén-dioxid-kibocsátásra vonatkozó megállapodást tíz évvel ezelőtt és rengeteg ideje volt azon szabályokhoz való alkalmazkodásra, amelyek szükségesek a globális felmelegedés elleni küzdelemhez.

Marie-Noëlle Lienemann (PSE), írásban. – (FR) Az energiaügyi és éghajlat-változási intézkedéscsomagra vonatkozó négy irányelv mellett szavaztam, mert fontos volt, hogy az EU elfogadja ezeket a szövegeket 2009, valamint a nemzetközi tárgyalások előtt. Ennek elhalasztása a cselekvések elhalasztását, felhalmozódott késlekedéseket jelentettek volna egy átdolgozott szöveg garanciája nélkül. IGENNEL szavaztam, mert:

- a 3x20-as célkitűzéseket jóváhagyták (az üvegházhatást okozó gázok 20%-al való csökkentése, a felhasznált energia 20%-al való csökkentése, 20% megújuló energia) továbbá az üvegházhatást okozó gázok megnövekedett, 30%-al való csökkentése miatt egy ambiciózusabb nemzetközi megállapodás esetén;

- ez kiemelt fontosságú, hiszen a Tanács által javasolt szövegek nem mennek el addig, mint a Bizottság javaslatai és fennáll annak a kockázata, hogy a megállapított célkitűzéseket nem érjük el – az idővel kapcsolatos bizonytalanságok, számos mentesség és a gázkibocsátás EU-n kívül történő csökkentésének finanszírozási lehetősége miatt, amely mind késlelteti iparágaink, gazdaságaink és fejlesztési eszközeink alapvetően fontos szén-dioxid-mentesítését.

- elővigyázatos vagyok, mivel ha időközben nem teljesítjük a célkitűzéseket, a Parlamentnek új politikát kell bevezetnie;

- ez egy első lépés. Mindig is azt gondoltam, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer nem fogja átalakítani iparunkat vagy tevékenységeinket a kibocsátások környezeti hatásának csökkentése érdekében. El kell gondolkodnunk jelentős ráfordítások alkalmazásán a kutatás és innováció területén, szabványok és vámtarifák létrehozásán a környezeti dömping kezelése érdekében, valamint a változásokkal együtt járó iparpolitikán és európai támogatásokon.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) Habár a jelentések az éghajlat-változási intézkedéscsomag különböző szempontjaival foglalkoznak, észrevehető egy globális megközelítés.

Tekintve, hogy az energiafogyasztás teljes növekedése folytatódni fog, és tekintettel arra, hogy azok az energiák, amelyek a legtöbb szén-dioxidot bocsátják ki egyben a legdrágábbak is, könnyű belátni, hogy miért szükséges mind környezeti, mind gazdasági szempontból az alacsonyabb szén-dioxid kibocsátású energiák elfogadása. Emiatt kiemelt fontosságú az olyan technológiákba való befektetés, amelyek csökkentik az energiafogyasztást, valamint amelyek csökkentik a kibocsátásokat, amely mindig létező probléma lesz. Azon iparágaknak, amelyek a legtöbb szén-dioxid-kibocsátású termékeket állítják elő, alkalmazkodniuk kell. Bátorítani lehet és kell is őket arra, főként közbeszerzési szabályok által, hogy technológiai szempontból fejlettebb termékeket állítsanak elő ahelyett, hogy megbírságnának őket. Hasonlóképpen, azon iparágaknak, amelyeknek magas a szén-dioxid-kibocsátási szintje a gyártási folyamatok során, támogatás kell nyújtani a kutatás és innováció területén, hogy versenyképesebbek legyenek, ahelyett, hogy olyan szabályoknak vetjük alá őket, amelyek bírságnak a gyártást, ezáltal életképtelenné téve azt Európában. Végezetül, rendkívüli szükség van az energiafüggőség csökkentésére a források és szolgáltatók diverzifikálása által. Ezt a megközelítést kell alkalmazni azon energiák használatára való ösztönzés érdekében, amelyeknek alacsonyabb a szén-dioxid-kibocsátási szintjük.

- Második olvasatra vonatkozó ajánlás: Alejandro Cercas (A6-0440/2008)

Kader Arif (PSE), írásban. – (FR) A munkaidőre vonatkozó közös álláspont, amelyet a Tanács szavazásra bocsátott a Parlamentben, valódi visszalépést jelentett a munkavállalók jogaival kapcsolatban és valódi fenyegetést jelent az európai szociális modellre vonatkozóan.

Erőteljes többséget maga mögé gyűjtve, Cercas úr, a szocialista előadó, akit szavazatommal támogattam, sikeresen csökkentette a munka világának ezt a konzervatív és haladásellenes vízióját, amely a 19. századot idézi. A többi szocialistához hasonlóan támogattam azon módosítások sorozatát, amelyek biztosítják a munkavállalók jogainak alapvető fejlődését.

Ily módon elértük a kívülmaradási záradék hatályaon kívül helyezését, amely lehetővé tette az emberek számára, hogy figyelmen kívül hagyják a munkaidőre vonatkozó korlátot és akár 65 munkaóra hetet írjanak elő. Hasonlóképpen, mivel az ügyeleti időt nem tekinthetjük pihenőidőnek, lehetővé tettük, hogy azt is munkaidőként számolják el. Garanciákat sikerült elérnünk továbbá a kompenzációs pihenőidőre és a családi és szakmai élet összeegyeztetésére.

Az európai szocialisták e nagy győzelme, amelyet a szakszervezetek is támogatnak, győzelmet jelent az európaiak számára is. Az az Európa, amely magában foglalja az összes társadalmi előrelépést, mint amilyen a mai is, egyben az az Európa is, amely védelmet nyújt polgárai számára.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, én a szóban forgó ajánlás mellett szavaztam, azon szöveg mellett, amit a Parlamentben Cercas úr koordinált. Olyan különleges helyzetet élünk meg, amelyben, sajnálatos módon, a pénzügyi válság a reálgazdaságot is érinti. Olyan döntésekre van szükségünk, amelyek pozitív hatással vannak a feldolgozóiparra, és mindenekfelett, Európának fel kell készítenie magát a verseny új és nehéz kihívásaira, amelyek kezdenek feltűnni a látóhatáron.

Egyetértek azzal az alapötlettel, hogy létre kell hozni egy európai keretet a munkaidő megszervezésére irányuló rendeletekre vonatkozóan. Ezen a területen helyes a társadalmi partnerek arra való biztatása, hogy nagyobb mértékben vegyenek részt a döntéshozatalban és, különösképpen, a reformpárti szakszervezetek

erre való biztatása egész Európában, amelyek nem csak a munkavállalók jogainak védelme, hanem a modernizáció és a növekedés iránti elkötelezettségüket is fenn kívánják tartani.

Adam Bielan (UEN), írásban. – (PL) A szolgálati idő alatti aktív és inaktív idő egy fontos kérdés számos szakma esetében, főként az orvosok számára. A szolgálati idő aktív és inaktív műszakokra való felosztása ellentétes a munkaidő koncepciójával és a munkakörülményekre vonatkozó kulcsfontosságú szabályozásokkal. Elképzelhető, hogy valaki figyelemmel kíséri, hogy egy orvos mikor tart szünetet a műszak alatt, vagy mikor végzik el kötelezettségeiket, amikor egy sürgősségi eljárást hajtanak végre, kezelést adnak vagy a következő műtétet tervezik? Mindemelllett az arra tett kísérletek, hogy ezeket a dolgokat figyelemmel lehessen kísérni, felügyelők bevonását jelentené, és nevetséges költségeket vonna maga után. Egy ilyen lépés egész egyszerűen összeegyeztethetetlen lenne a szakmai etikával.

Derek Roland Clark, Michael Henry Nattrass, Jeffrey Titford és John Whittaker (IND/DEM), írásban. – Az UKIP elismeri a britek munkához való jogának megőrzésére vonatkozó tanácsi állásfoglalás néhány elemének értékét és a jelentésben szereplő más olyan módosítások ellen szavaztunk, amelyek kifejezetten ezen részeket ássák alá.

Ugyanakkor, a Tanács állásfoglalása számos olyan részt tartalmaz, amellyel az UKIP nem ért egyet és amely mellett nem tud szavazni. Ezért tartózkodtunk a 30. módosításról szóló szavazáson.

Jean Louis Cottigny (PSE), írásban. – (FR) Az Európai Parlamentben tartott mai szavazás kiemelt fontosságú. A munkaidő felső határa továbbra is 48 óra marad Európában, amely lehetővé teszi az olyan országok számára, ahol olyan kormány van hatalmon, amely kedvezőbb a munkavállalókra vonatkozóan, hogy ne hajtsanak végre változtatásokat (mint például Franciaország, ahol 35 órás a munkahét). A Tanács ezt a határt 65 órára szeretne növelni.

A baloldal erői, illetve azok, akik védeni akarják a munkavállalókat, mint például az Európai Szakszervezeti Szövetség, büszke lehet erre a győzelemre.

Nem szabad elfeledkeznünk az orvosokról és az orvostanhallgatókról, hiszen ez a győzelem őket is érinti. Az egészségügyi személyzet esetében az ügyeleti idő továbbra is munkaidőnek minősül.

Ez a szavazás, amely jelentős támogatást kapott, lehetővé teszi 27 európai parlamenti képviselő számára, hogy határozottan és egyértelműen kihangsúlyozzák álláspontjukat az egyeztetőbizottság 27 minisztere számára.

Harlem Désir (PSE), írásban. – (FR) A jelenlegi válság és a munkavállalókat érintő szociális bizonytalanság ellenére, a Tanács ma szavazásra bocsát a Parlamentben egy közös álláspontot, amely valódi veszélyt jelent az európai szociális modell alapjaira, a munkaidőre vonatkozó szabványok meggyengítése által.

Egy olyan záradék végrehajtása, amely eltérne a maximum 48 órás munkahétől és nem számítaná munkaidőnek az ügyeleti időt, egy szociális szempontból kétsésszerű Európa létrehozásának kockázatát jelentené, megosztva a munkavállalókat azokra, akik szociális védelemben részesülnek saját országukban, és azokra, akiknek nem áll módjában visszautasítani a csökkentett szociális jogok elfogadását.

A Bizottság és az Európai Unió Tanácsának néhány tagállama közötti megbeszélésekkel szemben, amely a kívülmaradásra irányuló szabad választást fejlődésként mutatja be, az előadó, Cercas úr módosításait támogatom, amelyek a Parlament 2004-ben első olvasatban elfogadott álláspontját tükrözik.

Ezen módosítások megkövetelik, hogy a kívülmaradási záradékot az irányelv hatálybalépését követően 36 hónapon belül hatályon kívül helyezni, az ügyeleti időt munkaidőnek kell elsámlolni (ezt elismeri az Európai Bíróság), valamint biztosítékot kell nyújtani a kompenzációs pihenőidőre és a családi és szakmai élet összeegyeztetésére vonatkozóan.

Brigitte Douay (PSE), írásban. – (FR) Én támogattam az előadó, Cercas úr álláspontját, mivel a munkaidő megszervezése kiemelt fontosságú az európai polgárok mindennapi életében.

Az európai szervezetek tegnapi, strasbourgi tömegtüntetése egyértelművé tette, hogy elkötelezettek a munkavállalók megfelelőbb védelme mellett.

A jelentés számos szempontja felkeltette a figyelmemet és ezeket meg kellene védeni, különös tekintettel a heti munkaidőtől való eltérés megszüntetésére, amely jelenleg 48 óra az Európai Unióban. Más európai szocialistához hasonlóan meg vagyok győződve róla, hogy a szakmai és családi élet összeegyeztetése alapvető az európai polgárok életének felüdítéséhez.

A Cercas-jelentés, amely szociális előrelépéseket tartalmaz, a helyes irányba mozdul el az egyes tagállamokban alkalmazott túlságosan liberális intézkedések megszüntetésével, miközben ezek a tagállamok szeretnék, hogy ezen intézkedéseket az Európai Unió egészére kiterjesszék.

Lena Ek (ALDE), írásban. – (SV) Azt követően, hogy négy éven keresztül próbáltuk megváltoztatni a munkaidő-irányelvet, a Miniszterek Tanácsa sikeresen elfogadott egy közös álláspontot tavaly nyáron. A Tanács megállapodása tartalmaz egy kívülmaradási lehetőséget, amely lehetővé teszi a szociális partnerek számára, hogy eltérjenek az irányelvben meghatározott heti munkaórák számától. Ily módon a kollektív szerződések svéd modellje fennmarad. Ez teljes mértékben összhangban van a szubszidiaritás elvével, amelynek alap gondolata, hogy a döntéseket a polgárokhoz a lehető legközelebb kell meghozni.

A Parlament javaslatának célja a kívülmaradás lehetőségének kizárása. Én ezért a javaslat ellen szavaztam.

Edite Estrela (PSE), írásban. – (PT) Én a Tanács közös álláspontjának visszautasítása mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, hogy az nem veszi figyelembe a munkavállalók törvényes jogait. Az Európai Parlament egy egyértelmű és jelentőségteljes álláspontot fogadott el a 65 órás munkahét lehetőségének visszautasításával.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A Tanács Európai Parlament által elszenvedett mai veresége fontos győzelem a munkavállalók küzdelmében. A Tanácsnak nem sikerült elfogadtatnia a munkaidő-irányelv módosítására tett elfogadhatatlan javaslatait, amelyek veszélyeztetnék a 100 évnyi munkaügyi küzdelem során nehezen elért győzelmeket. Különösen kiemelném az átlagos munkahét 60 vagy 65 órára való meghosszabbítására, az „inaktív munkaidő” fogalmának megalkotására, amelyet ezáltal nem tekintenének munkaidőnek, és a szakszervezeti mozgalom megtámadására tett kísérleteket. Ezt mind visszautasították, amely szintén vereséget jelent a portugál Jósé Sócrates szocialista kormánya számára, amely tartózkodott a közös tanácsi állásponttal kapcsolatban.

A mai európai parlamenti szavazást követően a tanácsi javaslat nem léphet hatályba. Mindazonáltal új tárgyalások megkezdését eredményezheti a Parlamenttel, ellentétben azzal, ami akkor történt volna, ha a közös tanácsi álláspont visszautasítására irányuló indítványt, amelyet a mi képviselőcsoportunk terjesztett elő és védett meg, elfogadták volna.

Ennek eredményeképp, az elért fontos győzelmek ellenére, nem ért véget a tanácsi javaslat és bizonyos konformista állásfoglalások elleni háború, amelyek a jövőbeni tárgyalások során elfogadásra kész állapotban vannak.

Továbbra is határozottan kitartunk a visszautasítás mellett és minden munkavállalót és szakszervezetet éberségre szólítunk fel.

Neena Gill (PSE), írásban. – Elsősorban azért szavaztam amellel, hogy a kívülmaradási záradék elsőbbséget élvezzen, hogy megvédjük a West Midlandsben lévő munkahelyeket, és hogy biztosítsuk régióm versenyképességének megőrzését.

Mindig keményen dolgoztam a munkavállalók védelme érdekében, de nem gondolom azt, hogy az emberek választási lehetőségeinek szigorítása a legjobb módja a védelemnek. Sok munkavállalóval és kis- és középvállalkozás tulajdonosával beszéltem, akik számára a visszaesés munkahelyek elvesztését és üzleti kudarcokat jelent; ők azt kérték, hogy hagyjuk meg számukra a választási lehetőséget. Tapasztalatom szerint a munkavállalók túlóráinak korlátozása csak azok számára kedvező, akik ki tudják állni a vihart, és fontos, hogy biztosítsuk az emberek számára a családjuk támogatásához szükséges eszközöket. A közös álláspont tartalmaz olyan védőintézkedéseket, amelyek biztosítják, hogy a munkavállalókat ne lehessen kihasználni.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) A Bizottság irányelvre vonatkozó javaslata kétségtelenül jellemző arra, ahogy Brüsszel Európája a rugalmasságot és az alkalmazkodóképességet értelmezi, és hogy mit merészel szociálisnak nevezni: a kívülmaradást (amely a szabványok túllépésének lehetőségét jelenti) a tagállamok vagy egyének számára, a heti 78 óra maximális munkaidőt, az ügyeleti idő nem munkaidőként való számítását, az idő szerződésenként és nem személyenként történő kiszámítását, és így tovább. Röviden mindent, ami lehetővé teszi az emberek kihasználását válság, a munkanélküliség ismételt emelkedése és a munkavállalók elszegényedése idején.

Ezért szavaztunk a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság módosításai, valamint néhány, politikai ellenfeleink által benyújtott módosítás mellett, mivel úgy tűnik számunkra, hogy azok a helyes irányba mutatnak, azaz kedvezőek a munkavállalók számára.

Szeretnék azonban két további pontot megemlíteni:

- az előadót szemmel láthatólag sokkal inkább ösztönzi az Európai Parlament által az emberek számára nyújtott kép, amennyiben az nem fogadná el jelentését hat hónappal a választások előtt, mint a polgárok saját jóléte;

- ébernek kell maradnunk. A Tanácsban nincs többség a kívülmaradási záradék megszüntetését illetően, és fennáll annak veszélye, hogy a ma elfogadott jelentés, amely már kompromisszum, nem az utolsó lesz ezzel az üggyel kapcsolatban.

Malgorzata Handzlik (PPE-DE), írásban. – (PL) A munkaidő-irányelv módosításairól szóló vita érdeklődést keltett számos területen, főként a szakszervezeteken és a munkáltatói szervezeteken belül. A mai szavazás az Európai Parlamentben nem jelenti a vita végét. Ennek az az oka, hogy a Parlament elfogadta a munkaidő szervezéséről szóló tanácsi javaslatok visszautasítására vonatkozó módosításokat. Az irányelvtervezetet most egy egyeztető eljárás részeként vizsgálják meg. A tagállamok és a Parlament közt fennálló jelentős véleménykülönbség miatt kétséges ennek elfogadása.

A kívülmaradási záradéknak az irányelvből való kiselejtezése mindenképpen egy sajnálatra méltó döntés volt. Még konkrétabban ennek a lépésnek előre nem látott következményei lehetnek a folyamatos orvosi szolgáltatásnyújtásra nézve, többek között Lengyelországban is. Szeretném hangsúlyozni ezen a ponton, hogy támogatom a munkaidő 48 órában való maximalizálását, fenntartva a lehetőséget annak kiterjesztésére, azonban kizárólag a munkavállaló beleegyezésével. Szeretném hangsúlyozni, hogy a jelenleg hatályos irányelv lehetővé teszi a 78 órás munkahetet, ez a megoldás azonban senki számára sem előnyös.

A Tanács által javasolt kompromisszum egy kiegyensúlyozott megközelítést biztosított volna a különböző munkaerő-piaci modellek, illetve a munkajog tiszteltetésben tartásával. Remélem, hogy a Parlament és a Tanács közötti további tárgyalások során olyan megoldás születik, amely kielégíti az összes érintett felet, figyelembe véve az egészségügyi szakma nyilatkozatainak speciális pontjait, amelyek az irányelvben található változásokkal kapcsolatosak.

Ian Hughton (Verts/ALE), írásban. – Véleményem szerint kiemelten fontos, hogy a munkavállalók szabadon és önkéntesen választhassák meg, hogy hány órát dolgoznak. Amennyiben az önkéntes kívülmaradás lehetősége továbbra is fennáll, a munkavállalókat meg kell védeni attól, hogy kihasználják őket. A közös álláspont ezen egyensúly elérésére törekszik, továbbra is lehetővé téve az egyének számára az (átlagosan) maximum 48 órás munkahét alól való önkéntes kívülmaradást, és új védintézkedéseket bevezetve annak érdekében, hogy megakadályozza az egyének kizsákmányolását.

Ez tartalmazza az önkéntes kívülmaradás és egy munkaszerződés azonos időpontban való aláírásának megtiltását, továbbá hat hónapos gondolkodási időt tartalmaz, amely alatt a munkavállaló meggondolhatja magát, és egy olyan követelményt ír elő, amely szerint az önkéntes kívülmaradásra vonatkozó megállapodást minden évben meg kell újítaniuk a munkavállalóknak.

A közös álláspont szövege megkísérli az egyéni önkéntes kívülmaradás rugalmasságának megőrzését, miközben megerősíti a munkavállalók védelmére vonatkozó fontos mechanizmusokat, és én, az egyensúly érdekében, a kompromisszumos javaslat, azaz az önkéntes kívülmaradás megőrzése mellett szavaztam.

A Parlament állásfoglalása nem támogatja a 48 óra maximális munkaidőre (12 hónapra számolva) vonatkozó kivételeket, és kimondja, hogy az önkéntes kívülmaradás lehetőségét meg kell szüntetni az irányelv elfogadását követő három éven belül. Kimondja továbbá, hogy bármilyen hosszú ügyleti időt munkaidőként kell elszámolni.

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), írásban. – (FI) Amennyiben a Miniszterek Tanácsának javaslatát elfogadták volna a parlamenti szavazáson, nem kevesebb, mint 10 millió munkavállalót zártak volna ki a munkaidőre vonatkozó védelemből az EU-ban. Főként emiatt szavaztam első olvasat során a Parlament véleményére.

A tudományos területen dolgozó munkavállalók munkaidejének szabályozásáról szóló tanácsi állásfoglalás visszalépést jelentett volna. A Tanács számára nem lett volna elfogadható a magas beosztású személyek – amelynek száma Finnországban jelenleg 130 000 – teljes mértékű kizárása a munkaidőre vonatkozó védelemből.

Az európai belső piacnak egyértelmű és közös szabályokra van szüksége a munkaidőre vonatkozóan. A Tanács állásfoglalása tönkretette volna a munkaidő védelmét, és veszélyeztette volna a munkavégzés fejlődését Európában.

Tunne Kelam (PPE-DE), írásban. – Én az önkéntes kívülmaradás megszüntetéséről szóló irányelv ellen szavaztam. Határozottan úgy gondolom, hogy először is, mindenkinek meg kell adni a lehetőséget, hogy szabadon választhassa meg saját munkaidejét. Véleményem szerint továbbá egy ilyen rendelet a szubszidiaritás elvének megszegése, és a munkajog ezen elv hatálya alá esik. Minden államnak saját magának kellene szabályoznia a munkaidőt a saját országában.

A szavazás után szeretném most megkérdezni, hogy az irányelv Európai Parlament általi elfogadása most azt jelenti-e, hogy a következő lépés annak szabályozása lesz, hogy az európai polgároknak legyen-e szabadideje, és ha igen, mennyi.

Roger Knapman és Thomas Wise (NI), írásban. – A módosítás visszautasítása mellett szavaztam, egész egyszerűen azért, hogy megvédjem az Egyesült Királyság önkéntes kívülmaradását a munkaidő-irányelvből, amelyet a módosítás elfogadása esetén eltörölnének.

Szavazatomat semmiképpen nem szabad a munkaidő-irányelv egészére vonatkozó közös állásfoglalás támogatásaként értelmezni.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE), írásban. – (FI) Elnök úr, szeretném elmondani szavazatom indokolását a munkaidő-irányelvben lévő önkéntes kívülmaradás elvéről. Először, ennek az aktusnak a célja a munkavállalók megvédése. Amellett, hogy a munkavállalók kiégése egy emberi probléma, egyúttal csökkenti a termelékenységet is. A munka és a családi élet összehangolására vonatkozó jobb lehetőségek iránti kilátások nagymértékben az európai értékektől függenek, és a munkaidő kérdése egy közreműködő tényező ebben. Komoly érv szól tehát a munkaidő korlátozása mellett.

Másodszor, lehetővé kell tenni a körülmények eseti alapon való megfontolását. A rugalmasság lehetősége mind a munkaadó, mind a munkavállaló számára fontos. A rugalmasság segíti továbbá a munka és a magánélet összeegyeztetését.

Támogattam a 48 órás munkahétre vonatkozó elképzelést, azonban úgy gondolom, hogy nagyon fontos egy megfelelő hosszúságú átmeneti időszak. Véleményem szerint, egy átmeneti időszak megfelelőbb módon biztosítja a rugalmasságot, mint az önkéntes kívülmaradás. Szeretném hangsúlyozni, hogy Finnország nem tartotta szükségesnek az önkéntes kívülmaradás alkalmazását, és ez jó dolog.

Carl Lang (NI), írásban. – (FR) Az Európai Bizottság munkaidőről szóló irányelvtervezete, amelyet gyakran kritizáltak, majd 2005-ben visszautasítottak, egyértelműen egy ultraliberális és nemzetközi eszköz volt, amelynek minden vonatkozása egy antiszociális arzenált hozott létre, amely visszaéléseket eredményezhetett, különösképpen az önkéntes kívülmaradás elvével, amely lehetővé teszi a maximum 48 órás munkahét túllépését. Egy munkavállalót fel lehet szólítani arra, hogy akár 78 órát dolgozzon egy héten. Úgy tűnik, hogy Cercas úr jelentése kísérletet tett egy elfogadható kompromisszum elérésére. A módosított változat mindenekelőtt az európai munkavállalóknak és szakszervezeteknek szánt politikai üzenet kíván lenni.

Ugyanakkor, semmilyen formában nem említi azon problémákat, amelyekkel más szakmákban kell szembenézni a munkaidő túlságos, 35 órára való lecsökkentése esetén. Ez főként az egészségügyi szakmákat érinti: kórházakat, sürgősségi szolgálatokat és így tovább. A munkaidő és az arra vonatkozó szabadság szabályozásának kérdése, hogy hosszabb vagy rövidebb munkaidő legyen, olyan választ igényel, amely túlmegy egy neomarxista vagy ultraliberális ideológián, és egy pragmatikusabb és realisztikusabb megközelítést képvisel.

Bár ezt az ajánlást megnyugtatónak szánták, a célja az európai munkavállalók egészségvédelmének és biztonságának biztosítása, továbbá a családi élettel való összeegyeztetés lehetővé tétele...

(A szavazat indokolását megszakítják az eljárási szabályzat 163. cikke értelmében.)

Astrid Lulling (PPE-DE), írásban. – (DE) Beletelt egy időbe, amíg dönteni tudtam az ellentmondásos munkaidő-irányelvvel kapcsolatban kialakítandó helyes álláspontomról. Elárasztottak véleményekkel a közös állásfoglalásra vonatkozóan, amelyet az én kormányom is elfogadott.

A kis- és középvállalkozások arra kérték minket, hogy hagyjuk jóvá a munkaügyi miniszterek pragmatikus megoldását, különös tekintettel a jelenlegi gazdasági helyzetre. Számos egyéni munkavállaló és szakma, mint például a tűzoltók szervezetei vagy a színészek, azt kérték, hogy maradjunk a pragmatikus megoldás mellett, de engedélyezzük számukra az önkéntes kívülmaradást, annak érdekében, hogy megőrizhessék rugalmas munkaidejüket, amely megfelel különleges szakmájuknak.

A szakszervezetek, amelyek érthető módon aggódnak amiatt, hogy a 21. században a megengedett munkaórák száma esetlegesen túllépi a maximális 48 órát, amelyet 1919-ben a Nemzetközi Munkaügyi Szervezet állapított meg maximális heti munkaidőként, ezen pragmatizmus ellen kötelezték el magukat.

Az is egyértelmű továbbá, hogy a kórházakban az orvosok és az ápolószemélyzet ügyeleti idejét különbözőnek kell tekinteni az otthoni munkavállalók ügyeleti idejétől, ami tulajdonképpen készenléti időnek számít.

Mivel a szakadék, amely azok között létezik, akik a közös állásfoglalást az üdvözlés egyedüli eszközeként látják és azok között, akik ezt a legerőteljesebben elítélik, áthidalhatatlannak tűnik, olyan módon szavazok, amely szükségessé teszi az egyeztetést, mivel ez az egyetlen módja egy ésszerű, emberi, kompromisszum elérésének a Tanácssal.

Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) A June List úgy véli, hogy elsősorban a társadalmi partnerek, és másodjára a svéd parlament az, amelynek szabályokat kellene hoznia a munkaórák tekintetében. Ez a megközelítés széles körű támogatást élvez a közvélemény részéről, és a sikeres svéd szakszervezeti mozgalom fenntartja, hogy a társadalmi partnereknek kell kollektív szerződések keretében dönteni ilyen ügyekben, az állam bevonása nélkül.

Most, a szakszervezeti mozgalom mind Svédországban mind más uniós tagállamokban megváltoztatta hozzáállását és jelentős változtatásokat követel a Tanács közös állásfoglalására vonatkozóan. Ez most a svéd munkaerőpiac fölötti hatalom átruházásának kérdése, nem a svéd emberek által megválasztott személyek, hanem Brüsszel részére. Ennek oka az aggodalom, hogy a tagállamok meg fogják ragadni a versenyelőnyöket, és veszélyeztetni fogják a közegészségügyet a hosszú munkaidő, és az ügyeleti időre vonatkozó felelőtlen szabályok által.

Mindazonáltal, az uniós országok törvények által szabályozott demokratikus államok, és támogatják az Európai Konvent emberi jogokról szóló nyilatkozatát. Szabad szakszervezeti mozgalmak vannak. Azokat az országokat, amelyek nem teljesítik ezeket a követelményeket, nem fogadják be a tagok közé. Akkor mégis létezik ez a probléma?

Én fenntartom, hogy az előállt új helyzetet a Parlament és a Tanács közötti egyeztető eljárás keretében kellene kezelni. Ezért az ügyeleti időre vonatkozó módosítás és az Egyesült Királyság önkéntes kivülmaradása mellett szavaztam az ilyen jellegű politikai folyamat támogatása érdekében.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom a jelentést, amely megvédi a munkavállalók jogait és véget vet a munkaórák általi kizsákmányolásnak. A munkaidő-irányelv 48 órában maximalizálja a munkahetet, 12 hónapra átlagosan, és az irányelv 2012-ben lép hatályba. Támogatom, hogy az ügyeleti időt is számítsák bele a munkaórákba, lehetővé téve a munkavállalók számára, hogy több időt töltsenek a családjukkal. A heti 48 óránál több munka komoly egészségügyi kockázatokkal járhat, főként a hosszú munkaórák és a szív- és érrendszeri rendellenesség, a cukorbetegség és az izom- és csontrendszeri betegségek közötti kapcsolat tekintetében. Támogatom azt a pozitív hatást, amelyet ez a jelentés fog gyakorolni a munkahelyi egészségvédelem és biztonság helyzetére, valamint a balesetek megelőzésére. Számos balesetet a túlzott számú munkaóra miatti alváshiánynak tulajdonítanak, köztük a paddingtoni vasúti szerencsétlenséget is. Ez a jelentés valódi előrelépést fog jelenteni a skót munkavállalók ezrei életkörülményei tekintetében, én ezért támogatom a jelentést.

Erik Meijer (GUE/NGL), írásban. – (NL) Vannak olyan erők Európában, amelyek a munkavédelem jelenlegi hiányát az új keleti tagállamokban egy olyan jelentős versenyelőnynek vélik, amely lehetővé teszi a cégek számára, hogy csökkentsék a munkaerőköltségüket. A munkaidő-irányelv, ahogy azt a Tanács reméli, végül alacsonyabb bérek mellett hosszabb munkaidőhöz fog vezetni mindenki számára. A szavazók nem értik, hogy országaik együttműködésének az EU-n belül miért kell a rosszabb és nem a jobb irányba való változást eredményeznie.

Ezen javaslat értelmében, a rövid távú mentesítéseket, amelyek növelik a munkaórák számát a termelés tetőzése vagy a turistaszezon csúcspontja miatt, ki lehetne használni egész éven keresztül. A túlzottok ügyeleti idejét például nem kell a továbbiakban díjazni. Ennek a Parlamentnek a többsége egyet akart érteni ezzel már korábban, azzal a feltétellel, hogy a jelenlegi önkéntes kivülmaradást fokozatosan megszüntetik a következő néhány évben. A Tanács ugyanakkor szeretné az önkéntes kivülmaradást állandósítani és kibővíteni. Természetesen ilyen körülmények között a munkaidő-irányelv teljes mértékben alkalmatlan.

Ez csak aláásná a magasabb nemzeti szabályozást számos EU-tagállamban. A spirál lefelé mozdul el egy elfogadhatatlan szint irányába az új tagállamokban. Szerencsére a nagy többség kiállt ma a mentesítési opció 3 éven belüli megszüntetése mellett.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL), írásban. – (ES) Ma a Cercas-jelentésben szereplő módosítások mellett szavaztam, mivel úgy gondolom, hogy ez az egyetlen módja annak, hogy megállítsuk a Tanácsnak a munkaidő megszervezéséről szóló irányelvre vonatkozó javaslatát.

Az én képviselőcsoportom mindig ellenezte ezt az irányelvet, és éppen ezért előterjesztettünk egy módosítást, amely ezt teljes mértékben elutasítja, mivel úgy gondoljuk, hogy ez hosszú távra visszaveti a munkavállalók jogait. Az irányelvre vonatkozó javaslat egyéni jelleget ad a munkaviszonyoknak (a kívülmaradási záradékon keresztül), tehát a munkaadók és a munkavállalók megegyezhetnek akár egy 60 órás munkahétben is.

Habár a Cercas-jelentésben lévő módosítások enyhítik az irányelv szövegét, rontják a jelenlegi helyzetet (megtartják a kívülmaradási záradékot három évig és hat hónapra növelik a munkaidő kiszámítására vonatkozó referencia-időszakot). Képviselőcsoportom úgy gondolja, hogy a Cercas-jelentés nem a jó irányba halad a 35 órás munkahét törvény általi biztosításával ugyanazon heti bér ellenében, a vagyoni hatékonyság újraelosztása érdekében.

Ennek ellenére én a jelentés mellett szavaztam, mivel ez volt az egyetlen olyan stratégiai lehetőség, amely megbénítja a Tanács irányelvét és egyeztetésre kényszeríti.

Seán Ó Neachtain (UEN), írásban. – Én örömmel fogadom a CERCAS-jelentésre vonatkozó jóváhagyást. Az EU döntéshozatala társadalmi és emberi tényezőinek védelme nagyon fontos. A mai szavazás egyértelműen bebizonyította, hogy minden polgár egy jobb és biztonságosabb munkakörnyezetre vágyik. Írországban az elmúlt években jelentős jogi fejlődés ment végbe, valamint társadalmi partnerségi megállapodásokat kötöttek, beleértve a Nemzeti Foglalkoztatási Jogok Hatóságának létrehozását, amely meghalad számos, különböző irányelvek által megállapított minimumszabványt.

A megállapodás elérése a Tanácsban egy hosszú és kanyargós út volt. Fontos hangsúlyozni, hogy a munkavállalók jogainak legjobb kezelése az egyértelmű jogszabályok, a végrehajtó mechanizmusok és a partnerségi megállapodások. Szükségszerű a rugalmasság egy bizonyos szintje, azonban ennek egyenlő partneri viszonyon kell alapulnia, megtárgyalva a munkagyakorlatok megváltoztatására vonatkozó bármilyen alternatívát.

A szubszidiaritás elve a legjobb módja a korrekt mechanizmusok elérésének, amelyek lehetővé teszik a kormány és a társadalmi partnerek számára a megfelelő egyensúly kialakítását. Ugyanakkor, a rugalmasság nem vezethet a munkavállalók egészségvédelmének és biztonságának csökkentéséhez. Írországban a kormány nemcsak hogy belefoglalta ezeket az elveket a Tanács következtetéseibe, hanem írásbeli kezességvállalást is adott a szakszervezetek számára a pontok elősegítésére és fejlesztésére vonatkozóan.

Lydie Polfer (ALDE), írásban. – (FR) Én a Cercas-jelentés mellett szavaztam, amely ellentétes néhány olyan, a Tanács által 2008 júniusában benyújtott javaslattal, amelyek célja a munkaidő megszervezésének bizonyos szempontjaira vonatkozó, 1993 óta érvényben lévő irányelv alapvető módosítása.

Valóban, csak támogatni tudom az előadót, aki a munkaidő törvény által szabályozott maximumától való eltérés (önkéntes kívülmaradás) fokozatos megszüntetését javasolja a következő három év során, a munkaidő jelenleg heti 48 óra az egyéni munkavállalók esetében.

Az ügyeleti idővel kapcsolatban teljesen világos számomra, hogy mindenféleképpen kiemelt fontosságú, hogy ezt az időt, beleértve az inaktív időszakokat is, teljes mértékben munkaidőnek tekintsük.

A Cercas-jelentés mellett szavazva az Európai Parlament Foglalkoztatási és Szociális Bizottsága egy olyan kiegyensúlyozott álláspontot fogadott el, amely megvédi az európai munkavállalókat, és én egyetértek ezzel az állásponttal.

Amennyiben végrehajtják őket, a Tanács által javasolt intézkedések visszalépést jelentenének a munkavállalók jelenlegi jogai tekintetében, amely nem méltó egy olyan Európához, amelynek versenyképesnek és egyúttal szociálisnak is kell lennie.

Pierre Pribetich (PSE), írásban. – (FR) Én az összes olyan módosítás mellett szavaztam, amelyet kollégám, Cercas úr javasolt az Európai Parlament szocialista képviselőcsoportjából Európa társadalmi vívmányainak

megvédeése érdekében, és a következő három ügy tekintetében különösképpen, hiszen ezeket kiemelt fontosságúnak tartom.

A munkahét 48 órában való maximalizálását foggal-körömmel kell meg védenünk, mivel ez megakadályozza, hogy a tagállamok olyan munkakörülményeket határozzanak meg munkavállalók számára, amelyek nem tartják tiszteletben alapvető szociális jogait.

Az ügyeleti idő munkaidőnek való számításával kapcsolatban, ugyanaz vonatkozik az egészségügyben dolgozók, de a tűzoltók és más olyan ágazatokban dolgozók egészségvédelmére és biztonságára is, ahol létezik ügyeleti idő, továbbá az összes európai polgárra.

A szakmai és magánélet összeegyeztetésének elősegítése az utolsó elért eredmény, de nem a legkisebb. Ez lehetővé teszi polgáraink számára, hogy egy olyan egyensúlyt érjenek el, amely alapvető fontosságú a jólétükhöz.

Megígértem a szocialista képviselőcsoportbeli kollégáimmal együtt, hogy megvédem polgáraink szociális jogait. Ez egy átütő győzelem az európai szocialisták számára az Európai Tanács javaslataival szemben, amelyeket elfogadhatatlannak tartottunk. Ahogy kollégám, Cercas úr fogalmazott, esélyt adunk arra, hogy helyrehozzák rossz döntésüket.

Luís Queiró (PPE-DE), írásban. – (PT) A munkához és pihenéshez való jog, valamint a versenyképesség és gazdasági életképesség iránti igény közti egyensúlyozás arra kényszerít minket, hogy eldöntsük, mit tartunk fontosabbnak. Részünkről a foglalkoztatás fenntartása és elősegítése számít prioritásnak.

A munkahelyek a vállalkozások életképességétől függenek. Ezen okból érzékenynek és megértőnek kell lenni a foglalkoztatásra vonatkozó szabályok gazdasági realitáshoz való idomításának szükségességével szemben. A valóság azonban nem elegendő kritérium. Az idők során a kapitalista modell sikerét kívántuk és követeltük, amely lehetővé tette számunkra, hogy többet és jobban termeljünk, és jobb életkörülményeket biztosítsunk. Ezek a célkitűzések továbbra is fennállnak. Éppen ezért, miközben támogatjuk a kompromisszumot, amelyik megvédi a gazdaságot, soha nem fogadjuk el, hogy ez a végbement alapvető fejlődés rovására történjen.

Egy szempontot azonban ki kell emelni. Ha megnézzük a Tanácsban zajló vitát, akkor nyilvánvaló, hogy azon országok, amelyek a legtöbb fenntartást fejezték ki a kialakított megoldásra vonatkozóan, azok közé tartoznak, amelyek a legrosszabb gazdasági teljesítményt nyújtják. A munkavállalók védelmét szolgáló szabályok kevés célt fognak szolgálni, ha egyre kevesebb munka lesz, és ha továbbra is ösztönözzük az „önkéntes kívülmaradást” választó országokba való migrációt, Európán belül vagy azon kívül.

Martine Roure (PSE), írásban. – (FR) A világválság hatással van a munkavállalók alapvető jogaira és ennek eredményeképp egyre nagyobb igény van az európai polgárok részéről egy szociális Európa iránt. Az európai kormányok azonban továbbra is figyelmen kívül hagyják ezt a tényt. Éppen ezért örömmre szolgál, hogy ma elfogadtuk a munkaidő-irányelvet, amely válasz lehet ezekre a szociális változásokra. Ez egy határozott üzenet az Európai Parlament részéről a Tanács felé. A kormányoknak most vállalniuk kell felelősségüket, és teljesíteniük kell a polgárok elvárásait.

Valóban, a szöveg, többek között, biztosítja egy olyan munkahét meghatározását, amely semmilyen körülmények között nem haladhatja meg a 48 órát az egész Európai Unióban. Meghatározza a legfelső korlátot egész Európa számára, amely nem lesz hatással azon tagállamokra, amelyeknek kedvezőbb rendelkezései vannak. Egyéb intézkedések tartalmazzák az ügyeleti idő munkaidőbe való beszámítását, beleértve az inaktív időszakokat. Végül, örömkünre szolgál a kívülmaradási záradék eltörlése.

Toomas Savi (ALDE), írásban. – Nagyon nehezményezem azt az ötletet, hogy az emberek munkával kapcsolatos szabadságát 48 órás munkahétben korlátozzuk. Sem az Európai Uniónak, sem a tagállamoknak nem kellene korlátoznia azokat, akik extra órákat akarnak dolgozni vagy több részmunkaidős állásban akarnak dolgozni és azt kellene feltételezniük, hogy a munkaadó nem kényszeríti erre a munkavállalót. Ezért szavaztam a munkavállalók azon jogának fokozatos megszüntetése ellen, amely lehetővé teszi a 48 órás munkahétre vonatkozó önkéntes kívülmaradást.

Ezáltal megtagadnák az emberek azon jogát, hogy kihasználhassák lehetőségeiket és ellentmondanánk a Lisszaboni Szerződésnek. Nem növeljük Európa versenyképességét azáltal, hogy megpróbálunk olyan jogszabályt bevezetni, amely csökkenti a munkaerő rugalmasságát. Az Európai Unió egy innovatív és fejlődni képes gazdasággá fog válni, amely nem azzal tudja leküzdeni az alacsony termelékenységet és a gazdasági növekedés stagnálását, hogy határokat szab, hanem ellenkezőleg, hogy elősegíti a munkaerőpiac liberalizálását.

Olle Schmidt (ALDE), írásban. – (SV) A munkajog és a munkaórák a svéd munkaerő-piaci modell két tartóoszlopa. A munkaidő-irányelvről szóló mai szavazáson éppen ezért természetesnek tűnt a svéd modell követése és a kollektív szerződések modelljének megvédése a Tanács által elfogadott kompromisszum követése által. Sajnálatos módon nem volt lehetőség olyan egyéni módosítások támogatására, amelyek jók lettek volna, mivel ez megbuktatta volna az egész kompromisszumot. A Tanács kompromisszuma lehetővé teszi az önkéntes kivülmaradást, amely biztosítja, hogy megőrizzük a svéd modellt. A tény, hogy a szociáldemokraták azt választották, hogy inkább veszélyeztetik a svéd modellt a nagyobb uniós szabályozás érdekében, különös, és megkérdőjelezi a svéd munkaerő-piaci modellre vonatkozó támogatásukat.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) A munkaórákra vonatkozó rendelet a szociális Európa lényegét érinti, felértékelve a munkaerő védelmét a munka rugalmas megszervezésével szemben. A Miniszterek Tanácsa a rugalmasságot helyezi középpontba. Ez elfogadhatatlan a munkaadók számára olyan tagállamokban, amelyek az önkéntes kivülmaradást választják, hogy hosszabb, akár 65 órás munkahétben is megállapodhassanak. Ezt a mentesítési rendeletet fokozatosan teljes mértékben meg kell szüntetni a hatálybalépést követő három év alatt.

Mi az értelme az egészségvédelemről és biztonságról szóló közös megállapodásoknak, ha ez a tagállamok célja? Egy átlagos 48 órás munkahét, egy évre számolva, meglehetősen tág teret biztosít a csúcsidőszakok kezelésére és ugyanakkor a szükséges pihenőidő tiszteletben tartására. Ezen átlag növelése annyit jelent, hogy engedélyezzük a munkavállalók számára, hogy a jövőben ne fizessenek a túlóráért.

Ezen felül abszurd, ha nem tekintjük az ügyeleti időt, amely során lehet, hogy a munkavállaló alszik, munkaidőnek. Bárki, aki szolgálatban van, készenlétben áll és ezt díjazni kell, mint ahogy a pihenőidőt is tiszteletben kell tartani. A fáradt személyzet veszélyeztetheti saját magát és másokat is. A munka nem mehet a magas életszínvonal rovására. Ma egy határozott üzenetet küldtünk a Tanácsnak. A most következő egyeztetési eljárásnak egy szociálisabb Európa kialakulását kell eredményeznie.

Catherine Stihler (PSE), írásban. – A mai szavazást a Parlamentben a munkaidő-irányelvből való önkéntes kivülmaradás kitörlésére vonatkozóan üdvözölni kell. Sok embernek nincs más választása, mint hogy hosszabb munkaidőben dolgozzon, mert a munkaadója ezt megköveteli tőle. A munkajog alapelve a gyengébb fél, azaz a munkavállaló védelme. Ma tettük meg az első lépést az „önkéntes kivülmaradás” megszüntetésére vonatkozó egyeztetés felé. Hanyagság volt a Miniszterek Tanácsa részéről, hogy senki nem volt tőlük jelen a szavazás idején.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL), írásban. – (EL) A Foglalkoztatási, Szociálpolitikai, Egészségügyi és Fogyasztóvédelmi Ügyek Tanácsa által 2008. június 9-én elért közös állásfoglalás az EU-ban jelenleg uralkodó neoliberális erők fennálló célkitűzésének részét képezi, amely az ipari kapcsolatok deregulációja és a szakszervezetek szerepének és a munkavállalók jogainak aláásására irányul.

Az automatikus mentesítési záradék arra ösztönzi a munkaadókat, hogy eltöröljék az állandó és szabályozott munkaidőt, míg a 12 hónapra vonatkozó átlagolási záradék egy további csapást mér a munka állandóságára. Az ügyeleti időre vonatkozóan a munkaidőt megosztották, ennek eredményeként az inaktív idő nem számít munkaidőnek.

Ezért támogatom az Egységes Európai Baloldal/Északi Zöld Baloldal képviselőcsoport által előterjesztett állásfoglalásokat és módosításokat, amelyek célja a Tanács közös állásfoglalásának teljes mértékű visszautasítása és az automatikus mentesítési záradék, valamint a referencia-időszak meghosszabbításának eltörlésével kapcsolatban előterjesztett módosítások, és az ügyeleti idő aktív és inaktív időre való felosztásának eltörlése.

Dominique Vlasto (PPE-DE), írásban. – (FR) A Cercas-jelentés 23. és 24. módosításait a vasárnapi munkával kapcsolatban elfogadhatatlannak találták a szubszidiaritás elvének való nem megfelelés alapján. Ez egy kitűnő döntés és teljes mértékben egyetértek vele.

Számomra helytelennek tűnik, hogy az Európai Unió jogszabályt alkosson a vasárnapi munkával kapcsolatban, és hogy egységes megoldást kényszerítsen a tagállamokra, amikor az eseti alapon történő tárgyalás lehetővé teszi önkéntes és elfogadható megoldások elérését. Míg nélkülözhetetlen a vasárnapi munka lehetőségeinek megfelelő szabályozása, úgy gondolom, hogy ezt tagállami szinten kell elvégezni, figyelembe véve az egyedi társadalmi szempontokat és a tevékenységek jellegét. Számomra egyenlő mértékben fontosnak tűnik a helyi gazdasági helyzet figyelembevétele a turisztikai, hegyvidéki vagy fürdőhelyek esetében, ahol a tevékenységek alapvetően idényszerűek. Az év során bizonyos vasárnapokon a boltok nyitva tartása ezeken a helyeken teljesen ésszerű.

Ezt a szabad választáson alapuló megközelítést alkalmazza a francia kormány és ez lehetővé teszi az eseti alapon történő tisztességes és kiegyensúlyozott megoldások megtalálását. A szubszidiaritás elve alkalmazásának újbóli megerősítésével az Európai Parlament amellettt döntött, hogy nem akadályozza meg, hogy ezek a politikák figyelembe vegyék a különböző gazdasági és társadalmi közegeket.

- Jelentés: Inés Ayala Sender (A6-0371/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström és Åsa Westlund (PSE), írásban. – (SV) Mi, a svéd szociáldemokraták sajnálattal vesszük tudomásul azt a tényt, a közúti halálesetek száma az EU-n belül nem csökkent olyan mértékben, amely szükséges az Európai Közúti Biztonsági Program célkitűzéseinek eléréséhez. Üdvözöljük a közlekedési szabálysértések hatékonyabb, határokon átnyúló ellenőrzését és egy elektronikus információs rendszer, mint a közlekedés biztonságát növelő eszköz létrehozását. A közúti biztonság mindig is elsődleges prioritású ügy marad a számunkra. Sajnálatos módon a javaslatból hiányzik a jogalap arra az esetre vonatkozóan, ha egy ország úgy dönt, hogy a közúti szabálysértéseket adminisztratív ügyként kezeli a büntetőjog területén belül, ahogy az Svédországban és számos más tagállamban is történik.

Következésképp, nehéz lesz az irányelv alkalmazása Svédországban és számos más tagállamban, valamint az egész irányelvre vonatkozó jogi alapot is megkérdőjelezhetik. Ezért döntöttünk úgy, hogy tartózkodunk.

Alessandro Battilocchio (PSE), írásban. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, teljes mértékben támogatom Ayala Sender asszony jelentését, amelynek célja egy fontos célkitűzés elérése: a közúti közlekedésbiztonság valamennyi területére vonatkozó alapjogszabályok kiterjesztése mind a 27 tagállamra.

Közös erőfeszítéseinknek köszönhetően egy 27 tagállamból álló olyan Unióban élünk, amelyben a személyek és áruk mobilitása már nem csupán egy vágyálom, hanem mindennapi, fizikai realitás. Ebben az összefüggésben teljes mértékben helytelen különböző jogszabályok alkalmazása ezen a területen.

Úgy gondolom, hogy a közúti közlekedésbiztonság szempontjából most lehetőség van olyan ellenőrzési mechanizmusok alkalmazására, amelyek lehetővé teszik a veszélyek és kockázatok jelentős csökkentését –, rám nagy hatást gyakorolt például a Tutor-rendszer, amelyet egyes olasz autópályákon próbáltak ki, és amely a közúti balesetek számát ezeken a szakaszokon 50%-kal csökkentette. Ezzel a jelentéssel jó irányba haladunk.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark és Anna Ibrisagic (PPE-DE), írásban. – (SV) A javasolt irányelv segítségével a Bizottság pénzbüntetésekre vonatkozó szabályokat kíván bevezetni bizonyos közlekedési szabálysértések esetében, amelyeket a vezető nem a saját tagállamában követett el. A Bizottság és a Parlament javaslatában az üggyel a nemzetek felett álló döntéshozatali folyamat keretében foglalkoznak az EU első pillére értelmében. Ugyanakkor, a svéd kormányhoz hasonlóan, mi is úgy gondoljuk, hogy mivel célja a büntetőjoghoz kapcsolódik, a javasolt irányelvvel kormányközi alapon kellene foglalkozni az EU harmadik pillére alatti jogi együttműködés keretében. Ezért a tartózkodás mellett döntöttünk.

Carlos Coelho (PPE-DE), írásban. – (PT) 2001-ben az Európai Unió azt a meglehetősen ambiciózus célkitűzést állította fel magának, hogy 2010-ig felére csökkenti az utakon halálos balesetet szenvedett emberek számát. Habár ez eleinte sikeres volt, hamarosan lassulni kezdett a fejlődés, amely végül a múlt év végén stagnálássá változott (amikor is körülbelül 43 000 ember halt meg összesen a 27 tagállam útjain).

Ennek eredményeképp, sürgősen ösztönöznünk kell ennek a célkitűzésnek az elérését, és egy új megközelítést kell kialakítanunk az európai közlekedésbiztonsági politikára vonatkozóan. Ez az üdvözlendő javaslat négy szabálysértésre korlátozódik, amelyek a legtöbb balesetet és halálesetet okozzák az utakon (75%), és amelyek azonosak minden tagállamban: sebességhatár-túllépés, ittas vezetés, a biztonsági öv használatának mellőzése és a piros jelzésnél való áthaladás.

A mai napig a büntetlenség széles körű kiterjedését lehet érezni, hiszen a legtöbb esetben a szankciónak semmilyen hatása sincs.

Egy belső határok nélküli Európában ez a helyzet elfogadhatatlan, hiszen nem engedhetjük meg, hogy különböző eljárásban részesüljenek a polgárok attól függően, hogy az adott ország lakosai vagy sem. A jogszabályt azonos módon kell alkalmazni az összes polgár esetében.

Javítanunk kell ugyanakkor a közúti közlekedésbiztonságot az európai utakon bekövetkezett halálesetek számának csökkentése érdekében.

Avril Doyle (PPE-DE), írásban. – Sender európai parlamenti képviselő asszony jelentése azt javasolja, hogy úgy javítsuk a közúti közlekedésbiztonságot Európában, hogy az egyik tagállamban kapott büntetés egy

másik tagállamban is behajtható legyen. Egy uniós információcsere-hálózat létrehozását javasolja, amelyben a négy szabálysértésre, a sebességhatár-túllépésre, az ittas vezetésre, a biztonsági öv használatának mellőzésére és a piros jelzésnél való áthaladásra vonatkozó adatok – olyan cselekedetek, amelyek szükségtelenül veszélyeztetik az összes közlekedő életét – kerülnek nyilvántartásba és továbbításra abba a tagállamba, amelynek az adott személy regisztrált lakosa és ahol a megfelelő bírságokat e szabálysértésekért, legyen az pénzbírság vagy egyéb bírság, behajtják.

Az Európai Unióban elkövetett közúti szabálysértésekre vonatkozó megfelelő bírságok kiszabása iránti igény és egy ilyen hálózat és az e területeken való közbelépésre vonatkozó szilárd jogalap megteremtése közötti egyensúly elérésére vonatkozó megfelelő eszközök megtalálása nemzeti hatáskörbe tartozik. Az ilyen jellegű jogsértésekért járó bírságok különbözőek a tagállamokban, van ahol a közúti szabálysértéseket adminisztratív és formális pénzbírsággal büntetik, míg más tagállamokban, például Írországbán, ezek hazai büntetőügynek számítanak.

Hélène Goudin és Nils Lundgren (IND/DEM), írásban. – (SV) Ez a jelentés egy különleges elektronikus rendszer felállítását javasolja, amely lehetővé teszi a vezetőkre vonatkozó információk kicserélését a tagállamok között. Ez lehetővé teszi, hogy bárkit, aki sebességhatár-túllépést követ el, mellőzi a biztonsági öv használatát vagy piros jelzésnél halad át, egyszerű és hatékony módon bírság megfizetésére kötelezzenek abban a tagállamban, ahol a szabálysértést elkövette. A javaslat célkitűzése kétségtelenül jó. Sajnálatos módon azonban a javaslat még sok kívánnivalót hagy maga után.

Az Európai Parlament szeretné, ha a bírságok összegét egységesítenék, amely nehéz feladat, hiszen a különböző tagállamokban eltérnek a jövedelmi szintek. Azt is tartalmazza a javaslat, hogy a közúti közlekedésbiztonsági ellenőrzések során használt műszaki eszközöket és módszereket is egységesíteni kell. Továbbá, a javaslat jogalapja még mindig megkérdőjelezhető, amelyre többek között Svédország is felhívta a Tanács figyelmét. A June List éppen ezért a javaslat ellen szavazott.

Mathieu Grosch (PPE-DE), írásban. – (DE) Támogattam a közúti közlekedésbiztonság határokon átnyúló végrehajtásáról szóló javaslatot, mivel ezek a szabályok azt fogják jelenteni, hogy azon vezetők ellen, akik egy harmadik országban követnek el közúti szabálysértést, sokkal hatékonyabban fognak feljelentést tenni.

A Bizottság kijelenti, hogy a közúti szabálysértések miatt gyakran nem tesznek feljelentést, ha azt olyan járművel követték el, amelyik egy másik tagállamban van bejegyezve, mint ahol a szabálysértést elkövették. Ezt azzal a tendenciával hozzák összefüggésbe, hogy sok vezető erőszakosabban vezet egy harmadik országban, mint a saját hazájában, mivel kevésbé félnek a büntetőjogi eljárástól. Az új irányelv célja, hogy véget vessen ennek a tendenciának.

Az irányelvben előírt elektronikus információcsere, az adatvédelem biztosításával együtt, biztosítani fogja a hatékony együttműködést azon országok között, amelyek lehetővé teszik, hogy a közúti szabálysértések miatt feljelentést tegyenek, oly módon, mintha azokat a vezető saját országában követte volna el. Elsőként, az irányelv az összes halálos baleset és egyéb súlyos közúti balesetek 75%-áért felelős négy közúti szabálysértés miatti feljelentésre korlátozódik. A négy szabálysértés, ahogy azt a Bizottság javaslata előírta, a sebességhatár-túllépés, ittas vezetés, a biztonsági öv használatának mellőzése és a piros jelzésnél való áthaladás. Ugyanakkor, a Bizottság az irányelv hatálybalépése után két évvel egy felülvizsgálatot rendel el, amely további szabálysértéseknek az irányelvbe történő belefoglalásához vezethet.

Támogatom ezt az irányelvet és egy fontos lépésnek tartom, nem csak a közúti közlekedésbiztonság elősegítésére vonatkozóan, hanem abból a szempontból is, hogy megteremti Európa számára a lehetőséget, hogy még egységesebb, kiterjedt mobilitási terület legyen.

Bruno Gollnisch (NI), írásban. – (FR) Az Ayala Sender asszony által készített jelentés egy új eszköz az autósok feljelentésére: súlyos szabálysértések (azonban érdekes módon a kábítószeres befolyásoltság alatt történő vezetés nem tartozik ide) miatti határokon átnyúló feljelentés, Brüsszel előírja a nemzeti hatóságok számára, hogy mennyi éves ellenőrzést végezzenek el és azokat hol folytassák le, a bírságok egységesítése, jogorvoslati lehetőségek, az információ és a jogorvoslat nem mindig a feljelentett személy nyelvén hozzáférhető, az irányelv kiterjesztése egyéb szabálysértésekre is (esetlegesen a parkolóóránál való engedélyezett tartózkodási idő túllépése esetén?) és így tovább.

Kijelentései ellenére Önt nem érdekli, hogy életet mentsen meg, sokkal inkább az érdekli, hogy a bírságok a tagállamokhoz kerüljenek. Ha valóban érdekelné a biztonság, és nem csak a pénz, akkor úgy tűnik számomra, hogy olyan adatokat kellene idézni, amelyek halálos baleseteket okozó külföldi vezetőkéről, és nem csupán az általuk elkövetett szabálysértésekről szólnak, amelyek száma mellel az automatikus radarberendezések

elterjedésével közvetlenül arányosan növekszik. Nem készült tanulmány az egyenértékű kétoldalú megállapodások hatásáról, amelyek jelenleg érvényben vannak és néhány közülük évek óta érvényben van, mint például a Franciaország és Németország közötti vagy Franciaország és Luxembourg közötti kétoldalú megállapodás.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), írásban. – (PT) Az irányelvre vonatkozó javaslat az olyan vezetők számára kiszabott bírságok végrehajtásának elősegítésére irányul, akik a sebességhatár-túllépéssel, ittas vezetéssel, a biztonsági öv használatának mellőzésével és a piros jelzésnél való áthaladással kapcsolatos szabálysértést (a négy legsúlyosabb szabálysértés a halálesetek vonatkozásában az EU-ban) követtek el egy olyan tagállamban, amelyik nem a hazájuk.

A közúti közlekedésbiztonsági kérdések kétségtelenül kiemelkedően fontosak, mint ahogy a balesetek számának csökkentésére irányuló erőfeszítések is.

Kétségtelenül be kell vezetni olyan intézkedéseket, amelyek a „büntetlenség” ellen küzdenek olyan szabálysértések esetében, amelyet olyan tagállam területén követtek el, amelyik nem a vezető lakóhelye.

Úgy gondoljuk azonban, hogy ezeket a célkitűzéseket nem feltétlenül lehet elérni túlzott mértékű harmonizációval és a biztonsági intézkedések növelésével Európában (ellenőrző- és figyelőberendezések beszerelése az autópályákon, a főbb utakon és városi utakon; uniós elektronikus információcsere-rendszerek létrehozása, amelyek megkérdőjelezik a személyes adatok megfelelő védelmét), lévén, hogy a megelőzés segítségével (az egyes országokat jellemző egyedi – és különböző – helyzet alapján) leszünk valóban képesek a közúti közlekedésbiztonság elősegítésére és a balesetek számának csökkentésére.

Ezért döntöttünk úgy, hogy tartózkodunk.

Jim Higgins (PPE-DE), írásban. – A PPE-DE képviselőcsoport ír delegációja nevében szeretném egyértelművé tenni, hogy amiatt támogattuk az Ayala-jelentést, hogy a jelentés célja és annak hatása nagymértékben hozzá fog járulni a közúti közlekedésbiztonság javulásához. Tisztában vagyunk a lehetséges nehézségekkel Írország esetében, azonban úgy gondoljuk, hogy ezeket meg lehet és meg is fogjuk oldani, amint megállapodás születik a Tanácsban a javaslat pontos jogalapjára vonatkozóan.

Ian Hudghton (Verts/ALE), írásban. – Minden évben emberek ezrei halnak meg vagy sérülnek meg az utakon Európában. Kiemelt fontosságú, hogy egész Európában a kormányok cselekedjenek annak biztosítása érdekében, hogy a közúti közlekedésbiztonsággal komolyan foglalkozzunk. Jelenleg az a tény, hogy az autósok megmenekülnek az igazságszolgáltatás elől azáltal, hogy figyelmen kívül hagyják a közúti közlekedési jogszabályokat, míg egy idegen országban vezetnek, csak súlyosbítja az amúgy is komor helyzetet. Az EU-n belüli fokozott együttműködés a sebességhatár-túllépésre és az ittas vezetésre vonatkozó törvények végrehajtása tekintetében ajánlatos, és én éppen ezért az Ayala Sender asszony által készített jelentés mellett szavaztam.

Carl Lang és Fernand Le Rachinel (NI), írásban. – (FR) Az autósok megadóztatása, megbüntetése és szisztematikus becsapása úgy tűnik, hogy nem ismer határokat.

A valószínűleg tudjuk, hogy nem azokat büntetik, akik rosszul, hanem azokat, akik rendszeresen vezetnek. A rendőrség azon szomorú és sajnálatra méltó kötelezettsége, hogy „kvótáknak” és „forgalomnak” feleljenek meg, csak súlyosbítja a gyakran túlzott mértékű rendőri korlátozó intézkedéseket.

Továbbá, annak ellenére, hogy nagy eltérések vannak a különböző tagállamok között a vezetői engedély elkobzásának körülményei tekintetében, és a közúti közlekedésbiztonság területén a szabálysértések és bírságok szintjének rendszere országonként változik, Európa létre akar hozni egy elektronikus rendszert, amely segítségével a tagállamok információt cserélhetnek a területükön elkövetett szabálysértésekre vonatkozóan az autósok nagyobb szintű megbírságolása érdekében.

Amíg természetesen csak támogatni tudjuk a közúti balesetek számának csökkentését, fontos annak biztosítása, hogy az új jogszabályi intézkedések ne veszélyeztessék a szabadságjogokat vagy ne jelentsenek jogellenes, helytelen és tisztességtelen intézkedéseket.

David Martin (PSE), írásban. – Támogatom a jogszabályt, amely az olyan vezetők elleni szankciók végrehajtását segíti elő, akik egy másik tagállamban követnek el szabálysértést, mint ahol a járművet nyilvántartásba vették.

Erik Meijer (GUE/NGL), írásban. – (NL) Az autóvezetők hajlamosak rá, hogy gyorsabban vezessenek külföldön, mint saját országukban, és sokkal inkább hajlamosak a szabálytalan parkolásra ottartózkodásuk alatt. A gyakorlat azt mutatja, hogy a sebességhatár-túllépésért és a szabálytalan parkolásért kirótt bírságokat csak ritkán hajtják be, amely főként a nagyobb városok lakói és vezetői ingerültségét eredményezi. Az európai együttműködésnek, pontosan a közlekedőkre vonatkozó egyenlő kötelezettségek tekintetében már régen eredményt kellett volna hoznia.

Végül is, mindenkinek meg kell fizetnie a külföldi útdíjakat és már évek óta beszélünk arról a lehetőségről, hogy az elektronikusan nyilvántartásba vett díjakat abban az országban hajtjuk be, ahol a kérdéses személy lakik. Ezt alkalmazhatnánk a forgalmi bírságok esetében is. Káros a közúti közlekedésbiztonság és a környezet szempontjából, ha az autóvezetők tudják, hogy külföldön megúszhatják a szabályok megszegését.

Ezért támogatjuk a javaslatot, amely a bírságok határokon keresztül történő beszedését egyszerűsíti. Ez semmilyen módon nem befolyásolja azon véleményünket, hogy a büntetőjog egy adott nemzet ügye, és annak is kell maradnia, és hogy az európai elfogatóparancs, amely értelmében az embereket saját országuknak ki kell adnia egy másik ország számára, ahol is őrizetben maradnak, időnként nagyon hosszú ideig, az igazságtalanság meghosszabbítását eredményezi.

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Amennyiben az EU foglalkozik a határokon átnyúló közlekedési szabályokkal, ez nem korlátozódhat a bírságra vonatkozó felszólítás végrehajtására. Brüsszelben például, amely természetesen egy kozmopolita város, nem ismeretlen a külföldi rendszámtáblával rendelkező emberek számára, hogy amikor egy incidens kapcsán, mint például egy közúti baleset vagy rablás esetén segítségre van szükségük bűnüldöző hatóságoktól, hogy nem kapnak olyan szintű segítséget, amelyet a belga rendszámtáblával rendelkező járművek, azon az alapon, hogy nem fizetnek hozzájárulást az úthálózat üzemeltetési és járulékos költségeihez, amelyet a belga járműtulajdonosoknak kell fizetniük. Az EU-nak, amely mindig a diszkrimináció-ellenességet hirdeti, tennie kell valamit a helyzet megoldása érdekében.

Egy további megoldatlan ügy a számos európai országban felállított környezetvédelmi zónák kérdése. Felmérések szerint a vezetők 40%-a nem ismerné fel a jeleket vagy behajtana ezekben a zónákba engedély nélkül. Úgy tűnik, hogy a vagyonszerzés áll a közúti közlekedésbiztonsági intézkedések határokon átnyúló végrehajtásának középpontjában, hasonlóan a jól jövedelmező környezetvédelmi bírságokra vonatkozó felszólításokhoz. A közúti közlekedésbiztonság elősegítésére irányuló egyéb intézkedésekkel nem foglalkoztak a folyamat során, ezért utasítottam vissza a jelentést.

Seán Ó Neachtain (UEN), írásban. – (GA) Én határozottan támogatom ezt a jelentést, amelynek célja az ír utak fejlesztése. Megteremti a lehetőséget a határokon átnyúló bírságok kiszabására a vezetőknek, amint egy uniós tudásalapú hálózatot létrehozta. Ez a hálózat lehetővé fogja tenni a különböző tagállamok számára az olyan külföldi vezetőkkel kapcsolatos információcserét, akiket ittas vezetésért, sebességhatár-túllépésért, a biztonsági öv használatának mellőzéseért és a piros jelzésnél való áthaladásért bírságoltak meg. Ezeket a bűnözőket értesíteni fogják a pénzügyi szankciókról.

Ez a egységes megközelítés előrelépés a bírságok kiszabása tekintetében olyan személyekre vonatkozóan, akik nem tartják be az utakra vonatkozó szabályokat. Írország útjai biztonságosabbak lesznek ezáltal. Bírságot fognak alkalmazni és ez meg fogja állítani azokat a vezetőket, akik nem tartják be a szabályokat.

Brian Simpson (PSE), írásban. – Először is, szeretnék gratulálni az előadónak az üggyel kapcsolatban végzett kemény munkájáért és másodsor, szeretnék gratulálni az egész Parlamentnek azért, hogy megerősítette ezt a Tanácsnak küldött erőteljes álláspontot azon nehézségek fényében, amellyel ez a javaslat szembenéz.

A határokon átnyúló végrehajtásra szükség van az EU egész területén, amennyiben komolyan gondoljuk a közúti közlekedési balesetek és halálesetek számának csökkentését. Abszurd, hogy egy saját tagállamán kívül vezető polgár figyelmen kívül hagyhatja a sebességhatár-túllépésre, ittas vezetésre, a biztonsági öv használatának mellőzésére és a piros jelzésnél való áthaladásra vonatkozó törvényeket anélkül, hogy ezért megfelelő büntetésben részesüljön.

Úgy gondolom, hogy ez egy fontos lépés a rendfenntartó szervek közötti jobb együttműködés elérése felé, amely eredményeképp remélhetőleg a közúti közlekedésbiztonsági intézkedések végrehajtása teljes mértékben egységes lesz az EU egész területén.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), írásban. – (RO) A közúti közlekedésbiztonság területére vonatkozó határokon átnyúló végrehajtás elősegítéséről szóló irányelvre vonatkozó javaslat mellett szavaztam. A közúti balesetek 70%-át a sebességhatár túllépése, a biztonsági öv használatának mellőzése, a piros jelzésnél való áthaladás

és az alkohol befolyása alatt történő vezetés okozza. Már léteznek kétoldalú megállapodások néhány tagállam között a közúti közlekedésbiztonsági rendeletek megszegése esetén alkalmazandó határokon átnyúló vádemelésre vonatkozóan, azonban még mindig nincs közös európai keretszabályozás. Szeretném megemlíteni, hogy az irányelvre vonatkozó javaslat csak a pénzügyi szankciókról tesz említést. Úgy gondolom, hogy a Bizottság javaslata jelentősen hozzá fog járulni emberi életek megmentéséhez. Sajnálatos tény, hogy hozzávetőlegesen 43 000, nagyjából egy közepes méretű európai város lakosságával megegyező számú ember hal meg évente közúti balesetekben Európában, nem is szólva arról az 1,3 millió emberről, akik közúti balesetet szenvednek éves szinten.

Én is sajnálatosnak tartom, hogy 13%-kal Romániában növekedett a legnagyobb arányban a közúti balesetek száma a tavalyi év során. Remélem, hogy az, hogy az európai parlamenti képviselők többsége a jelentés mellett szavazott, arra ösztönzi az Európai Unió Tanácsát, hogy felgyorsítsa a közúti balesetek számának csökkentéséhez szükséges intézkedések elfogadását. Azonnal cselekednünk kell, hogy emberéleteket tudjunk megmenteni.

9. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 13.35-kor felfüggesztik, és 15.00-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: ROTHE ASSZONY

alelnök

10. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

11. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

12. Előirányzatok átcsoportosítása: lásd a jegyzőkönyvet

13. Az Európai Unió éves jelentése az emberi jogokról - Francia javaslat az ENSZ-ben a homoszexualitás depenalizációjáról (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont az Európai Uniónak az emberi jogokról szóló éves jelentésről és az ENSZ-ben a homoszexualitás depenalizációjára irányuló francia javaslatról szóló tanácsi és bizottsági közleményekkel kapcsolatos közös vita.

Van egy kis problémánk: a Tanács képviselője, Yade asszony, még nem tud csatlakozni hozzánk. Gépe Strasbourg közelében van, de nem tud leszállni. Azt javaslom, hogy kezdjük a Bizottsággal, és aztán folytassuk a vitát, hogy Yade asszonynak időben át tudjuk adni a szót.

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – (DE) Köszönöm, elnök asszony. (FR) Hölgyeim és uraim, ismét eljött az év vége, és megjelent az emberi jogokról szóló éves jelentés.

Ez az ülés különös jelentőséggel bír az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 60. évfordulója miatt. A Nyilatkozaton, a 30 cikkelyből álló tökéletes egyszerűsége és az általa megtestesített univerzális vízió miatt nem fogott az idő. Hovatovább jelenleg, amikor a világban túl sok ember alapvető jogait sértik meg naponta, még sokkal időszerűbb, mint valaha volt. A fenti esetek mindegyike arra emlékeztet bennünket, hogy még nagyon sok a tennivaló ahhoz, hogy a Nyilatkozatban szereplő jogok kézzel fogható valósággá váljanak.

Az egész Európai Parlamenthez hasonlóan ma délelőtt engem is nagyon meghatott az, hogy a legtöbb Szaharov-díjas itt volt, és nagyon mélyen érintettek Bonner asszony szavai is. Rendkívüli mértékben csodálom az emberi jogok védelmezőit.

Most pedig, hölgyeim és uraim, az emberi jogokról szóló éves jelentés felsorolja az Európai Unió által a cél megvalósítása érdekében végrehajtott tevékenységeket. Két fontos fejleményt, és két kihívást szeretnék külön megemlíteni.

Az első fejlemény, amit meg szeretnék említeni az, hogy az Európai Unió 2008-ban jelentős előrehaladást ért el a külkapcsolati politikai eszközök konszolidációjára terén a nőikkel szembeni hátrányos megkülönböztetés

és a nők elleni erőszak problematikájának kezelése érdekében. A szimbolikus jelentőségű eseteken túlmenően – ezek közé tartozik a kelet-kongói helyzet – a nők elleni erőszak továbbra is globális veszélyt jelent.

Továbbra sem megfelelő a Biztonsági Tanács 1325-ös, „A nők részvétele a béketeremtésben és a biztonságban”, valamint 1820-as „A nők elleni erőszokról” szóló határozatainak a végrehajtása.

Az ENSZ főtitkára, Ban Ki Mun, nemrégiben adott pozitív választ az általam, 40 női vezető támogatásával megfogalmazott kérésre, hogy 2010-ben szervezzenek miniszteri konferenciát az 1325-ös számú határozat végrehajtásáról, és ez nagy öröömre szolgál.

Ebből a szempontból azon leszünk, hogy megerősítsük az európai eszközök összehangolását. A Tanács nemrégiben fogadott el egy új, átfogó megközelítést az 1325-ös és az 1820-as határozatok megvalósítása érdekében, amelyek egyaránt érvényesek az európai biztonsági és védelmi politika kapcsán megvalósuló tevékenységekre, és a Közösség által alkalmazott eszközökre. Ez segíteni fog bennünket a társadalmi nemekkel kapcsolatos témák integrálásának javításában a megelőzéstől és a válságkezeléstől kezdve a béke és az újjáépítés megszilárdításáig.

Ugyan ebben a szellemben fogadta el nemrégiben az Európai Unió, a francia elnökség alatt, az Európai Unió új útmutatásait az erőszak és a nők hátrányos megkülönböztetése elleni küzdelemmel kapcsolatban.

A másik fejlemény, amely közel áll a szívemhez, az emberi jogokról folytatott párbeszédünkkel kapcsolatos. 2008-ban új párbeszédet indítottunk Kazahsztánnal, Kirgíziával, Türkmenisztánnal, és Tádzsikisztánnal, és ezzel elértük azt a célunkat, hogy az összes közép-ázsiai országgal meginduljon a párbeszéd. A fentiekhez hasonlóan ez évben két, ígéretes megbeszélés-sorozatot tartottunk az Afrikai Unióval folytatandó új párbeszédünk keretében.

Végezetül, döntést hoztunk az öt új, Latin Amerikával folytatandó párbeszéd gyakorlati részleteiről. A korábbiánál sokkal határozottabban be kívánjuk vonni a civil társadalmat mind a párbeszéd előkészületeibe, mind annak nyomon követésébe. Ezek a párbeszédetek közel sem egyszerűek – amint azt a Kínával nemrégiben folytatott párbeszéd is mutatja –, ennél fogva nagyon fontos a fenti erőfeszítések hatásainak mérlegelése. Ki kell dolgoznunk a politikai üzenetek és a helyszíni, kézzel fogható akciók közötti kapcsolatok javításának módjait.

És ezzel el is jutottam a korábban említett két kihíváshoz. Először a multilaterális kihívásról szeretnék beszélni. Az Egyesült Nemzetek munkája életbevágóan fontos, mivel ez biztosítja az emberi jogok egyetemlegességét. Hogyan tudjuk jobbitani az ENSZ hatékonyságát és a mi hozzájárulásunkat az ENSZ munkájához? Nyilvánvaló, hogy az Európai Unió elkötelezettsége meghozta az eredményét, így például azt, hogy egyre több ország támogatja a halálbüntetéssel kapcsolatos határozatot, és az Iránra, Észak-Koreára és Burmára vonatkozó határozatok elfogadását, mely kezdeményezéseket az Európai Unió indítványozott, illetve támogatott New Yorkban.

Ami a mai, a Tanács és a Bizottság által hozott közös nyilatkozatot illeti, szeretném megerősíteni a támogatásunkat a szexuális orientációról szóló francia kezdeményezés mellett. A Bizottság készen áll arra, hogy a harmadik országokkal fennálló kapcsolatai keretében felvesse a fenti kérdéseket, beleértve a homoszexualitás depenalizációját is, a kölcsönös tisztelet, érzékenység és a vonatkozó szokások kontextusában.

Genfben elkezdődik az egyetemes, időszakos felülvizsgálati folyamat. Ezek az eredmények ugyanakkor nem fedhetik el előlünk azokat az egyre növekvő nehézségeket, amelyekkel az Európai Uniónak szembe kell néznie akkor, amikor a hídépítő szerepét kívánja betölteni az ENSZ környezetében, ami polarizáltabb, és ahol az országok blokkokba szerveződve lépnek fel. Az Andriksen asszony jelentésében megfogalmazott javaslatok, amelyeknek a ház általi elfogadására januárban kerül sor, segítenek abban, hogy tovább tudjunk gondolkodni a fenti témákon.

Végezetül, a második kihívást a hatékonyság jelenti. Az Európai Unió egyre több országban fokozza tevékenységét az emberi jogok védelme érdekében. Hogyan lehet hatékonyságunkon javítani? Úgy vélem, hogy elő kell mozdítanunk a prioritásaink elérését szolgáló eszközök – legyenek azok akár politikai párbeszéd, akár diplomáciai lépések –, valamint az európai demokráciát és az emberi jogokat biztosító eszközök, továbbá a választási megfigyelés, de még az emberjogi szempontok külpolitikánkba való integrálása közötti kapcsolatokat is.

Minden intézmény számára a legfőbb problémát a koherencia mint célkitűzés, és ezáltal a jobb hatékonyság elérése jelenti.

Laima Liucija Andrikiienė, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (LT) Az Európai Parlament számára napjainkban elképzelhetetlen az emberi jogokról folytatott vita Hu Jia nevének említése nélkül. Néhány évvel ezelőtt mindannyian részt vettünk egy megindító ünnepségen, amelyen Hu Jia nem tudott személyesen megjelenni, de napjainkban az emberek a világ minden részén hallani fognak az AIDS betegségben szenvedők jogainak védelme, és a környezet védelme érdekében kifejtett munkásságáról és erőfeszítéseiről Kínában. Néhány évvel ezelőtt jártam Kínában, és személyesen győződtem meg arról, hogy mennyire igaza van Hu Jianak akkor, amikor a környezet védelméért harcol. Borzalmas dolog, ha az erőteljes szennyeződés miatt nem láthatjuk a napot. A mai napon meg kell még említenünk több, korábban Szaharov-díjjal kitüntetett személy nevét is: közéjük tartozik San Suu Kyi Burmából, valamint Oswaldo Paya és Damas de Blanco. A mai napon mindannyian hiányoljuk őket az Európai Parlamentből, és ismét beszélnünk kell az emberi jogok nem kielégítő helyzetéről Burmában és Kubában.

Egy héttel ezelőtt említést tettünk az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 60. évfordulójáról, de a mai napon azt is el kell ismernünk, hogy sok országban nem csak hogy nem tisztelik az emberi jogokat, de durván meg is sértik azokat. Az Emberi Jogokról szóló 2008-as éves jelentésről vitatkozunk. Ez a jelentés átfogóan tükrözi az emberjogi problémákat. Az Európai Tanács és a Bizottság megérdemli a gratulációt ennek a kiváló dokumentumnak az elkészítéséért. Több dolgot szeretnék hangsúlyozni. Először, amint Ferrero-Waldner asszony is említette, az Egyesült Nemzetek Szövetsége Emberjogi Tanácsának és az Európai Uniónak ezzel kapcsolatos szerepét, valamint az Egyesült Nemzetek Szövetsége által az emberi jogok védelme terén az egész világon betöltött általános szerepet. Másodszor, az Európai Unió politikájának a halálbüntetéssel és annak az alkalmazásával kapcsolatos meghatározó pontjait. Harmadszor, az emberi jogokról folytatott párbeszédet és konzultációkat.

Kollégák, különösen fontosnak tartom, hogy rávegyük az Egyesült Nemzetek Szövetsége Emberjogi Bizottságát az Egyesült Nemzetektől kapott mandátum egységes és célirányos használatára az emberi jogok védelme, továbbá az intézmények maximális átláthatóságának biztosítása, valamint a civil társadalomnak a munkájában való részvételének biztosítása érdekében. Mindannyiunk nevében szeretném sürgetően felhívni az Európai Unió intézményeit arra, hogy egymással összhangban dolgozzanak együtt az emberi jogok védelme érdekében az egész világon.

Raimon Obiols i Germà, a PSE képviselőcsoport nevében. – (ES) Biztos asszony, minden, amit elmagyarázott, teljes mértékben igaz. Mindenben egyetértünk vele. Egyetértünk a következtetéseivel is: következetesebbnek kell lennünk.

A rendelkezésünkre álló rövid idő alatt egy dolgot azonban szeretnék kihangsúlyozni a következetességgel kapcsolatban. A világ emberjogi helyzete terén sokat várnak Európától, és Európát sok kritika éri a világ emberjogi helyzete miatt. Az emberek azt állítják, hogy Európa csak azokban az esetekben ragaszkodik az elveihez, amikor számára ez megfelelő, avagy amikor ez az állampolgárai érdekeit szolgálja. Az egyetlen válasz a fenti követelésekre és kritikákra a következetességben rejlik az emberi jogok területén megvalósuló uniós kül- és belpolitika terén.

A világban nem lehetünk hitelesek akkor, ha – különösen – a bevándorlás kezelése terén alkalmazott intézkedéseink, illetve a terrorizmus által okozott tragikus eseményekre adott válaszaink nem példamutatóak az emberi jogok vonatkozásában.

Biztos asszony, ez az alapvető kérdés: következetesség az emberjogi vonatkozásokban az EU kül- és belpolitikájában.

Mindezek elmondása után két prioritást kell hangsúlyozni, és erre használok fel a fennmaradó kevés felszólalási időmet. A halálbüntetés elleni küzdelem olyan dolog, amelynek a jelen generáció talán megéli a sikerét. Ez egy lehetséges cél, és erre kell koncentrálnunk. Másodszor, örülök annak, hogy az Európai Unió emberjogi politikája a jelenlegi francia elnökség alatt feministává vált a nők emberi jogainak a területén megvalósuló specifikus politika következtében.

Marco Cappato, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, én is köszönetet szeretnék mondani az előadónak, Andrikiienė asszonynak, az általa az Európai Uniónak az ENSZ-ben betöltött szerepével kapcsolatban végzett munkája miatt.

Nincs elég időnk arra, hogy a Tanács által az emberi jogokról beterjesztett teljes jelentést részletesen megtárgyaljuk. Véleményem szerint a legfontosabb kérdés a saját szabályaink, és különösen az együttműködési megállapodásokban szereplő emberjogi záradékokban megjelenő mechanizmusok tiszteletben tartása, de ezt a témát lesz majd időnk részletesen megvitatni akkor, amikor elérünk Obiols i Germà úr jelentéséhez.

A fennmaradó rövid idő alatt, a jegyzőkönyvbe vétel végett szeretném elismerésemet kifejezni, és szeretnék gratulálni a francia elnökségnek és Yade asszonynak azért, hogy az ENSZ-ben kezdeményezték a homoszexualitás egyetemleges depenalizációját. Én ezt rendkívül fontos politikai kezdeményezésnek tartom, ami annál is inkább elismerést érdemel, mert máris elnyerte 60 állam támogatását.

Ferrero-Waldner asszonytól hallottuk ezt, és örömmel üdvözljük a szavait és az elkötelezettségét. Fontos az, hogy az Európai Unió ne csak egységes legyen ebben a témában, de hasonló szerepet is töltsön be, mint akkor, amikor más kontinensek más országait is bevontuk a halálbüntetéssel kapcsolatos egyetemes moratórium elérésébe. Ez kulcsfontosságú stratégia volt.

Ezzel a témával kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a Szentszék, vagyis Vatikán állam, amelyikkel kulturális párbeszédet folytatunk, nem vallási entitásként lépett fel, hanem olyan államként, amelyik megfigyelőként van jelen az Egyesült Nemzetek Szövetségében, és keményvonalas, kritikai támadást intézett a francia kezdeményezés ellen. A nemzetközi kapcsolatokban megkövetelt őszinteséggel hiszem azt, hogy emlékeztetnünk kell Vatikán államot arra, hogy számunkra fontos a homoszexualitás depenalizációja, hogy ez emberjogi kérdés, és hogy az általuk teremtett kihívást döntően elutasítjuk.

Hélène Flautre, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, szégyen, hogy erre a vitára a Tanács távollétében kerül sor, és rendkívül sajnálatos tény az is – mivel nem 15 perces, hanem három és egy negyed órás a késés –, hogy ezt a Szaharov-díjat úgy kell átadni, hogy a Tanács nincs itt velünk, az Európai Bizottsággal.

Egy sürgős témát szeretnék felvetni. Tegnap Izrael megtagadta az ENSZ különleges megbízottjától a palesztin területekre való belépés jogát. Véleményem szerint ez olyan, rendkívül agresszív tett, amire a Tanácsnak és a Bizottságnak azonnal reagálnia kell, és – különös tekintettel az EU és Izrael között megerősödő kapcsolatokra – az üzenetnek egyértelműnek és azonnalinak kell lennie.

Ez a jelentés – mint minden évben, mondhatnám – jó dokumentum, mivel bemutatja a tevékenységeket, és ezért rendkívül hasznos munkaanyag, de, ugyanakkor, nem tartalmazza azoknak a kritikai elemzéseknek, hatástanulmányoknak, és a Tanács által elfogadott stratégiáknak minden elemét, amelyek hozzájárulnak az emberi jogoknak a keretekbe való teljes integrálásához, így például, az energia-, kereskedelem-, illetve a biztonságpolitikánkat.

A Parlament vállalta magára ezt a feladatot. Ez rendkívül kényes tevékenység, és amit hallanak, az nem mindig kellemes. El kell mondani azt is, hogy, például, a Szaharov-díj hálózat létrehozásának ötlete ebből a jelentésből, és ebből a tanulmányból született. A mai napon sor kerül ennek a hálózatnak a létrehozására ebben a 20. évfordulós nyilatkozatban, és jelenleg sok javaslat is napirendre került, beleértve a Szaharov-díj irodát, a Szaharov-útlevelet, és az általunk odaítélt díjakat és a világ különböző részein az emberjogi harcosokat támogató Szaharov-alapítványt is. Ötletekben nincs hiány.

Örülök annak, hogy ez az előadás a következő, az alapvető jogok helyzetét az Európai Unióban bemutató jelentéssel együtt került megtartásra. Obiols i Germà úrnak igaza van. Az Unió számára létfontosságú feladat az, hogy belsőleg összekapcsolja az eredményeit, és külsőleg összekapcsolja a céljait. Ráadásul ez a hitelességének is döntő fontosságú garanciája.

El szeretném mondani, hogy mindenképpen reagálnunk kell az Európai Unió menekültügyi és bevándorlási politikájával kapcsolatban az összes kontinens és nemzetközi szervezet részéről megfogalmazott sok-sok kritikára. Mindenképpen reagálnunk kell az Európai Unió tagállamai részéről megnyilvánuló cinkosságra a terrorizmus elleni küzdelem terén, ami lehetővé tette egy sor, feltételezett terrorista kiadatását és megkínzását.

Vittorio Agnoletto, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nagy odafigyeléssel hallgattam a biztos asszony nyilatkozatát. Tény, hogy számtalan előrelépés történt, de ismét emlékeztetnem kell Önt, biztos asszony arra, hogy a Parlament által három évvel ezelőtt jóváhagyott demokratikus záradékot, a Parlament kérése ellenére, még nem alkalmazzuk minden ország esetében a kereskedelmi megállapodásokban.

Még mindig kettős mércével mérünk – kemények vagyunk a gyengékkel, és tiszteletteljesek az erősekkel, attól függően, hogy a kereskedelmi megállapodásokban mi a legkedvezőbb Európa számára, de ezt a kettős mércét más helyzetekben is alkalmazzuk. Egy olyan témára utalok, amiről már volt szó: a Vatikán állam által a homoszexualitás depenalizációjára tett javaslattal kapcsolatban képviselt álláspontot szégyenteljesnek és elfogadhatatlannak tartom. Elfogadhatatlan állapot az, hogy az európai intézményeknek szinte minden hónapban folyamodványokat kell küldeni azoknak az államoknak, amelyek továbbra is üldözik azokat az

embereket, akiknek az egyetlen bűnük az, hogy homoszexuálisak, miközben egy szót sem szólunk akkor, amikor a Vatikán és annak ENSZ képviselője ilyen komoly és előítéletes álláspontot képvisel az emberjogi kérdésekben.

Ez olyan álláspont, ami ellentétes az emberi jogok egyetemes nyilatkozatával, aminek a 60. évfordulóját ebben az évben ünnepeljük. A Vatikán nyilatkozata ellentétes az alapvető szemponttal, miszerint az emberi jogok, függetlenül a szexuális irányultságtól, a fajtól, a bőr színétől stb., oszthatatlanok, egyetemlegesek és megvédendők.

Az Emberjogi Albizottság elnökét arra kértem, hogy intézzon felhívást Vatikán állam Európai Unió képviselőjéhez annak érdekében, hogy vegyen részt az albizottság egyik ülésén és adjon választ erre a viselkedésre és adjon lehetőséget a kérdés megvitatására. Általában ezt az eljárást követjük minden olyan állammal, amelyiknek van diplomáciai képviselője az Európai Unióban. Világossá szeretném azt is tenni, hogy a visszatáncolásra tett kísérlet azáltal, hogy mindössze annyit mondunk, hogy Franciaország még nem adta be a dokumentumot igazi baklövés volt, mert ez nem változtat a tényeken: Vatikán állam még nem lépett vissza az általa tett súlyos nyilatkozatoktól.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, elmélkedjünk el egy percre a következőn: az emberi jogok, amelyek írott és íratlan társadalmi megállapodásokból származnak, és amelyek, időnként, a természeti törvényekre utalnak, képezik a társadalmi együttélés alapját. Kétségünk sem férhet ahhoz, hogy a valóság ettől eltérő.

Az emberi jogok koncepciója mára kibővült, új területeket is lefed, meghatározása szemantikailag gazdagabbá vált, és a mi feladatunk az, hogy megvédjük ezeket a jogokat. Úgy tűnhet, hogy globálisan haladást értünk el ezen a területen, de továbbra is fennáll az a szomorú tény, hogy a totalitárius rendszerek még napjainkban is léteznek. Harcolnunk kell minden egyes olyan emberért, minden egyénért, minden bátor aktivistáért, aki milliók lelkiismeretét képviseli, mivel az emberek milliói gyakran félnek a megszólasztól, még akkor is, ha esetleg szenvednek. Úgy tűnik, hogy egyes rendszerek a cselekedeteiket elítélő határozataink és nyilatkozataink elleni tiltakozással válaszolnak a döntéseinkre. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy megfélemlítsenek ezek a válaszok. Így tudjuk az emberekben tudatosítani az emberi jogokat. Szeretném hangsúlyozni, hogy minél többen vannak tisztában a fent említett kérdésekkel, annál nagyobb esélyünk van arra, hogy közös frontot alakítsunk ki egy igazságos társadalom megteremtése érdekében.

Az emberi jogokba történő befektetés prioritást jelent a csoportom számára, és prioritásnak kell lennie az egész Európai Parlament esetében is. Legyen a Szaharov-díj a mi zászlónk, ami képviseli az aggodalmainkat a Föld minden egyes emberének a normális és boldog élethez való alapvető joga miatt.

Richard Howitt (PSE). - Elnök asszony, az Európai Parlamentnek örömmel kell fogadnia az Európai Unió emberi jogokról szóló éves jelentését. Ugyanakkor azonban ismét meg kellene követelnünk azt, hogy nagyobb hangsúlyt helyezzünk a kézzelfogható helyszíni eredményekre, és az emberi jogoknak az Európai Unió egész rendszerén belüli meghatározó szempontként való érvényesítésére. Örömmel üdvözlöm az idei év nagy eredményét – az EU által támogatott, a halálbüntetésre vonatkozó moratóriumot, amit a portugál elnökségi kollégáink terjesztettek be –, de még így is több mint 1 200 embert végeztek ki a világ 24 országában, és ennek a kampánynak folytatódnia kell.

Sok még a tennivaló az emberi jogok főszempontként való érvényesítése terén. Sajnálom, hogy a Bizottság éppen az elmúlt héten hagyta jóvá 16 ország GSP+ kedvezményes kereskedelmi státuszát annak ellenére, hogy a Bizottság dokumentált bizonyítékokban szerzett tudomást az emberi jogok megsértéséről, a munkajogi szabályok figyelmen kívül hagyásáról, és még gyilkosságokról is egyes, a fenti csoportba tartozó országokban, így Kolumbiában és Sri Lankán.

Végezetül, ha a jövőt nézzük, az Európai Uniónak most azzal kell foglalkoznia, hogy már a korai szakaszban megvitassa az Amerikai Egyesült Államokban újonnan hivatalba lépő adminisztrációval az ENSZ Emberjogi Tanácsával kapcsolatos ismételt kötelezettségvállalást. A mostani időpont, és a Közgyűlés által 2011-ben végzett felülvizsgálat közötti időszakban, világos célkitűzésekben kell megállapodnunk a Tanáccsal kapcsolatban.

Sarah Ludford (ALDE). - Elnök asszony, engedje meg, hogy először is jóváhagyjam azt, amit a kollégám, Marco Cappato mondott, megtapsolva azt az ENSZ rendelkezést, amellyel el kívánják érni a homoszexualitás depenalizációját az egész világon. Ezt én egyértelműen támogatom.

Egy szót szerettem volna mondani – és ezen a ponton egyetértek Hélène Flautre asszonnyal – a Tanács és az elnökség teljes mértékben botrányosnak minősíthető távolmaradásáról a ma délelőtti Szaharov-díj átadó ünnepségről. Rendkívül sajnálatos, hogy az elnökség nem volt jelen, és nem tudta meghallgatni Hu Jia feleségének megindító és bátor üzenetét. Úgy vélem, hogy ez gondolatébresztő újragondolását eredményezheti a Kínával fennálló kapcsolatunknak.

Ugyanakkor azonban néhány szót szerettem volna szólni a kínzásokról is. Júniusban az EU, „A kínzás áldozatai támogatásának nemzetközi napján” hangsúlyozta, hogy kiemelten kezeli a kínzás globális megszüntetésének kérdését, és bátorított minden államot arra, hogy írja alá és ratifikálja az OPCAT-ot, vagyis a kínzásról szóló egyezmény fakultatív jegyzőkönyvét. Miért csak kilenc EU tagállam vált teljes jogú taggá, és miért csak további 12 tagállamban folyik a ratifikálás? Mi a helyzet a többi hattal? Létezik közös álláspont? És ha nem, miért nem?

Ugyan ebben a júniusi nyilatkozatban az EU elítélt minden olyan cselekedetet, aminek a célja a kínzásra és az embertelen bánásmód más formáira való felhatalmazás. Miért van az, hogy közel két év elteltével még mindig nincs megfelelő és átfogó válasz a Parlament által Európának a különleges kiadatásban való együttműködésről készített jelentésére? Jelenleg az igazság Washingtonból szivárog ki, éppen úgy, ahogy kiszivárog a Szenátus védelmi bizottságától. Ha az EU tagállamai nem tisztázzák magukat, akkor a piszkos titkaikra a tengerentúlról fog fény derülni.

Végezetül, miért nem válaszolunk az Egyesült Államokból, és a portugál Külügyminisztériumból érkező, a guantánamói fogva tartottak letelepedésének segítségével kapcsolatos kérésekre? Segítenünk kellene a hivatalba lépő Obama elnököt abban, hogy lezárja Amerika és Európa történelmének ezt a szégyenteljes fejezetét.

Gay Mitchell (PPE-DE). - Elnök asszony, a mai napon általunk megvitatott jelentés egy sor olyan témával foglalkozik, amelyek közvetlenül kapcsolódnak az izraeli-palesztin helyzethez. Az említett 12 európai szomszédsági politikáról szóló cselekvési tervből kettő Izraelre és a palesztin megszállt területekre vonatkozik.

Elsősorban ezekkel kapcsolatban a jelentés azt írja, hogy „jelentős romlás következett be az emberjogi helyzetben, különös tekintettel az élethez és a személyes biztonsághoz való jog, és a személyes szabadsághoz és biztonsághoz (elsősorban a tartóztatások, a házkutatási eljárások, és a kihallgatások során elkövetett kínzások, valamint a rossz bánásmód vonatkozásában) való jog területén. A palesztin és az izraeli hatóságok egyaránt felelősek az emberi jogok megsértéséért”.

Bátorságot adtak nekem azok az átgondolt és megfontolt levelek, amiket olyan emberektől kaptam, akiket nyilvánvalóan heves érzelmekkel töltött el, és nagyon megérintett a régióban uralkodó zűrzavaros helyzet. Ezek a témák általában felvetésre kerülnek az Izraellel a rendszeres politikai párbeszéd keretében tartott találkozókra, és különösen az EU - Izrael informális emberjogi munkacsoport ülésein.

Ez az oka annak, amiért nagy általánosságban támogatom az izraeli párbeszéd folytatását, miközben erőteljesen elítélem a mindkét fél által elkövetett jogsértéseket az emberi jogok terén. Eközben hatékony segélyek formájában továbbra is segítenünk kell a Gázában és a nyugati parton élő, szenvedő embereket.

Rendelkezünk olyan útvonal-tervvel, amelyikben részt vesz az EU és az Egyesült Államok. Az új amerikai elnök megválasztásával eljött az ideje annak, hogy ezt a kérdést a külkapcsolatok napirendjén a legelső helyre tegyük. A lehető legsürgősebben olyan, két-államos megoldást kell kidolgoznunk, ami teljes egészében tiszteletben tartja az emberi jogokat, és az ENSZ összes határozatát.

Ana Maria Gomes (PSE). - Elnök asszony, a Parlamentünk által, a kínai és tibeti nép valamennyi védelmezője nevében, Hu Jianak odaítélt Szaharov-díj, az európai és a pekingi vezetők óhajától függetlenül, az emberi jogokat az EU és Kína közötti kapcsolatok középpontjába helyezi.

Amint már más kollégáim is elmondták, az EU nem képes elősegíteni a jogállamiság és az emberi jogok megvalósulását a világban akkor, ha nem következetes a fenntartásuk terén Európában, és Európa külkapcsolataiban. Sajnálatos módon az emberi jogokról szóló 2008. évi jelentés azt mutatja, hogy az európai kormányok és intézmények továbbra is eltitkolják az igazságot azzal kapcsolatban, hogy Európa hogyan hunyt szemet a Bush adminisztráció rettenetes gyakorlata felett az igazság minimalizálása, és több ezer, Guantánamo-n és a titkos börtönökben sok éven át fogva tartott férfi, nő, hovatovább gyerek megkínzásának „bérbeadása” kapcsán. Szégyenletes módon az EU trojkáról és az Egyesült Államokból az emberi jogokról folytatott tárgyalásokról szóló fejezetben az erre való hivatkozás az EU-nak „az Egyesült Államok által a terrorizmus ellen folytatott küzdelem terén megnyilvánuló egyes gyakorlata és politikája” miatti aggodalmára korlátozódik. Ez több kötetet kitevően mutatja a kettős mércét, az álszent magatartást, és a dolgok elfedését.

Amíg az európaiak nem vállalják a felelősségüket és nem működnek együtt a megválasztott, de hivatalba még nem lépett Obama elnökkel az igazság feltárásában, és Guantánamo, valamint a titkos börtönök bezárásában, és nem kárpótolják az áldozatokat, addig Európa nem tudja visszaszerezni az erkölcsi tekintélyét, a politikai hitelét, illetve az emberi jogok előmozdítása terén megnyilvánuló hatékonyságát.

Eoin Ryan (UEN). - Elnök asszony, nagyon helyes, hogy megünnepeljük a Szaharov-díj 20. évfordulóját, amely jogosan és méltányosan hangsúlyozza annak a sok embernek a bátorságát, akik az életüket kockáztatják a szólásszabadság és az emberi jogok érdekében.

De itt a beszédeknel többről van szó. Amint az egyik híres ír férfi mondta, a gonosz számára a győzelemhez csak annyi kell, hogy a jó emberek tétlenek maradjanak. Tegnap beszéltem az egyik díjazottal, Salih Osman úrral, aki elmondta nekem, hogy Darfúrban továbbra is folytatódnak a légitámadások a civilek ellen, és hogy az ártatlan emberek számára alig van védelem. Igen, bizonyos mértékű előrelépés történt abban az értelemben, hogy a Nemzetközi Döntőbíróóság tevékenykedik, de ennél még sokkal többet kellene tenni, és Európának is jóval többet kellene tennie.

Remélem, hogy az új hatás, amit Barack Obama elnökké történő beiktatása jelent, meg fogja újítani a nemzetközi erőfeszítéseket, az együttműködést, és a cselekvést – valós cselekvéseket, mit például a Darfúr feletti repüléstilalmi övezet létrehozásának támogatása –, és hogy az újesztendőben végre a szép szavaink és az erkölcsi kötelezettségeink szerint fogunk élni. Szemlélői voltunk, és láhattuk, hogy a korábban Afrika élelmiszer-ellátójának számító Zimbabwe hogyan vált a kontinens reménytelen helyzetű országává. Hányszor kell még azt mondanunk, hogy 'soha többé'?

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, már többször beszéltem az emberi jogokról, és különösen a nők és a gyermekek jogairól, valamint arról is, hogy az Európai Unió állampolgáraiban tudatosítani kellene a jogaikkal, illetve a diszkrimináció elleni fellépéssel kapcsolatos témákat. Ragaszkodnunk kell ahhoz is, hogy az Európai Unióhoz csatlakozni kívánó országok, a koppenhágai kritériumokkal összhangban, tartsák tiszteletben az alapvető emberi jogokat, aminek pozitív hatása lenne az emberek millióinak az életére Európában, és a világ minden táján. A tagállamoknak kellene ebben példát mutatniuk.

Ez az ügy kibogozhatatlanul kapcsolódik a következő témához – aggodalmamat szeretném kifejezni a *Jugendamt* néven ismert német ifjúsági szolgálatok működésével kapcsolatban. Lengyelországban nemrégiben napvilágra került egy ügy, amelyben egy anya, a fiával együtt, kénytelen volt a gyermek apja elől elrejtőzni, mivel az anya attól félt, hogy a férfi, aki német állampolgár, elveszi tőle a gyereket. Az Európai Bizottságnak ki kellene vizsgálnia a fent említett szolgálatoknak a tevékenységét annak érdekében, hogy felmérjük az Európai Unió által meghatározott normáknak való megfelelésüket.

Marek Aleksander Czarnecki (ALDE). – (PL) Elnök asszony, Európában a demokrácia az alapvető jogok hatékony védelmének biztosításán és előmozdításán alapul. Ennek véghezvitele fontos szerepet játszik Európának, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségnek a megszilárdításában. Az alapvető jogok védelme szükségességének az eredői a tagállamok közös alkotmányos hagyománya, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény, és a nemzetközi jog területének más jogszabályai.

Azon a véleményen vagyok, hogy minden európai politikai célkitűzés esetében annak kellene lennie a célnak, hogy fenntartsuk azokat az alapvető jogokat, amelyekről a lisszaboni szerződés kegyelettel tesz említést. Alá szeretném húzni azt is, hogy az alapvető jogok területén nem korlátozhatjuk a politikai tevékenységünket a közfigyelem középpontjába kerülő esetekre. Ahhoz, hogy meg tudjuk őrizni az Európai Unió hitelét a világban, fontos, hogy elkerüljük a kettős mércék alkalmazását a kül- és a belpolitikánkban.

Milan Horáček (Verts/ALE). – (DE) Elnök asszony, ez az átfogó jelentés világossá teszi, hogy naponta milyen sokszor sértik meg az emberi jogokat a világban. Ez különösen riasztó 60 évvel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának kihirdetése után, és felhívást jelent számunkra az erőfeszítéseink megsokszorozására. Ezért is érvelek amellett, hogy a jelenlegi Emberjogi Albizottság státuszát emeljük a bizottság szintjére.

A mai napot átadtuk a Szaharov-díjat Hu Jianak, aki az emberi jogok és a környezet védelmezője Kínában. Mivel börtönben van, nem tudta a díjat személyesen átvenni. Ez Kína szégyene. Ráadásul holnap ez a Ház az oroszországi emberi jogszértéseket fogja megvitatni. A fenti két országgal fenntartott kapcsolatainkban nagyobb jelentőséget kell tulajdonítani nem csak a gazdasági érdekeknek, de, különösen, az emberi jogoknak.

Követeljük Hu Jia szabadon bocsátását Kínában, és Mihail Hodorkovszkij szabadon bocsátását Oroszországban.

Jim Allister (NI). – Elnök asszony, a homoszexuálisok jogairól folytatott vitával kapcsolatban el kell mondanom, hogy nekem úgy tűnik, mintha teljes mértékben figyelmen kívül hagynánk sokak szólásszabadságának megsértését, és különösen, a témával kapcsolatos vallásos vélemények kifejtését.

A homoszexualitásról szóló bibliai tanításokat elfogadó hívő embereket rágalmaznak, hovatovább üldözik azért, mert ki merik nyilvánítani a lelkiismeretük és a meggyőződésük által diktált véleményüket. Svédországban elítéltek egy lelkészt, mert a Bibliát idézte. Hazámban betiltották az egyik egyházat arra való hivatkozással, hogy idézte a Szentírást.

Ugyanakkor tavaly, a belfasti Meleg Büszkeség felvonuláson, „Jézus buzi” feliratú táblát lehetett vinni, és semmilyen intézkedés nem történt ez ellen a vérlázító gyűlöletkeltés ellen. Miért? Azért, mert úgy vélem, hogy ennek a dédelgetett csoportnak a jogait a többiek jogai fölé helyezték, és ez helytelen.

Marios Matsakis (ALDE). – Elnök asszony, egy olyan témát szeretnék felvetni, ami tabunak tűnik az EU intézményeiben, és ez a gyarmatosítás kérdése. Azoknak az EU tagállamoknak, például Nagy-Britannia és Franciaország, a gyarmatairól beszélek, amelyeknek több tucat gyarmata van a világ különböző részein, közülük kettő az én hazámban, Cipruson, és az ott élő embereknek még demokratikus joguk sincs arra, hogy saját kormányt válasszanak. Legtöbbjüket olyan kormányzó irányítja, akit, például, Anglia királynője választott meg. Minden alkalommal, amikor erről kérdezem Ferrero-Waldner asszonyt vagy bárki mást a Bizottságban, akkor becsukják a szemüket, a szájukat, a fülüket, és nem adnak kielégítő választ.

Biztos asszony, arra kérem, hogy válaszoljon a következő kérdésre: Egyetért azzal, hogy az EU tagállamoknak a 21. században gyarmataik vannak?

Benita Ferrero-Waldner, a Bizottság tagja. – Elnök asszony, először az szeretném elmondani, hogy ismerem az okát annak, amiért Rama Yade kollégánk számára nehézséget okozott az idejutás. Tegnap nekem is öt órát kellett várnom a strasbourgi gépre. Talán neki is ugyan ilyen problémái vannak, tehát legyünk vele elnézőek, hisz végül is *vis maior* esetről van szó.

(Közbeszólás az ülésteremből: „Vándorcirkusz!”)

Rendben, öt óra nem nevezhető szokásosnak. Mindössze annyit szeretnék mondani, hogy nem tudom pontosan mi történt vele, de velem ez történt, és nagyon örültem, hogy tegnap nem volt megbeszélésem, mert én is ugyan így járhattam volna. Csak az együttérzésemnek akartam hangot adni.

Másodszor, az emberi jogokról folytatott párbeszéd, és az emberi jogokról szóló jelentés az egyik legnagyobb aggodalomra okot adó téma számunkra. Szeretném megmutatni Önöknek az EU új jelentését. Amikor biztosként kezdtem el dolgozni, a Tanács és a Bizottság külön jelentést készített, és most boldogan számolok be arról, hogy a Tanács és a Bizottság együtt készítették ezt a jelentést. Az előszót Bernard Kouchner, Javier Solana és én írtuk. Véleményem szerint nagyon fontos megmutatni azt, hogy ebben a témában tényleg együtt dolgozunk.

Amint a bevezetőmben elmondtam, keményen dolgozunk azon, hogy előrelépést érjünk el az emberi jogok megvalósulásának elősegítése terén. Azzal is tisztában vagyunk azonban, hogy a pohár lehet félig üres, és lehet félig tele. Még sok a tennivaló, és nagyon megrendítő volt ma délelőtt látni, hogy milyen sok emberi jogvédő volt itt. Elena Bonner-ről beszéltem, de beszélhettem volna sokan másokról is közülük, és természetesen Hu Jia feleségének videofelvétele ma délelőtt nagyon megrendítő volt: Hu Jia felesége nagy bátorságról tett tanúbizonyságot.

Szeretnék válaszolni a felvetett kérdések egy részére. A Bizottság nevében nem tudok minden kérdésre választ adni, de a lehetőségek szerint a legrészletesebb válaszokat fogom adni.

Először, ami a halálbüntetést illeti, el szeretném mondani, hogy rendkívül eréllyel vetettem fel ezt a témát. Teljes mértékben ellenzem a halálbüntetést, és az év során az ENSZ-ben erőteljesen támogattuk a még több országban bevezetendő moratóriumról szóló határozatot. De a probléma továbbra is fennáll: néhány országban – egyrészt Iránban, sajnálatos módon Kínában, és még sok más országban – tovább folytatják a kivégzéseket. Folytatnunk kell az ellene vívott küzdelmet oly módon, hogy minden párbeszéd során napirendre tűzzük a témát. A legfontosabb, hogy ezt megtegyük: minden kivégzett ember eggyel több a kelleténél.

Ezzel összefüggésben hadd mondjam el azt is, hogy mindannyian megpróbáltuk megakadályozni Wo Weihan kivégzését. Sajnálatos módon éppen az EU és Kína közötti emberjogi párbeszéd napján végezték ki. Ez rettenetes példája volt annak, hogy mennyire nem hallgatjuk meg egymást.

Másodszor, el szeretném mondani Agnoletto úrnak, hogy az emberjogi záradékok valóban nagyon fontosak. A tagállamok, és a Bizottság éppen a mostani percekben végzi az EU külpolitikai megállapodásokban alkalmazott szabvány politikai záradékokra vonatkozó politikájának az általános felülvizsgálatát azért, hogy megtalálják a helyes egyensúlyt egyrészt az EU kulcsfontosságú, „érinthetetlen” elvei és másrészt a különböző részek tárgyalása során tanúsítandó szükségszerű rugalmasság iránti igény között, hiszen kísérletet kell tennünk a megállapodások megkötésére, és meg is kell kötnünk azokat.

Ez a felülvizsgálat folyik. A jelenlegi helyzetben kissé korai lenne még megjegyzéseket fűznöm a felülvizsgálat eredményeihez, mivel még nem született meg a végeredmény, de az emberjogi záradék alkalmazása az egyik olyan téma, amit alaposan fontolóra vesznek. A politikai záradékok ugyanakkor jelen vannak az összes politikai megállapodásban, és a különböző kereskedelmi és ágazati megállapodásokban is, és ott is kell lenniük.

A következő témám az Emberjogi Bizottsággal kapcsolatos. Andriksen asszony, egyetérték azzal, hogy lehetne sokkal több pozitív fejlemény, és ezért ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy legyenek különleges előadók, és talán országos határozatok is, mert az én véleményem szerint ez segíthetne. Rendkívül pozitívnak tartom azt is, hogy négyévente minden egyes országot átvilágítanak, és ebbe a folyamatba bevonják a civil társadalmat is. Meg kell mondanom, hogy ez ideig azt tapasztaltuk, hogy az országok meglehetősen felkészültek voltak. Ez pozitívum, és mélyreható vita is van, aminek folytatódnia kell. Mindannyian tudjuk, hogy a dolgok nem tökéletesek, de tovább folytathatjuk, és további javulásokat érhetünk el.

Szeretnék említést tenni Kínáról és az emberi jogokról. Egyebek mellett a Kínával fenntartott kapcsolatokért felelős biztostként nyitott vagyok arra, hogy a kölcsönös megbecsülés alapján szoros kapcsolatokat építsünk ki Kínával. Meg kell mondanom azt is, hogy aggodalommal tölt el az, amit észlelek, vagyis az emberi jogokkal kapcsolatos kínai álláspont megkeményedése, amit Wo Weiannak az emberjogi párbeszéd napján történő kivégzése is mutat.

Ezt megerősíti az is, amit a mai és az elmúlt napokban hallottunk, mint például a demonstrációk elfojtása Pekingben az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 60. évfordulóján – ezzel kapcsolatban elnökségi állásfoglalás született; a külföldi weboldalak, így például a BBC weboldalának blokkolása, és az ENSZ kínzás elleni bizottsága által három héttel ezelőtt készített rendkívül negatív jelentés.

Mindamellet, át szeretném venni Hu Jia feleségének, Zeng Jinyan asszonynak ma délelőtti szavait, aki azt mondta, hogy Kína nagy lépekkel halad egy nyílt és demokratikus társadalom megvalósítása felé. Szerintem ez a folyamat folytatódik. Sok más dolog is van, Kína sok mindent tett az elmúlt években például a munkajog területén. Fontos, hogy volt előrelépés, bár sok probléma továbbra is fennáll, különösen a megvalósítással kapcsolatban. Időnként, még ha le is vannak írva a dolgok, amint ezt ma is hallottuk, a megvalósítás várat magára.

Ezért ismételt hangsúlyozni szeretném, hogy készen állunk, például, arra, hogy szakértői segítséget nyújtsunk a további jogszabályi reformok megvalósítása terén. Amint Pöttering úr is elmondta, Kína nagy ország. Sok közös érdekünk van, és együtt kell dolgoznunk, de én úgy vélem, hogy nekünk, vagyis az Európai Uniónak, nem szabad elhamarkodott döntéseket hoznunk. El kell gondolkoznunk a Kína által az utóbbi időben az emberi jogokkal kapcsolatban küldött negatív jelzéseken, amelyek veszélyeztetik a kölcsönös bizalmat. Véleményem szerint most Kínán a sor, hogy pozitív jelzéseket küldjön a fenti bizalom ismételt kiépítése érdekében.

Ami Guantánamót illeti, az itt megtartott viták legtöbbjénél során, amelyeken én is részt vettem, ismételt felhívásokat intéztünk Guantánamo bezárására. Természetesen mi is örömmel üdvözljük a megválasztott elnök, Barack Obama kijelentését, miszerint lépéseket fog tenni az idegenrendészeti célokat szolgáló központ mihamarabbi bezárása érdekében.

Hajlandók vagyunk együtt dolgozni az amerikai adminisztrációval annak érdekében, hogy megtaláljuk a Guantánamo bezárását követően felmerülő gyakorlati kérdések, így a fogva tartotaknak harmadik országokba történő áttelepítésével, megfelelő megoldásának a módját. Például, az Európai Unió nemrégiben aggodalmát fejezte ki a titkos fogva tartások miatt, és reméljük, hogy a megválasztott elnök majd foglalkozni fog ezzel a kérdéssel, és a tagállamoknak lehetőségük nyílik a válaszára. A tagállamok nevében, általánosságban, azonban nem beszélhetek.

Ami a közel-keleti, és különösen a gázai helyzetet illeti, rendkívül sajnálom, hogy az utóbbi napokban visszatért az erőszak; a fegyverszünet által elért öt hónapos nyugalom sajnos túl rövid volt, de nagy örömeinkre szolgált. Nagyon rossz volt látni az erőszak visszatérését. Elítéltük a Gázából az utóbbi időben indított rakétatámadásokat, de ezzel egy időben elítéltük az átkelőhelyek bezárását is.

Megkértem az izraeli nagykövetet, hogy jöjjön el az irodámba. Egyértelművé tettem előtte a gázai kérdés miatti aggodalmamat. Nem tudtuk biztosítani az általában általunk finanszírozott üzemanyagot, és nem tudtuk lehetővé tenni az UNRWA, az ENSZ Palesztin Menekülteket Segélyező és Munkaközvetítő Hivatala számára, hogy a szokásos dolgokat csinálják. Tegnap előtt New Yorkban voltam, és beszélünk Ban Ki Mun úrral, az ENSZ főtitkárával, erről a témáról. A Tanács elnöke, Kouchner úr, és én levelet írtunk az izraeli hatóságoknak a támogatás további folyósítása érdekében. Rajta tartjuk a szemünket az ottani helyzeten. Sajnálatos módon a helyzet egyáltalán nem egyszerű, és ezt a témát minden párbeszédben és tárgyaláson megemlítjük.

Most pedig arról a koherenciáról szeretnék valamit mondani, amit a kül- és a belpolitika kapcsán említettek. Igen, szerintem ez igaz. Ezt az álláspontot kell képviselnünk. Ezt kezdtük el Jacques Barrot úrral is. A bevándorlással kapcsolatban oly módon próbált előrelépni, hogy sokkal nagyobb figyelem irányul az emberi jogok kérdésére. Véleményem szerint ez majd helyreállítja a hitelességünket, de sok dolog a tagállamok hatáskörébe tartozik, ami azt jelenti, hogy a helyzet egyáltalán nem egyszerű.

Üdvözlöm Rama Yade államtitkár asszonyt.

Csak azt tudom mondani, hogy az emberi jogokról folytatott párbeszéd kölcsönös: ami azt jelenti, hogy az Európai Unión belül is foglalkozunk az emberjogi kérdésekkel, és a különböző tagállamokban vannak JLS szakértőink.

Az ENSZ-nek is van emberjogi biztosa, aki fontolgatja egy brüsszeli iroda létrehozását, így tehát kísérletet teszünk a kül- és a belpolitika közötti összhang megteremtésére.

Itt abba kell hagynom. Sajnálom, de a gyarmatosítással kapcsolatban nem mondhatok semmit. Ez a téma a tagállamokra tartozik. Önök ezt nagyon jól tudják.

(Marios Matsakis közbeszólása)

Sajnálom, de nem tartozik a Bizottság hatáskörébe, hogy ezzel a kérdéssel foglalkozzon.

Rama Yade, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, biztos urak és hölgyek, hölgyeim és uraim, nagy örömömre szolgál, hogy az Európai Unió Bizottságának francia elnökségét képviselhetem, és hogy beszámolhatok az emberi jogok területén az elmúlt hónapokban elért eredményekről.

Mivel kihangsúlyozták, különösen az útmutatónak, mint az Európai Unió helyszínén végzett tevékenységét irányító dokumentumnak a rendkívül fontos szerepével szeretnék foglalkozni.

Miközben éppen ebben az évben ünnepeljük az ENSZ emberi jogvédőkről szóló nyilatkozatának a 20. évfordulóját, emlékeztetünkbe kell idézni, hogy az Európai Unió különösképpen mozgósította magát, és komolyan fellépett az emberi jogok védelmezői érdekében, akciók, és nyilvános nyilatkozatok formájában egyaránt. Az Európai Unió a kérdéssel kapcsolatban frissítette a saját útmutatásait is azért, hogy erőteljesebb tudja tenni azon férfiak és nők számára nyújtott támogatását, akik naponta küzdenek az emberi jogok egyetemességének fennmaradásáért.

A fennálló kérdéseken kívül ebben az évben útmutató tervezetet készítettünk a nők elleni erőszakról és megkülönböztetésről.

Nagyon örülök annak, hogy a képviselő kollégáim elégedettek vele. Az útmutatásokat december 8.-án fogadta el a Tanács. Az Unió francia elnökségének ez volt az egyik prioritása.

Ugyan ebben a szellemben szeretném szintén üdvözlölni azt, hogy a Tanács elfogadott egy új dokumentumot az ENSZ Biztonsági Tanács 1325-ös és 1820-as határozatainak a végrehajtásáról, ami lehetővé teszi a külpolitikai, a biztonságpolitikai és a védelempolitikai műveleteket annak érdekében, hogy uralni tudjuk a fegyveres konfliktusok közben elkövetett szexuális erőszak problematikáját, és azt is, hogy támogatjuk a nők aktív részvételét a konfliktusokból kilábaló társadalmak újjáépítésében.

Az Unió által készített 2008. évi jelentés, ami felsorolja az Európai Unió intézkedéseit és sikereit, foglalkozik a halálbüntetés elleni küzdelemmel is. Így tehát 2007 decemberében az ENSZ Közgyűlése elfogadott egy

eredetileg transznacionális, de az Európai Unió kezdeményezésére benyújtott, és a halálbüntetés egyetemes moratóriumának végrehajtásáról szóló határozatot. Ezt a sikert mostanság tovább növelte egy új, a Közgyűlés jelenlegi 63. ülésén jelentős többséggel elfogadott határozat, amely lényegileg ugyan ezzel a témával foglalkozik.

Az Európai Unió is közel 30 párbeszédet és konzultációt folytat az emberi jogokról harmadik országokkal, beleértve Kínát, a közép-ázsiai országokat, és az Afrikai Uniót, és új dialógusokat is kezdeményezett az elmúlt hat hónap során.

Az Unió által készített jelentés szintén megállapítja az Európai Unió különlegesen aktív szerepét az emberi jogokkal foglalkozó illetékes nemzetközi fórumok munkájában, vagyis az ENSZ Közgyűlés Harmadik Bizottságában, illetve az Emberjogi Tanácsban.

És ami a darfúri, és a burmai helyzetet, vagy az élelmiszerválságot illeti, az Emberjogi Tanácsnak sikerült megmutatnia fogékonyságát, habár még sok a tennivaló ahhoz, hogy megszilárduljon a hitele és nőjön a hatékonysága.

Tisztában vagyok azzal, hogy a Külügyi Bizottság december elején elfogadta Andrikiené asszony jelentés-tervezetét, amelyik az Emberjogi Tanács, és különösen az Európai Unió által az Emberjogi Tanácsban játszott szerep megerősítése mellett érvel. Biztosíthatom Önöket arról, hogy a Tanács osztja ezt a nézetet.

Hasonlóképpen, továbbra is rendkívül óvatosnak kell lennünk annak érdekében, hogy az Emberjogi Tanács és más multilaterális fórumok ne váljanak olyan fogalmi Trójai falóvá, ami aláássa az emberi jogok egyetemességét. Ennek során az Európai Unió, amelyik hozzájárult a 2001-es darfúri, rasszizmussal kapcsolatban rendezett konferencia nyomon követéséhez, rendkívül óvatos lesz annak érdekében, hogy ez a folyamat ne eredményezze a már korábban megtárgyalt és elfogadott szövegek ismételt felvetését, illetve az olyan koncepcióknak, mint a vallások becsmérése, a szólásszabadság rovására történő elismerését. Biztosak lehetnek abban, hogy az Európai Unió ebből nem fog engedni.

Van még egy másik téma, amit fel szeretnék vetni, és ez a büntetlenség elleni küzdelem. Tisztában vannak azzal, hogy ez évben ünnepeljük a Nemzetközi Büntetőbíróság létrehozásáról szóló Római Statútum elfogadásának 10. évfordulóját. Ezért rendkívül fontos, hogy az európai értékek nevében ismét megerősítsük a büntetlenség elleni küzdelem melletti elkötelezettségünket, mivel igazság nélkül nincs béke. Ezt bizonyítja, minden habozás nélkül, az Európai Unió azáltal, hogy felajánlja a politikai és pénzügyi segítségét a nemzetközi büntető jogszolgáltatásnak, az ad hoc bíróságoknak, illetve a Nemzetközi Büntetőbíróságnak. Az Európai Unió ily módon figyelemfelkeltő kampányokat folytatott harmadik országokban azért, hogy ragaszkodjanak a Római Statútumhoz, tárgyalt arról, hogy a harmadik országokkal kötött megállapodásokba vegyék be a Római Statútumhoz való csatlakozást kötelezővé tevő záradékokat, illetve elfogadott olyan nyilatkozatokat, amelyek megismétlik a szudáni kormány kötelezettségét a Nemzetközi Büntetőbírósággal való teljes körű együttműködésre.

Beszédemet azzal szeretném zárni, hogy felvetem a homoszexualitás depenalizációjának kérdését. Holnap New Yorkba utazom, és magammal viszem ezt, a sok európai nemzet által támogatott, és a homoszexualitás depenalizációjára felhívó tervezetet.

Hölgyeim és uraim, szeretném Önöket emlékeztetni arra, hogy a homoszexualitás a világ 90 országában továbbra is bűncselekménynek számít, és ezek közül hat országban halállal büntethető. Ez azt jelenti, hogy a férfiak és a nők nem juttathatják szabadon kifejezésre, a bebörtönzés, illetve a bíróság elé citálás veszélye nélkül, a szexuális identitásukat. Ezért lehetünk büszkéek erre a kezdeményezésre, amit régebben, 2006-ban, Norvégia vetetett fel, és ami miatt holnap New Yorkba utazom, hogy képviseljem az Uniót a szöveg véglegesítése során, és a támogatásunk kifejezésre juttatása érdekében abban a reményben, hogy ezúttal többet tudunk elérni, mint két évvel ezelőtt. Akkor majd tényleg meglátjuk, hogy a lehető legtöbb állam támogatja-e ezt a kezdeményezést.

A vita folytatása előtt elnézést szeretnék kérni, elnök asszony, biztos urak és hölgyek, hölgyeim, és uraim, a késésemért. A gépem a tervezettnél később szállt le, és ezért késtem. Őszintén sajnálom, de úgy érzem, hogy a vita folytatása lehetővé teszi számunkra az intenzív véleménycserét.

Elnök. – A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Tunne Kelam (PPE-DE), írásban. – Az utóbbi években az emberi jogok fókuszpontként való érvényesítése volt a központi téma. Örömmel veszem, ha az SDP is bekerül ebbe a folyamatba. Tényleg nagyon fontos, hogy az emberi jogokat az EU minden tevékenysége során figyelembe vegyék.

Ugyanakkor azt is hangsúlyozni kell, hogy a harmadik országokkal fennálló kapcsolatokban az emberi jogok főirányként való kezelésének elvét az EU minden partnere esetében, kivétel nélkül, kellene alkalmazni. Utalni szeretnék az egyik legutolsó esetre, amikor a Montenegróval kötött kereskedelmi megállapodásba bevették az emberi jogokat. Ugyanakkor a jelentésük hangsúlyozza, hogy Kínában, Oroszországban, Iránban, és más országokban továbbra is, naponta sértik meg rendszeresen és súlyosan az emberi jogokat, miközben a vonatkozó tényeket nem igazán veszik figyelembe a fent említett államokkal kialakítandó gazdasági kapcsolatok során. Elfogadhatatlan, hogy ugyan azt a szabályt a különböző esetekben eltérően alkalmazzák.

Ezért hangsúlyozottan kérem a Tanácsot és a Bizottságot, hogy főirányként vegye fel az emberi jogok kérdését a Kínával, Oroszországgal, Iránnal, és más országokkal tárgyalt témák közé. Sajnálatos módon arra a következtetésre kell jutnunk, hogy az emberi jogokról folytatott párbeszédet például az orosz fél nem veszi komolyan. Arra hívom fel az EU intézményeit, hogy minden területen legyenek következtetések és állhatatosak, amikor az Unió alapvető értékeinek képviseléséről és védelméről van szó.

Katalin Lévai (PSE), írásban. – (HU) Üdvözlendőnek tartom a Bizottság legújabb emberjogi jelentését. Elsősorban azért, mert a kisebbségek védelméről szóló részben a legnagyobb európai transznacionális kisebbségnek számító romák is figyelmet kaptak. Érdekesnek találom azonban, hogy habár egyre növekszik a romák ellen elkövetett, rasszista és etnikai jellegű bűncselekmények, szabálysértések száma Nyugat-és Közép-Európában is, a jelentés inkább a balkáni, illetve dél-kelet európai területekre fókuszál. Nemcsak a csatlakozni kívánó országok, de a saját házunk táján is akad tennivaló! Úgy gondolom továbbá, hogy még mindig hiányzik egy olyan országokon átívelő kezdeményezés, amely a transznacionális jellegű kisebbségek gondjait közösen orvosolná. Egy 10 milliós közösség jogainak vizsgálata, véleményem szerint megérdemelt volna egy külön fejezetet is a jelentésben, hangsúlyozva, hogy nem homogén etnikumról van szó. Hiányolom továbbá a gazdasági válság szociális hatásait vizsgáló tanulmányt, hiszen ilyen esetben mindig az érzékeny rétegek kerülnek veszélybe! Figyelemreméltónak találom azonban a fogyatékos ügy európai fejlődését. Üdvözlendő, hogy a Bizottság már dolgozik az 2008. augusztus 8-i a fogyatékossgal élők jogairól szóló ENSZ-egyezmény és annak fakultatív jegyzőkönyvének elfogadásáról szóló tanácsi határozatok tervezetén. Tartalma tekintetében az egyezmény egy jelentős változást képvisel, hiszen a fogyatékossgot nemcsak szociális, jóléti, hanem emberjogi és jogszabályi kérdésként kezeli. Ez világszerte 650 millió fogyatékkal élő személy sorsát könnyíti meg, beleértve 50 millió európaikat. Fontosnak tartom, hogy előmozdítsuk, védelmezzük és garantáljuk a fogyatékkal élő társaink számára valamennyi emberi jog és alapvető szabadság teljes mértékű és másokkal azonos módon történő gyakorlását, és előmozdítsuk elidegeníthetetlen méltóságuknak tiszteletben tartását.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), írásban. – (FI) Az Európai Unió az egyik legfontosabb nemzetközi szereplő az emberi jogok terén. Az Unió munkája jelentős, hiszen az emberi jogok mellett szóval fel, fejlesztési segélyeket nyújt és védelmezi a demokrácia értékeit. Az **EU éves jelentése az emberi jogokról, ami** éppen most jelent meg, az Uniónak az emberjogi területen végzett többoldalú munkáját vizsgálja.

Az EU 2008. évi jelentése az emberi jogokról említést tesz a számtalan, az emberi jogok megteremtése érdekében globálisan megtett pozitív lépésről. Sajnálatos módon e lépések megtétele még mindig nagyon kevés az általános helyzethez képest, és még nagyon sok a teendő, hogy az alapvető emberi jogok az egész világon ugyanúgy érvényesüljenek.

Az ENSZ főtitkára, Ban Ki Mun, a múlt héten, az ENSZ Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 60. évfordulója alkalmából emlékeztetett bennünket arra, hogy az Emberi Jogok Nyilatkozatára legalább olyan nagy szükség van ma, mint amilyen nagy szükség volt rá az 1948-as megszövegezésekor. Azt mondta: „A napjainkban előttünk álló kihívások pont olyan félelmetesek, mint amilyenek a Nyilatkozat megszövegezői előtt állók voltak”.

Összes fontos munkája ellenére az Európai Uniónak meg kell állnia és komolyan meg kell vizsgálnia az emberi jogok területén végzett tevékenységét. Sajnálatos módon az emberjogi politikájából továbbra is hiányzik az erős emberjogi szereplőtől elvárható határozottság, koherencia és állhatatosság.

Meg kell állítani az emberi jogok fokozatos nemzetközi megnyirbálásának folyamatát. Az államok érték alapú uniójaként az Unióra különleges feladat hárul annak biztosítása terén, hogy az emberi jogok az egész világon érvényesüljenek. A nyilatkozatok önmagukban, konkrét tettek nélkül, üres szavak maradnak.

ELNÖKÖL: MORGANTINI ASSZONY*alelnök***14. Az alapvető jogok helyzete az Európai Unióban 2004 és 2008 között - A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló európai térség (vita)**

Elnök. – A következő napirend pont vita a következő dokumentumokról:

- az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében Catania úr által kidolgozott „az alapvető jogok helyzetéről az Európai Unióban – 2004–2008” című jelentés (A6-0479/2008) (2007/2145(INI)),

a Deprez úr által az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli kérdés, amelynek tárgya: A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló európai térség (FSJA) megvalósulása terén 2008 során elért haladás (O-0128/2008 – B6-0489/2008),

a Deprez úr által az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli kérdés, amelynek tárgya: a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló európai térség (FSJA) megvalósulása terén 2008 során elért haladás (O-0133/2008 - B6-0494/2008).

Giusto Catania, előadó. – (IT) Elnök asszony, a Tanács tisztelt soros elnöke, biztos úr, hölgyeim és uraim! 60 évvel ezelőtt az Emberi jogok Egyetemes Nyilatkozata igazi globális forradalmat indított el, megerősítve a filozófus Immanuel Kant profetikus elképzelését, miszerint ha az egyik országban egy adott jogot megsértének, akkor azt a világ más részén is jogsértésnek kell tekinteni.

A nemzetközi közösség elé tárt emberjogi forradalom is két, egymással szorosan összefüggő koncepció. Az első azt jelenti, hogy nem szabad és nem lehet különbséget tenni az állampolgárok és a külföldiek, férfiak és nők, fehérek és feketék, keresztények és zsidók, mohamedánok és nem mohamedánok, hívők és nem hívők között. Röviden, szentesíti azt, hogy mindenki egyenlő a saját jogán. A második koncepció az, hogy a méltóság garanciája maga az emberiség, és ezért senkivel, még a legmegátalkodottabb bűnözővel sem lehet méltatlan módon bánni. Amint maga Kant mondja, nem tagadhatjuk meg a tiszteletet a bűnös embertől, mivel az emberként jár neki.

Az Európai Unió az emberi jogok legkiemelkedőbb védelmezője. Az alapvető jogok hatékony védelmének és támogatásának a demokrácia sarokkövének kell lennie Európában. Minden európai politikának az alapvető jogok megvalósítását kell célul kitűznie, és ezért az EU intézményeinek aktívan kell ezeket támogatni, védelmezni, és teljes mértékben figyelembe venni a jogszabályok kidolgozásakor és elfogadásakor, támogatást merítve az Alapjogi Ügynökség tevékenységéből. Ez az Ügynökség hatékonná tudja tenni az Európai Unió Alapjogi Chartáját, és ezzel párhuzamosan biztosítani tudja a megfelelést az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény által létrehozott rendszerrel is.

Sajnálatos módon, az Európai Unión belül, a kormányok politikai választásain és a parlamentek jogszabályi tevékenységén keresztül nem minden esetben tudjuk biztosítani az alapvető jogok védelmét és érvényesítését. Hat éven keresztül az Európai Parlament nem fogadta el az Európai Unión belül az alapvető jogok helyzetéről szóló jelentést, miközben mindig nagyon gyorsan rámutattunk az alapvető jogok megsértésére akkor, ha azokat a területünkön kívül követték el. Nem lehet, bár nagyon helyesen tesszük, hogy csak Guantánamóra, Abu Ghraibra, a Kolumbiában és Kínában elkövetett jogsértésekre hívjuk fel a figyelmet, miközben figyelmen kívül hagyjuk a saját országainkban elkövetett jogsértéseket.

Egyetértek azzal, amit ma Ferrero-Waldner biztos asszony mondott: meg kell teremtenünk az összhangot az Európai Unió kül- és belpolitikája között. Ha alaposan megvizsgáljuk az alapvető jogok helyzetét az Európai Unióban, akkor nyilvánvalóvá válik az a kellemetlen következtetés, hogy Európában az emberi jogokat gyakran csak névlegesen védik. A fenti állítás alátámasztására elég megvizsgálni az otthonukból elűldözöttek, a nemzeti kisebbségek, a romák, a hontalanok, a menekültek, a menedékkérők és a gazdasági migránsok helyzetét.

Holnap lesz az Emigránsok Nemzetközi Napja, és az ENSZ-egyezményt még egyetlen tagállam sem ratifikálta. Az elmúlt években már foglalkoztunk a migránsokkal foglalkozó adminisztratív központok állapotának romlásával, amelyek mind jogi szempontból, mind az életkörülmények tekintetében fekete lyukaknak tekinthetők, ahol a férfiakkal és a nőkkel embertelen és megalázó módon bánnak, a törvényileg előírt jogi biztosítékok megléte nélkül, amelyek gyakran elfogadhatatlanok, és amelyek ugyanakkor lehetővé teszik a visszaéléseket és a büntetlenséget.

Az Európai Unión belül az emberi jogok helyzete semmilyen szempontból nem kielégítő, és ezt az Amnesty International által készített éves jelentés is nyilvánvalóvá teszi. Ezért meg kell próbálnunk olyan aktív politikát működtetni, amely megakadályozza azoknak a jogoknak a rendszeres megsértését, amelyeket hivatalosan biztosítani kellene és amelyeket sérthetetlennek kell tekinteni.

Ezért felhívást intézünk a Tanácshoz – és ezúttal kihasználom a miniszter jelenlétét – annak érdekében, hogy a világ emberjogi helyzetéről a jövőben készülő jelentésekben elemezzék a világban, illetve az egyes tagállamokban uralkodó helyzetet, annak érdekében, hogy elkerülhessük – és most már mindjárt befejezem, elnök asszony – a kettős mérce alkalmazását. Milyen Európát szeretnénk? A jelentés, amelynek nagy megtiszteltetésemre, én vagyok az előadója, erre a kérdésre keresi a választ.

Gérard Deprez, a kérdések előterjesztője. – (FR) Elnök asszony, Yade asszony, Barrot úr, hölgyeim és uraim! Ma tartjuk az utolsó vitát ebben a parlamenti ciklusban az európai szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség megteremtésének terén elért előrehaladásról. A témával kapcsolatos szóbeli kérdést továbbítottam a Bizottságnak és a Tanács elnökségének, ezért a rendelkezésemre álló kevés idő alatt nem kívánom azt elmondani. Elnök asszony, most, amikor Strasbourg városa a karácsony ünnepi hangulatban történő megünneplésére invitált bennünket, ajándékozásra kívánom felhasználni az alkalmat.

Nagy örömömre szolgál, hogy az első ajándékot a Tanács francia elnökségének adhatom át, de nem az állandó jelenlétükért és pontosságukért, hanem, általánosságban, annak a felkészülésnek a minőségéért, ami az elnökségnek a Parlamenttel való kapcsolatát jellemezte, továbbá azért a szakértelemért, amit tanúsított, és, különösen a kiváló kollégákért, akik miniszteri pozícióban vannak, és akik részt vettek az Európai Parlamenttel folytatott, rendkívül kényes tárgyalásokon. Külön köszönetet szeretnék mondani Jouyet úrnak, akinek a szívéllyességét, szaktudását és képességeit az egész Ház – egyhangúlag – nagyra értékelte.

A második ajándékot Barrot úrnak szeretném átnyújtani. Ő olyan alelnöke a Bizottságnak, aki teljes mértékben otthonosan érezte magát a korábbi szerepében, és aki, az Elnök kérésére, illetve azért, hogy megkímélje a Bizottságot azokról a súlyos politikai problémáktól, amelyeket Frattini úr helyettesítése okozott volna, elvállalta, minden előkészület nélkül, a Bizottság egyik legnehezebb és legérzékenyebb feladatát. Biztos úr, Jacques, kevesebb, mint egy év alatt nemcsak hogy sikerült egy különösen összetett feladatot megoldania, de maradandót is tudott alkotni, amint azt a most előterjesztett, az új menekültügyi politikával kapcsolatos iránymutatásokra vonatkozó javaslatok is bizonyítják.

A harmadik ajándékot a képviselőtársaimnak szeretném átnyújtani, akik többsége olyan tökéletes szakember, aki szenvedélyes érzelmeket táplál a dossziéja iránt, akik közül néhányan igazi munkamániások, és akik közül egy-kettő, őszintén meg kell mondanunk, olyan igazi jellem, akire én, csak úgy, mint a többiek, tisztelettel és gyengédséggel nézek fel.

Az utolsó ajándékot a Főtitkárságon – Emilio De Capitani itt van, de nem figyel –, és a képviselőcsoportokban dolgozó kollégáinknak, mindannyiunk segítőinek szeretném átadni, akiknek a lelkesedése, odaadása és képességei alapvető fontosságúak a munkánk sikere szempontjából.

Az ajándékok kiosztása után számvetésre készülök. Senki sem vitathatja azt a tényt, elnök asszony, hogy kevesebb mint tíz év alatt az európai szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség jelentős fejlődésen ment át. Az 1999-es, teljes mértékben embrionális állapothoz képest – szeretnék emlékeztetni arra, hogy a tamperei program célja elsősorban az volt, hogy lefedtesse a tagállamok közötti együttműködés alapjait, és hogy elősegítse a bírósági döntések kölcsönös elismerését – a JLS ágazat további növekedésen ment keresztül a hágai program ideje alatt, ami megerősítette a közösségi platformot.

Ennek a kettős alapnak, és a drámai külső hatások által kifejtett nyomásnak – nem kívánok említést tenni azokról a támadásokról, amelyek annyi aggodalommal töltötték el bennünket, és amelyek oly sok halálos áldozatot és tragédiát okoztak – a következménye, hogy politikáink közül igen sok fantasztikus előrelépést tett: a terrorizmus és a súlyos bűncselekmények elleni küzdelem, az illegális bevándorlás elleni harc, a rasszizmus és az idegengyűlölet elleni küzdelem, és a kábítószer- és a kábítószer-függőség elleni harc.

Ráadásul, az nem mindannyiunk – a Tanács, a Bizottság, a Parlament – bírálata, ha elismerjük, hogy az elmúlt tíz év alatt a megközelítésünket elsősorban – de nem azt akarom mondani, hogy kizárólag – a reflex-szerű válaszadás jellemezte, amit egyaránt okoztak az általam korábban említett drámai események, és az állampolgáraink jogos biztonsági elvárásai.

Az utóbbi időben azonban fokozatosan kialakult egy másik megközelítés is, ami a korábbinál kevésbé defenzív, és amit a pozitívabb, voluntarista intézkedések iránti igény jellemez annak a térségnek a vonatkozásában, amit együtt kívánunk megteremteni. A Lisszaboni Szerződés – mint tudjuk – e megközelítésre

alapozva tette kötelezővé az Alapjogi Chartát. Ennek a megközelítésnek köszönhetően született meg a döntés arról, hogy a bécsi megfigyelőközpont átalakuljon az Európai Unió Alapjogi Ügynökségévé. Ennek a megközelítésnek köszönhető, hogy a Bevándorlási és Menekültügyi Paktum – a védelmi és biztonsági követelmények figyelmen kívül hagyása nélkül – megnyitotta az utat egy olyan, nyitottabb politika előtt, amely a migrációs áramlatok aktív kezelésén és a partnerség fejlesztésén alapul.

Most pedig, elnök asszony, az ajándékok kiosztása, és a számvetés után rá szeretnék térni arra a kihívásra, amivel együtt kell szembenéznünk, és azokra az új útmutatásokra, amelyeknek ösztönzőleg kell hatniuk a stockholmi programra, amivel kapcsolatban őszintén remélem, hogy megvalósítható lesz a Lisszaboni Szerződés alapján, ha majd végre ratifikálásra kerül.

Mivel nincs már időm, csak egyetlen következtetést szeretnék levonni. Nem szabad, hogy a féltreim, illetve az állampolgáraink féltreim vezéreljenek bennünket. Mindenekelőtt az értékeik alapján kell cselekednünk, amit alá kell támasztani az előttünk álló kockázatok objektív értékelésével. Remélem, hogy ebben a szellemben fogjuk megfogalmazni a stockholmi programot, és fogjuk azt együttesen megvalósítani.

Rama Yade, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim! A Catania-jelentés nagy jelentőségű munka, amely átfogó képet ad az emberi jogok helyzetéről az Európai Unióban. Számtalan, rendkívül hasznos ajánlást tartalmaz, amelyek egyaránt vonatkoznak az emberi jogok intézményi és gyakorlati szempontjaira. A fent említett ajánlások egy része a Bizottságot érinti, és a Bizottságra bízom, hogy ezeket megválaszolja.

Most néhány, Önök által felvetett témával foglalkoznék, amelyeket felvetettek. Például, az Európai Unió Alapjogi Ügynökségére gondolok. Az európai ügynökséget bírálat érte azért, mert korlátozott hatáskörrel rendelkezik, mivel az Európai Unió három pillére közül az elsőre korlátozódik. Véleményem szerint ebből a szempontból érdemes rámutatni arra, hogy egyrészt van egy záradék az Ügynökség hatáskörének 2009. december 31-ig történő felülvizsgálatára. A záradék engedélyezi, a Bizottság javaslata alapján, az Ügynökség hatáskörének esetleges kibővítését is.

Másrészt viszont minden európai intézmény, illetve mindegyik tagállam számára biztosított az a lehetőség, hogy a különböző felek hatásköreinek figyelembe vételével önkéntes alapon véleményt kapjon az Ügynökségtől. Ebben az összefüggésben először szeptember 3-án kérte ki a Tanács, a francia elnökségen keresztül, az Ügynökség véleményét arról a kerethatározatra irányuló javaslatról, miszerint a tagállamok rendvédelmi szervei felhasználhatják az utasok adatait, hisz ez olyan téma, ami az Európai Unió harmadik pillére alá tartozik.

A Tanács ezáltal megkísérelte bemutatni azt, hogy mekkora jelentőséget tulajdonít az emberi jogok kérdésének.

Az elkövetkezőkben a migránsok és a menekültek kérdésével szeretnék foglalkozni. Rendkívül sok javaslat született, a jelentés tartalmazza a bevándorlás területére vonatkozó intézkedéseket, és én csak megismételni tudom azt, hogy az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktum jelzi, hogy az Európai Tanács határozottan kijelenti, hogy a migrációs politikáknak és a menekültügynek meg kell felelniük a nemzetközi jogi követelményeknek, de különösképpen az emberi jogokra, az emberi méltóságra és a menekültekre vonatkozó szabályoknak.

Szeretnék megemlíteni egy harmadik, a jelentés által taglalt témát is, ami ezúttal a gyermekek jogaival kapcsolatos. Hogy is fordulhatna elő az, hogy valaki nem ért egyet azokkal a következtetésekkel, amelyek elítélik a gyermekek ellen elkövetett erőszak minden formáját, követelik a gyermekmunka megszüntetését, a roma gyermekeknek a figyelem középpontjába állítását és a gyermekek megsegítését? Meg szeretném jegyezni, hogy a jelentés szerint a fiatal elkövetők fogva tartása csak a legvégső megoldás lehet, és hogy vannak alternatív megoldások is.

Ebben a jelentésben még sok más téma is felvetésre kerül, de nem tudom mindegyiket megemlíteni. Végezetül azonban szeretnék egy nagyon pozitív megjegyzésre reagálni, aminek különösen örültem, hogy a rasszizmus és idegengyűlölet egyes formái és megnyilvánulásai elleni, büntetőjogi eszközökkel történő küzdelemről szóló kerethatározatot, amire a jelentés utal, a Bel- és Igazságügyi Tanács – hétéves, meghosszabbított vita után – 2008. november 28-án hivatalosan is elfogadta.

Deprez úrnak válaszolva először is köszönetet mondok az Európai Unió francia elnökségének szóló gratulációért. Higgye el nekem, hogy ez nagyon mehatott bennünket. Sarkozy elnök úr ezzel, azaz a munkájával és az elnökség irányításával – ami végső soron válság-elnökség volt, amint ezt jól példázza a grúz válság és a pénzügyi válság – azt kívánta demonstrálni, hogy visszatért a politikai Európa. Nagyon mélyen érintettek az Ön üdvözlő szavai, és mi is szeretnénk köszönetet mondani Önöknek, hölgyeim és

uraim, azért a nagyon szoros együttműködésért, ami az utolsó néhány hónapban a francia elnökség alatt egységbe forrasztott bennünket.

Mielőtt rátérnék az Ön által felvetett témára, két dolgot szeretnék előjáróban elmondani. Az első az, hogy nagyon érzékeny vagyok a kettős mérce kérdésre, amit többen is megemlítettek. Való igaz, elcsodálkozhatunk azon, hogy valójában lehet-e az emberi jogokat külföldön, Európa határain kívül védelmezni, miközben kevesebb figyelmet szentelünk az Európa határain belül történő eseményekre, amint ez időnként valószínűleg előfordul.

Ez rendkívül találó kérdés, és magam is gyakran ismétlgetem, hogy előbb a saját házunk táján kell rendet tennünk ahhoz, hogy az emberi jogok terén az Európai Unió területén kívül hitelesebbek legyünk. Bátorságnak, ugyanakkor mérsékletességnek kell jellemeznie az emberjogi megközelítésünket. A házunk táján kívül csak akkor van esélyünk arra, hogy meghallgassanak bennünket, ha szem előtt tartjuk az emberi jogok sérthetetlenségét.

Önök közül néhányan beszéltek arról is, hogy a Szaharov-díjat Hu Jianak ítéltük oda, és ennek én természetesen nagyon örülök. Örömmel tölt el az a megtiszteltetés, amiben ez az Európai Parlament támogatását élvező kínai blogíró részesült. Szerintem ez fantasztikus. Én magam is intenzíven részt vettem Hu Jia védelmében, és remélem, hogy a Szaharov-díj lehetővé teszi, hogy előrelépés történjen az emberi jogok területén, különösen Kínában.

Szeretnék visszatérni arra a témára, amit Ön vetett fel, Deprez úr, és először azt mondanám el, hogy a Tanács az elmúlt években kötelezettséget vállalt arra, hogy, amint éppen most elmondtam, nagyon szorosan együtt fog működni az Európai Parlamenttel. Az Európai Parlamenttel, és különösen az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottsággal, rendkívül gyümölcsöző párbeszéd folyt azokról a szövegekről, amelyeket prioritásként, már ha az intézményi naptár erre lehetőséget ad, el lehet vagy el kellene fogadni.

Az elnökség sürgette a tagállamok ratifikációs folyamatát, és ez lehetővé tette a nemzeti parlamentekben folyó munka felgyorsítását és egy sor szöveg, köztük néhány nagyon fontos dokumentum elfogadását.

A mostani parlamenti ciklus végére azt reméljük, hogy a fontos szövegek, mint például az Europol közösségivé tételéről és a bizonyításfelvételi parancsról szóló szöveg tárgyalása sikeresen befejeződik. Mindent összevetve, a fenti szövegek lehetővé teszik számunkra, hogy átfogó értékelést készítsünk arról, hogy e kérdések tekintetében mi a helyzet az Európai Unióban.

Talán látták azt is, hogy az elnökség valóra váltott, illetve nagy előrelépést tett egy sor, a Ház által prioritásként kezelt kezdeményezés terén is.

Ami elsősorban a harmadik pillért illeti, az elnökség kötelezettséget vállalt arra, hogy az együttműködési folyamatot teljessé teszi a bevándorlás és az igazságügy, illetve a polgári jog terén. Ami a harmadik országokkal folytatott tárgyalásokat illeti, nagy erőfeszítések árán megvédésre került az az elképzelés, miszerint az Egyesült Államokkal az adatcseréről folytatott jövőbeni tárgyalásokat csak az Európai Parlamentben lehet lefolytatni.

Az utóbbi fontos előrelépést jelent ugyan az említett területeken, de az előrelépés még az eddigieknél is jelentősebb lehetne, ha a közösségi módszert alkalmazták volna a harmadik pillér alá tartozó, a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség területén is.

Az emberi jogok védelme pontosan ott, amit az európai szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségnek nevezünk, valójában állandó kihívást jelent, és Önökhöz hasonlóan én is úgy vélem, hogy pontosan az alapvető jogok védelmén keresztül kellene értelmezni a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség tekintetében történő fejleményeket.

Nyilvánvalóan én is csak meg tudom erősíteni a Tanács abbéli szándékát, hogy a fentiek szerint fog dolgozni, és elmondhatjuk, hogy a felvetett kérdések többségében egyetértés van közöttünk, habár az intézményi összefüggéseket nem szabad figyelmen kívül hagyni.

Ami az eljárási jogoknak a büntetőeljárások során történő védelmére tett javaslat megismétlését illeti, a jövő évben megvitatásra kerül az egyéneknek a büntetőeljárások során történő védelméről készülő cselekvési terv, és sor kerül az európai elfogadóparancs értékelésére is, azért, hogy a kerethatározatot egységesen lehessen megvalósítani. Továbbá, a Lisszaboni Szerződés, ha majd életbe lép, új lökést ad ennek a folyamatnak, nem csak azért, hogy alkalmazandóvá teszi az Európai Unió Alapjogi Chartáját, de azon intézményi fejlemények eredményeként is, amelyeket az új szerződés lehetővé fog tenni a szabadság, biztonság és a jog érvényesülése területén.

Lehetne még sok más, a jelentés és a képviselők által az elmúlt hónapokban felvetett témát is említeni. Úgy vélem, hogy – a vitát követően – ebben a kérdésben is előbbre tudjuk vinni az ügyeket. De azt hiszem, hogy előtte még szót kellene adnom Barrot úrnak – ezt nekem kell mondani, elnök asszony?

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, azzal párhuzamosan, hogy őszinte barátsággal üdvözlöm Yade asszonyt, szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Catania úrnak, és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságnak, bár erre a bizottságra még visszatérek, Deprez úr.

Az Ön által benyújtott jelentés részletes és gazdag, amint erre az elnökség is rámutatott. Catania úr, az alapvető jogok az európai integráció középpontjában állnak, és nyilvánvaló, hogy a Bizottság elkötelezett a fenti jogok szigorú és kérlelhetetlen gyakorlati átültetése mellett.

A jelentésben hangsúlyozza, hogy még nagy előrelépést kell elérni a tagállamok és az intézmények területén. Való igaz, hogy többet kell tennünk az alapvető jogoknak az Unió területén belül történő alkalmazása és érvényesítése érdekében. Az Uniónak példát kell mutatnia nem csak azért, hogy hitelessé teszi a külpolitikáját, de oly módon is, hogy ezt a kölcsönös bizalmat megteremti a tagállamok között, hisz a kölcsönös bizalom alapvetően fontos ahhoz, hogy létrejöhessen a valódi, szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség.

Jelentése fontos ajánlásokat tartalmaz, és egyetértünk Önnel abban, hogy létfontosságú az eddigieknél többet tenni a Chartán alapuló jogalkotási javaslatok megfelelőségének figyelemmel kísérése, a migránsok és menedékkérők fogadási körülményeinek javítása, a terrorizmus elleni küzdelem az alapvető jogoknak való teljes megfelelésének biztosítása, a megkülönböztetés ellen folytatott küzdelemünk megkétszerezése, a román Európai Unión belüli helyzetének javítása, és még hozzátenném, hogy az Európa Tanáccsal való szorosabb együttműködés érdekében is. Én teljes mértékben el kívánom magam kötelezni a fentiek mellett.

Az ajánlásoknak és a jogos kritikáknak azonban nem szabad elhalványítani azt a tényleges haladást, amit a Bizottság és az Európai Unió ért el az alapvető jogok érvényesülésének elősegítése terén, amint Yade asszony is elmondta. Ez a fejlődés magába foglalja a rasszizmusról és idegengyűlöletről, valamint a harmadik pillér keretében az adatvédelemről szóló kerethatározatok nemrégiben történő elfogadását a Tanács által, még akkor is, ha ezt pusztán csak első lépésnek tekintjük.

A Bizottság nemrégiben előterjesztett egy új, a menedékgjogról szóló jogalkotási javaslatot, amely magas szintű védelmet fog biztosítani. A tagállamokat emlékeztettem arra a kötelezettségükre, hogy az illegális bevándorlók visszatéréséről szóló irányelv nemzeti jogba történő átültetése során tartsák tiszteletben az alapvető jogokat, és ezt ellenőrizni fogom.

A munkahelyen kívüli megkülönböztetés elleni védelemről szóló irányelvre irányuló új javaslat ki fogja egészíteni a jogszabályi intézkedéseink sorát. A nemek közötti egyenlőség, ami olyan téma, amelynek az előtérbe kerüléséért küzdött az Európai Unió, tárgyát képezte a Bizottság által tett azon javaslatnak, hogy a szülési szabadság minimális időtartamának növelése révén javítsuk a munka és a magánélet közötti egyensúlyt.

Természetes az, hölgyeim és uraim, hogy biztosítanunk kell az alapvető jogoknak a szövegeinkben való megjelenését, de azt is ellenőriznünk kell, hogy a vonatkozó jogokat hogyan alkalmazzák a gyakorlatban. Ez a feladat rendkívül fontos, és sikeres végrehajtása érdekében olyan hiteles stratégiát kell alkalmaznunk, amely biztosítja az alapvető jogok tiszteletben tartását az Európai Unión belül. A jövőbeni többéves programnak, vagyis a stockholmi programnak, véleményem szerint tartalmaznia kell egy olyan közleményt, amely meghatározza ezt az alapvető jogok tiszteletben tartására irányuló politikát az Unión belül, és egyértelművé teszi a Bizottság által ezen a területen megvalósítható cselekvések lehetőségeit és korlátait.

Az alapvető jogokat a lehető leggyakorlatiasabbá kell tennünk. Nincs értelme annak, hogy állandóan új jogszabályokat találjunk ki. Azt mondom, hogy az alapvető jogszabályi keretek megvannak: az emberi jogok védelméről szóló európai egyezmény, az Európai Unió Alapjogi Chartája. Az Európa Tanácstól most már rendelkezünk információval az alapvető jogok megsértésének néhány esetéről is.

Végezetül, amint Önök is hangsúlyozták, kezünkben van egy eszköz – az Alapjogi Ügynökség –, amelynek hatásköre egy jövő év végi felülvizsgálati záradék témája lesz, amint erre a miniszter asszony is rámutatott. Való igaz, hogy az eszközök haszna a gyakorlatban bizonyosodik be.

Először is – megpróbálom összegezni – az Uniót a jogalkotási munkája területén nem érheti kritika. Szisztematikus és alapos nyomon követés segítségével biztosítani kell, hogy az európai jogszabályok összhangban álljanak az Alapjogi Chartával.

2005-ben a Bizottság meghatározta a javaslatok megfelelésének ellenőrzési módszerét, és ennek az alkalmazását tovább kell erősíteni a gyakorlatban. Tényleg rendkívül fontos, hogy a jogalkotási folyamat során szem előtt tartsuk az alapvető jogokat.

Aztán természetesen, szükség esetén, be kell avatkoznunk a tagállamokban. Ez a jövőbeni stockholmi programban, ahogyan én látom, világos magyarázattal szolgál a Bizottság intervenciós politikájáról. A Szerződésben meghatározott hatáskörök szerint kétféleképpen avatkozhatunk be.

Egyrészt akkor, ha a közösségi jogszabályok alkalmazása valamelyik tagállamban az alapvető jogokkal kapcsolatos problémát okoz, a Bizottság alapesetben a Szerződés őrének szerepében lép fel, beleértve a jogsértési eljárások alkalmazását is. Látnunk kell, és minden kétséget kizáróan listát kell készítenünk azokról a helyzetekről, amelyek esetében az alapvető jogok megsértése kifejezetten jogsértési eljárások alkalmazását követeli meg. Különös éberséget tanúsítanak az alapvető jogok, és elsősorban a gyermekek jogainak tiszteletben tartása terén, amikor a tagállamok, amint már említettem, a visszatérésről szóló irányelvet alkalmazzák. Beavatkoztam annak a projektnek a kapcsán, amelynek során digitális ujjlenyomatokat akartak venni az olaszországi nomád táborokban élőkől, amivel az volt a célom, hogy rámutassak a közösségi jog és az alapvető jogok, de különösen a személyes adatok védelméről szóló szabályok tiszteletben tartásának szükségességére.

Vannak olyan helyzetek is, amelyekben túllépünk a Közösség hatáskörein. Ezek politikai lépések, amelyekre olyan esetekben lehet szükség, amikor a nemzeti mechanizmusok alkalmazásának lehetősége nem áll fenn.

Ami a CIA általi titkos fogva tartásokat illeti, a Bizottság több alkalommal beszélt Lengyelországgal és Romániával, hangsúlyozva a vizsgálatok lefolytatásának szükségességét. Lengyelország válaszában tudatta a Bizottsággal, hogy bűnügyi nyomozás indult. A román szenátus lefolytatta a vizsgálatát, de ezt, az Európa Tanács második jelentésének figyelembevételére érdekében, még ki kell bővíteni.

Tisztában vagyok azzal, Catania úr, hogy a jelentésében utal az elhíresült 7. cikkre, amely némi rokonságot mutat a nukleáris elrettentéssel, és nem érti, hogy miért nem került alkalmazásra. Én fenyegetésként éltem vele. Való igaz, hogy amikor emlékeztettem Bulgáriát arra, hogy az a sajtódíj, amit annak az újságírónak ítéltek oda, aki a romákkal szembeni megvető megjegyzéseiről ismert, megkérdőjelezendő, az újságíró végül megfosztották a díjtól. Ugyanakkor való igaz az, hogy foglalkoznunk kell a 7. cikk kérdésével is.

A következő lépés természetesen az, hogy egyes kulcsfontosságú területeken valóban közelítenünk kell az emberi jogok ügyét a valósághoz, amiben élünk. A gyermekek jogai – ezek az Unió politikájának egészét érintik. Ugyanakkor ez olyan terület, ahol valós előrelépést lehet felmutatni. Emlékeztetném Önöket arra, hogy az európai menekültügyi politika részévé tettük, hogy nem lehet felnőtt kíséret nélkül kiskorúakat fogva tartani. Általánosságban ragaszkodtunk ahhoz, hogy a gyermekek különleges figyelemben részesüljenek.

A Dublin II. reform esetében hangsúlyoztuk a családegyesítésre vonatkozó követeléseket. Én is hálás vagyok a francia elnökségnek azért, hogy ismét bátorított bennünket a gyorsreagálási mechanizmus alkalmazására, ami létfontosságú ahhoz, hogy megakadályozzuk a gyermekrablásokat. A következő lépésben, 2009 márciusában, javasolni fogom a gyermekek szexuális kizsákmányolásáról, a gyermekpornográfiáról és az emberkereskedelemtől szóló kerethatározat felülvizsgálatát.

Ami a személyes adatok védelméről, olyan globális, megújított stratégiára van szükségünk, amely magába foglalja a 95/46/EK irányelv felülvizsgálatát is a műszaki fejlődés tükrében végzett értékelés alapján.

A menedékgjogról már beszéltem. Ami a rasszizmus és idegengyűlölet elleni küzdelmet illeti, nyilvánvaló, hogy most, amikor már kész szövegünk van – hálás vagyok a francia elnökségnek azért, hogy végül lehetővé tette számunkra a szöveg kidolgozását –, használnunk is kell azt, és biztosítanunk kell, hogy a gazdasági válság miatt ne fokozódjon tovább az idegengyűlölet és a rasszizmus, különösen a véleményformálók körében. Biztosítanunk kell, hogy a terrorizmus elleni küzdelem minden területén tiszteletben tartsák az alapvető jogokat. A rasszizmusról és idegengyűlöletről szóló közlemény meghatározhatja azokat a módokat, amelyek javíthatnák a fenti területen végrehajtott cselekvések hatékonyságát.

Végezetül, 2010-ben a Bizottságnak be kell nyújtania a totalitárius rendszerek által elkövetett bűntettekről készült jelentést. A cél a bűncselekmények és az áldozatok elismerésén alapuló, az Európai Unióra jellemző megbékélési kultúra megvalósulásának elősegítése annak érdekében, hogy megszűnjön a jelenlegi megosztottság az új és a régi tagállamok között, hisz az utóbbiak nem minden esetben vannak tisztában az új tagállamok tragikus történelmével. Ez nagy vállalkozás, és olyan stratégia, ami nagyon sokat tehetne annak biztosítása érdekében, hogy alkalmazásra kerüljenek az Európai Unió alapját képező elvek.

Catania úrnak azt szeretném mondani, hogy ebből a jelentésből természetesen egy sor ötletet merítünk a stockholmi program tartalmasabbá tétele érdekében.

Most pedig rátérek Deprez úr kérdésére. Köszönetet szeretném kifejezni, és el szeretném neki mondani – ez szól a Bizottsága tagjainak is –, hogy számomra, aki a szabadságért, biztonságért és a jog érvényesüléséért felelős biztos vagyok, az a tény, hogy van egy bizottság, ami követelményeket fogalmaz meg, de ugyanakkor rendkívül figyelmes és részt vesz a nehéz problémák megoldásában is, amelyek esetében meg kell találni a helyes egyensúlyt a biztonság iránti teljesen jogos igény, illetve a szabadság és a jogérvényesülés teljes kibontakozási lehetősége között, nagy segítség, és rendkívül nagy lehetőség.

Való igaz, hogy haladás történt a szabadság, biztonság és a jogérvényesülés területén. Ugyanakkor most – Tampere és Hága után – az a feladatunk, hogy kidolgozzuk ezt a többéves stockholmi programot, és ma még korai lenne pontos elképzeléseket alkotni arról, hogy mi is lesz a többéves program tartalma. Csak egy vagy két pontot említek, és elnézést kérek, ha túl sokáig beszélek.

Először is, az alapvető jogoknak az Unión belül, a gyakorlatban történő tiszteletben tartásának az egész többéves program alapelveinek kell lennie.

Másodszor, cselekvésünk középpontjában az egyéneknek kell állniuk, függetlenül attól, hogy európai állampolgárról vagy a területünkön élő, harmadik országbeli állampolgárokról van szó. Az eredmények Európáját kell létrehoznunk az emberek érdekében. Ezt az Európát az ő jogaik, és nem utolsósorban a leginkább kiszolgáltatottak (mint amilyenek az áldozatok) jogainak védelme, biztonságának és védelmének garantálása, valamint az igazságszolgáltatáshoz való jobb hozzáférés tartja össze.

Köszönetet szeretnék mondani Yade asszonynak azért, hogy felvetette az eljárási jogok témáját. Számomra ez nagyon fontos. Tisztában vagyok azzal, hogy le kell gyűrni némi ellenállást, de ha tényleg meg akarjuk valósítani a bírósági döntések kölcsönös elismerését, akkor nagyon fontos annak a biztosítása, hogy az igazságszolgáltatás egész Európában egy sor eljárási biztosíték alapján valósuljon meg. Ez a legteljesebb mértékben fontos.

Nyilvánvaló, hogy a jog érvényesülésén alapuló európai térségben egyszerűsíteni kell a kereskedelmi kapcsolatokat és az állampolgárok szabad mozgását, de nem szabad elfelejtenünk, hogy a terrorizmus és a bűncselekmények ellen a jogállamiság tiszteletben tartásával kell harcolnunk. Az európai jogérvényesülési modell az egyensúly és a következetesség révén erősödik, miután erőfeszítéseket teszünk a bizalom és a kölcsönös elismerés megerősítése érdekében.

Harmadszor, a szabadság, biztonság és a jogérvényesülés külső dimenzióiról szólok. Ezt a külső dimenziót integrálni kell, és hozzá kell adni a belső dimenzióhoz. Nem tudunk harcolni az embercsempészet ellen anélkül, hogy foglalkoznánk a jelenséggel azokban az országokban, ahonnan az esetek többségében a csempészet kiindul. Aztán az egész bevándorlási politika, a bevándorlási hullámok összehangolt kezelésére vonatkozó politika, részét képezi annak az elképzelésnek, hogy összekapcsoljuk a külső és a belső dimenziót.

A Bizottság 2009 májusában egy, a jövőbeni prioritásokról szóló közleményt szándékozik előterjeszteni. Ezt követően, 2009 végén politikai vita lesz a harmadik többéves programról. Meg kell azonban mondanom, hogy – amint ma reggel is elmondtam az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság koordinátorainak –, valóban szükségünk van az Európai Parlamentre ennek a többéves programnak az elkészítése során. Nincs kétségem afelől, hogy számíthatunk a javaslatokra.

Igaz, hogy a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség fejlődött, de az is igaz, hogy jelenleg még csak a hajnalán vagyunk a valóban a jog érvényesülésén alapuló közösség megteremtésének, amelyben az emberek szabadon mozoghatnak az európai térségen belül, és ezzel párhuzamosan érvényesíthetik jogaikat, függetlenül attól, hogy éppen melyik tagállamban vannak. Ez nagyon fontos akkor, ha tényleg azt akarjuk, hogy az európai uniós polgárság fogalma konkrétan megnyilvánuljon az európai polgárok életében.

Nagyon sok még a tennivaló, ez rendkívül izgalmas feladat, és ismét szeretnék köszönetet mondani az Európai Parlamentnek, és különösen az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságnak az általuk oly lelkesen és meggyőződéssel nyújtott segítségért.

Ignasi Guardans Cambó, a Kulturális és Oktatási Bizottság véleményének előadója. – (ES) Elnök asszony, a beszédemhez, amit az Oktatási és Kulturális Bizottság nevében tartok, egyaránt felhasználom a parlamenti képviselőcsoportom számára rendelkezésre álló, mind pedig Mohácsi Viktória képviselőtársam által juttatott időt.

Mindenképpen azzal szeretném kezdeni, hogy gratulálok az előadónak az általa végzett kiváló munkához, és azokhoz az erőfeszítésekhez, amelyeknek személyes tanúja voltam, és amelyeket a többi képviselőcsoporttal a mostani jelentés tartalma kapcsán kialakítandó konszenzus érdekében tett.

Teljes mértékben osztom az előadó emberi jogok iránti elkötelezettségét, és abbéli szándékát, hogy előrelépést érjünk el ezen a területen. Igaz, teljes mértékben egyetértek azzal, amit a beszédében mondott, vagyis hogy mi, itt Európában, időnként azzal az ellentmondással találjuk magunkat szembe, hogy a világ bármely részén védelmezzük az emberi jogokat, illetve támadjuk az emberjogi helyzetet, miközben a saját országainkban szemet hunyunk az elfogadhatatlan megkülönböztetés felett, mert időnként nem találjuk meg a megfelelő eszközt a fenti helyzetek leküzdésére.

Ez olyan dolog, amit ténylegesen el kell ítélni, mivel ez a Parlament rendelkezik az ehhez szükséges a hatáskörrel.

Az előadó maga is szemtanúja annak a ténynek, hogy beszélgetéseket folytattunk arról, miszerint ennek a jelentésnek tartalmaznia kell-e a társadalmunkban fellelhető egyéb, az emberi jogokon kívül eső problémákat-e vagy sem.

Úgy vélem, hogy a jelentés néhány bekezdése – és ez természetesen még inkább áll a korábbi változatára – megszenvedte azt, hogy túlságosan is azon voltunk, hogy mindent, vagyis az Európában jelenleg fellelhető összes társadalmi problémát, megoldjunk, és ne csak az emberi jogi kérdésekkel foglalkozzunk.

Ez időnként meggyengíti cselekvéseinket. Tény, hogy a lakáshiánytól az idős munkalehetőségének hiányáig mindennel foglalkozni kell, de abban egyáltalán nem vagyok biztos, hogy ezekkel ugyanabban a csomagban, illetve ugyanazon a listán kell foglalkozni, mint az emberi jogok védelmével.

Ugyanakkor tény, hogy a saját határainkon belül is súlyos problémáink vannak: csoportokat érintő, és különösen az egyéneket érintő problémákkal kell szembenéznünk. A társadalmi csoportokat időnként figyelmen kívül hagyják, vagy a megkülönböztetés áldozataivá válnak a nemekkel, a szexuális irányultsággal, az etnikai hovatartozással, a vallással stb. kapcsolatos okok miatt. Fel kell hívni a figyelmet a problémákra, és globálisan kell hozzájuk közelíteni. Ezt a munkát természetesen az Európa Tanáccsal közösen végeztük, és erre a kiváló intézményre megérdemelten hivatkozunk.

Ebből a szempontból a Kulturális Bizottság kifejezetten utalt az egyik olyan problémára, amit én is szeretnék itt hangsúlyozni kollégám, Mohácsi Viktória nevében is, aki a Kulturális Bizottságban ennek a témának a felelőse volt. A roma gyermekekkel szembeni megkülönböztetésről van szó az oktatás területén.

A jelentés általánosságban nagyon jól foglalkozik a gyermekek különböző területen felmerülő problémáival, és különösen a roma származású gyermekek által elszenvedett megkülönböztetéssel, valamint azzal, hogy a médiát – amint már ezt korábban említettük – és az érdekelt feleket, azaz a nem kormányzati szervezeteket és a társadalmi szervezeteket, szintén be kell vonni a megkülönböztetés elleni küzdelembe.

A jelentés rengeteg instruktív anyagot tartalmaz, és a társadalmat tájékoztatni kell arról, hogy ezek az értékek mit is hordoznak magukban. Ebből a szempontból rendkívül nagy a médianak és az oktatás egészének a felelőssége.

Kinga Gál, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (HU) Nehéz feladat az alapvető jogok helyzetéről az Unióban az Európai Parlamentnek átfogó határozatot hozni, hiszen éppen az alapvető jogok azok, amelyeknek legkevésbé kell politika- és pártfüggetlennek lennie, sokkal inkább független tényeken és adatokon alapulnia, levetkőzve a képmutatást. Ezért komoly üzenet a Parlament részéről, részünkről, hogy a vizsgált időszakban megteremtettük az Alapvető Jogok Ügynökségét, aminek talán épp ez lesz majd a feladata, és ez a feladata az elkövetkező években. Ugyanakkor persze nagyon fontos, hogy a Parlament milyen üzenetet ad Európa polgárainak alapvető jogaikat érintően. Hogy foglalkozik-e problémáikkal, és hogy tényleg a valós, sokakat érintő problémákkal foglalkozik-e?

Az egyes problémás és vitatott kérdések sokszínűségét a jelentéstervezethez leadott 240 módosító indítvány is jelzi. Az eredeti, nagyon vitatható jelentésből sikerült egy elfogadhatóbb szöveget kovácsolni köszönhetően a jelentéstevőnek és az árnyék-jelentéstevő kollégáknak. Ami nem jelenti azt, hogy ne lenne továbbra is elvi alapokon álló különbség a frakciók között, mint ahogy igenis vannak nagy különbségek a kényes, elvi és sok érzelmi hozzáállást tükröző paragrafusokban – sokak közülük tagállami kompetenciában. Hiszen Európa nyugati felén az alapvető jogok érvényesülésekor szinte mindig a diszkriminációmentesség érvényesülését értjük, legyen ez a jelentős számú migráns lakosságú kisebbség, az etnikai hovatartozás vagy a szexuális irányultság alapján. Ugyanakkor az új tagállamokban még máshol tartunk, mikor alapvető jogainkat

szeretnénk érvényesíteni. Még alapvető szabadságjogainkat féltjük sok esetben, és amikor kisebbségekről beszélünk, akkor őshonos kisebbségek millióirol beszélünk, akiknek ma is sértik alapvető jogait az új tagállamokban. Fontos, hogy ez a jelentés végre ezekre is kiter. Ugyanakkor a Néppárt számos megfogalmazást – amelyek ma is vitatottak és nincs egységes megítélésük – nem tart elfogadhatónak. De ne feledjük: az alapvető jogaink védelme a gyakorlatban egyénenként eltérő lehet. A legfontosabb kezelésükben az egymás iránti tisztelet – ez segíthet ebben az esetben.

Martine Roure, a PSE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök asszony, miniszter úr, biztos úr! Mindannyian tudjuk, hogy az alapvető jogok védelme az európai szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség megeremelésének sarokköve. Az Európai Unió hathatós eredményeket akar elérni, és az európai megkülönböztetésellenes jogszabályokkal fel is készült erre. Ugyanakkor, miközben nagyon gyorsan elítéljük a világban uralkodó emberjogi helyzetet, mindenekelőtt arra lenne szükség, hogy a saját házunk táján tegyünk rendet, amint Ön is elmondta, miniszter asszony. Éppen ezért intézünk most felhívást egy olyan aktív politika megvalósítására, ami a megkülönböztetés minden formája ellen lép, és ami biztosítja az emberi méltóság tiszteletben tartását, különösen a börtönökben, mivel az emberiség gyakran megáll a börtönkapuk előtt. Másrészt meg kell jegyeznünk, hogy ebben a válságos időszakban a kormányok felfedezni látszanak azokat az európai polgárokat, akik szegénységben és bizonytalanságban élnek, annak ellenére, hogy dolgoznak. A szélsőséges szegénység és a társadalmi kirekesztetés az alapvető jogok egészének a megsértését jelentik. Fel kell vennünk a küzdelmet az ellen az igazságtalanság ellen, amivel a szélsőséges szegénységben élőknek és a szegény munkavállalóknak kell szembenézniük.

Európának meg kell ismételnie, hogy az összes alapvető jog, beleértve a szociális jogokat, oszthatatlan. A gyakorlatban hogyan tudnák az emberek gyakorolni a szólásszabadsághoz való jogukat, ha nincs lakásuk, ha az utcán élnek, vagy ha nem jogosultak egészségügyi ellátásra? Meg kell hallgatnunk azt, amit ezek az emberek mondanak, és biztosítanunk kell mindegyikük számára a Chartában meghatározott alapvető jogokat: a méltó élethez, a magas színvonalú egészségügyi ellátáshoz, a megfelelő lakhatáshoz, az általános szolgáltatásokhoz és a minimálbérhez való jogot.

Végezetül, ha lehet, megismételném az ATD Negyedik Világ mozgalom alapítójának, Joseph Wresinski atyának a szavait: „Az emberi jogokat mindenütt megsértik, ahol a férfiakat és a nőket arra ítélik, hogy szélsőséges szegénységben éljenek. Legszentebb kötelességünk, hogy együttesen biztosítsuk fenti jogok tiszteletben tartását.”

Alexander Alvaro, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök asszony, Yade asszony, Barrot úr! A mai napon ünnepeljük a Szaharov-díj 20. évfordulóját, és a múlt héten volt az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 60. évfordulója – és ez a két esemény még soha nem volt ennyire időszzerű. Meg kell erősítenünk az emberi és az alapvető jogok megvalósulásáért jelenleg is folyó erőfeszítéseinket nem csak Európában, de a világ minden részén.

Yade asszony, a lehető legnagyobb tiszteletet érzem Ön iránt azért, mert volt bátorsága bírálni a saját kormányunknak a Líbiával fennálló kapcsolatait. Nem mindenki merné ezt megtenni, és én úgy vélem, hogy ezt hívják úgy, hogy „előbb tegyünk rendet a magunk háza táján”.

2004-ben az Európai Parlamentet biztosították arról, hogy olyan biztosaink vannak, akik saját ügyüknek tekintik az alapvető jogok kérdését. Attól tartok, hogy erről még kapnunk kell egy jelentést; és sajnálatos módon tapasztalnunk kellett során a szabadságjogok megsértését olaszországi utazásaink során, valamint a szólásszabadság megsértését a tagállamokban, és – egyebek mellett – az egyének magánélethez való jogának megsértését az Egyesült Királyságban.

Az alapvető jogok olyanok, mint az izmok: ha nem használjuk, elsorvadnak. Segítsenek nekünk abban, hogy használni tudjuk ezeket az izmokat, és ezek segítségével a jövőben ismét fel tudjuk fedezni a kultúrált együttélés alapjait a társadalmainkban is.

Tatjana Ždanoka, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, először is köszönetet szeretnék mondani az előadónknak, Catania úrnak, azért az erőfeszítéséért, ami a képviselőcsoportok által benyújtott módosító indítványok figyelembevételére irányult. Ez rendkívül ambiciózus feladat volt, és remélem, hogy az alapvető jogok Európai Unión belüli helyzetéről szóló jelentés végül elfogadásra kerül.

Ami a jövőt illeti, a képviselőcsoportom úgy véli, hogy az ilyen jelentések készítése során nem csak a problémákat kellene felsorolni, hanem meg kellene nevezni, és meg kellene szégyeníteni azokat a tagállamokat, ahol megsértik az egyes alapvető jogokat. Egy erről szóló levelet, amit a Zöld Képviselőcsoport társelnökei is aláírtak, nemrégiben küldtünk el a Parlament elnökének. Természetesen mindannyian el tudjuk képzelni,

hogyan melyik tagállamról van szó, amikor egyik vagy a másik emberi jog megsértéséről beszélünk, de véleményünk szerint az európaiaknak pontosan kell tudniuk, hogy ki hagyja figyelmen kívül az alapvető jogok tiszteletben tartására vonatkozó legfontosabb alapelvünket.

Ami a szöveget illeti, rendkívül sajnálom, hogy néhány kollégám figyelmen kívül hagyja azt a tényt, hogy nem csak a polgári és a politikai jogok számítanak. Véleményem szerint a gazdasági, a szociális és a kulturális jogok ugyanennyire fontosak.

A végső szövegbe bekerült egy sor, a Zöldek Képviselőcsoportja által tett javaslat. Ezek a következők: a magánélet védelme a terrorizmus elleni küzdelem során; a nemzeti kisebbségek védelméről szóló keretegyezmény, illetve a regionális vagy kisebbségi nyelvek európai chartájának ratifikálása; továbbá a hontalan személyekkel szembeni megkülönböztetés tilalma. Felhívjuk a tagállamokat arra is, hogy ratifikálják a fogyatékossgal élő személyek jogairól szóló ENSZ-egyezményt, és engedélyezzék, hogy a faji megkülönböztetés megszüntetésével foglalkozó ENSZ-bizottság megvizsgálja az egyedi eseteket.

Hazámban, Lettországon, több mint 350 000 úgynevezett „nem állampolgár”, akik közül sokan az országban születtek, de még csak nem is szavazhatnak a helyhatósági választásokon. Sajnálatos módon ezzel a problémával nem foglalkozik a jelentés, azt az elvet követve, hogy nem akarja megemlíteni az egyes tagállamokat, de hangsúlyozni szeretném, hogy a huzamos tartózkodási engedéllyel rendelkező személyeknek a helyi politikai életből való kizárása veszélyezteti a társadalmi és politikai integrációt. Ezért rendkívül fontos, hogy megadják nekik a szavazati jogot.

Konrad Szymański, az UEN képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök asszony, erősen ellenzek legalább két, a jelentés által felvetett témát. Az első a szexuális orientáció kérdése, a második az ún. reprodukciós jogok témája.

Az abortusz egyetemes engedélyezésére és az egyneműek házasságának az összes uniós tagállamban történő elismerésére vonatkozó javaslatoknak semmi közük sincs az alapvető jogokhoz. Nincs olyan nemzetközi dokumentum, amely támogatná a házassághoz való jognak ezt az értelmezését. Ráadásul a fenti javaslatoknak az uniós jogszabályok értelmében sincs jogalapja. Azáltal, hogy állandóan megpróbálja felvenni ezt a témát az alapvető jogok közé, az európai baloldal azt akarja elérni, hogy hozzászokjunk a témához. Én viszont biztosíthatom Önöket arról, hogy mi soha nem fogjuk ehhez a hozzájárulásunkat adni.

Azt szeretném kérdezni az Európai Bizottság képviselőitől, hogy a Bizottságnak tényleg szándékában áll-e benyújtani egy, a homofóbia elleni küzdelemmel foglalkozó irányelvről szóló javaslatot, és ha igen, akkor ez az irányelv milyen rendelkezéseket fog tartalmazni? A Bizottság valóban azt gondolja, hogy van jogalapja egy olyan javaslat megfogalmazásának, amely az azonos neműek között kötendő házasság minden uniós tagállam általi kölcsönös elismeréséről szól? A Bizottságnak vannak ilyen tervei? A munkahelyen kívüli megkülönböztetésről előterjesztett irányelv tulajdonképpen azt kívánja bevezetni, hogy az Európai Unió tagállamaiban elismerjék az egyneműek között létrejött házasságokat? Ragaszkodom ahhoz, hogy pontos és átfogó választ kapjunk ezekre a bonyolult jogi kérdésekre.

Miguel Portas, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Európa hozzálátott az emberi jogok alapos vizsgálatához a világ mind a négy sarkában – és ezt helyesen teszi –, és ezért ünnepeljük a mai napon a Szaharov-díj 20. évfordulóját. Ez rendben van, de – és ez képezi a legfontosabb részét a Catania-jelentésnek – nem vizsgálja meg azt, hogy az alapvető jogokat mennyire tartják tiszteletben a saját térségünkben. A Bizottság és a Tanács számára ennek politikai programnak kellene lenni, most és a jövőben is, mivel az a felhatalmazás, aminek alapján az alapvető jogokról beszélünk Európán kívül, attól függ, hogy mi mennyire tartjuk tiszteletben a fenti jogokat.

Mondok egy példát egy fontos témával kapcsolatban. Elfogadhatatlan, hogy több kormány jelenleg is elutasítja a Guantánamón fogva tartottak befogadását azokban az esetekben, amikor a bűnösségük nem bizonyosodott be. Az én kormányom ezzel szemben úgy döntött, hogy befogadja ezeket a fogvatartottakat, és én gratulálok ehhez a megközelítéshez. Ugyanakkor azt mondták, hogy azért teszik meg ezt a lépést, hogy segítsenek az amerikai kormánynak, és itt van a probléma. Az is Washington megsegítése érdekében történt, hogy több kormány fogadta az illegális repülőjáratokat. Be kell fogadnunk azokat a fogvatartottakat, akiknek nem bizonyosodott be a bűnössége, ha ezt kérik, de nem kell segédkezni egy országnak a maga által teremtett problémái megoldásában.

Georgios Georgiou, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök asszony! Természetesen nagyon fontos az emberi jogokról folytatott nemzetközi vita. Ezért feladatommak tartom azt, hogy megdicsérjem az előadót, Catania urat, az emberi jogok Európán belüli védelmével kapcsolatban tanúsított érzékenységeért

és a témához való ragaszkodásáért. Ugyanakkor fel szeretném használni ezt az alkalmat a felszólalásra, és arra, hogy felhívjam a Parlament figyelmét egy olyan új elemre, ami már nem csak a kisebbségeket, az emberi jogok globális megsértését, a gazdasági és politikai menekülteket, az európai kisebbségi csoportokat, a vallási kisebbségeket, a homoszexuálisokat stb. érinti, hanem magukat az európaiakat, mivel a nemzetközi gazdasági válság várható vihara olyan csoportokba fog bennünket szétosztani, amelyeknek meg kell védeni az emberi jogait.

Attól tartok, hogy szembe kell majd néznünk az európaiak olyan csoportjainak kialakulásával, akik a munkanélküliség és a korlátozott szociális védelem következtében elveszítik a státuszukat, akiket demonstrációkba és ellenségeskedésekbe rángatnak bele, akik valószínűleg veszélyeztetni fogják az egész kontinens gazdasági és politikai helyzetét. Az Európai Uniónak a fenti csoportokat a lehető leghamarabb meg kell védeni, és gondoskodásába kell vennie az emberi jogok szempontjából. A közelmúltban Görögországban lezajlott szomorú események nyilvánvalóan érintik Európát, amely ezúttal nem engedheti meg magának azt a korábban megengedhetőnek tartott luxust, hogy a külföldiek és a kisebbségek jogaival törődjön, és amelynek most, a jogok terén a helyzet további rosszabbodásával fenyegetett európai polgárok legfontosabb problémáinak megoldása érdekében kell fellépnie, és nem azok érdekében, akik az Európai Unión belül szíves fogadtatásban részesültek. Sajnálatos módon eljött az ideje annak, hogy Európa foglalkozzon az európai polgárok új emberjogi problémáival.

Koenraad Dillen (NI). - (NL) Elnök asszony, akasztott ember házában ne emlegess kötelet. Ismét hangsúlyozni szeretném, hogy az EU emberi jogokról szóló jelentése tele van öndicsérettel arról, hogy Európa mennyire törődik az emberi jogok megsértésével, bárhol is kövessék el azokat a világban. Ettől sajnos mi sem tudunk megszabadulni: a szelektív és álságos felháborodás túl gyakran lehető fel az EU emberjogi politikája mögött.

Nevezetesen, amint már elmondták, még a baloldali képviselőtársaink is, nem lehet, hogy az Európai Parlamentnek először a maga háza táján kellene rendet teremteni? Végül is nincs még két hónapja, hogy ez a Parlament a saját házában megsértette a véleménynyilvánítás szabadságának a jogát, amit a világ minden sarkában, az Antarktistól az amazonasi esőerdőig, és Abu Ghraibtól Harare-ig oly nagy együttérzéssel próbál megvédeni.

Kollégám, Frank Vanhecke, aki egy helyi flamand kiadvány felelős kiadója, és akit a belga kormány és annak politikai alapon megválasztott bírái véleménynyilvánításhoz kapcsoló jogsértés miatt elítéltek, nem kapott lehetőséget sem arra, hogy ebben a Parlamentben megvédje magát, amikor a múlt hónapban az a döntés született, hogy megvonják tőle a politikai mentelmi jogát. Hovatovább, a mai napon, amikor a Szaharov-díjat ünnepeljük, azt látjuk, hogy Geert Wilders *Fitna* című filmjét, amely egy olyan emberről szól, aki iszlám fanatikusoktól halálos fenyegetéseket kapott Hollandiában, ez az Európai Parlament, az Elnökök Értekezletének utasítása alapján betiltja. Éljen a szólás és a véleménynyilvánítás szabadsága! Habár úgy tűnik, hogy nem ebben a Parlamentben.

Stefano Zappalà (PPE-DE). - (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, nem lehet kétségünk afelől, hogy a Catania-jelentés fontos szakaszt jelez az Európai Unió életében, mivel visszaigazolja az Unión belüli helyzetet.

Nem kétséges, hogy az erős migrációs nyomás, aminek az EU már sok éve ki van téve, az Unión belül lezajló alapvető változásokkal együtt sok problémát okozott, és okoz ma is a tagállamok, továbbá az európai és a nem európai polgárok számára. Nem kétséges az sem, hogy az Európai Uniónak pontosan meghatározott feladatai vannak, mint például a helyzet ellenőrzés alatt tartása – az emberi jogok legmesszebb menő tiszteletben tartása és a saját állampolgárainak és nemzeti szervezeti rendszereinek tiszteletben tartása és védelme mellett.

Ebből a rendkívül hosszú és kimerítő jelentésből azonban a tagállamok általános kritikája látszik körvonalazódni a területükön belül, az ellenőrzésük alatt elkövetett jogsértések szempontjából. A jelentés különböző részei ecsetelnek olyan nézeteket Európáról, amelyek, véleményem szerint, nem felelnek meg a valóságnak, és úgy tűnik, hogy – nyilvánvaló, hogy legalábbis szerintem ez nem állt szándékában az előadónak – mintha prioritást élveznének azok, akik időnként nem tartják be a szabályokat azokkal szemben, akik betartják azokat, illetve biztosítják a betartásukat.

Mindent összevetve, annak ellenére, hogy a jelentés egyes részeit elfogadom, a többi rész mindannyiunk érdekében történő átírása mellett kívánok érvelni. Végezetül, elnök asszony, engedje meg, hogy személyes együttérzésemet fejezzem ki a Vatikánnal, az ellene az ebben az ülésteremben folyó vita során intézett támadások miatt.

Jan Marinus Wiersma (PSE). - (NL) Elnök asszony, a mai napon ismét fontos vitát folytatunk az emberi jogok előmozdításáról, a valóságban megadva az alaphangot az Európai Parlament és az Európai Unió helyzetét és szerepét illetően. Bizonyos mértékig ez meghatározza azt is, hogy kik vagyunk. Európaiként nagyra értékeljük az egyének egyetemes és elidegeníthetetlen jogait, függetlenül attól, hogy az adott egyén a világ mely részén él. Miközben a közös értékeink, az egyenlő lehetőségeink és az alapvető jogok tiszteletben tartása szerves része az Európai Szerződésnek és az alapját képezi az Európai Uniónak, ez már sokkal kevésbé kézenfekvő akkor, amikor magyarázatért fordulunk egymáshoz, ha a helyzet rosszra fordul. A Catania úr által készített jelentésnek igaza van abban, hogy rámutat erre, és én gratulálni szeretnék az előadónak, és mindenkinek, aki a segítségére volt e megközelítés kialakításában.

Szeretném megkérdezni a biztos urat, hogy mit gondol arról az ötletéről, amit nekünk az Európai Unióban fontolóra kell vennünk, miszerint lenne-e mód arra, hogy jobb szabályokat dogozzunk ki azokra az esetekre, amikor az emberjogi kérdések kapcsán magyarázatot követelünk egymástól.

A jelentésből csak egy témára szeretnék koncentrálni, és ez a romák helyzete az Európai Unióban. Ők nem csak a leginkább diszkriminált közösséget jelentik Európában, hanem olyan transznacionális kisebbség is, amelynek tagjai sok ország határain belül, elszórtan élnek. Miután Olaszországban kitört a romák elleni erőszakhullám, immáron közel egy éve, világosan láthattuk a jogaik biztosításáért felelős, szigorúan nemzeti hatásköröknek a hiányosságait.

Természetesen elsősorban a tagállamok felelősek az állampolgáraikért, de ennek során minden tagállamnak be kell tartania az európai és a nemzetközi szerződéseket. Ugyanakkor túl gyakran vagyunk kényszerű szemtanúi annak, hogy a tagállamok a be nem avatkozás elve mögé bújnak. A kisebbségi kérdéseket kizárólagos, védett nemzeti területnek tekintik. Szerintem ezt a jövőben már nem fogadhatjuk el. Amint elmondtam, vitát kellene kezdeményezni, és fontolóra kellene venni, hogy az Európai Unión belül köthetnénk-e megállapodásokat arról, hogyan foglalkozunk az Európai Unión belül elkövetett emberjogi sérelmekkel, és hogyan lehet véget vetni annak, hogy nem merünk egymástól magyarázatot kérni.

Sophia in 't Veld (ALDE). - (NL) Elnök asszony, először is hálás köszönetemet és gratulációmát szeretném kifejezni a francia elnökségnek a homoszexualitás dekriminalizációjáról szóló ENSZ-javaslat kapcsán tett kezdeményezése okán. Szerintem ez fantasztikus előrelépés, mivel attól tartok, hogy a leszbikusok, homoszexuálisok, biszexuálisok és a transzszexuálisok dekriminalizációja a jövőben is napi feladat lesz, még Európában is.

Véleményem szerint Európának jó példát kellene mutatnia annak azon elvnek az alkalmazása tekintetében, miszerint a jog előtt mindenki egyenlő. Ebben a vonatkozásban az megkülönböztetésellenességről szóló irányelv, amely jelenleg napirenden van, szerintem túl sok olyan kivételt tartalmaz, amelyek lehetővé teszik a megkülönböztetést. Törölni kellene a kivételeket.

Ami az egyneműek közötti házasságkötést illeti, szeretnék válaszolni arra, amit az előző felszólaló, Szymański úr mondott. Őszintén szólva, szerintem függetlenül attól, hogy a politikai paletta melyik részén helyezkedünk el, kultúráltság kérdése, hogy az állam nem avatkozik bele az egyének partnerválasztásába. Az állam a vallás, a bőrszín, illetve szexuális orientáció alapján nem tilthat meg kapcsolatokat. A partner megválasztása teljes mértékben az egyén döntése. Ehhez az államnak semmi köze.

Elnök asszony! Végezetül az utasnyilvántartási adatállomány (PNR) témáját szeretném érinteni, amit Yade asszony hozott szóba. Attól tartok, hogy az Európai Parlamentet cseppet sem teszi boldoggá az Európai Tanács által követett irány. Ez már korábbi viták témája is volt, és remélem, hogy a jövőben a Tanács készen áll arra, hogy ezen a területen figyelembe vegye a Parlament javaslatait.

ELNÖKÖL: MAURO ÚR

alelnök

Mario Borghesio (UEN). - (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Országunkat valóban vezetőnek lehet tekinteni a megkülönböztetés és az üldöztetés elleni küzdelem, illetve a roma gyermekek védelme terén, amely témának, véleményem szerint, a Catania-jelentés nagy figyelmet szentel, és őszinte köszönetet kell mondanunk a belügyminiszternek, Maroni úrnak. A roma gyerekek helyzetének átfogó vizsgálata révén felfedett egy olyan jelenséget, amit talán hamarabb is fel lehetett volna tárni.

A táborokban élő roma gyerekek közül 50% magára van hagyva, nem jár iskolába, és nem kap védőoltást. A jelentésnek rá kellett volna mutatnia a roma családok felelősségére is, akik ahelyett hogy iskolába küldenék a gyerekeiket, bűncselekmények elkövetésére sarkallják őket, és oly módon tartják őket, ami megakadályozza

az integrációjukat. Ezért örömmel üdvözlöm azoknak a kormányoknak intézkedéseit, amelyek azon dolgoznak – mint például az olasz kormány –, hogy biztosítsák a roma és a bevándorló gyerekek integrációját, például az iskolarendszerbe, azáltal hogy olyan lehetőségeket biztosítanak számukra, például az iskolába járás, amelyek segítségével elkezdhetik megtanulni a nyelvünket.

A hazatelepítés nem minősül lehetséges megoldásnak akkor, ha a származási országban veszélyek merülnek fel. De hát honnan jönnek a bevándorlók? Olyan országokból jönnek, ahol mindenütt veszélyes a helyzet, így tehát a jelentésnek ez a része értelmetlen. Az emberi jogok védelmének elvét kellő józansággal kell alkalmaznunk, az európai állampolgárság szem előtt tartásával, és nem azoknak az ideológiájára alapítva, akik kioktatnak bennünket a jogok védelméről, miközben olyan pártoknak a nevében beszélnek, amelyek jelképei között szerepel a kommunista sarló és kalapács. Ez aztán a jó hivatkozási alap!

Eva-Britt Svensson (GUE/NGL). – (SV) Elnök úr, szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Catania úrnak a jelentésért, az elkötelezettségéért, ami pont olyan erős, mint korábban, és az alapvető jogok tiszteletben tartása érdekében kifejtett munkájáért. Az alapvető jogok terén nem tehetünk engedményeket. Ha az alapvető jogokról van szó, akkor sem politikai, sem kulturális okai nem lehetnek a megalkuvásnak.

Szymański úrhoz szólva azt szeretném elmondani, hogy az alapvető jogok természetesen magukba foglalják a reprodukciós jogokat is. Magukba foglalják a szexuális orientációhoz való jogot is. Most az a fontos az EU valamennyi intézménye számára, hogy együtt dolgozzanak azon, hogy az alapvető jogok – a Charta – ne maradjanak csak papírra vetett szép szavak, hanem ténylegesen megvalósuló, konkrét intézkedésekké váljanak. Biztosítanunk kell az alapvető jogok tiszteletben tartását, és ez a társadalom minden tagjára vonatkozik. Köszönöm.

Hélène Goudin (IND/DEM). – (SV) Elnök úr, az uniós tagállamokban és intézményekben, és általában a nyugati világban súlyos problémák vannak a homoszexuálisokkal, a biszexuálisokkal, és a transzszexuálisokkal szemben megnyilvánuló megkülönböztetés terén. A világ sok részében még ennél is súlyosabbak a problémák. Ott az emberek a bebörtönzést, illetve a kivégzést kockáztatják a szexuális preferenciáik miatt. Ez természetesen teljes mértékben elfogadhatatlan, és 2008-ban nem szabadna megtörténnie.

Úgy vélem, hogy az emberi jogok egyetemesek és nem viszonylagosak. Nem kelthetjük életre a régi szokásokat a homoszexuálisok, biszexuálisok, és transzszexuálisok üldözésének támogatásával. Nem, az emberi jogok a világ minden emberére vonatkoznak, és sérthetetleneknek. Mindenki, aki demokratának vallja magát, felelősséggel tartozik és köteles az ilyen helyzetekben felvenni a küzdelmet az intolerancia ellen.

Riasztó módon, ennek a Parlamentnek sok olyan tagja van, aki ellenséges nézeteket vall a homoszexuálisokkal kapcsolatban. Ez különösen múlt héten, az általam Brüsszelben rendezett kiállítás előtt és után vált nyilvánvalóvá. Teljesen el voltam hűlve, amikor elolvastam a megjegyzéseket, de sajnálatos módon nem voltam különösen meglepve.

Az intolerancia elleni és az emberi jogok melletti küzdelmet mindenütt folytatni kell – a barátainkkal, országos szinten, az Unión belül, és az ENSZ-en keresztül globálisan. Éppen ezért örömmel üdvözlöm a francia elnökség erre irányuló kezdeményezéseit. Mindössze másfél percig beszéltem. Köszönöm.

Irena Belohorská (NI). – (SK) Szeretném köszönetet mondani az előadónak, Catania úrnak, az emberi jogok és szabadságok jelenlegi európai helyzetéről készített jelentéséért.

A terrorizmus elleni küzdelem során gyakran megsértik az alapvető emberi jogokat, és ez elvezet a magánélethez való alapvető jog megsértéséhez, a személyes adatok védelméhez való jog fenyegettségéhez és megsértéséhez, és a gyakori diszkriminációhoz.

Láthattuk, hogy milyen sok parlamenti képviselő használta fel ezt a jelentést arra, hogy az autonómia követelése révén propagálják a pártjuk programját. Az autonómiának nincs helye az Európai Unióban, a 21. században, az autonómiának mint politikai elképzelésnek nincs helye a Lisszaboni Szerződésben sem. Az Európai Unióban, mint legfontosabb privilégium, az emberek szabadon mozoghatnak, és ezért az autonómiát a munkaerőpiac jelenlegi helyzete tükrében kell értelmeznünk. Csak a haladást ellenzők, és azok az emberek, akik képtelenek megérteni az Európai Unió államainak egységesítése mögött meghúzódó elképzelést, melengetnek szeparatista elképzeléseket a fasiszmus és a nacionalizmus „tüzeinél”, és ezért utasítok el minden, az autonómiát mint a hagyományos társadalmak és a nemzeti kisebbségek problémáit megoldó módszerként bemutató elképzelést.

Mihael Brejc (PPE-DE). – (SL) Meglehetősen méretes jelentésről van szó, és nem értem, hogy mi lehet a célja. Összesen 28 oldalon keresztül 167 pontot taglal. A jelentés az alapvető jogok tekintetében tartalmazza

az összes fontos összetevőt. Ugyanakkor, néhány hangsúlyos, jó megjegyzés kivételével, a jelentés nem tükrözi az emberi jogok jelenlegi helyzetét. Nem tartalmaz tényeket, illetve érveket a megállapítások alátámasztására. Amit tartalmaz, töménytelen sok szó, amelyek gyakran ellentmondanak egymásnak, és nem helyénvalók. Tartalmaz még egy csomó illúziót, ami nem jó. Tele van az illetékes hatóságokhoz intézett kéréssel, és még olyan rendelkezése is van, amely ellentétes a jogszabályokkal.

Meglep, hogy Catania úr nem az Ombudsman éves jelentéseire alapozta a jelentését. Ha ezt tette volna, ahogy tennie kellett volna, akkor össze tudta volna vetni az évek során bekövetkezett változásokat, és meg tudott volna mindenkit ismertetni az ezen a téren bekövetkezett fejlődéssel, illetve a fejlődés elmaradásával. Nem akarok elidőzni az egyes témáknál, de azt gondolom, hogy a jelentés egyszerűen nem következetes. Habár a módosító indítványok beadási határidejét meghosszabbították, attól tartok, azt kell mondanom, hogy ezt a jelentést nem lehet módosítani, mivel hiányzik belőle a megfelelő lényegi és jogi struktúra.

Most pedig, a Kulturális és Oktatási Bizottság jelentése teljesen más dolog, mivel 12 pontban világosan megfogalmazza az emberi jogokkal kapcsolatos álláspontját. Úgy vélem, hogy Catania úr szándékai, előadóként, nagyon jók voltak. Szerintem őszinte erőfeszítést tett arra, hogy a lehető leghitelesebben mutassa be az alapvető jogok helyzetét, de szerintem ez a jelentés, a néhány rendkívül helytálló súlyponti kérdés ellenére, legnagyobb sajnálatomra nem üti meg a komoly vitához szükséges minimális mércét sem.

Ha ez a jelentés elfogadásra kerül, akkor attól tartok, hogy a nagyközönség még élesebben fogja bírálni. Éppen ezért, Catania úr, azon a véleményen vagyok, hogy jó lenne, ha átírná a jelentést oly módon, hogy világos képet adjon arról, hol tartottunk 2004-ben és hol tartunk most.

Köszönöm.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Elnök úr, egy dolog teljesen biztos: a globális gazdasági válság növelni fogja az Európába irányuló bevándorlást, és a már most is köztünk élő bevándorlók ezreit fogja munkanélküliségbe taszítani. Éppen ezért rendkívül nagy a kockázata annak, hogy nőni fog az idegengyűlölet és a rasszizmus, és nagy veszélyben van a társadalmi kohézió is Európa országaiban. Ilyen körülmények között a határok megszállott őrizete nem oldja meg a problémát. Komoly politikákra van szükségünk a bevándorlók Európába történő integrációja érdekében, olyan politikákra, amelyek segítségével sem a bevándorlók, sem a gyerekeik nem fogják többé magukat idegen testnek érezni, illetve amelyek megakadályozzák a többieket abban, hogy a társadalomban idegen testként tekintsenek rájuk. És ennek ellenére ez a vita Európában most abbamaradt. Jelen volt Szalonikiben a Tanács ülésén, 2004-ben Groningenben, és most eltűnt. Az oka, ahogy én látom, rendkívül egyszerű: Európában a politikusok nem tudták meggyőzni az általuk képviselt közösségeket arról, hogy napjainkban a másság egyszerűen elkerülhetetlen, és kívánatos a közösségekben. Vissza kell térnie ennek a politikai akaratnak a Tanácsba, a Bizottságba, és a Parlamentbe.

Inese Vaidere (UEN). – (LV) Hölgyeim és uraim! Az univerzális álláspont kialakításának kísérlete közben a jelentés végül egyoldalú és kiegyensúlyozatlan lett. Azt a benyomást kelti, hogy az alapvető jogok területén rossz a helyzet Európában. Ez nyilvánvaló túlzás, hiteltelenné tesz bennünket, miközben kényelmes azon Európai Unión kívüli országok számára, amelyekkel párbeszédet folytatunk az emberi jogokról. Nem lett figyelembe véve a különböző államokban a kisebbségek és a bevándorlók számában fennálló hatalmas különbség. A 45. cikk helytelenül állítja, hogy a kelet-európai tagállamokban alacsony a bevándorlók száma. Lettország megszállása előtt a lettek aránya Lettországon belül körülbelül 80%, az oroszoké 8% volt. Az 1990-es évek elején, amikor befejeződött a megszállás, a lettek aránya már csak 51% volt. A maradék többsége, az eloroszosítás közvetlen következményeként, „oroszul beszélő bevándorló”. Azoknak, akik nem akarnak beilleszkedni és állampolgárságot kapni, nem kellene megadni a szavazati jogot. Az az ajánlás, hogy a kisebbségek minden tagjának meg kell adni az oktatáshoz és az anyanyelv használatához való jogot, ellentétes az adott országban honos személyek azon jogával, hogy a saját hazájukban a saját anyanyelvükön beszéljenek. Abban az esetben, ha ez a jelentés elfogadásra kerül, talán majd arra köteleznek bennünket, hogy azonnal egy másik jelentést fogalmazzon meg az Európai Parlament a lettek és a lett nyelv lettországi védelméről. Nincs olyan módosító indítvány, ami javítani tudna ezen a jelentésen. Az egyetlen megoldás az elutasítása. Köszönöm.

Michael Cashman (PSE). – Elnök úr, a megkülönböztetés él és, köszöni, jól van, mind a világban, mind az Európai Unióban. Ezért szeretnék gratulálni a francia elnökségnek a homoszexualitás dekriminalizációjáról szóló ENSZ-javaslatral kapcsolatos kezdeményezéséhez.

Lehangoló az, amit a mai napon a Házban hallottunk – azaz az intolerancia támogatását. A megkülönböztetés sebet ejt a világon és – a többieknek mondom – megsebzti azoknak a lelket is, akik ezt gyakorolják. A

diszkriminációnak olyan politikusok és intézmények adtak hangot mint a Vatikán, akiknek mindezt jobban kellene tudni. Ezért szeretnék köszönetet mondani Önöknek, azoknak az embereknek a nevében, akik nem hallathatják a hangjukat, mert ha hallatnák, akkor homoszexuálisuk vagy nemi identitásuk miatt megvernék, megkínoznák, bebörtönöznék vagy halálbüntetéssel sújtanák őket – kizárólag azért, mert mások.

Győzni fogunk. El fogjuk érni az egyenlőséget. Homoszexuális férfiként elkötelezett vagyok az ügy mellett. Egyszerűen azért fogjuk megvalósítani az egyenlőséget, mert az igazságosság és a jóság a mi oldalunkon áll. Köszönet az elnökségnek. Nagy megtiszteltetés az Önök számára, hogy ilyen kötelezettségvállalással zárhatják le az elnökségüket.

Armando França (PSE). – (PT) A Gérard Deprez úr kérdése miatt általunk jelenleg megvitatott tamperei és hágai programok célja az európai szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség megteremtése a tagállamok egymás közötti, valamint a tagállamok és az EU intézmények közötti lényegi együttműködés révén. Mindezt azoknak az intézkedéseknek a megerősítése által kívánjuk elérni, amelyek garantálják az európai integrációs folyamat szempontjából fontos szabadságot, biztonságot és jogérvényesülést. A mi Uniónk azonban csak akkor fog valójában létezni, amikor a belső piac és a gazdasági együttműködés mentén megteremtjük a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget; amikor az európai polgárok szintén szabadnak érzik magukat, mivel védettek az alapvető jogaik; és amikor mindenki egyenlő lesz a törvény előtt. Következésképpen, az együttműködés fejlődése ezen a területen rendkívül fontos. Ugyanakkor döntő jelentőségű lesz a Lisszaboni Szerződés, mivel a fenti területtel kapcsolatos rendelkezései szuverének, és biztosítják az Európai Parlament, valamint a nemzeti parlamentek hatásköreit.

Genowefa Grabowska (PSE). – (PL) Elnök úr, a nemzetközi közösség körülbelül húszévente foglalkozik az emberi jogok kérdésével. 1948-ban elfogadta az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatát. Közel húsz évvel később elfogadta az emberi jogokról szóló egyezményeket, és 1989-ben egy másik dokumentum, vagyis a gyermekek jogairól szóló egyezmény került elfogadásra.

Miközben mi az Európai Unióban még mindig képtelenek vagyunk kidolgozni egy olyan jogi dokumentumot, illetve elfogadni egy olyan egyezményt, amely, az Alapjogi Chartához hasonlóan, kötelező érvényű dokumentum lenne.

Ezért örömmel üdvözlöm Catani úrnak a gyermekek jogaival foglalkozó jelentését, és szeretném hangsúlyozni, hogy a gyermekek jogai rendkívül fontosak számunkra, mivel a gyerekek Európa jövőjét jelentik, és Európa olyan lesz, ahogy mi neveljük őket. Ezért a szegénységet, ami a megkülönböztetés egyik formája, és ami Európában oly sok gyermeket érint, meg kell szüntetni, és ezért kell ellene küzdenünk a jobb és igazságosabb jövőbeni Európa nevében.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Jövőre, 2009-ben, a szabadságon, biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséggel kapcsolatban el kellene fogadni az új, többéves programot. Az elmúlt tíz év eredményei pozitívak, de el kell kerülnünk az állandó kísértést arra, hogy a szabadság és a jogérvényesülés rovására előnyben részesítsük a biztonságot.

Például, a jogi együttműködés területén a kölcsönös elismerés elvének alkalmazása rendkívül nagy előnyökkel jár azok számára, akik ezen a területen belül mozognak, de meg kell teremteni a megfelelő másik oldalt is azáltal, hogy egész Európában megvédjük az egyének jogait az eljárásokba beépíthető garanciák segítségével, de erre még nem került sor.

Különböző információs rendszereket hoztak létre a biztonság megerősítése érdekében, de a harmadik pillérben a személyes adatok védelméről szóló kerethatározat még nem került elfogadásra, amint Roure asszony is pontosan tudja. Az alapvető jogok érvényesítése és hatékony védelme demokráciánk alapját jelenti, és minden európai politikában minden időben jelen kellene lenniük. Az alapvető jogok egymástól függenek, és a jogok oszthatatlan egységét alkotják. Az Alapjogi Chartában is ebben a szellemben szerepelnek. Ezért is fontos a Lisszaboni Szerződés módosítása oly módon, hogy a Chartánk jogilag kötelező érvényű legyen.

A Catania-jelentés több prioritást fogalmaz meg, egyebek mellett, a szociális jogoktól az adatvédelmen át a kisebbségi jogok védelméig. Ugyanakkor a jelen gazdasági válság közepette úgy vélem, hogy különös figyelmet kell szentelnünk a szélsőséges szegénység és a társadalmi kirekesztés eseteire, amelyek önmagukban is az alapvető jogok megsértését jelentik. Következésképpen szerintem lényegi kérdés, hogy a szociális dimenziókat és az alapvető jogok védelmét egyaránt integráljuk az EU valamennyi politikájába, miközben biztosítjuk a fenti jogokkal kapcsolatos jogszabályi javaslatok megfelelőségének rendszeres és alapos figyelemmel kísérését.

Charles Tannock (PPE-DE). – Elnök úr, örömmel üdvözlöm a Catania-jelentés őszinteségét és részletességét, még akkor is, ha vannak olyan részek, amelyekkel nem értek egyet. A saját hiányosságaink feltárása egy olyan jelentésben, mint ez, arra kellene emlékeztessen bennünket, hogy hagyjunk fel az elsősorban az Unión kívülieknek szóló prédikálással. A Házban levők közül sokan sorban álltak, hogy leszólják Amerikát a foglyok rendkívüli átadása miatt, és hogy bírálják az európai kormányokat, mert együttműködtek a CIA-val. Én személy szerint azt tartanám rettenetesnek, ha semmilyen formában nem működünk volna együtt a CIA-val a terrorista fanatikusok ellen, akik az általunk létrehozott világ elpusztítására törekednek.

Ebben a jelentésben nem esik szó például Olaszország azon intézkedéséről, amely a külföldi bűnözők deportálására irányult. Ez a népszerű és sikeres politika, úgy tűnhet, túlságosan ellentmondásos ahhoz, hogy itt említést tegyünk róla. Súlyos csapást jelent arra a megkérdőjelezhetetlen és abszolutista dogmára is, amely megfertőzte az emberi jogokról szóló vitát. Többek között azt szeretném, ha a hazámban, az Egyesült Királyságban, mi is deportálnánk az olyan külföldi bűnözőket, mint az én választókerületemben élő olasz állampolgár, aki meggyilkolta az iskola igazgatóját, de a börtönbüntetés letöltése után a bírák, az emberi jogaira való hivatkozással, engedélyezték számára, hogy az Egyesült Királyságban maradjon. A jogszabályokat tiszteletben tartó állampolgároknak Európában joguk van tudni, hogy a saját jogaikat is megvédi-e azokkal szemben, akik megpróbálnak rájuk támadni.

Marios Matsakis (ALDE). – Elnök úr, a homoszexuálisok jogai fontos témát jelentenek az Európai Unióban, és időről-időre heves viták tárgyát képezik.

Az elmúlt időben ismét felszínre került a homoszexuális párok azon joga, hogy gyermeket fogadhassanak örökbe. Ezzel kapcsolatban szeretném megragadni az alkalmat, hogy egy nagyon őszinte kérdéssel forduljak a Bizottsághoz és a Tanácshoz: egyetértene-e azzal, illetve és támogatná-e azt a lépést, ami ugyanúgy engedélyezné a homoszexuális párok számára a gyermekek örökbefogadását, mint a heteroszexuális pároknak, vagy pedig úgy gondolják, hogy az örökbe fogadott gyermekek azon joga, hogy heteroszexuális környezetbe kerüljenek rendkívül fontos, és ezért a homoszexuális párok által történő örökbefogadás nemkívánatosnak minősül, így azt nem engedélyezhetik az EU jogszabályai? Várom a biztos úr és a miniszter asszony bátor, egyenes válaszát, amit nagyra értékelnénk, és ami nagy segítségünkre lenne.

Kathy Sinnott (IND/DEM). – Elnök úr, az emberiség történelmének legtragikusabb epizódjai abban gyökereztek, hogy az emberi faj egyik csoportja megtagadta az emberséget az emberiség egy másik csoportjától. A múltban a rabszolgaság, az üldöztetés és a népirtás volt a sorsa azoknak, akiket nyelvi, faji, vallási vagy más okok miatt alacsonyabb rendűnek tekintettek.

Manapság az Európai Unióban szeretjük azt gondolni, hogy felette állunk ennek a barbárságnak, holott napjainkban életkor, méret és képességek alapján tagadják meg az emberséget. A meg nem született gyermeket, és a fogyatékkal élő gyerekeket – még születés után is – sokan nem veszik emberszámba, aminek következtében az Európai Unióban évente egymilliónál több gyermeket pusztítanak el még a születésük előtt, vagy azt követően.

Ennél még sokkal megdöbbentőbb az, hogy ezt a vérfürdőt az emberi jogok nevében hajtják végre. Szeretnék emlékeztetni arra, hogy az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata, amit mi 60 év után is tisztelettel övezünk, elismeri a még meg nem született gyermek teljes emberi mivoltát.

Csaba Sógor (PPE-DE). – (HU) Nemzeti kisebbségek önhibájukon kívül kerültek új országokba. Sajnos nagyon sok új tagállamban kollektív bűnösséggel sújtják őket, meg akarják tiltani, hogy anyanyelvükön tanulják meg történelmüket, lakóhelyük, helységeik, folyók neveit, sőt új „sportág” van születőben egyes új tagállamokban: hogy verik a kisebbségeket rendőri segédlettel. Van, aki az önrendelkezés bármely formáját azért tiltaná be, mert fragmentizálódik az EU, mondják. De hát azok az országok, például Olaszország vagy Finnország, akik kulturális vagy területi autonómiát adtak a kisebbségeiknek, nem mentek tönkre! Meg kell adni a lehetőséget minden EU-tagállamnak, hogy tartsa tiszteletben a nemzeti kisebbségek jogait.

Rama Yade, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr! Az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatának 60. évfordulóján a Catania-jelentés a legjobbkor jött. A felvetett témák változatossága, a megtett javaslatok határozottsága, csakúgy mint az Önök reakciói, összhangban állnak azoknak az ügyeknek a fontosságával, amelyek miatt a mai napon egybegyűltünk. Ezért megpróbálom megválaszolni a nekem feltett kérdéseket, és mindent megteszek annak érdekében, hogy csoportosítsam a hozzászólásokat, mivel több közülük ugyanazzal a témával foglalkozik.

Először, a szociális jogok és a szélsőséges szegénység témáját szeretném megemlíteni, amelyekről több parlamenti képviselő, beleértve Roure asszonyt is, beszélt. Nyilvánvaló, hogy fontosak ezek a gazdasági,

szociális, és kulturális jogok. Az emberi jogok második generációjának részét képezik, és ezek olyan jogok, amelyeket a Gazdasági, szociális és kulturális jogok nemzetközi egységokmányának 1966-ban történő aláírása szimbolizál. Valóban helyesen hangsúlyozták a fenti jogok alkalmazásának a fontosságát, mert az alkalmazásuk hiánya esetén könnyen figyelmen kívül hagyhatjuk őket.

Ebből egyenesen következik, hogy az Európai Unió és Franciaország természetesen aktívan részt vesz a szélsőséges szegénység elleni küzdelemben. Szeretném Önöket emlékeztetni arra, hogy az Emberi Jogok Bizottságán belül létrehoztuk a különleges előadó tisztségét, kifejezetten azzal a céllal, hogy a fenti kérdésekkel és jogokkal foglalkozzon. A szélsőséges szegénység elleni küzdelem fokozása terén a vezérelvet éppen most fogalmazzák meg az ENSZ-ben. Végül, az Európai Unió, pontosabban Franciaország, szerintem érdekes kezdeményezéseket tett. Az Európai Unió támogatta és helybenhagyta a gazdasági, szociális és kulturális jogok nemzetközi egységokmányának fakultatív jegyzőkönyvét, amit mostanában fogadott el az ENSZ közgyűlése, és létrehozott egy egyéni panasztételi mechanizmust.

Ugyanakkor nyilvánvalóan egyetértek Önökkel abban, hogy ez hosszú küzdelem lesz, és egész addig, amíg ilyen sok a megkülönböztetés és ilyen nagy a szegénység, amíg ilyen sok a munkanélküli, és ilyen sok az egészségügyi ellátás hiányából fakadó probléma, nem lehetünk elégedettek; viszont erőfeszítések történnek – folyamatos, állandó erőfeszítések – annak biztosítása érdekében, hogy a gazdasági, szociális, és kulturális jogokat egyértelműen és egységesen alkalmazzák, amit az Európai Unió az elsők között támogat.

Most pedig van egy másik kérdés is, amit Önök közül sokan felvetettek, és ez a homoszexualitás kérdése. Ezzel kapcsolatban azt szeretném elmondani, hogy a Franciaország által tett kezdeményezés nagyon egyszerű, és meg szeretném ismételni, hogy a kiindulópontunk az a felismerés volt, hogy a mai világban kilencven olyan ország van, ahol büntetendő a homoszexualitás, és ezek közül hat országban halálbüntetéssel. Ez azt jelenti, hogy a férfiak és a nők, a bebörtönzés, illetve az üldöztetés kockázata nélkül, nem dönthetnek szabadon arról, hogy a szexuális irányultságuk szerint éljenek. Ezért ezen a ponton elérkeztünk az alapvető jogokhoz.

Nem az a cél, hogy új témákat vessünk fel – legyenek azok bármilyen érdekesek is – a homoszexuális szülőkkel, illetve házasságokkal kapcsolatban, vagy hogy a társadalmi vitára irányuló kezdeményezés révén döntéseket hozzunk. Ehelyett inkább ennek az alapvető – a szexuális irányultság szabad, a szabadság megfosztásának kockázatától mentes kinyilvánításához való – jognak a kiterjesztése a cél a társadalom minden tagjára.

Ennyire egyszerű, és úgy vélem, hogy az Európai Uniónak, az Európai Unió tagállamainak – mivel közülünk sokan támogatják ezt a projektet – a javára íródik, hogy holnap az ENSZ-ben várhatóan átmegy ez a kezdeményezés. Remélem, hogy a lehető legtöbb állam csatlakozik hozzánk, mert úgy vélem, hogy amikor az alapvető jogokról van szó, akkor nincs helye a vitának, mivel ez tisztán és egyszerűen az emberiség és a szabadság kérdése.

Most pedig térjünk rá egy másik kérdésre, a romákkal kapcsolatos témára, és általánosabban a migránsok kérdésére, amit Önök közül többen felvetettek. Ami a romákat illeti, július 2-án a Bizottság a közleményéhez kapcsolódóan előterjesztett egy jelentést. Ez a jelentés felsorolja a meglévő politikákat és eszközöket, hozzájárul a roma népesség befogadásához, és javasolja a fenti politikáknak és eszközöknek a rendszeresebb alkalmazását pontosan azért, hogy elősegítsük a romák integrációját.

Amint Önök is tudják, szeptember 16-án Brüsszelben a francia elnökség részt vett az első európai roma csúcsertekezleten, amit nem más szervezett mint az Európai Bizottság, a Soros Alapítvány segítségével. Ezen a csúcsertekezleten egybegyűltek az európai intézmények és a tagállamok képviselői, és nagy létszámban voltak jelen a civil társadalom képviselői is. Kollégám a francia kormányból, a lakás- és városügyi miniszter, és a külügyminisztérium képviselői is tiszteletüket tették ezen a rendkívüli eseményen, ahol a legkülönbözőbb hátterű európaiak jelentek meg.

Ez a csúcstalálkozó azért volt fontos, mert a roma kérdés közös érdeklődésre tart számot az európaiak esetében, és a tagállamok által vezérelt, proaktív politikát sürget – természetesen olyat, amit a sajátos nemzeti körülményekhez igazítanak. Egy ilyen önkéntes politikának nemzeti szinten azt a célkitűzést kell szolgálnia, hogy biztosítsa a roma népesség számára a tényleges hozzáférést az oktatáshoz, a munkahelyekhez, az egészségügyi ellátáshoz és a lakhatáshoz, és nyilvánvaló, hogy az Unió tagállamai közötti együttműködés alapvető és rendkívül fontos.

Ami a francia elnökség kezdeményezését illeti, sok elképzelés tette lehetővé a témában rendezendő hivatalos vita megtartását. 2008. szeptember 29-én és 30-án Párizsban megrendezésre került egy második csúcsertekezlet is. 2008. október 15-én és 16-án Marseille-ben kerekasztal-megbeszélést tartottak a szegénységről és a kirekesztésről, két kormányzati kollégám részvételével. Röviden, az Európai Unió tagállamai

nagy figyelmet szentelnek a roma közösség helyzetének, és úgy vélem, mi több, biztos vagyok abban, hogy ebből a szempontból a munkánk az Európai Unió francia elnökségét követően is tovább fog folytatódni. Félreértés ne essék, teljes mértékben elkötelezték magukat a téma iránt.

A migránsok szélesebb értelemben vett témakörével kapcsolatban ezt követően, mivel az Európai Unió francia elnöksége a végéhez közeledik, meg szeretném említeni az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktumot, és azt, hogy ez mekkora siker volt. Ezzel a Paktummal az Európai Unió, illetve az Európai Unió tagállamai első ízben fogalmaznak meg közös célkitűzéseket, alakítanak ki közös álláspontot ezzel a kérdéssel, és elsősorban a menekültügyi hivatal létrehozásával, a biometrikus vízum célkitűzésével, valamint az Európai Uniótól abban az esetben megkövetelt intézkedésekkel kapcsolatban, amikor egy adott államra túl nagy nyomás nehezedik, különösen a bevándorlás tekintetében.

A paktum, amit – csak hogy emlékeztessem Önöket – az Európai Tanács októberben fogadott el, olyan politikai kötelezettségvállalásokra tesz javaslatot mint a legális bevándorlás megszervezése a lehetőségek és az igények figyelembevételével, az illegális bevándorlás közös erővel történő leküzdése, a határellenőrzések hatékonyabbá tétele, és a menedéket nyújtó Európa megteremtése.

Röviden, úgy vélem, hogy az Európai Bevándorlási és Menekültügyi Paktumhoz kapcsolódóan fent említett elemek lehetővé teszik az Európai Unió számára, hogy ezen a területen közös stratégiát fogadjon el, és esetleg e közös stratégia segítségével egy hiteles politikát valósítson meg a legális bevándorlásra vonatkozóan, és biztosítsa az ehhez kapcsolódó jogok érvényesülését.

Most pedig egy Guantánamóra, illetve a bezárásának következményire vonatkozó pontot, illetve észrevételt szeretnék megválaszolni azért, hogy elmondhassam Önöknek, hogy az Európai Unió már többször kifejtette, hogy a terrorizmus elleni harcot a jogállamisággal összhangban, vagyis az emberi jogok, a nemzetközi humanitárius jog és a nemzetközi menekültügyi jogszabályok tiszteletben tartásával kell folytatni. Azt is elmondtuk, hogy a fogvatartottak esetében – függetlenül a személyüktől – nem lehet jogi vákuum, és hogy elfogadhatatlan a titkos börtönök léte.

Az álláspontunk nem változott, és mindez azon a bizonyosságon alapul, hogy a demokratikus társadalmak hosszú távon csak akkor tudják kezelni a terrorizmus kérdését, ha hűek maradnak a saját értékeikhez. Az Európai Unió úgy véli, hogy az Egyesült Államoknak ennek megfelelően lépéseket kellene tenni Guantánamo mihamarabbi bezárása érdekében. Éppen ezért állandó párbeszédet folytatunk az Amerikai Egyesült Államok kormányával erről a témáról.

Még egy kérdést vetettek fel sokan Önök közül, hölgyeim és uraim. Az emberi jogokra gondolok itt, Európában, és elsősorban az Európa Tanács szerepére. Először is, elismerésem szeretném kifejezni az Európa Tanács által az alapvető jogok érvényesítése és védelme terén játszott szerep iránt. Úgy vélem, hogy a megalapítása óta az Európa Tanács, különösen az Emberi Jogok Európai Bíróságával karöltve, ezen a téren kiváló munkát végzett.

Már léteznek az emberi jogok helyzetét az Európai Unión belül nyomon követő mechanizmusok, és úgy vélem, hogy ezeknek a mechanizmusoknak a használata az egyik lehetőség számunkra ahhoz, hogy ne alkalmazzunk kettős mércét, hanem tényleg a magunk háza táján tegyünk rendet, mivel az Európa Tanács és a jogi eszközei, valamint az Emberi Jogok Európai Bírósága alapvető szerepet töltenek be abban, hogy emlékeztessék az Unió tagállamait és másokat – mivel az Európa Tanácsnak több tagja van, mint az Európai Uniónak – arra a feladatukra, hogy rámutassanak a gyenge pontjaikra, és hogy kérjék tőlük ezeknek az orvoslását. Az Európa Tanács éppen ezért az emberi jogok védelme és érvényesítése terén kulcsfontosságú eszköz, kulcsfontosságú intézmény.

Ezzel párhuzamosan ott van az Alapjogi Ügynökség, ami szintén az emberi jogok helyzetével foglalkozik az Európai Unión belül, és amit számtalan, az utóbbi időben kiadott jelentés említ. Ugyanakkor az Ügynökség azoknak az országoknak az emberjogi helyzetére fókuszál, ahol megvalósításra került a közösségi jog, és ez minden. Tudva azt, hogy az egyes intézmények hatásköre csak egyes területekre korlátozódik, úgy gondolom, hogy ki lehet közöttük alakítani egy adott *modus vivendi*-t. És így, nem korlátozva a hatáskörét, ennek az általam említett rendelkezésnek pontosan az a célja, hogy megakadályozza az Európa Tanács tevékenységeinek megkettőződését.

Az Ügynökség létrehozásáról szóló rendelet egyértelműen kimondja például, hogy az Ügynökség köteles szorosan együttműködni az Európa Tanáccsal. Ez az együttműködés biztosítani fogja az átfedések elkerülését, és most a szöveget idézem: „Ezen együttműködésnek biztosítania kell az Ügynökség és az Európa Tanács tevékenységei közötti átfedések elkerülését”. Éppen ezért az Alapjogi Ügynökség és az Európa Tanács

intézményei számára fontos, hogy megkíséreljék biztosítani az erőfeszítéseik kiegészítő jellegét. Ezért az Ügynökség jelenlegi feladata nyilvánvalóan az, hogy a saját hatáskörén belül tevékenykedjen, miközben kiegészíti az Európa Tanács cselekvéseit.

Úgy gondolom, hölgyeim és uraim, hogy röviden megválaszoltam az Önök által felvetett kérdéseket. Most pedig átadom a szót a biztos úrnak, hogy megválaszolja a rá vonatkozó, illetve a neki feltett kérdéseket.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, az elnökség megválaszolta a kérdések egy részét, ezért megpróbálok rövid lenni.

Először, elismerésemet szeretném kifejezni az iránt, amit Roure asszony a vitánk megnyitójában mondott, vagyis hogy, és ez tényleg így van, az Alapjogi Charta egyesíteni tudta a szociális és a polgári jogokat. Véleményem szerint ez a Charta részéről olyan pozitív hozzájárulás, ami – reményeink szerint – beépül majd az európai jogba. Valóban ez jelenti a polgári jogok és a szociális jogok közötti kapcsolatot.

Mivel így áll a helyzet, a kisebbségekkel kapcsolatos néhány kérdésre szeretnék válaszolni. Valójában nem rendelkezünk olyan különleges felhatalmazással, aminek segítségével külön tudnánk foglalkozni a kisebbségek helyzetével a tagállamokban, de fel tudjuk venni a harcot az olyan személyekkel szembeni megkülönböztetés ellen, akik valamely kisebbséghez tartoznak. A személlyel szembeni megkülönböztetés a megkülönböztetés elleni küzdelem hatáskörébe tartozik.

Ami a roma közösségeket illeti – úgy vélem, hogy az elnökség megválaszolta a vonatkozó kérdéseket –, valójában arra a tényre szeretnék rámutatni, hogy szeptember 16-án megszerveztük a roma csúcsértekezletet. Én zártam le a csúcsértekezletet, és meg kell mondanom Önöknek, nekem és Špidla biztos úrnak a roma gyerekek elleni megkülönböztetés az egyik legfontosabb prioritásunk lesz.

Teljes mértékben elfogadhatatlan az ilyen megkülönböztetés, de Európának sok időbe tellett, amíg képes lett a problémákkal foglalkozni. A fenti területen rendkívül nagy a tagállamok felelőssége, és csak sok idő után vették napirendre a problémát. Való igaz, hogy most már megpróbáljuk az összes rendelkezésünkre álló eszközt felhasználni a roma közösség tényleges integrációja érdekében.

Ezek után el kell mondanom azt is, hogy igyekszünk elkerülni, hogy a romák esetében alkalmazott stratégiánk kizárólag etnikai alapokon nyugodjon. Az ilyen megközelítés célszerűtlen lehet, és semmissé tenné azokat az előnyöket, amelyek a roma kérdésnek az Európai Unió politikáiban való megjelenéséből származnának.

Örömmel üdvözlöm a nemi differenciálódás kérdésének felvetését is. Öszintén úgy vélem, hogy az elnökség válasza fejen találta a szöveget. Valóban tolerancia kérdése a nemi differenciálódás tiszteletben tartása és tiszteletben tartásának biztosítása. Tudjuk, hogy a megkülönböztetésről már kidolgoztak egy szöveget, de biztosítanunk kell az alkalmazását is.

El szeretném mondani azt is, hogy a Bizottságnak valójában nem áll szándékában, hogy állást foglaljon a tagállamok nevében a családjog kérdésében. Amint Önök is tudják, már korábban is voltak nehézségeink a válással kapcsolatos jogszabályok megalkotása terén. Ráadásul nem evezhetünk olyan vizekre, ahol az egyhangú szavazat követelmény.

Ugyanakkor azt is hozzá szeretném tenni, hogy a személyek szabad mozgásáról szóló törvény, természetesen kötelezi a tagállamokat arra, hogy elismerjen bizonyos, más tagállamokban kötött kapcsolatokat, és ebből a szempontból ismét csak az európai jogra tudok hivatkozni.

Végezetül el szeretném mondani, hogy szerintem a legfontosabb – amit Deprez úr nagyon helyesen mondott –, hogy ne a félelmeink vezéreljenek bennünket. Fel kell ismernünk, hogy a szeptember 11-i támadások óta jelen van a terrorizmustól való félelem, ami azt jelenti, hogy időnként szem elől tévesztjük a jogvédelmet, az egyéni szabadságjogok védelmét és a magánélet védelmét, és, véleményem szerint, figyelniünk kellene erre az egyensúlyra. A terrorizmus elleni hatékony fellépés nem az alapvető jogok, az emberi jogok és a magánülethez való jog lekicsinylésével valósul meg. Úgy gondolom, hogy a tényleges célnak a terrorizmus elleni hatékony küzdelmet kell tekinteni.

Következtetésként azt szeretném elmondani, hogy az alapvető jogok terén a feladatunk nemcsak a szövegek megfogalmazása, hanem az alkalmazásuk biztosítása is. Gondoskodnunk kell erről. Nyugodtak lehetnek afelől, hogy, ami a Bizottságot, illetve a szabadságért, biztonságért és jogérvényesülésért felelős biztosukat illeti, én személyesen gondoskodom arról, hogy minden szinten, teljes éberséggel őrködjünk az európai jog alkalmazása felett.

Giusto Catania, előadó. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Köszönetet szeretnék mondani Barrot biztos úrnak és Yade asszonynak a jelentésem mellett elhangzott szavaikért. Köszönetet szeretnék mondani továbbá az árnyékelőadóknak, Gál asszonynak, Roure asszonynak, Guardans úrnak, és Ždanoka asszonynak a jelentés elkészítése érdekében tett aktív hozzájárulásukért.

Úgy vélem, hogy a felvetett kérdések rendkívül érdekesek, és szeretnék egy kicsit elidőzni a Barrot biztos úr által felvetett egyik témánál. A gazdasági válság súlyosbodásának időszakában el kell kerülnünk, hogy az Európai Unió belül leplezetlen harc folyjon a szegények, és a szociális helyzetük miatt diszkriminált állampolgárok, illetve az életkörülményeik vagy elvárásaik, vagy akár az Európai Unióba való érkezésük, és az ottani lehető legjobb fogadtatásuk miatt diszkriminált állampolgárok között.

Való igaz, a válság a felelős a rasszizmus és az idegengyűlölet erősödéséért, és Brejc úrnak azt szeretném mondani, hogy nagyon alaposan tanulmányoztuk az Európai Alapjogi Ügynökség által készített jelentést, és azt megelőzően a Rasszizmus és Idegengyűlölet Európai Megfigyelőközpontja által készített jelentést, és úgy találtuk, hogy az elmúlt években exponenciálisan megnőtt a rasszizmus és idegengyűlölet által motivált cselekmények száma az Európai Unióban. Ezért nagy aggodalommal töltöttek el bennünket az események, és úgy véljük, hogy olyan folyamatokat kellene bátorítanunk, amelyek aktívan hozzájárulnának egy olyan szerep megteremtéséhez, aminek az alapvető jogok érvényesítése és védelme áll a középpontjában a béke Európájának megteremtése érdekében, és amely elkötelezett a kultúrák közötti párbeszéd mellett, továbbá mentes a barbár gyakorlatoktól.

Úgy vélem, hogy ily módon, a jelentés segítségével javítani tudunk az EU által a nemzetközi porondon betöltött szerepen. Nem szentelek időt a vita során felvetett egyéb kérdésekre, amelyek egy része válaszomra sem méltó, de nagyon nagy örömmel üdvözöltem a lezajlott eszmecserét, és azon képviselőtársak részéről tett javaslatokat, akik aktívan részt vettek a vitában.

Elnök. – A közös vitát berekesztem.

Hamarosan sor kerül a szavazásra.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Az Alapjogi Charta szerint az EU minden állampolgárának joga van ahhoz, hogy egy másik tagállamban munkát keressen, dolgozzon és ott éljen.

Sajnálatos módon ez ideig még nem adatott meg Európa minden állampolgára számára ez a szabadság. Az új tagállamokra kivetett kétéves munkaerő-piaci korlátozás ez év végén lejár. Eközben nyolc tagállam már bejelentette abbéli szándékát, hogy a jelenlegi pénzügyi válságra tekintettel további három évvel meg kívánja hosszabbítani ezt az időszakot.

A Bizottság 2008. november 11-i jelentése szerint nincs perdöntő bizonyíték arra, hogy a helyi munkaerő nagy számban veszítette volna el a munkáját, vagy hogy csökkent volna a bérük az új tagállamokból érkező munkaerő miatt.

A munkaerőpiac zárva tartása meghosszabbítja az európai polgárok közötti eltérő bánásmódot. A fenti korlátozások eltörlése hozzájárulna a bejelentés nélkül végzett munkavégzésből, illetve a színlelt önfoglalkoztatásból eredő problémák elkerüléséhez.

Ezért úgy vélem, hogy a munkaerő-piaci korlátozásokat a jövőben is alkalmazó tagállamoknak mindenképp a munkaerő tényleges szabad áramlása által fenntartható gazdasági növekedésre gyakorolt pozitív hatásokat kellene szem előtt tartaniuk.

A szabad mozgás nem csak pozitív jelenség, de szükségszerűség is.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE), írásban. – (RO) Anélkül, hogy a jelentés tartalmára, amivel szemben rengeteg kritika fogalmazódott meg, részletesen reagálnék, egy olyan cikkre szeretném felhívni a figyelmet, amit én le fogok szavazni, annak ellenére, hogy a Bizottságban elutasítottam az eltávolítására irányuló módosító indítványt. A 46. pontra utalok, amely azt tartalmazza, hogy az Európa Tanács 1201. sz. (1993) ajánlása alapján, európai szinten kerüljön meghatározásra a nemzeti kisebbségek fogalma. Nem szabadna erre az ajánlásra hivatkozni anélkül, hogy rendkívül pontosan tisztáznánk az ennek tulajdonított értelmezést, mivel olyan, kétértelmű megfogalmazást tartalmaz, amit úgy lehet értelmezni, mintha kollektív jogokat biztosítanának a kisebbségeknek, illetve etnikai alapon területi autonómiát. Úgy vélem, hogy az Európai Parlamentnek nem lenne szabad minden kritika nélkül elfogadnia a fenti ajánlásra való hivatkozást. Még a

Velencei Bizottság (Jog a Demokráciáért Európai Bizottság) is hangsúlyozta, hogy nagy óvatossággal kell eljárni a 1201. sz. ajánlás értelmezésekor.

15. Az OLAF-rendelet felülvizsgálatára vonatkozó tanácsi megközelítés (vita)

Elnök. – A következő napirendi pont a Gräble asszony által a Költségvetési Ellenőrző Bizottság nevében a Tanácshoz intézett szóbeli kérdéséről folytatott vita, amelynek tárgya: a Tanácsnak az OLAF-rendelet felülvizsgálatára vonatkozó megközelítése (O-0116/2008 - B6-0492/2008).

Ingeborg Gräble, szerző. – (DE) Elnök úr, a Tanács tisztelt munkatársai, biztos úr, hölgyeim és uraim! Az OLAF, az Európai Csalás Elleni Hivatal előadójaként érdekes felfedezéseket lehet tenni, például hogy mindenki beszél a csalás elleni küzdelemről, de senki nem tesz semmit. Egy másik felfedezés, hogy a tagállamok az utolsó centig teljesítik fizetési kötelességüket az Európai Unió felé, de amikor ennek a pénznek az elköltésére kerül sor, nagyvonalúbbakká válnak, sőt, meg is könnyítik a csalók dolgát azáltal például, hogy átlagosan még most is 36 hónapba telik, mire jelentik a szabálytalanságokat az Európai Uniónak. Az Európai Parlament ezt elfogadhatatlannak tartja. Hatékony csalás elleni küzdelmet akarunk látni, amely magában foglalja a megelőzést is. Azt akarjuk, hogy a tagállamok napirendre tűzzék a csalás elleni küzdelmet, továbbá közös párbeszédet akarunk arról, hogy mire van szükségünk és mik a problémák.

Azt akarjuk látni, hogy a nemzeti igazságügyi hatóságok nagyobb érdeklődést tanúsítsanak az OLAF-vizsgálatok eredményeinek nyomon követése iránt. Meg kell szüntetni a mostanáig létező, csalást lehetővé tevő joghézagokat. Arra van szükség, hogy az európai alapokat ugyanúgy kezeljék, mint a nemzeti alapokat. Egy független hivatalt akarunk, amely rendelkezik a feladataik elvégzéséhez szükséges forrásokkal és joggal. Egy olyan hivatalt akarunk, amely nyugodtan és hatékonyan tud együtt dolgozni a tagállamokkal.

A jogalapról, a 1073/99/EK rendeletről szóló véleményünk e pontok mindegyikét tartalmazza. Azt kérjük, hogy ezt a rendeletet – amely az OLAF lényege – a Tanáccsal együtt fejlesszük tovább. Felszólítjuk a Tanácsot, hogy vegye figyelembe véleményünket, továbbá hogy kezdjen tárgyalásokat ennek a rendeletnek a továbbfejlesztésével kapcsolatban. Megoldást szeretnénk az OLAF problémáira.

Szeretném megköszönni a Parlament összes képviselőcsoportjának, hogy támogatást nyújtanak ehhez egy állásfoglalás formájában is, amelyről holnap fogunk szavazni. Arra szeretném kérni a Tanács francia és cseh elnökségét, hogy fogadják el és adják tovább a Parlament kezdeményezését. Javaslatainkba belevettünk olyan megoldásokat is, amelyeket a tanácsi munkacsoport terjesztett elő. Szeretném biztosítani Önöket, hogy érdekeltek vagyunk abban, hogy ezt a rendeletet gyorsan elfogadjuk, továbbá hajlandóak vagyunk konstruktív vitát folytatni javaslataink alapján.

Az OLAF jogalapjának konszolidációja, ahogy azt a Tanács elképzei, sokkal több idő elpazarolását jelentené egy bizonytalan kimenetelű dolog érdekében. Az OLAF 10. évfordulóját ünnepli hamarosan. A konszolidáció további 10 évet jelentene a jogalap fejlődése nélkül. Túl komolyan vesszük a csalás elleni küzdelmet ahhoz, hogy ezt hagyjuk megtörténni. Ezért akarjuk megtenni azt, ami most elvégezhető a Tanáccsal együttműködve. Nagyon szépen köszönöm.

Rama Yade, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, Gräble asszony! Először is szeretném emlékeztetni Önöket arra, hogy a Tanács komoly jelentőséget tulajdonít a csalás elleni küzdelemnek és az Európai Unió pénzügyi érdekei védelmének. A Tanács úgy véli, hogy az Európai Csalás Elleni Hivatallal kapcsolatos rendeleteknek nem csak az igényeknek kell megfelelniük, hanem következetesnek is kell lenniük.

Ebben az összefüggésben emlékeznünk kell a Tanács 2007. évi felkérésére, amely az OLAF munkájának különböző területeit lefedő, konszolidált jogi eszköz benyújtására irányult, amely azt az egyértelműséget nyújtana, amit mindannyian várunk. A Tanács figyelembe vette az Európai Parlament november 20-án elfogadott módosításait az OLAF-vizsgálatok szabályainak és a témával kapcsolatos vitáknak a módosításáról, amelyek korábban a Költségvetési Ellenőrző Bizottságban zajlottak.

A Tanács figyelembe vette továbbá az Európai Parlament 2008. október 23-i, a 2009. évi költségvetés első olvasatát kísérő állásfoglalásának 44. pontját, amely ugyanezzel a témával foglalkozik. A Tanács munkaprogramjának kérdését már felvetette kollégám, Woerth úr, az ECOFIN-Tanács (Költségvetés) elnöke, a november 13-i, a költségvetésről szóló háromoldalú egyeztetés során, továbbá az Európai Parlamenttel való november 21-i konzultációs megbeszélés során.

Ezen a háromoldalú egyeztetésen, válaszként a Tanács aggodalmaira, amelyeket véleményem szerint az Európai Parlament is oszt, a Bizottság kijelentette, hogy be fog mutatni egy munkadokumentumot az

OLAF-rendeletek konszolidációjának kérdésével kapcsolatban a következő év elején. Ezért örömmel erősíthetem meg újra, amit a Tanács már korábban kijelentett a november 13-i háromoldalú egyeztetés és a november 21-i konzultációs megbeszélés során, vagyis azt, hogy a Tanács szorgalmasan és a legnagyobb odafigyeléssel fogja megvizsgálni az Európai Parlamentnek a 1073/1999/EK rendelet módosítására irányuló javaslatával kapcsolatos munkájának az eredményét és a Bizottság munkadokumentumát.

Remélem, hogy lehetőségem lesz újra felszólalni, hogy válaszoljak minden olyan észrevételre, amely délután 6 óráig elhangzik. Előre is elnézést kérek, hogy 6 órákor távoznom kell.

Jean-Pierre Audy, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (FR) Elnök úr, Yade asszony, hölgyeim és uraim! Az Európai Bizottságnak meg kell védenie az Európai Unió pénzügyi érdekeit, és ebben a felelősségben, a szerződések értelmében, osztozik a tagállamokkal. A Bizottságnak – sajnálom, hogy a padja üres maradt – fontos eszközök vannak a kezében, amelyekkel a csalás, a korrupció és más olyan illegális tevékenység ellen tud harcolni, amely aláássa az Unió pénzügyi érdekeit.

Emlékezzünk rá, hogy a Santer-Bizottság 1999. márciusi lemondása volt az, amely a Csalás Elleni Hivatal, más néven az OLAF létrehozásához vezetett, amely jövőre ünnepli 10. évfordulóját.

Kiváló kollégámnak, Gräßle asszonynak igaza van, hogy a Tanácstól várja, hogy elszámoljon az 1999. évi rendelet régóta várt felülvizsgálatával, hiszen azóta rendelkezés született arról, hogy, egy bizottsági értékelés alapján, amelyet a Hivatal létrehozását követően három éven belül kellett elvégezni, felül kell vizsgálni ezt az átdolgozandó rendeletet. Válasza, Yade asszony, megnyugtató. Ez egy következetes válasz.

Ez az értékelés 2003-ban készült el, és van egy rendeletjavaslatunk. Most arra van szükség, hogy összefüggő egészé formáljuk ezt a mechanizmust, mind a külső és belső vizsgálatok, mind az OLAF általános feladatának tekintetében. Van az 1999. évi, 1073. számú rendelet, de létezik egy 1996. évi rendelet is a Bizottság által elvégzett helyszíni ellenőrzésekről és hitelesítésekről, továbbá egy 1995. évi rendelet az Unió pénzügyi érdekeinek védelméről.

A 2005. évi értékelés 17 javaslatot tartalmazott, beleértve egy európai ügyészi poszt létrehozását, mivel bár az OLAF-nak van vizsgálati jogköre, ez egy olyan szerv, amelyet nem ellenőriz független igazságügyi hatóság. Ez a hatóság mind a vizsgált egyének megvédésére, mind az OLAF támogatására szolgálhatna. Mi akkor az OLAF valójában? A jogérvényesülést segíti? És ha igen, akkor milyen európai büntetőjogi jogérvényesülést? Esetleg ez egy különleges igazgatási osztály? Sokat kell még tennünk. Köszönöm, Yade asszony, azt az ösztönzést, amellyel ma szolgált számunkra.

Herbert Bösch, a PSE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, ahogy az előadó már helyesen rámutatott, a Tanács hanyagolja abbéli kötelességét, hogy megvédje az Unió pénzügyi érdekeit. Végül is, Yade asszony, nem az a fontos, hogy mely szerződéseket konszolidáljuk most és melyeket nem, hanem inkább az, hogy tárgyalásokba bonyolódunk. Ha nem kezdjük meg a tárgyalásokat most, egészen szándékosan késleltetni fogják az európai szintű, csalás elleni küzdelmet a következő parlamenti ciklusig, ezt Önök is jól tudják. Azt is el kell hogy mondjuk szavazóinknak júniusban, hogy a tagállamok azok, akik nem tanúsítanak érdeklődést ez iránt, és valóban számos példát tudunk hozni erre.

A hozzáadottérték-adóval kapcsolatos csalást illetően, amely Németországnak például 16-18 milliárd eurójába kerül évente, meglenne az a lehetőségünk, hogy például egy megreformált OLAF-on keresztül hozzuk meg a releváns csalás elleni intézkedéseket. De még a legjobb csalás elleni hatóság is tehetetlen, ha a tagállamok nem szolgáltatnak információt számára.

Az OLAF ügyeinek nyomon követése tekintetében gyakran a sötétben kell tapogatóznunk, mivel a nemzeti hatóságok nem mondják el nekünk, hogy milyen lépéseket tettek az OLAF vizsgálatainak eredményei alapján. E tekintetben cselekvésre van szükség.

Mint egy olyan személy, aki jelen volt 1999-ben, elmondhatom, hogy a legfontosabb dolog, ami bekerült a 1073/99/EK rendeletbe az az volt, hogy ezt a csalás elleni egységet, amely jó munkát végzett az utóbbi néhány évben, néhány év múlva meg kell reformálni. Ezt nem szabad halogatni, és erre szeretném emlékeztetni ma a Tanácsot.

Bart Staes, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke, hölgyeim és uraim! Nagyon figyelmesen hallgattam válaszukat. Azt mondták, hogy a javaslatokat a legnagyobb *éberséggel*, *avec la plus grande figyelemmel* fogják tanulmányozni. Sajnos azt kell mondanom, hogy ez nem elég jó válasz számunkra.

Mi megcsináltuk a házi feladatunkat. Első olvasatban elfogadtuk Gräflé asszony jelentését. Ezt a jelenlegi jogszabályokban fellelhető kiskapuk miatt tettük. Megpróbáltuk kijavítani ezeket a hiányosságokat, és Bösch úrnak igaza volt, amikor azt állította, hogy számos kihívással találtuk szemben magunkat. Nemrégiben fogadtuk el a hozzáadottérték-adóval kapcsolatos csalásról szóló jelentést. Az adócsalás mértéke az Európai Unióban valahol 200 és 250 milliárd EUR körül van.

Ezért megbízható jogszabályra van szükség. Mind Önnek, Yade asszony, mind a Tanács egészének végeznie kellene a munkáját. Arra kérném Önöket, hogy legyenek egy kicsit pontosabbak a határidőket illetően, amelyeket a Tanács szándékai szerint be fog tartani ezzel a dossziéval kapcsolatban, mert ez alapvető fontosságú.

José Javier Pomés Ruiz (PPE-DE). – (ES) Elnök úr, hálás vagyok, hogy Yade asszony jelen van ezen a vitán, amely egy, az állampolgároknak rengeteg aggodalmat okozó témáról szól.

Ez a Parlament egy olyan ciklus végéhez közeledik, amelyben megpróbáltuk elmondani az adófizetőknek, hogy ellenőrizzük az elszámolásokat, és hogy ezt a lehető legjobban fogjuk megtenni. Bevalljuk, hogy történtek hibák, és nem mindig megfelelően működtek a dolgok, de mindenekelőtt kiszámoltuk a csalás mértékét és minden tőlünk telhetőt megteszünk. Ezért hoztuk létre az OLAF-ot, az Európai Csalás Elleni Hivatalt, tíz évvel ezelőtt. Ennek most sürgősen megfelelő jogi keretre van szüksége.

Yade asszony, ha Ön azt mondja, hogy meg kell várnunk, hogy a Bizottság előálljon a jelentésével és csak akkor kezdjünk el tárgyalni arról, hogy mi lehetne az OLAF végleges alapszabálya, akkor sok időt elpazarolunk. Közelegnek a választások, és egy új parlamenti ciklus veszi kezdetét. Azt az üzenetet szeretnénk közvetíteni az európai polgárok felé, hogy itt mindenki – a Tanács, a francia és a cseh elnökség, ez a Parlament és a Bizottság – elkötelezett az iránt, hogy véget vessünk annak a fajta csalásnak, amely a fejlődő országokban, de még a magas fejlettségű országokban is létezik.

Köszönöm, Yade asszony, hogy részt vesz ezen a vitán, és sajnálom, hogy a Bizottság nincs jelen.

Inés Ayala Sender (PSE). – (ES) Elnök úr, én is üdvözlöm Gräflé asszonyt a Költségvetési Ellenőrző Bizottság nevében tett javaslatát, hogy nyomást gyakoroljunk annak érdekében és erőltessük, hogy az OLAF-fal kapcsolatban elfogadott jogszabályok a lehető leghamarabb végrehajtásra kerüljenek.

Ezért hálás vagyok Yade asszonynak jelenléteért, mert a Parlament által elfogadott javaslat jogosan ragaszkodik ahhoz, hogy biztosítani kell, hogy az OLAF által vizsgált személyeket megillessen az ártatlanság védelme és a védelemhez való jog, ahogyan az informátorok jogainak védelmét is biztosítani kell.

Mindenekelőtt világosabb és átláthatóbb szabályokat kell lefektetni egy magatartási kódexszel egyetemben, amelyeket a lehető leghamarabb nyilvánossá kell tennünk minden állampolgár számára. Ebben az összefüggésben hálásak vagyunk Gräflé asszony kezdeményezéséért és a Költségvetési Ellenőrző Bizottság támogatásáért.

Természetesen komolyan felszólítjuk a Tanácsot, hogy próbáljon meg a lehető leggyorsabban utat nyitni a tárgyalások előtt, hogy folytatni tudjuk azokat, amennyiben ez lehetséges még ennek a parlamenti ciklusnak a vége előtt – más szóval a következő választások előtt. Ez döntő fontosságú annak érdekében, hogy biztosítani tudjuk mindazokat a jogokat, amelyeket a Parlament meg fog erősíteni Gräflé asszony jelentése alapján.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, Yade asszony, hölgyeim és uraim! Az európai parlamenti választások jövőre esedékesek, és a félretájékoztatás különösen jellemző a választási hajrában. Ezért akarjuk az OLAF gyors megreformálását. Az Európai Unió kárát okozó mulasztásokat és félretájékoztatásokat világosan és egyértelműen fel kell fedni. Hiszem, hogy erre a támogatásra és erre az egyértelműségre van szüksége az európai közvéleménynek.

Markus Pieper (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, a Tanács tisztelt soros elnöke! A Regionális Fejlesztési Bizottság tagjaként megértem az OLAF strukturális alapokkal kapcsolatos munkájának fontosságát. A Községek pénzügyi érdekeiről szóló legújabb jelentés több mint 3 800 szabálytalanságot jelez, amely 2006-hoz képest 19%-os növekedést jelent. Az érintett összeg 828 millió EUR, ami 17%-kal több mint akár egy évvel ezelőtt.

Ezért kell a Tanácsnak most tökéletesítenie a csalás elleni küzdelmet, és ezért kell véghezvinnie a jogalap valódi megreformálását ahelyett, hogy a meglévő szöveget kozmetikázná.

Amennyiben a Tanács komolyan veszi a problémát, a jelentéstételi rendszer tökéletesítésén is dolgoznia kell. Mostanáig a tagállamoknak átlagosan 36 hónapba tellett, hogy akár csak jelentsék az OLAF-nak a

szabálytalanságokat. Megbízható adatokat kellene szolgáltatni gyorsan és elektronikus úton, hogy az OLAF hatékonyan végezhesse munkáját. Minden érintettnek tartozunk ezzel – az adófizetőknek és azoknak is, akik a legjobb tudásuk és lelkiismeretük szerint használják fel az EU pénzeszközeit.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, rövid leszek. Idesiettem, hogy támogassam Gräble asszony erőfeszítéseit, és úgy gondolom, mindannyian ezt tesszük ma itt. Hallottuk, hogy az Európai Unió jó híre csorbát szenvedett azzal a felismeréssel, hogy hagyjuk, hogy a csalás elterjedjen. Ezért üdvözlendő és támogatandó minden olyan kezdeményezés, amely megerősítené az OLAF-ot és javítaná hatékonyságát. Tehát ezzel a pár szóval szeretném dicsérni Gräble asszony erőfeszítéseit, és arra biztatom a Tanácsot és a Bizottságot, hogy hallgasson rá figyelmesen.

Rama Yade, a Tanács soros elnöke. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim! Teljes mértékben megértem az Európai Parlament aggodalmát. A Tanács most megkapta az Európai Parlament első olvasatának eredményeit. Van egy logikája annak, ahogyan a Tanács – amely elvégezte feladatát a 2007. évi jogszabályok konszolidációjára való felhívása által – dolgozik és működik, ami azt jelenti, hogy ahhoz, hogy a Tanács tovább tudjon lépni, a Bizottságnak elő kell állítania bizonyos dokumentumokat. Amíg a Bizottság nem kommunikálja ezt a munkát a Tanács felé, addig azt kell mondanom Önöknek, hogy kötelességünk várni.

Biztos vagyok benne, hogy amint megkapjuk a Bizottságtól az OLAF-fal kapcsolatos jogszabályok konszolidációjáról szóló munkadokumentumot, gyors haladást fogunk elérni a reform tekintetében. Mindazonáltal szükségünk van erre a dokumentumra, és a Parlament bízhat abban, hogy a Tanács a jó intézményi együttműködés iránti megszokott tisztelettel fogja továbbvinni ezt az ügyet annak érdekében, hogy az OLAF jogi keretét a lehető legvilágosabbá tegyük.

Elnök. – Az Eljárási Szabályzat 108. cikkének (5) bekezdése alapján egy állásfoglalási indítványt kaptam⁽¹⁾.

A vitát lezárom.

Szavazásra 2008. december 18-án, csütörtökön kerül sor.

(Az ülést pár percre felfüggesztik)

ELNÖKÖL: WALLIS ASSZONY

alelnök

16. Kérdések órája (a Bizottsághoz intézett kérdések)

Elnök. – A következő napirendi pont a kérdések órája (B6-0491/2008).

A következő kérdéseket a Bizottsághoz intézik.

Első rész

32. számú kérdés, előterjesztette **Tadeusz Zwiefka** (H-0934/08)

Tárgy: Készenléti tervek a kkv-k számára

A jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság, Jean Claude Trichet szavaival a második világháború óta a legkomolyabb válság fényében a kkv-k számára létrehozandó készenléti tervekről szeretném kérdezni a Bizottságot.

A helyreállítási keretterv, amely megjelenése november 26-án esedékes, állítólag tartalmaz rövid távú intézkedéseket a recesszió elhárítására. A Bizottság új támogatási lehetőségeket, és a meglévő támogatások új felhasználási lehetőségeit kutatja. Növelni akarja továbbá az Európai Beruházási Bank, az EU hosszú távú hitelek nyújtó intézete számára hozzáférhető tőkét. A Bank már összeállított egy 30 milliárd euró mértékű hitelcsomagot a finanszírozásért küzdő kisvállalkozások megsegítésére. Ezek a lépések rendkívül dicséretesek; mindazonáltal az egyik legkomolyabb probléma, amivel a kkv-knak ebben a szakaszban szembe kell nézniük, az a hiteltörlesztések nem teljesítése. Készített-e az Európai Bizottság készenléti terveket, amelyek kifejezetten ezt az egyedi problémát célozzák meg?

⁽¹⁾ lásd a jegyzőkönyvet.

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Elnök asszony, a Bizottság az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagjára vonatkozó javaslatában teljes mértékben elismeri azokat a problémákat, amelyekkel a kis- és középvállalkozásoknak szembe kell nézniük.

A finanszírozáshoz való hozzáférés tekintetében, ami Zwiefka úr kérdésének tárgya, a Bizottság, az Európai Beruházási Bankkal (EBB) együtt különleges intézkedéseket jelentett be a helyzet javítása érdekében.

Természetesen egyetértünk azzal, hogy szükséges külön segítséget nyújtani a kkv-k számára. A pénzügyi válság sok tagállamban nagymértékben tönkretette a vállalkozásokat, különösen a kkv-k számára hozzáférhető finanszírozási utakat. A Közösség intézményei és a tagállamok konkrét intézkedéseket hoztak saját hatáskörükben ezeknek a hatásoknak az ellensúlyozására.

A Bizottság intézkedéseket vezetett be a pénzügyi rendszer stabilizálása érdekében, amely segíteni fogja a bankokat abban, hogy újra kölcsönöket adjanak ügyfeleiknek. Támogattuk továbbá a számviteli szabályok bizonyos módosításait és a bankok feltőkésítésének és a banki betétbiztosítási rendszerek gyors elfogadását

Továbbá, ahogy bizonyára tudja, november 26-án a Bizottság elfogadta a helyreállítási tervet 200 milliárd euró értékben. Ezt a tervet támogatta és jóváhagyta az Európai Tanács a múlt héten. Ahogy közleményünk megállapítja, ebből a 200 milliárd eurós összegből az EU költségvetéséből vagy az EBB finanszírozási tevékenységeiből 30 milliárd eurót fordítanak arra, hogy segítsék a gazdaság helyreállítását.

Függetlenül attól, hogy ez költségvetési forrásokon vagy finanszírozási tevékenységeken keresztül történik, ezek az intézkedések egyértelműen tartalmazzanak olyan finanszírozásokat és segélyeket, amelyek alapvetően segítik a kkv-kat. Ez kiegészíti az ECOFIN-Tanács ez év szeptemberében Nizzában tartott informális ülésén született megállapodást arról, hogy az EBB fokozza, és ugyanakkor előtérbe helyezze a kkv-knak szóló speciális támogatásokat.

Mindezen megállapodások mellett az EBB kijelentette, hogy közbenső finanszírozást – hivatalos néven mezzaninfinanszírozást – fog nyújtani a kkv-knak az Európai Beruházási Bankon keresztül 1 milliárd euró összértékben.

Ahogy már korábban említettem, a különböző tagállamok terveiben és az Európai Tanács által múlt héten jóváhagyott helyreállítási terv keretén belül már számos példa létezik arra vonatkozóan, hogy a gazdasági jelentőség tekintetében nagyobb uniós országok, mint például az Egyesült Királyság, Franciaország, Németország és Spanyolország, különleges pénzügyi intézkedéseket vezettek be a kkv-k számára, amelyekről mindannyian tudjuk, hogy jelentős részét képviselik az értékesítési adatoknak, a foglalkoztatásnak és a termelési szerkezetnek minden országunkban.

Azokat a megállapodásokat is szeretném megemlíteni, amelyeket a Bizottság fogadott el a rendkívüli gazdasági nehézségek idején, felhasználva a Szerződésben foglalt rendelkezéseket, hogy megfelelő rugalmasságot tegyen lehetővé az állami támogatás keretén belül. Ennek is leginkább a kkv-k látják majd hasznát. Egy példa erre az a megállapodás, amelyet tegnap fogadtunk el az állami támogatások *de minimis* szabályának megszüntetéséről.

Végezetül egy „konstruktív párbeszédet” tartunk januárban a Bizottság, a kkv-k, az ő képviselőik és a bankok között, hogy véleményt cseréljünk az állami támogatás hatékonyságáról, a jelenlegi helyzetről és annak esetleges szükségességéről, hogy megerősítsük az elmúlt hónapokban elfogadott döntéseket.

Tadeusz Zwiefka (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, biztos úr! Köszönöm a részletes magyarázatot. Lévé, hogy említette a Bizottság munkáját és az Európai Beruházási Bank kötelezettségvállalásait, szeretném megkérdezni, hogy vajon általánosságban a bankok, amelyek részesei egy folyamatos párbeszédnek, és amelyek nagy mértékű támogatást kapnak, szintén elkötelezettek-e egy olyan politika irányában, amely biztosítja a kkv-szektor többé-kevésbé zökkenőmentes működését? Ők is vállalják ugyanezeket a kötelezettségeket?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Válaszként Zwiefka úr kérdésére, természetesen beszélni fogunk a bankokkal. Mérlegeikből és pénzügyi kimutatásaikból kitűnik, hogy milyen nehézségekkel küzdenek.

Nyilvánvalóan minden forrás, minden döntés és minden elfogadott intézkedés, mind európai, mind tagállami szinten, továbbá az Európai Központi Bank és más központi bankok likviditási segítségnyújtása és a kamatlábak csökkentése egyaránt azt a célt szolgálják, hogy elkerüljünk egy hitelösszeomlást, és hogy a hitelnyújtás és a finanszírozás helyreállításának egy megfelelő keretet hozzunk létre a családok és a vállalkozások számára.

A kis- és középvállalkozások kétségkívül sokkal jobban függenek a bankhiteltől a finanszírozáshoz, mint a nagy vállalatok. Ez azért van így, mert a jelenlegi piaci nehézségek ellenére a nagyobb vállalatok közvetlenül ki tudják bocsátani értékpapírjaikat és kötvényeiket és hozzájuthatnak finanszírozáshoz az értékpapírpiacon vagy a fix jövedelmezőségű piacokon. A kkv-knak szükségük van a bankok által biztosított csatornára.

Őszintén reméljük, hogy a bankok és a hitelrendszer pozitívan reagál az ilyen mértékű segélyre és támogatásra, amely szükséges, de olyan mértékű, amely elképzelhetetlen lett volna akár néhány hónappal ezelőtt is.

Úgy vélem, hogy nem csak a kormányainknak, az európai intézményeknek és a központi bankoknak kell felelősséget vállalniuk – és mi vállaljuk ezeket a felelősségeket. A bankoknak is van felelősségük, amennyiben közpénzből vagy állami szolgáltatók által biztosított letétekből feltőkésítés formájában támogatást kaptak. Felelősséggel tartoznak a társadalom többi része, és különösen a kkv-k iránt.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Biztos úr, úgy gondolom, hogy az utolsó megjegyzése rendkívül találó volt. A bankoknak fel kell ismerniük, hogy szükségük van a kkv-kra, és hogy általuk tettek szert bevételre a múltban.

Feltételezem, hogy kérdésem igazán alapvető: működni fog ez? Lehet, hogy most nem tudjuk, hogy működni fog-e, de mikor fogjuk tudni, és mikor fogjuk azt mondani, hogy esetleg valami mást kell tennünk helyette? A 30 milliárd euró jelentős összeg, de az ír hatóságoknak 10 milliárd eurót kellett befecskendeznie a bankokba, és néhány független szakértő azt állítja, hogy 30 milliárd euróra van szükség az ír bankok újratőkésítéséhez. Remélem, válaszol erre.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Azt szeretném kérdezni, hogy milyen eljárás teszi lehetővé a romániai kkv-k finanszírozáshoz való hozzáférését ebből a 30 milliárd eurós előirányzott költségvetésből? Milyen eljárást alkalmazhatnak a tagállamok, hogy megkönnyítsék a kkv-k hozzáférését ehhez a finanszírozáshoz? Beszéltek franciaországi, angliai tervekről... A kérdésem ez: „Érkezési alapon” történő eljárás lesz, vagy a tagállamoknak, és így a romániai kkv-knak lehetőségük lesz arra, hogy hasonló finanszírozásban részesüljenek?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Piacgazdaságban vagyunk, és ahol ülnek, biztos vagyok benne, hogy egyetértenek ezzel a megállapítással. A piacgazdaság játékszabályai olyanok, amilyenek.

Nem hiszem ezért, hogy bárki úgy gondolná, hogy a hitelrendszer, a pénzügyi rendszer vagy a gazdasági rendszer általában jobban működne, ha minden, a gazdasági szereplők és, különösen ebben az esetben, a pénzügyi szereplők által meghozott döntéseket inkább a nemzeti minisztériumokban vagy Brüsszelben hozná meg, azon épületek egyikében, amelyekben az európai intézmények végzik munkájukat.

Ennek eredményeképpen a bankoknak kell eldönteniük, hogy adnak-e hitelt vagy nem. A tény az, hogy amikor a bankok közpénzre és állami garanciákra támaszkodnak, számos feltételnek kell megfelelniük. A bankszektorra vonatkozó nemzeti támogatási rendszerek különböznek a feltételek tekintetében, amelyek függenek a körülményektől, a tulajdonságaiktól, és a felhasznált eszközöktől minden egyes országban.

Részünkről, az Európai Bizottságban, elfogadtuk az egyes tagállamok által benyújtott betétbiztosítási rendszereket annak biztosítása érdekében, hogy megfeleljenek a versennyel és az állami támogatással kapcsolatos szabályoknak. Jelenleg véglegesítjük a legújabb nemzeti feltőkésítési tervek elfogadását.

A Bizottság elfogadott és kiadott néhány egymást átfedő szabványt, amelyek megmagyarázzák azokat a kritériumokat, amelyeket ezen kivételes körülmények között használunk annak elemzésére, hogy ezek a tervek megfelelnek-e a Szerződésben foglalt szabályoknak. Mi a Bizottságban egy 6 hónapos határidőt tűztünk ki minden esetben, mert akkorra meg kell – és meg akarjuk – tudni, hogy mi történt a tervek eredeti engedélyezése óta eltelt hat hónapban.

Amennyiben az adófizetők pénzét – az állampolgárok pénzét –, amelyet a támogatási programok számára biztosítottak, megfelelően használják fel, és a nehéz gazdasági körülmények még mindig befolyásolják a pénzpiacok működését, akkor engedélyezzük a programok folytatását. Amennyiben a gazdasági helyzet javul – ahogy mindannyian reméljük –, vagy amennyiben a pénzt nem arra a célra használják fel, amire engedélyt kaptak, akkor ennek megfelelően fogunk eljárni és meg fogjuk hozni a szükséges döntéseket.

Az adófizetők pénzét kockáztatjuk, hogy fejlesszük a pénzügyi folyamatok és a hitelpiacok és hitelfolyamatok működését, és nem engedhetjük meg, hogy rosszul használják fel ezeket, vagy úgy, hogy ne hozzanak megfelelő eredményeket.

A második kérdést illetően a kis- és középvállalkozásoknak szánt támogatási programokban az Európai Beruházási Bank közvetítőként keresztül működik minden tagállamban. Ezért minden tagállamban a közvetítő, illetve a közvetítők továbbítják a hitelt és a finanszírozási eszközöket a létrehozott támogatási programok alapján a termelési szerkezetnek, vagyis a kkv-knak. Ezeknek a közvetítőknek vagy pénzügyi szereplőknek kell szolgáltatniuk az összes olyan információt, amelyre utalt.

Elnök. – 33. számú kérdés, előterjesztette: **Ryszard Czarnecki** (H-0952/08)

Tárgy: A terrorizmus elleni küzdelem

Múlt héten 10 terrortámadás Mumbaiban legalább 188 ember életét követelte és további több száz ember sérülését okozta. Milyen lépéseket tesz a Bizottság annak érdekében, hogy arra kényszerítse a pakisztáni kormányt, hogy szüntesse meg a területén lévő terrorista csoportok támogatását?

34. számú kérdés, előterjesztette: **Wiesław Stefan Kuc** (H-0955/08)

Tárgy: Az Európai Bizottság cselekvései a pakisztáni terrorista csoportokat illetően

Milyen intézkedéseket tesz az Európai Bizottság annak érdekében, hogy arra kényszerítse a pakisztáni hatóságokat, hogy tartózkodjanak a terrorista csoportok tevékenységeinek támogatásától és megkönnyítésétől?

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Úgy gondolom, kijelenthetem, hogy a Bizottság sokakkal osztozik a Mumbaiban történt közelmúltbeli események okozta megrázkódtatásban, amelyet december 8-án az Európai Unió Tanácsa is nagyon egyértelműen és határozottan elítélt.

Ebben az összefüggésben az Európai Unió kifejezte abbéli reményét, hogy Pakisztán teljes mértékben együtt fog működni az indiai vizsgálattal, és a két ország együtt fog dolgozni a felelősök bíróság elé állítása érdekében. A terrorista hálózatok célja a regionális béke és stabilitás aláásása; nem szabad engedni, hogy sikeresek legyenek ebben. Az EU ezért arra szólít fel, hogy fokozzák a regionális együttműködést a terrorizmus elleni küzdelem tekintetében.

A párbeszéd és az együttműködés az előremutató út ahhoz, hogy áthidaljuk a kölcsönös felfogások és megközelítések közötti szakadékokat. Nincs alternatívája a pakisztáni polgári kormánnyal való együttműködésnek. Zardari elnök úr, mint tudják, elkötelezett az egyeztetés mellett. A pakisztáni hatóságok letartóztatásokat hajtottak végre az állampolgároknak és szervezeteknek a mumbai-i támadásokban való állítólagos részvételre vonatkozó bejelentései alapján. Ezek nagyon fontos lépések.

Most a pakisztáni kormány szilárd elkötelezettségére van szükség, hogy lecsapjon a terrorista hálózatokra a további támadások megelőzése érdekében. A Bizottság vizsgálja annak lehetőségét, hogy projekteket indítson Pakisztán terrorizmus elleni küzdelemmel kapcsolatos képességének megerősítésére.

Következő januárra tervezik Gilles de Kerchove, az EU terrorizmusellenes koordinátorának és a Bizottságnak a látogatását. Ezeket tudom elmondani válaszként a két kérdésre.

Ryszard Czarnecki (UEN). – (PL) Elnök asszony, biztos úr! Ezeket a kérdéseket három héttel ezelőtt írtuk Kuc úrral. Ahogyan Ön is megállapította, bizonyos dolgok megváltoztak azóta. Ezért szeretném értékelni és kommentálni a pakisztáni kormány nyilatkozatát, amelyben kijelenti, hogy nem tudják elképzelni, hogy bármelyik letartóztatott terroristát átadják az indiai hatóságoknak. Hatással lehet egy ilyen nyilatkozat az Új-Delhi, Iszlámabad és Karacsi közötti kapcsolatokra?

Wiesław Stefan Kuc (UEN). – (PL) Szeretnék valamit hozzátenni kérdésemhez. Hogyan tudnánk megakadályozni, hogy Pakisztán területét tálib harcosok képzésére használják, akik aztán jelentős szerepet játszanak az afganisztáni harcokban, ahol európai és amerikai katonákat vonultattak fel?

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Ahogy mondtam, ez egy igen bonyolult, kényes és fontos téma. A segítségnyújtás egy módja a demokrácia, a jogállamiság, a terrorizmusellenes politikák és az együttműködés előmozdítása a régióban és ebben az országban. Úgy gondolom, vannak lehetőségeink. Egyrészt megpróbáljuk megteremteni a bizalmat, de ugyanakkor szigorúan figyelemmel kísérjük az eljárásokat, és azt, hogy milyen lépéseket tettek. Természetesen, amit arról a döntésről mondott, hogy nem szolgáltatják ki a letartóztatott terroristákat, nem az igazságszolgáltatás követését jelenti, hanem hogy azt teszik, ami fontos a pakisztáni rendszer és Pakisztán számára azzal a céllal, hogy felszámolják a terrorizmus terét akár ebben az országban vagy a szomszédságban, amely olyan tragikusan befolyásolta az indiai Mumbaiban kialakult helyzetet.

Az átfogó együttműködés tekintetében úgy vélem, hogy az Európai Unió, több más partnerországgal együtt szorosabb kapcsolatokat tud kialakítani olyan kormányokkal, amelyek ténylegesen inkább preventív módon lépnek fel és több hálózatok elleni hírszerzési tevékenységet osztanak meg. Remélem, hogy a hálózatra való lecsapás Pakisztánban az elmúlt napokban jó példa lesz, de még mindig figyelemmel kell kísérnünk, hogy hogyan alakul ez a folyamat az országban. Jelen vagyunk, még ha korlátozottak is a lehetőségeink. Növeltük a Pakisztánnal való együttműködésre szánt pénzügyi keretösszeget a következő, 2007–2010 közötti időszakra. A keretösszeg 200 millió EUR. A középpontban főleg a jogállamiság, a demokratikus intézmények és az ebben az irányban való cselekvésre vonatkozó kapacitások valódi megerősítése áll.

Ennyit tudok most mondani. Remélhetőleg nem csak több információ, de valódi eredmények is lesznek januárban, azt követően, hogy a Bizottság és a Tanács koordinátora az országba látogat.

Elnök. – 35. számú kérdés, előterjesztette: **Silvia-Adriana Ticau** (H-0966/08)

Tárgy: Az energia infrastruktúrába történő beruházás

A gazdasági és pénzügyi válság számos tagállamra hatással van. Minden héten új intézkedésekről hallunk, amelyek munkavállalók ezreire vannak hatással a különböző tagállamokban. Az energetikai infrastruktúrába való beruházás az Európa számára hozzáférhető egyik eszköz a gazdasági válság kezelésére. Az ilyen infrastruktúrák (olaj- és gázvezetékek vagy a villamos energia előállításával és szállításával kapcsolatos infrastruktúrák) kialakítása nagymértékű beruházást követel, míg a projektek végrehajtása közép vagy hosszú távú feladat. Amennyiben elegendő mértékű beruházást kívánunk tenni az energia infrastruktúrába, a tagállamoknak vagy több pénzt kell majd igénybe venniük a TEN-T költségvetésből, vagy a költségvetési hiányuk fog nőni bizonyos ideig. Milyen intézkedéseket tervez a Bizottság annak érdekében, hogy támogassa a tagállamokat a gazdasági és pénzügyi válság idején abbéli erőfeszítéseikben, hogy jelentősen növeljék az energia infrastruktúrába való beruházásuk mértékét?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) **Țicău** asszony, Ön az energetikai infrastruktúrába való beruházásokról kérdez. Az energiaágazat második, a Bizottság által elfogadott stratégiai felülvizsgálata kiemeli, hogy sürgősen szükség van arra, hogy az Európai Unió növelje az energetikai infrastruktúrába való beruházást energiapolitikai célkitűzéseink elérésének megkönnyítése érdekében, amely célkitűzésekbe beletartozik az ellátás biztonsága, a fenntarthatóság és a versenyképesség. Az energiaügyi miniszterek tanácsa, amely múlt héten ülésezett, szintén hangsúlyozta az infrastruktúrába való beruházásaink növelésének fontosságát, nem is beszélve az energiaüggyel és éghajlatváltozással kapcsolatos megállapodásról, amelyet múlt hétvégén hagyott jóvá az Európai Tanács, és amelyet ma fogadtak el Önök itt a Parlamentben.

A Bizottság kitart amellett – és úgy hiszem, a Tanács és a Parlament támogatására is számíthatunk –, hogy a jelenlegi gazdasági válságot nem szabad érvként felhasználni az energetikai infrastruktúrába történő beruházás késleltetésére vagy csökkentésére. Az energiaágazatba, és különösen az energetikai infrastruktúrába való beruházás előmozdítaná a munkahelyteremtést, ösztönözné az innovációt, támogatná az új tevékenységek és új technológiák fejlesztését és használatát, továbbá növelné a gazdasági magabiztosságot. Abban a tekintetben is előnyökkel járna, hogy az ilyen beruházások következményeként gazdaságunk gyorsabb ütemben válna alacsony szén-dioxid-kibocsátású gazdasággá.

A Bizottság által elfogadott és a Tanács által jóváhagyott gazdaságélénkítési tervben azt javasoljuk, hogy a jelen és 2010 közötti időszakban a felhasználatlan közösségi költségvetési forrásokból további 4 milliárd eurót mobilizáljunk a transzeurópai energiahálózatokra és az ezzel kapcsolatos beruházásokra. Ez azt jelenti, hogy 4 milliárd eurót fordítanak majd ilyen célokra az 5 milliárd euróból, amelyet a közleményben, a tervünkben felhasználásra javasoltunk.

Múlt héten az Európai Tanács elfogadta a témával kapcsolatos javaslatunk főbb pontjait, de még meg kell várunk, hogy a költségvetési hatóság – mind a Tanács, mind ez a Parlament – hogyan értelmezi az Európai Tanács elnökségének következtetéseiben szereplő általános megállapításokat.

Emellett az Európai Beruházási Bank kötelezettséget vállalt, hogy jelentősen, évi 6 milliárd euróra növeli az éghajlatváltozással, biztonsággal, energiaellátással és energetikai infrastruktúrákkal kapcsolatos beruházások finanszírozását. Elkötelezettségét fejezte ki továbbá a jelenlegi hitelgarancia-eszköz használatának felgyorsítása mellett, hogy segítse a transzeurópai hálózati projektek finanszírozását a privát szféra nagyobb részvételének ösztönzése érdekében, amely létfontosságú. Nem tudjuk kizárólag állami pénzeszközökből finanszírozni a most és 2020 vagy 2030 közötti időszakban szükséges beruházások különböző számítások alapján kalkulált mennyiségét.

Végezetül, van egy tényező, amely reményeim szerint jelentőssé fog válni, és amelyet szintén elfogadott az Európai Tanács és javaslataink részét képezi. Ez pedig az a döntés, hogy elindítjuk a 2020-as energiaügyi, éghajlat-változási és infrastrukturális európai alapot, amely vállalkozásban részt vesz az Európai Beruházási Bank, az infrastruktúrát támogató nemzeti ügynökségek és más esetleges szereplők, és amely alap célja a tőkeprojektek és a sajáttőke-projektek támogatása általában az infrastruktúra, és különösen az energia infrastruktúra területén.

Látni fogja tehát, hogy a kérdésében szereplő területen számos fontos döntés született az elmúlt hetekben, illetve számos döntést most hajtanak végre.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Nagyon köszönöm válaszát. Meg szeretném említeni, hogy rendkívül fontos, hogy beruházzunk az áramellátási hálózatba. Amennyiben támogatni kívánjuk a megújuló energiaforrásokat, illetve a megújuló forrásokból előállított energiát, az ilyen típusú energia előállításának hozzá kell férniük az áramellátási hálózathoz, hogy eljussanak a végfelhasználókhoz. Ezért remélem, hogy ezek a pénzügyi eszközök a lehető leghamarabb és átlátható módon működésbe lépnek.

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Elnök asszony, nagyon röviden válaszolok.

Teljes mértékben egyetértek. Az említett Energiaügyi Tanács, amely december 8-9-én tartotta ülését, elfogadta a megújuló energiákról szóló irányelvet. Úgy vélem, ez egy további lépés az Ön által említett irányba.

Teljes mértékben egyetértek mind a javaslatukkal, mind a területtel kapcsolatban megállapított prioritásokkal.

Második rész

Elnök. – 36. számú kérdés, előterjesztette: **Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-0889/08)**

Tárgy: A bevándorlók gyermekeinek oktatása

Egy nemrégiben megjelent közleményben (COM(2008)0423) a Bizottság azt javasolta, hogy egyeztetni kellene a bevándorlók gyermekeinek, beleértve az európai migráns munkavállalók gyermekeit is, oktatása ügyében. Milyen pénzügyi mechanizmusokat tesz a Bizottság elérhetővé a tagállamok számára annak érdekében, hogy fejlesszék az ilyen gyermekek anyanyelvének oktatását, különösen amikor a kérdéses nyelv az EU egy hivatalos nyelve?

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Szeretném megköszönni Marie Panayotopoulos-Cassiotou asszonynak nem csak a kérdést, de elkötelezettségét is a jobb és nagyobb mértékű együttműködés iránt az oktatás területén.

Ezzel a kérdéssel kapcsolatban azt tudom mondani, hogy az egész életen át tartó tanulás programja nem csak egy jó elnevezés, de egy nagyon erős eszköz is, továbbá annak fő eszköze, hogy egy oktatással kapcsolatos finanszírozási forrást hozzáférhetővé tegyünk a Bizottság számára. A nyelvtanulás és a nyelvi sokszínűség támogatása része az egész program célkitűzéseinek.

A program egyik szála, a Comenius program, a transznacionális projekteket támogatja, amelyek célja a migráns háttérrel rendelkező gyermekek egyedi szükségleteinek kielégítése, beleértve a nyelvi alkotóelemet vagy a nyelvtanítást. A Comenius programon belüli úgynevezett nyelvek kulcstevékenység bármelyik világnyelv, beleértve az EU hivatalos nyelveit, tanítását támogatja. Az ikt kulcstevékenység – amely szintén a Comenius program része – támogatja a különösen a sajátos nevelési igényű tanulók és a migráns háttérrel rendelkező tanulók nyelvtanításával kapcsolatos információs és kommunikációs technológiák innovatív használatát fejlesztő projekteket

Az Európai Szociális Alap a fő finanszírozási forrása a bevándorlók és a lakosság más hátrányos helyzetű csoportjai oktatására és képzésére irányuló speciális támogatásnak. Főleg a nemzeti hatóságok felelősek ezek végrehajtásáért.

Végezetül, az Európai Beilleszkedési Alap, amely az újonnan érkezett harmadik országbeli állampolgárok segítségét célozza, az integrációs politikákat támogatja az oktatás és a nyelvtanítás területén is.

A migrációról és mobilitásról szóló zöld könyvvel kapcsolatos nyilvános konzultáció eredményeiről való megbeszélést az év végén zárják le. Ez nyitott és fontos lehet minden érdekelt számára, ezért újra felkérek minden érdeklődőt, hogy szóljon hozzá. Vannak témák, amelyek a migráns háttérrel rendelkező gyermekek oktatásával kapcsolatos finanszírozási eszközökkel kapcsolatosak. Ezeket a kérdéseket a zöld könyvre válaszoló szakpolitikai dokumentumba fogják belevenni jövőre a cseh elnökség alatt.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Elnök asszony, köszönöm a biztos úrnak a választ. Üdvözölöm azt a tényt, hogy a megbeszélés nyitott. Ez lehetőséget ad számomra, hogy nyilvánosan kijelentsem, az európai bevándorlók gyermekei anyanyelvének megőrzése egy olyan európai erőforrás, amelyet meg kell védenünk. A biztos úr honfitársai Spanyolországban és Németországban és más európai országokban, amelyekbe kivándoroltak, a görögökkel együtt, azt akarták, hogy gyermekeik tanuljanak görögül és spanyolul. Az új európai országokból érkező új bevándorlóknak ezért szintén meg kell őrizniük anyanyelvüket, csakis úgy, mint az első bevándorlók második generációinak. A hivatalos európai nyelvek erőforrást jelentenek Európa számára és prioritást kell élvezniük.

Ján Figel', a Bizottság tagja. - (SK) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Az oktatás és a szakképzés területén való együttműködés célja a kulturális sokféleség támogatása, amely feltűnően nyilvánvaló nyelveink összetételéből is. Egy nagyszerű, és véleményem szerint rendkívül érzékeny és az Unió jövője szempontjából politikailag fontos következtetést fogadtak el novemberben, amikor a 27 állam miniszterei megerősítették az iránti elkötelezettségüket, hogy olyan körülményeket alakítsanak ki, amelyek között a fiatalok mobilitása rendszeressé válna, nem pedig kivételnek számítana.

A mobilitás ma meglehetősen korlátozott az erőforrások hiányából adódóan, de a jövőben ez lehetne a sokféleség, a nyitottság és a kultúrák közötti kommunikáció vagy párbeszéd egyik legfontosabb eszköze.

Örülök, hogy nő ennek az együttműködésnek a támogatottsága, különösen az Európai Parlamentben. Szeretném ezért kifejezni hálámat megértésükért és következetes támogatásukért.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (LT) Egy kérdés az oktatás területéről a bevándorlással összefüggésben, de ezúttal az új uniós tagállamok részéről a régiók felé. Ahogy tudjuk, néhány új tagállam az „agyelszívás” problémájával szembesül, a tanárok esetében például, akik miután elvégezték felsőfokú tanulmányaikat egy országban, egy másik országba költöznek, ahol nem képesítésüknek megfelelő munkakörben dolgoznak, de magasabb fizetést kapnak. Hogy tekint a Bizottság erre a problémára, és milyen intézkedéseket fog javasolni ezzel kapcsolatban?

Silvia-Adriana Țicău (PSE). - (RO) Biztos úr, köszönöm a tájékoztatást. Szeretném azonban némileg kiterjeszteni a témát azáltal, hogy azokról a gyermekekről beszélek, akik otthon maradnak, míg szüleik egy másik országba mennek dolgozni. E gyermekek számára is hasznos lenne annak az országnak a nyelvét tanulni, ahol szüleik dolgoznak, és számunkra, hogy a saját országukban való munkavállalással foglalkozzunk. Olyan esetekre utalok, amikor a gyermekeket otthon hagyják nagyszüleikkel. Szeretném megemlíteni továbbá, hogy azon gyermekek számára, akik családjukkal együtt egy másik országba költöztek, ahol szüleik munkát találtak, fontos, hogy támogatást kapjanak a célország nyelvének könnyebb és gyorsabb elsajátításához, hogy meg tudják mutatni szellemi képességeiket és tudásra tegyenek szert oktatásuk során.

Ján Figel', a Bizottság tagja. - (SK) Elnök asszony, csak egyetérteni tudok a most elhangzottakkal. A második kérdéssel szeretném kezdeni.

A bevándorló munkavállalók gyermekeinek oktatásáról szóló európai közösségi irányelv vagy rendelet 1977 óta, más szóval több mint 30 éve létezik, tehát ez egy olyan kérdés, amely magában foglalja a – régi, új, kevésbé régi és kevésbé új – tagállamokat a jövő generációinak oktatásával kapcsolatos körülmények tekintetében.

Ez az irányelv tulajdonképpen megköveteli a tagállamoktól, hogy a fogadó ország nyelvén, más szóval az ország hivatalos nyelvén biztosítsák az oktatást e gyermekek számára, és ugyanakkor támogassák az anyanyelv és a származási ország kultúrájának oktatását a szóban forgó országgal együttműködésben. Tehát egyrészt ott van a szolgáltatásnyújtás, másrészt a támogatás köteleessége. Mindenesetre a bevándorlók gyermekeinek kérdése ennek a zöld könyvnek vagy zöld jelentésnek a részét képezi, tehát megbeszéléseket fogunk folytatni a lehetséges lépésekről vagy ajánlásokról. Jelenleg a meghallgatási fázisban vagyunk, és ezt követően fogunk konkrét lépéseket tenni esetleg jogszabályalkotás formájában is, mivel a bevándorló munkavállalók gyermekeinek oktatása nagyon fontos részét képezi alkalmazkodásuknak és integrációjuknak. Bizonyítékok léteznek arra vonatkozóan, hogy sok esetben a problémák kifejezetten az ilyen összefüggésben nyújtott oktatás hiányából, illetve rossz minőségéből erednek.

Az első kérdést illetően a tanárokkal és az agyelszívással kapcsolatban – először is, úgy gondolom, rendkívül fontos, hogy az Unió nagyobb figyelmet fordítson a magas színvonalú tanárképzésre. Ez először múlt évben történt meg, és a kérdés rendkívül fontos, ugyanis bármilyen reformokat vagy újításokat tárgyalunk vagy vezetünk be az oktatás terén, a tanárok lesznek ennek a folyamatnak a központi elemei, és nekik a folyamat alanyainak, nem tárgyainak kell lenniük. Az olyan témakörök, mint például az egész életen át tartó tanulás,

természetesen a tanárokkal kezdődnek. A tanároknak kell az elsőeknek lenniük az egész életen át tartó tanulásban, amennyiben ezt tovább kívánják adni a fiatalabb generációnak. Rendkívül fontos új témák, tapasztalatok és technológiák elsajátítása az oktatási folyamatban. A népesség előregedése a tanárokat is érinti. Az Unió sok országának növekvő tanárihiánnyal kell szembenéznie, és becslések szerint több mint egymillióval kevesebb tanár lesz a szükségesnél a következő évtizedben, mivel sok országban a tanárok több mint fele 50 év fölötti.

Az átfogó problémának csak a felszínét érintem, de az agyelszívás azzal kapcsolatos, hogy mennyire becsüljük meg a szellemi tőkét, továbbá hogy hogyan ruházunk be a szellemi tulajdonba, a tehetségbe és abba, hogy az emberek otthon is ki tudják fejleszteni képességeiket ahelyett, hogy jobb lehetőségek reményében elhagyják országukat. Pontosan ezért kell, hogy ne csak az oktatás minőségével és hozzáférhetőségével kapcsolatos nagyobb fejlesztéseket, hanem az oktatás relevanciáját is támogassuk. Ezeknek kell a célkitűzéseknek lenniük a következő évben, amely a kreativitás és innováció európai éve. Az Unió egészének nagyobb erőfeszítést kell tennie annak érdekében, hogy vonzóbbá váljon a magasan képzett személyek számára, továbbá hogy vonzza a tehetségeket ahelyett, hogy egyszerűen siratná azok kivonulását. És természetesen az egyes országoktól függ, hogy többet fektetnek-e az oktatásba még most is, még a válság alatt is, mivel az oktatásba történő beruházás döntő és alapvető fontosságú egy ilyen időszakban is, amennyiben úgy akarunk kilábalni ebből a válságból, hogy jobban fel vagyunk készülve a versenyre, még inkább képesek vagyunk az innovációra és egyszerűen komolyabb humán erőforrással rendelkezünk.

Azzal szeretném zárni, hogy nem lehetséges a hosszú távú, komoly és megbízható együttműködés az oktatás terén, amennyiben nem fordítunk különös figyelmet a tanárok, a magas színvonalú tanárképzés kérdéseire és a tanárok folyamatos oktatásának támogatására egész karrierjük folyamán, nem pedig csak a kezdetekben.

Elnök. – 37. számú kérdés, előterjesztette: **Seán Ó Neachtain** (H-0896/08)

Tárgy: A sportról szóló fehér könyv

A sportról szóló fehér könyv (COM(2007)0391) mely részeit vezették be mostanáig, és mik a jövőbeli politikai prioritásai a Bizottságnak a sport területén az elkövetkezendő hónapokban?

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Úgy gondolom, hogy a fehér könyv már most egy sikeres hozzájárulása az Európai Uniónak, amely a Bizottságtól ered, és nagyon pozitív visszajelzést kapott a Parlamenttől (itt van közöttünk Mavrommatis úr, a fehér könyv előadója) és a tagállamoktól is. Emlékeztetem Önöket, hogy múlt héten az Európai Tanács különleges következtetéseket fogadott el a sporttal kapcsolatban – első alkalommal a 2000. decemberi nizzai tanácsi ülés óta –, és úgy gondolom, hogy ez szintén az új helyzetnek köszönhető.

Valójában egy év alatt nagyon sok minden történt és nagyon sok minden van folyamatban ezen a téren. Például az úgynevezett „Pierre de Coubertin” cselekvési terv 53 intézkedéséből 38-at vagy elindítottak vagy már elkezdtek bevezetni, és néhányat ezek közül már megvalósítottak vagy befejeztek: az intézkedések több mint kétharmadát. Tehát ez a bevezetés iránti éhséget vagy vágyat mutatja, és ezt örömmel látom. Természetesen a bevezetés egy része a Bizottság részéről történik.

A kielégítő eredmények elérését a tagállamok, és ugyanakkor a sportszervezetek kötelezettségvállalásai tették lehetővé.

Úgy vélem, hogy a fehér könyv szintén lehetővé tette vagy segítette a sportnak, illetve a sporttal kapcsolatos projekteknek a fősodorba való bejutását a meglévő uniós programokban. A sporttal kapcsolatos projektek nemrégiben kaptak támogatást például az Európai Regionális Fejlesztési Alaptól, az Európai Szociális Alaptól, az Egész Életen Át Tartó Tanulás Programjától, a Közegészségügyi Programtól és a Cselekvő Ifjúság Programtól, csakúgy, mint az Európa az Állampolgárokért Programtól.

Különböző területeken biztosítottuk a fejlődést. Néhányat említenék ezek közül. A sportminiszterek által nemrégiben elfogadott, és az egészségügyi minisztereknek továbbított, fizikai aktivitásra vonatkozó iránymutatások, a dopping elleni küzdelem, az egész életen át tartó tanulás európai képesítési keretrendszere és az európai szakoktatási és szakképzési kreditrendszer, ahol a sport az egyik első olyan terület, amelyet tesztesre használnak. Az otthon nevelt játékosok: emlékeztetem Önöket, hogy ez év májusában elfogadtunk egy határozatot az úgynevezett „házi” vagy otthon nevelt játékosokról. A sport területén végzett önkéntes munkáról szóló tanulmány: ez egy nagyon fontos téma. A rasszizmus és az idegengyűlölet elleni harc: ez sok cselekvést tartalmaz, az Európai Parlamentben is. A sport mint az EU külkapcsolatainak egy eszköze. Egy európai statisztikai módszertan a sport gazdasági hatásának mérésére. Továbbá az állampolgárság alapján való megkülönböztetés elleni harc, a játékosok menedzsmentjéről való hatásvizsgálat, amelyet most kezdenek bevezetni, a labdarúgás engedélyezési rendszereiről szóló konferencia. Készülünk a következő félévre és az

európai szociális párbeszédre, amely úgy tudom, július 1-jén kezdődött Párizsban különböző partnerekkel a hivatalos labdarúgás területéről – az UEFA-val, a FIFPro-val, az APFL-lel és az ECA-val. Sok rövidítés, de ezek munkaadókról és munkavállalókról szólnak, és az UEFA-ról, amely az európai labdarúgás ernyőszervezete.

Örülök, hogy elkezdődött ez a szociális párbeszéd. Tehát míg ez alkalommal lehetetlen részletes jelentést adni az elért eredményekről a fent említett cselekvések kapcsán, meglehetősen egyértelműen meg lehet állapítani, hogy a cselekvési terv jelentős része tekintetében nagy előrelépéseket tettünk a végrehajtás irányába.

Végül, de nem utolsósorban, szeretném elmondani Önöknek, hogy november végén megtartottuk az első, a Bizottság által szervezett, Európai Sport Fórumot Biarritzban, ahol a sporttal foglalkozó emberek – 300 résztvevő különböző szervezetektől, szövetségektől, de a Bizottság és a tagállamok részéről is – találkoztak. A találkozót egy miniszteri konferencia követte. Úgy vélem, ez – első ilyen típusú eseményként – nagyon fontos volt, de a folyamatosságot és a nyitottságot folytatni kell ezen a területen a következő elnökségek és a következő találkozó során is.

Örülök tehát, hogy a sport területén az érdekeltek közötti együttműködés keresése most sokkal jobban érzékelhető és sokkal gyümölcsözőbb.

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Elnök asszony, ki tudná fejteni a biztos úr, amit az önkéntességről illetve az önkéntes munkáról mondott a sport területén, valamint azt, hogy a Bizottság hogyan fogja ezt támogatni?

Ján Figel', a Bizottság tagja. – (SK) Véleményem szerint az önkéntesség a sport területén az egyik kulcsfontosságú terület vagy tevékenység, amely lehetővé teszi, hogy a sport, csakúgy mint a sport szervezeti hierarchiája, legalábbis a sport európai modellje, működőképes legyen. Ezzel azt kívánom mondani, hogy az, hogy teret és támogatást adjunk a sporttal kapcsolatos önkéntességnek, nagyon fontos előfeltétel.

A fehér könyvben ígértünk egy tanulmányt a sport területén végzett önkéntes munkáról. Egy pályázatot hirdettek meg a tanulmánnyal kapcsolatban, amely már le is zárult, így a tanulmányt 2009-ben kezdik elkészíteni. Ez azt jelenti, hogy az év végére vagy 2010 elejére várjuk az eredményeket, és a sporttal kapcsolatos önkéntes munkának a társadalmi, gazdasági és jogi vonatkozásai is részét képezik az elemzésnek, hogy segítsen minket a folyamat következő szakaszára vonatkozó ajánlásaink előkészítésében. Örömmel teszem hozzá, hogy az európai önkéntes szolgálat fiataloknak elnevezésű program keretén belül az önkéntesség folyamatosan növekszik, és nagymértékű támogatást élvez ezen a plenáris ülésen is. Tervezik továbbá az önkéntesség európai évének megszervezését is.

Véleményem szerint az önkéntesség azáltal is nagyobb jelentőséget kezd kapni, hogy elismerik a nem hivatalos oktatás egy formájaként. Novemberben, a történelem során először, a Tanács elfogadta első ajánlásait a fiatalok önkéntes tevékenységeiről az Európai Unióban. Ez az első, fiatalokra vonatkozó jogalkotási aktus, amióta ez az együttműködés mint több 20 évvel ezelőtt megkezdődött, és örülök, hogy ez ilyen szorosan kötődik a sport területén végzett önkéntes munkához.

Számos újabb európai uniós projekt, különösen a Bizottság és a Parlament által kezdeményezettek, a nemzetközi sporteseményekkel kapcsolatos önkéntesség támogatását tűzték ki célul. Ennek megfelelően ez a tanulmány segíteni fog minket felkészülni a következő lépésekre. Véleményem szerint az önkéntesség rohamosan nő, mind minőségi, mind mennyiségi szempontból.

Manolis Mavrommatis (PPE-DE). - (EL) Elnök asszony, biztos úr! Még egyszer szeretnék gratulálni a Bizottság kezdeményezéséhez, hogy a Parlament elé terjesztette a fehér könyvet a sportról, és az Európai Parlament előadójaként a következő kiegészítő kérdést szeretném feltenni, mivel mind Nicolas Sarkozy, mind José Barroso azt mondta nekünk tegnap, hogy a reformszerződés életbe fog lépni, amennyiben azt Írország elfogadja, 2009 végén, és a sport ezért most egy aktív szempontja és része a Lisszaboni Szerződésnek, illetve a reformszerződésnek. Hallottuk a programját. Most arra szeretnék összpontosítani, hogy milyen pénzügyi kerettel és költségvetéssel fog rendelkezni a sport jövőre és az azt követő években, amennyiben ezt már most ki lehet számolni.

Avril Doyle (PPE-DE). - Arra szeretném kérni biztos urat, hogy beszéljen arról, hogy mit gondol a sportnak az iskolai tantervekben betöltött szerepéről, a gyerekkori elhízás jelenlegi elterjedéséről és a kettő közötti komoly kapcsolatról, továbbá hogy volt-e olyan tagállam, amely nem képviseltette magát novemberben Biarritzban a Sport Fórumon.

Ján Figel', a Bizottság tagja. – (SK) Véleményem szerint az új megállapodás lehetőséget nyújt nem csak egy uniós sportpolitika, hanem egy uniós sportprogram létrehozására is, és úgy gondolom, hogy ezt népszerűsége

és az uniós állampolgárokhoz való közelsége az Erasmus programhoz teszi hasonlóvá, amely rendkívül népszerűvé és hatékonyá vált. Ez nem csupán az egyének növekvő mobilitásának kérdése, hanem a bolognai folyamatnak és a számos oktatási lehetőségnek is köszönhető, amelyet húsz év után a nagyobb nyitottság és az oktatás, a képzések munkaerő-piaci jelentősége és Európa vonzóvá tétele felé vezető európai útnak tekintünk. És ez rendkívül fontos.

A sport nagyon fontos és népszerű, és ezért kell a 149. cikkhez kapcsolódó mindenféle programot szorosan összekötni az oktatással és a fiatalokkal kapcsolatos kérdésekkel, hiszen a sport kérdését nyíltan először a 149. cikkbe vonták be. Hasonló eszközöket, és a Miniszterek Tanácsának hasonló formációit fogják létrehozni a cikk értelmében.

Örömmel mondhatom, hogy a Bizottság kész részt venni a cikk alkalmazásának előkészítésében, és a fehér könyv egy kitűnő előfeltétel, illetve lépés ebbe az irányba, amely ugyanakkor nem elítéli, hanem mind az országok, mind az európai sportszervezetek közötti együttműködés középpontjába helyezi a sportot.

A finanszírozást illetően a kezdetek gyakran inkább mérsékeltek, de ugyanakkor nagyon szükségesek. Azt remélem, hogy jövő évben a Parlamentben elfogadják egy 6 millió eurós különleges költségvetési fejezetet vagy tételt, amely segíteni fogja a jövőbeli sportprogramok előkészítését. Korai lenne most még a költségvetési következményekről beszélni. Inkább az előkészületekről szólnék. Néhány elképzelést már elfogadtak a Parlamentben.

Biarritzot, illetve az oktatást és a sportot illetően úgy gondolom, hogy Biarritz sikeres volt, és már korábban említettem, hogy ez egy kezdeti fórum volt. Ugyanakkor az Európai Tanács következtetései két héten belül elkészültek, és nem mindennapos esemény, hogy miniszterelnökök és elnökök a sportról beszélnek. A formális következtetések rendkívül biztatóak, nem csak a biarritzi fórumot, hanem a jövőbeli együttműködést és az együttműködés tartalmát illetően is.

Az elhízás és a sport szoros kapcsolatban állnak egymással, mivel a sport az egyik leghatékonyabb ellenszer és fegyver az elhízás elleni küzdelemben. Európában sajnos általánosságban csökken a testnevelés szerepe az iskolaév alatt az egy diákra jutó testnevelési órák száma tekintetében, és ez egy olyan rossz folyamat, amelyet meg kell változtatni. Ugyanakkor az ilyen típusú oktatásra szánt idő minőségét is javítani kell, és örülök, hogy most először sikerült felvázolnunk egy úgynevezett iránymutatás-csomagot a testnevelésre vonatkozóan, amelyeket jóváhagytak Biarritzban. Ezeket szakértők dolgozták ki, és úgy gondolom, hogy ezeket el fogják fogadni és talán végre fogják hajtani, de főleg tagállami szinten fogják jóváhagyni és elfogadni az egészségügyi miniszterek az egészségügyi tanácsban. Ez mutatja, hogy a sport esetében horizontális megközelítésre van szükség. Jobb koordinációt és nagyobb koherenciát kíván a különböző szakpolitikai területek között, és a Bizottság az Önök segítségével küzdeni fog ezért.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Elnök asszony, a megfelelő ügyrendi javaslattal kapcsolatban csak azt szeretném mondani, Cappato úr jelenlétében, hogy nagyon csalódott vagyok, hogy a 38. számú kérdést nem válaszolja meg az Európai Bizottság. Jól értesültem a szolgálatuktól, hogy Cappato úr írásbeli választ fog kapni, vagy később kívánnak foglalkozni a 38. kérdéssel?

Elnök. – Beazley úr, épp most akartam mondani, hogy a 38. számú kérdést írásban fogjuk megválaszolni.

Én is csalódott vagyok, hogy nem jutottunk el odáig, de a kérdések óráját mindig úgy szerkesztjük, hogy 20 perc jusson egy biztosra, és Figel biztos úr már most túllépte ezt az időt. Tehát most át kell térnünk Almunia biztos úrra.

Christopher Beazley (PPE-DE). – Lehetséges, hogy a biztos úr elküldi Cappato úrnak írt válaszána másolatát nekem is, mert érdekel ez a téma?

Mondhatják, hogy nem most van itt az ideje a kérdés megvitatásának. Nem kellene más zászlónak lennie az olimpiai játékokon, mint az olimpiai zászlónak. Ha ott lenne az európai zászló, honfitársaim és az Önök honfitársai talán valamennyivel több érmet nyernének.

Elnök. – Beazley úr, úgy gondolom, hogy azokkal kellene folytatnunk, akik kérdéseket tettek fel. Biztos vagyok benne, hogy Cappato úr lesz olyan kedves, és elküldi válaszát Önnek is.

Elnök. – 39. számú kérdés, előterjesztette: **Manuel Medina Ortega** (H-0886/08)

Tárgy: Az euró és az infláció

Figyelembe véve a múlt évi világszintű inflációs nyomást, hogyan reagált az euróövezet, és mik a jelenlegi kilátások a közös valuta vásárlóerejének megőrzése tekintetében?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Elnök asszony, Medina Ortega úr! Ön az euroövezet inflációjáról és annak következményeiről kérdez azzal kapcsolatban, hogy hogyan reagált az euroövezet.

Az elmúlt 15 hónapban kétségkívül két látszólag ellentmondó folyamatot tapasztalhattunk, de mindkettő a mi gazdaságainkban történt. Egyrészt a 2008 júliusáig tartó időszakban az euróövezetbeli gazdaságokat, minden más európai gazdaságot és emellett sok más gazdaságot is, mind az iparosodott, mind a feltörekvő országokban nagy megrázkódtatásként ért a kőolaj és más, élelmiszer-ipari és nem élelmiszer-ipari nyersanyagok árának emelkedése.

E meghökkentő áremelkedésekből adódóan egy hordó olaj ára közel 150 dollárra ugrott júliusban, és a búza, kukorica, rizs és más nyersanyagok ára is kivételesen magasra szökött fel, nyilvánvaló társadalmi problémákat és növekvő árindexet okozva. Az euroövezet árindexe körülbelül 4%-kal emelkedett ez év június-júliusában.

A nyáron kezdődő súlyos gazdasági lassulás – és mára sok esetben visszaesés – a nagyobb gazdaságokban az egész euroövezetben, az Egyesült Államokban és Japánban egy rendkívül heveny negatív sokkot eredményezett a keresletben, amely szintén megfigyelhető az olyan feltörekvő országokban mint Kína, India és más országok. A nyersanyagárak mostanra visszazuhantak, így egy hordó olaj most körülbelül 43 vagy 45 dollárba kerül, de ugyanez az erőteljes esés figyelhető meg más nyersanyagok ártendenciájában is. Az árindexet illetően, az Eurostat ma reggel tette közzé a novemberi árindexet, amely azt mutatja, hogy éves összehasonlításban az inflációs ráta az euroövezetben 2,1%.

Figyelembe véve azt a tényt, hogy az árak jelentősen emelkedtek az év első felében, az átlagos infláció az euroövezetben nagyjából 3% lesz 2008-ban. Nem tudom megmondani a pontos adatokat, de mához egy hónapra már pontosan tudni fogjuk. Általánosságban azonban azt mondhatjuk, hogy az euroövezet fennállása, vagyis 1999 óta, most először a jövő évi átlagos infláció a 16 euroövezetbeli ország területén kevesebb, mint 2% lesz, amely alatta van az Európai Központi Bank által meghatározott inflációlimitnek, amely összhangban van az árstabilitással. Valójában nem zárhatjuk ki azt a lehetőséget, hogy az év közepe táján, júniusban vagy júliusban, éves összehasonlításban az infláció akár negatív is lehet az olaj és a nyersanyagok árának az előbb említett erőteljes emelkedése következtében.

Ez azonban nem jelenti azt, hogy nincsenek árképzési problémák. Még egy alacsony inflációs periódus esetén is, a válság és a nyersanyagárak alakulásának eredményeként, vannak mikrogazdasági problémák az árképzéssel. A Bizottság mostanában adott ki egy közleményt az élelmiszerárakról, amelyben az élelmiszerárak tekintetében a kiskereskedelmi piaci visszaélések vagy hibás működések felszámolása érdekében általunk bevezetett tevékenységeket vizsgáljuk. A belső piac felülvizsgálatának kontextusában szintén számos tevékenységet jelentett be a Bizottság az olyan piacok figyelemmel kísérésére, ahol az árképzés nem megfelelően működik.

Ezért makrogazdasági szinten lépünk fel azokon a területeken, ahol erre nekünk és a Központi Banknak hatásköre van, de mikrogazdasági szinten is cselekszünk.

Végezetül, utalt a külső vásárlóerőre is. Az euró jelentősen felértékelődött az amerikai dollárral és más valutákkal szemben. Júliusban az euró tényleges reálárfolyama rendkívül magas volt partnereink és versenytársaink valutáival szemben, és az euró reálárfolyamának nyilvánvaló felülértékelése volt megfigyelhető. Mára a helyzet visszatért egy normálisabb szintre, amely közelebb van ahhoz, amit egy tudományos vagy elemző munkában az euró átváltási árfolyama egyensúlyának neveznénk.

Manuel Medina Ortega (PSE). – (ES) Köszönöm, biztos úr rendkívül fontos, teljes és pontos választát.

Nagyon óvatosan kell megfogalmaznom a választ követő kérdésemet, mivel a kamatok meghatározása nem a Bizottság, hanem az Európai Központi Bank feladata, és a két testület független egymástól. Úgy tűnik azonban, hogy az infláció és a kamatok kapcsolatban állnak egymással.

Sokan úgy gondolják, hogy az Európai Központi Bank akkor emelte meg a kamatokat, amikor ez esetleg szükségtelen volt, jelentős nehézséget okozva ezzel a fogyasztóknak, míg most egy másféle folyamatot látunk, egyfajta versenyképesség övezte kamatlábcsökkentést. Úgy tudom, hogy az Egyesült Államokban a ráta 0,25%, azaz gyakorlatilag nulla.

Készít-e a Bizottság valamiféle értékelést az Európai Központi Bank inflációval kapcsolatos döntéseinek hatásáról, és megíjósolja-e, hogy milyen következményekkel járhatnak ezek a jövőben?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Elnök asszony, jelentésünk az euró első tíz évéről – GMU 10 –, amelyet én mutathattam be a Parlament tagjainak és a Parlament Gazdasági és Monetáris Bizottságának, tartalmaz egy elemzést többek között az infláció folyamatáról és a monetáris politikában használt eszközökről.

Nagyon óvatosan készítettük el ezt az elemzést, hogy a legkisebb kétség se merüljön fel azzal kapcsolatban, hogy nem tartjuk tiszteletben az Európai Központi Bank függetlenségét. Mindazonáltal azt is elmondhatom, hogy ha megnézzük az euroövezet inflációs adatait 1999-től 2007-ig, az átlagos infláció az övezetben minden év végén, amikor ki lehet számolni az átlagot az egész évre vonatkozóan, mindig kissé az EKB árstabilitási célkitűzése fölött volt, bár nagyon közel állt hozzá.

Úgy gondolom ezért, hogy el lehet mondani, hogy az éves eredmények az euró bevezetése óta és mióta az EKB lett felelős az euróval kapcsolatos monetáris politikáért, egyértelműen pozitívak voltak, és természetesen sokkal jobbakként, mint azok az eredmények, amiket sok, most az euroövezetbe tartozó gazdaság elért, amikor saját monetáris politikájuk és saját központi bankjaik voltak.

Azon okok miatt, amelyeket az első válaszomban kifejtettem, a legutóbbi, 2008-as év sokkal bonyolultabb volt, mert két radikálisan eltérő féléből tevődött össze. Az év első felét egy külső, különösen heveny inflációs sokk okozta radikális áremelkedés jellemezte. Az év második felében az árak zuhantak, amelynek számos oka volt, de leginkább a gazdasági lassulásnak és – esetünkben – a visszaesésnek volt köszönhető, amelybe sajnálatos módon becsúszottunk.

Ilyen körülmények között nagyon könnyű bármilyen központi bankot kritizálni, függetlenül attól, hogy Frankfurtban, Washingtonban, Londonban vagy más világvárosban van. Még így is, az egész válság alatt, 2007 augusztusától folyamatosan, az EKB alapos volt az elemzésekben, nyugodt volt a döntéshozatalok során, és sikeres volt politikai orientációjában.

Ez a bank vezette a másodlagos jelzálogpiaci válságra való válaszadást 2007 augusztusában. Úgy vélem, hogy tevékenységei összhangban voltak a Szerződés, a Tanács, a Parlament, és általában véve az Európai Unió által ráruházott felhatalmazással. Most azt teszi, amit szerintem egy banknak tennie kell, vagyis mindenekelőtt likviditást nyújt, és megakadályozza, hogy a likviditás hiánya hitelszűkét eredményezzen, ami tovább súlyosbítaná a helyzetet.

Azt, hogy milyen irányt vesznek az EKB döntései a jövőben, nem tudom megmondani. Trichet úr, aki rendszeresen Ön előtt áll, egy központi bankár szavaival tudja ezt elmondani Önnek. Mindazonáltal, mivel sok éven keresztül követtem az EKB közleményét minden hónap első csütörtökén, közvetlenül az ülésüket követően, úgy gondolom, hogy meglehetősen könnyű kiismerni nem csak döntéseiket, de anélkül, hogy előre nyilvánosságra hoznák, piaci orientációjukat és azt is, ahogyan a monetáris politikát elemzik a következő hónapokra.

Gay Mitchell (PPE-DE). - Csatlakozom a biztos úrhoz az Európai Központi Bank cselekedeteinek méltatásában. Úgy vélem, hogy nagyon következetesek és visszafogottak voltak. Van azonban egy kérdésem a biztos úrhoz, a Központi Banktól való függetlenség ellenére, amelyet mi mind támogatunk itt a Parlamentben, és amelyet ő is támogat. Az infláció ellenőrzés alatt tartása segítette nagyjából 16 millió munkahely létrehozását az euroövezetben 10 éves működése alatt. Lévén, hogy az infláció ilyen alacsonyra csökkent, mit gondol a biztos úr, mik lesznek most az Európai Központi Bank prioritásai? A Központi Banktól való függetlenséget meg kell őrizni, de ez nem akadályoz meg minket abban, hogy véleményt nyilvánítsunk. Tehát úgy gondolja biztos úr, hogy az EKB prioritásainak most meg kellene változniuk, lévén, hogy az inflációs ráta ilyen alacsony, és a kamatok nem tudják többé lejjebb vinni az inflációt?

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök asszony, milyen mértékben tér el az euroövezet és a nem euroövezet egymástól ebben a vonatkozásban, és melyik ágazatban várható a legmagasabb infláció a közeljövőben?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Mitchell úr, a Szerződésben az árstabilitás képezi a fő feladatot. Az Európai Központi Bank fő feladata az árak stabilan tartása. Amint ezt a fő feladatot vagy célkitűzést elérték, illetve amennyiben ezt teljesítették, annak biztosítása a feladatuk, hogy a monetáris politika összhangban legyen a többi gazdaságpolitikai célkitűzéssel. Ezt az EKB-nak magának, és más európai intézményeknek kell biztosítaniuk.

Mit ért az EKB árstabilitás alatt? Úgy gondolom, ezt meglehetősen világosan definiálta 2003-ban, ha nem tévedek. Azt jelenti, hogy az infláció 2% alatt van, de nagyon közel van a 2%-hoz középtávon.

Mindezen évek alatt, 1999-től mostanáig, az éppen hogy 2% alatti célkitűzés teljesítése az infláció leszorítására tett erőfeszítéseket jelentette. Következő évben, amennyiben az előrejelzések helytállóak, az árstabilitás elérését most először kell úgy értelmezni, hogy megpróbáljuk fenntartani a 2%-ot anélkül, hogy túlmennénk rajta, mert feltehetően egy olyan helyzet fog előállni, amikor nem csak a hónaponkénti infláció, de talán a közép távú inflációs előrejelzés is 2% alá esik.

A feladat mindazonáltal ugyanaz marad. A cél eléréséhez használt eszközök és módszerek mások lesznek természetesen, de a célkitűzés ugyanaz marad.

Bármilyen központi banknak, és természetesen az Európai Központi Banknak is, a második tevékenységi köre illetve intézkedése a likviditás biztosítása. Ez rendkívül fontos ebben a pillanatban.

Úgy gondolom, hogy az EKB azt teszi, amit tennie kell, de nem csinál titkot abból – sőt, igen nyíltan kimondja –, hogy likviditást nyújt reggelenként, de normálisan, mielőtt a bolt bezár a nap végén, likviditást kap azoktól a pénzügyi intézetektől, amelyek nem használták fel azt a likviditást a hitelműveleteknél. Ez most egy vitát idézett elő: az újságok ezekben a napokban az EKB alelnökétől, Papademos úrtól és néhány más vezetőktől származó kijelentéseket tartalmaznak arra vonatkozóan, hogy a bank azt tárgyalja, hogyan lehet a szükséges eszközöket felhasználni annak biztosítása érdekében, hogy ez a likviditásnyújtás hatékony legyen, ne csupán egy körben forgó művelet, amely úgy végződik, hogy a pénzt minden délután visszaküldik oda, ahonnan reggel kapták.

Elérkeztem a második, a különbségről szóló kérdéshez. Néhány, az euroövezeten kívül eső uniós tagállamban az infláció magasabb, mint az euroövezetbeli országok jelentős többségében. Ha megvizsgáljuk azt a feljegyzést, amelyet az Eurostat küldött szét ma reggel a november végi inflációról, azt látjuk, hogy a legtöbb, euroövezeten kívül eső uniós országnak magasabb az inflációs rátája, mint a legnagyobb inflációjú, euroövezeten belüli országnak.

Tehát jelenleg nagyobb az infláció az euroövezeten kívül, ami nagymértékben annak köszönhető, hogy olyan országok vannak az övezeten kívül, amelyek egy gyors konvergenciafolyamaton mennek keresztül, és ahol nagyobb az inflációs nyomás az energiafelhasználás intenzívebb hatásainak, a megnövekedett árú idegen energiaforrásoktól való nagyobb függőségnek, vagy szakzsargonnal élve, a „Balassa-Samuelson hatásnak” köszönhetően.

Az ágazatonkénti összehasonlításban az infláció egyértelműen magasabb a szolgáltatási ágazatban. Az éves inflációban az elmúlt hónapokban bekövetkezett rendkívül gyors esés ellenére azt látjuk, hogy a szolgáltatási ágazat meglehetősen állandóan 2,5–2,6%-on volt. Az élelmiszerekkel, a feldolgozott élelmiszerekkel és az ipari termékekkel kapcsolatos ágazatokban az infláció sokkal inkább amiatt fluktuált, amit már korábban kifejtettem Medina Ortega úrnak adott válaszütemben. A szolgáltatási ágazat azonban az árstabilitási célkitűzés fölötti inflációs rátán maradt, amelynek 2% alattinak kellene lennie. Még így is a ráta közel áll a 2%-hoz.

Elnök. – 40. számú kérdés, előterjesztette: **Georgios Papastamkos** (H-0891/08)

Tárgy: A gazdasági kormányzás szervezése az EU-ban

A szabályozás intenzitása és teljes mértékben kötelező jellege tekintetében aszimmetria tapasztalható a teljes monetáris unió és egy gazdasági unió között, amely hiányos marad.

A Bizottság szerint milyen stratégiai irányt kellene követni az EU gazdasági kormányzásának szervezésében ennek az aszimmetriának az orvoslása érdekében?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) Elnök asszony, Papastamkos úr az euroövezetbeni kormányzásról kérdez.

Most beszéltem a Gazdasági és Monetáris Unió monetáris pillérének, az Európai Központi Banknak és a Központi Bankok Európai Rendszerének kormányzásáról. Öszintén szólva úgy gondolom, hogy ez nagyon jól működik. Úgy gondolom, hogy ez sikeres.

A Gazdasági és Monetáris Unió másik pillérének, a gazdasági pillérnek a kormányzása működik ugyan, de még sok tennivaló van ezzel kapcsolatban. A fiskális és költségvetési politika koordinációja is működik, és úgy gondolom, hogy eddig, a 2005. évi felülvizsgálat óta, a Stabilitási és Növekedési Paktum és a költségvetési koordináció, amely része a paktum végrehajtásának, nagyon jól működött.

Most nagyon komolyan próbára tesznek minket, mert a gazdasági lassulás és a költségvetési ösztönző intézkedések, továbbá a pénzügyi rendszer támogatására irányuló csomagok eredményeképpen az

államháztartás rendkívül nagy nyomás alatt van, és a Stabilitási és Növekedési Paktumot egy nagyon nehéz helyzetben kell bevezetni.

Azzal a rugalmassággal kell bevezetni, amit lehetővé tesz, miközben meg kell őrizni a paktum szabályait és meg kell felelni azoknak, és ez egy nagy kihívás lesz.

Van egy második tényező is, amelyet szintén elemzünk a Gazdasági és Monetáris Unió első tíz évéről szóló jelentésünkben. Fiskális és költségvetési politikánk koordinációját vizsgálva úgy hiszem, hogy fontos makrogazdasági politikáink koordinációjának fejlesztése. Nagyon jelentős makrogazdasági egyensúlyhiány tapasztalható néhány országban, beleértve Magyarországot és Lettországot, amelyek jelenleg nagy nehézségekkel szembesülnek a fizetési mérlegükkel kapcsolatban, és jelentős támogatásra van szükségük részünkről, a valutaalap részéről. Ez azt jelzi, hogy felhalmozott egyensúlyhiány jött létre, amelyet nem tudtunk időben korrigálni koordinációs rendszerünkön keresztül.

Ezek a Gazdasági és Monetáris Unión kívüli országok, amelyek az euró bevezetésének harmadik fázisában vannak. Azonban még az euroövezeten belül is vannak eltérések a folyó fizetési mérleg hiánya és az egységnyi munkaerőköltség alakulása tekintetében. Véleményem szerint ezek sokkal hatékonyabb koordinációt igényelnek, mint amelyet eddig nyújtani tudtunk az eurocsoport erőfeszítései ellenére.

Úgy gondolom, hogy az eurocsoport sokkal jobban dolgozik, mióta Luxemburg miniszterelnöke, Jean-Claude Juncker lett az elnök 2005-ben és egy stabil elnökséget hozott létre. Azonban még mindig sokat kell tenni makrogazdasági politikáink belső koordinációja, illetve bizonyos strukturális reformok tekintetében, amelyek túlmennek a költségvetési koordináción, és még többet a külső koordináció tekintetében.

Úgy gondolom, hogy az euró, mint valuta elég fontos számunkra és a világ számára ahhoz, hogy ne engedjük meg magunknak azt a luxust, hogy nem biztosítjuk, hogy az euroövezetbeli országokban az euró érdekeit, helyzetét és prioritásait koherensen, következetesen és integrált módon képviseljük multilaterális fórumokon és intézményekben.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Elnök asszony, köszönöm a biztos úr válaszát. Üdvözlöm azt a tényt, hogy említette, hogy a gazdasági kormányzásnak még hosszú utat kell megtennie, továbbá hogy megerősítette, hogy aszimmetria áll fenn a szigorú monetáris szerkezet és a laza, hiányos és tökéletlen gazdasági kormányzás között. A következőt szeretném kérdezni a biztos úrtól:

Ha a szívére teszi a kezét, az Ön eddigi tapasztalata alapján és figyelembe véve a jelenlegi pénzügyi válságot és a tényt, hogy az gazdasági válsággá alakult át, ha most felülvizsgálánk a Szerződést, milyen javaslatokat tenne az intézményi alapok tekintetében a gazdasági kormányzás támogatása érdekében az Európai Unióban?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. - (ES) Úgy vélem, erre nagyon gyorsan tudok válaszolni, hogy ne ismételjem az előző válaszomban említett pontokat.

Az elképzeléseim arról, hogy mit kellene tenni, jól tükröződnek a Gazdasági és Monetáris Unió első tíz évéről szóló jelentésben és a határozottan szakpolitika-központú közleményben, amelyet az én kezdeményezésemre fogadott el a Bizottság, és amelyről vitát folytattunk itt a Parlamentben és a Tanácson belül is. Szükség van a fiskális és költségvetési politikák jobb koordinációjára, nem csak rövid távon, de közép és hosszú távon is; szükség van a nem fiskális makrogazdasági politikák koordinációjára – amely eddig meglehetősen gyenge volt –, az euroövezetbeli gazdaságok alkalmazkodási képességeinek fejlesztésére és azon országok előkészületeinek fejlesztésére, amelyek csatlakozni kívánnak az euroövezethez az elkövetkezendő néhány évben, mert ezt egyre többen szeretnék. A koordinációnak egy egyértelmű, precíz stratégián kell alapulnia, nyílt prioritásokkal és egységes fellépéssel az euroövezeten kívül, és olyan kormányzásra van szükség, amely magában foglalja az eurocsoport munkájának hatékonyabb tételének folytatását, összhangban azzal, amit Juncker úr elnöksége alatt csinálunk 2005. január 1-jétől.

Armando França (PSE). - (PT) Rendkívül nagyra becsülöm a véleményét. A következőkről szeretném hallani elképzelését: nézetem szerint az EU gazdasági és monetáris szervezete csak akkor válik teljessé, amikor létrehozzák a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget. Más szóval közös jogszabályokra van szükségünk, amelyek mindenki számára azonosak, és bíróságokra, amelyek ugyanúgy alkalmazzák ezeket a szabályokat az egész Unión belül. Mindazonáltal messze vagyunk még a szabadságon, a biztonságon és főleg a jog érvényesülésén alapuló térség létrehozásától. A kérdésem a következő: ha, bármilyen okból kifolyólag, a Lisszaboni Szerződés nem lép hatályba, amelyet nem szeretnénk, hogy megtörténjen, úgy gondolja, hogy ez veszélyeztetni fogja az európai integrációt, különösen a Gazdasági és Monetáris Uniót?

Joaquín Almunia, a Bizottság tagja. – (ES) França úr, röviden kell válaszolnom, bár kérdése nagyon érdekes.

A jogi szöveg – a Szerződés szövege – tekintetében azt kell mondanom, hogy az elsődleges jogszabályok jelentős többsége, amelyekre a Gazdasági és Monetáris Uniónak szüksége van, hogy úgy működjön, ahogyan azt mindannyian akarjuk, a Maastrichti Szerződés óta szerepel a könyvekben, és azokat átvették az azt követő szerződések. Jelenleg a Nizzai Szerződésben szerepelnek, és holnap a Lisszaboni Szerződésben fognak szerepelni.

Van néhány továbbfejlesztés a Lisszaboni Szerződésben, de a lényege annak, amire a Gazdasági és Monetáris Uniónak szüksége van a Szerződés tekintetében, Maastricht óta szerepel a könyvekben.

Mindazonáltal a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése, az európai integráció fellendítése érdekében hozott döntésekkel együtt, mint amiket múlt héten fogadott el az Európai Tanács és ma reggel Önök itt a Parlamentben, megteremtik a szükséges keretet ahhoz, hogy a gazdasági és monetáris integráció erőteljesen haladjon abba az irányba, amelybe haladnia kell. Maga a Szerződés megfogalmazása dönti el, hogy milyen mértékű előremenetel érhető el a Gazdasági és Monetáris Unió tekintetében, és hogy ez a fejlődés jó vagy rossz irányba indul el.

Úgy vélem, hogy a Lisszaboni Szerződés mint egy politikai célkitűzés, és a vezetőknek, a tagállamoknak, a Parlamentnek és a Bizottságnak a Lisszaboni Szerződés folytatásával kapcsolatban kifejezett politikai akarata az, az egymás után megbukott népszavazások okozta nehézségek ellenére, amire a Gazdasági és Monetáris Uniónak szüksége van egy politikai tér, egy politikai környezet szempontjából, hogy a jó irányba mozdulhasson el.

A 41., 42. és 43. számú kérdésekre írásban válaszolunk.

Gay Mitchell (PPE-DE). - Nem fogom késleltetni az eljárást. Értem, hogy vannak nehézségek, de tegnap este a Tanácshoz intézett kérdések óráját eltörölték.

Én bizottságokban dolgozom, mint sok más parlamenti képviselő itt. Vannak olyanok, akik nem vesznek részt a Parlament munkájában, sem bizottságokban, sem a plenáris üléseken. Az egyetlen lehetőségünk, hogy megmutassuk, mi részt veszünk a munkában az, hogy felszólalunk a plenáris ülésen.

Ismerek olyan képviselőket, akik nem járnak be a Parlamentbe, de felveszik fizetésüket. Nekünk, akik bejárunk, biztosítani kellene valamilyen lehetőséget, hogy kérdéseket tegyünk fel a biztosoknak. Az én kérdésem még kettővel arrébb van. Lehet, hogy itt az ideje, hogy egy lottórendszert vezessünk be, és akkor minden biztosnak válaszolni kellene négy vagy öt kérdésre, és a többit írásban válaszolnák meg. De a jelenlegi rendszer tényleg elfogadhatatlan.

Köszönöm, hogy elnézőek velem. Csak azt akarom, hogy ezt feljegyezzék, mert véleményem szerint nagyon igazságtalan, ami történik.

Elnök. – Mitchell úr, azt kell mondanom, hogy meglehetősen kényelmetlenül érzem itt ma este magam. Vannak problémák, és meg kell találnunk a kivezető utat.

Azt mondhatom a Bizottság tagjainak meghallgatásán, hogy talán meg fogják érteni, hogy a képviselők sorban állnak, hogy választ kapjanak kérdéseikre, és bár mi nagyra értékeljük a részletes válaszokat, néha értékelnénk a gyorsabb válaszokat is. Nem az én dolgom, hogy kritizáljak, de talán figyelembe veszik a megjegyzést.

Elnök. – 44. számú kérdés, előterjesztette: **Emmanouil Angelakas** (H-0890/08)

Tárgy: Gyógyszeres kezelés – határokon átnyúló egészségügyi ellátás

A határokon átnyúló egészségügyi ellátásra vonatkozó betegjogok érvényesítéséről szóló irányelvre vonatkozó javaslat (COM(2008)0414) 14. cikke utal a más országokban kiadott orvosi rendelvevények elismerésére. Figyelembe véve, hogy nem minden szabadalmazott gyógyszer hoznak forgalomba minden tagállamban, hogy ugyanazt a szabadalmazott gyógyszert más csomagolásban vagy összetételben árulják a különböző tagállamokban, hogy néhány tagállamban a szabadalmazott gyógyszereket csak egy márkanéven, és nem a fajtánéven lehet árulni, és hogy a rendelvevényeken szereplő gyógyszerek nevei az orvos vagy az egészségügyi ellátást nyújtó gyógyszerész által nem ismert nyelven szerepelhetnek, mi a Bizottság véleménye arról, hogy egy gyógyszert, amely egy rendelvevényen szerepel, de nincs forgalomban egy adott tagállamban, azt egy másik gyógyszerészeti termékkel (elsődleges vagy generikus termékek) lehessen helyettesíteni, figyelembe véve, hogy ezt a gyakorlatot törvényen kívül helyezték néhány tagállamban?

Szolgáltatna részletesebb információval arról a rendelkezésről, amelyet el kíván fogadni (a 14. cikk (2) bekezdésének a) és b) pontja alapján) annak biztosítása érdekében, hogy a rendelvevények hitelességét igazolni lehessen és a felírt gyógyszereket pontosan be lehessen azonosítani?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök asszony, a Bizottság ismételtén megjegyezte és hangsúlyozta, hogy a szabály, amely megtiltja, hogy egy gyógyszerész egy tagállamban elfogadjon olyan rendelvevényeket személyes használatra, amelyet egy másik tagállamban dolgozó orvos állított ki, túlmegy azokon a rendeleteken, amelyekre szükség van a közegészségügy védelme érdekében, és ezért ellentétes a közösségi jogszabályokkal, különösen a Szerződés 49. cikkével. Következésképpen amennyiben egy gyógyszerészeti termék forgalomba hozatalát egy tagállam területén a 2001/83/EK irányelv 6. cikkének (1) bekezdésével összhangban engedélyezték, a tagállamoknak biztosítaniuk kell, hogy egy másik tagállamban erre felhatalmazott személy által felírt rendelvevény felhasználható legyen területükön. A Bíróság ítélezési gyakorlata alapján az egyedi rendelvevények elismerésének bármilyen korlátozása nem vezethet hátrányos megkülönböztetéshez, továbbá indokoltnak és arányosnak kell lennie.

A Bizottság úgy véli továbbá, hogy közegészségügyi okokból arányos lenne, ha a nemzeti jogban rendelkezéseket hoznának arra vonatkozóan, hogy a gyógyszerészeknek lehetőségük legyen visszatartani egy rendelvevény elismerését, amennyiben jogos és indokolt kétely merül fel az adott rendelvevény eredetiségével kapcsolatban, és kizárni bizonyos gyógyszerkategóriákat, amelyek a 2001/83/EK irányelv 71. cikkének (2) bekezdése értelmében különleges orvosi rendelvevényre kiadható gyógyszerek.

A határokon átnyúló egészségügyi ellátásra vonatkozó betegjogok érvényesítéséről szóló irányelvjavaslat 14. cikkével kapcsolatban, ezt arra tervezték, hogy védje az egy másik tagállamban jogszerűen kiadott rendelvevények elismerését az említett korlátokon belül. A 14. cikk (2) bekezdésének célja egy másik tagállamban egy orvos által felírt rendelvevény elismerése alkalmazásának megkönnyítése olyan intézkedések elfogadása által, amelyek segítik a gyógyszerészeket abban, hogy felhasználjanak egy másik tagállamban felírt rendelvevényt, amennyiben nem merül fel kétely az adott rendelvevény eredetiségével kapcsolatban, és a felírt gyógyszert pontosan be lehet azonosítani. A Bizottság nem tud részletekkel szolgálni a 14. cikk értelmében elfogadott intézkedésekről, mert ezeket az intézkedéseket természetesen a tagállamok képviselőiből álló bizottság keretén belül a szabályozási bizottsági eljárásnak megfelelően fogják elfogadni, és a Bizottság ezért nem tudja most előre megmondani, mely intézkedések mellett döntenek a tagállamok képviselői. Hasonlóan, a Bizottság azt is hangsúlyozni kívánja, hogy a 14. cikk (2) bekezdése olyan intézkedésekre utal, amelyek a felírt gyógyszerek megfelelő azonosítását fogják biztosítani, és nem tartalmaz rendelkezéseket az ezen célkitűzés elérésére irányuló megoldások tekintetében.

A Bizottság továbbá tisztában van azzal a problémával, amelyre a tisztelt képviselő úr utal azzal kapcsolatban, hogy a különböző tagállamok különböző politikákat követnek annak tekintetében, hogy mennyire könnyű egy esetleg szabadalmazott gyógyszerként forgalomba hozott gyógyszert egy generikus gyógyszerrel helyettesíteni, de ezzel a kérdéssel a tagállamoknak maguknak kell foglalkozni. Mi, mint a Bizottság, nem kényszeríthetjük a tagállamokat döntésre, hogy vajon egy gyógyszerész helyettesíthet-e egy gyógyszert egy másikkal. Ez természetesen a tagállamoktól függ.

Azzal szeretném befejezni tehát, hogy egy olyan rendelvevény, amelyet egy másik tagállamban dolgozó orvos állít ki, ugyanazt a garanciát nyújtja a betegnek, mint egy, a kérdéses tagállamban dolgozó orvos által kiállított rendelvevény, és a Bíróságnak a Schumacher-ügyben hozott március 7-i ítélete, valamint az 1990. évi Bizottság kontra Németország ügy értelmében, ugyanez vonatkozik a más tagállam gyógyszerésztárában vásárolt gyógyszerekre is.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). – (EL) Elnök asszony, először is szeretnék sok sikert kívánni a biztos asszonynak a határokon átnyúló egészségügyi ellátással kapcsolatos jogalkotási eszköz tekintetében tett erőfeszítéseire. A következő kérdést szeretném feltenni:

Lévn, hogy a tagállamokban utazó betegeknek mindig hozzá kell tudniuk férni gyógyszereikhez, és ez különösen fontos az olyan krónikus betegségekkel rendelkező betegek esetében, mint például a szívbetegségek, a mentális betegségek és egyéb hasonló betegségek, fontolóra vették-e esetleg egy adatbázis létrehozását az Európai Unióban hozzáférhető, szabadalommal védett gyógyszerekről, hogy az orvosok tudják, hogy egy A tagállamból B tagállamba utazó beteg biztosan hozzáfér-e gyógyszereihez? Amennyiben igen, hogyan tervezik ezt?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök asszony, szeretném elmondani a Parlamentnek, hogy az EMEA, a londoni székhelyű Európai Gyógyszerügynökség jelenleg egy nagyobb projekt végrehajtásán dolgozik, amelynek során pontosan leltárba veszik az összes olyan gyógyszert, amelynek használatát

engedélyezték a különböző tagállamokban és amelyek esetleg ugyanazokat az összetevőket tartalmazzák, hogy egy gyógyszerész tudja, milyen gyógyszer felel meg az ő tagállamában felírt gyógyszernek, természetesen amennyiben azt más név alatt hozták forgalomba a különböző tagállamokban. Úgy gondolom, hogy ez egy nagyon fontos projekt. Nem tudom pontosan, mikor készülnek el ezzel, de folyamatban van a munka.

Elnök. – 45. számú kérdés, előterjesztette: **Ioannis Gklavakis** (H-0892/08)

Tárgy: Az élelmiszerek címkézése

A nemrégiben történt élelmiszerbotrány Kínában ismételt kiemelte az élelmiszerek jobb címkézésének és a gyártás során használt összetevők fejlettebb nyomon követhetőségének a szükségességét. Az élelmiszerekkel kapcsolatban a fogyasztók tájékoztatását irányító meglévő közösségi szabályozás értelmében néhány dolog feltüntetése kötelező, míg mások nem kötelezőek.

Kötelezővé fog-e válni a termék eredetének feltüntetése?

Terveznek-e változtatásokat az állati eredetű feldolgozott termékek címkézésével kapcsolatban? Fel kell-e tüntetni a felhasznált állati melléktermékek származási helyét? Kötelező lesz-e ez az összes tagállamra vonatkozóan?

Tervezik-e különleges intézkedések bevezetését a harmadik országokból származó állati eredetű feldolgozott termékek vonatkozásában?

Milyen intézkedéseket fognak bevezetni az élelmiszerek táv- illetve online értékesítésével kapcsolatban?

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – (EL) Elnök asszony, szeretném kijelenteni, hogy az élelmiszerekről szóló európai uniós szabályozás fő alapelve, hogy csak biztonságos élelmiszert lehet forgalomba hozni a közösségi piacon, továbbá hogy minden, az Európai Unióban legálisan forgalomba hozott élelmiszernek vagy takarmánynak a származási helyüktől függetlenül biztonságosnak kell lenniük. Számos élelmiszer-biztonsági intézkedést és a veszélyes élelmiszerek és takarmány piacról való visszavonásának megkönnyítésével kapcsolatos intézkedést vezettek be a közösségi szabályozás keretében.

Az élelmiszerekre vonatkozó általános rendelet értelmében a nyomonkövethetőség az Európai Unió területén kötelező az élelmiszer-ipari vállalatok számára az élelmiszer-ellátási lánc minden szintjén és fokán az importőröktől a kiskereskedőig. Kifejezetten az állati eredetű termékeket illetően, beleértve a harmadik országokból származó termékeket, az élelmiszerekkel kapcsolatos szabályozás még jobban megerősíti az állati eredetű termékek nyomonkövethetőségét, amellyel a 853/2004/EK rendelet foglalkozik a következő követelmények támasztásával:

Az élelmiszer-ipari vállalkozóknak rendelkezniük kell azon élelmiszer-ipari vállalkozók beazonosításához szükséges rendszerekkel és eljárásokkal, akiktől kapták, és akiknek szállítják az állati eredetű termékeket. Ezekre a termékekre továbbá szerepelnie kell egy egészségügyi jelölésnek vagy egy azonosító jelölésnek. A Bizottság nem tervezi a nyomonkövethetőségi, illetve az egészségügyi vagy azonosító jelölésekre vonatkozó szabályok megváltoztatását az állati eredetű feldolgozott termékek esetében.

Általában az élelmiszer-ipari termékek származási helyének kötelező megjelölése tekintetében hangsúlyozni kell, hogy az élelmiszerek származási helyének megjelölése nem egy élelmiszer-biztonsági intézkedés, hanem egy olyan eszköz, amely segít az állampolgároknak megismerni minden egyes termék jellemzőit. A származási hely megjelölése azonban kötelező olyan esetekben, ahol fennáll annak a veszélye, hogy a fogyasztókat félrevezetik az élelmiszer valódi származási helyével kapcsolatban, csakúgy mint olyan különleges szabályok fennállásakor, mint a gyümölcsökkel, zöldségekkel, marhahússal, borral, mézzel és hallal kapcsolatos szabályok. Ezekben az esetekben kötelező a származás megjelölése. A származás megjelölése kötelező továbbá az importált baromfihús esetében is, és 2010. július 1-jétől ennek szerepelnie kell az biotermékként piacra került előre csomagolt termékeken is. Ezekben az esetekben a származás megjelölése szükséges és kötelező.

A Bizottság természetesen tisztában van azzal, hogy ez a kérdés további egyeztetést kíván meg, és tudjuk, hogy az állampolgárok gyakran ismerni szeretnék a termék eredetét. Ez azonban nem elég ok ahhoz, hogy az eredet megjelölését kötelezővé tegyünk, pontosan azért, mert úgy véljük, hogy ez nem élelmiszer-biztonsági intézkedés. Ahogy elmagyaráztam, ez egy arra szolgáló eszköz, hogy tájékoztassa az állampolgárokat a termék származási helyének jellemzőiről. Az élelmiszer címkézésének természetesen inkább önkéntesnek kellene lenni mint kötelezőnek, amely esetben követnünk kell bizonyos közös szabályokat, hogy egységesség legyen e tekintetben minden tagállamban.

Mindazonáltal az élelmiszerekkel kapcsolatos tájékoztatásról szóló bizottsági javaslat magában foglalja az élelmiszer fogyasztóhoz való eljuttatásának összes módját, beleértve a távértékesítést is. Ezzel annak tisztázása a célja, hogy az ilyen esetekben a kötelezően feltüntetendő releváns információt, mint például az élelmiszer összetevőit és az allergén anyagokat, a távértékesítés során a vevő rendelkezésére kell bocsátani, nem csak a termékek kiszállításakor, hanem attól a pillanattól kezdve, hogy valaki megkezdte a megrendelési folyamatot, ismernie kell a pontos összetevőket, továbbá hogy a megrendelni kívánt termék tartalmaz-e allergén vagy más anyagokat.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). - (EL) Elnök asszony, köszönöm a biztos úr válaszát. Mindazonáltal szeretném megjegyezni a következőket:

Az Európai Unió minden olyan ismert intézkedést meghozott a mezőgazdasági termelés és a termékek forgalomba hozása tekintetében a saját területén, amelyek célja mind a fogyasztók, mind a környezet védelme. Kifejezetten ezzel a kérdéssel kapcsolatban a Bizottság tervezi-e garantált intézkedések bevezetését a harmadik országokból származó termékek tekintetében, hogy ők maguk is megerősítsék címkézési szabályaikat? Mert míg az Európai Unió területén a címkék megbízhatóak, félek attól, hogy a harmadik országokból származó címkék esetleg megbízhatatlanok.

Amennyiben nem tesznek valamit ezzel kapcsolatban, az európai gazdálkodóknak, akikre vonatkoznak ezek az intézkedések, pénzügyi költségeik lesznek és alul fognak maradni, és a harmadik országokból érkező termékeknek a minősége kétséges lesz a fogyasztók számára, ami azt jelenti, hogy nem teszünk semmit és ezzel gyengítjük Európát.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. - (EL) Elnök asszony, engedjék meg hogy elmondjam, megköveteljük, hogy azokat a rendeleteket, amelyek az Európai Unióban előállított termékekre vonatkoznak, azok az országok is alkalmazzák, akik exportálnak az Európai Unióba. Szeretném emlékeztetni továbbá valami másra is: ha ez nem így lenne, akkor nem tudnánk megtiltani a Brazíliából érkező hús importját, nem tudnánk megállítani a Kínából érkező tej és tejtermékek behozatalát és így tovább. Pontosan ezek a biztonsági szabályok miatt érezhetjük magunkat biztonságban azzal kapcsolatban, hogy az Európai Unióba behozott áruk ugyanolyan biztonságosak, mint az Európai Unióban előállítottak.

Természetesen nem szabad figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy előfordulhat csalás függetlenül attól, hogy ezeket a termékeket az Európai Unión belül állították elő vagy importálták azokat. Például, találtak Olaszországból származó kis mennyiségű tejterméket, amelyet csalárd módon Kínából importáltak, de ez nem jelenti azt, hogy nincsenek megfelelő rendeleteink. Annyit jelent csak, hogy az állampolgárok gyakran találnak nem jogszerű utat az ilyen áruk behozatalára.

Jim Allister (NI). - Biztos asszony, véleményem szerint a jelenlegi intézkedések nem működnek. Ezt mutatja egy közelmúltbeli esemény választóközteremben. Nemrégiben Ír Köztársaságban pánikot okozott egy dioxin-tartalmú takarmány, ami befolyásolta az árutovábbítást az egész Ír-szigeten.

Észak-írországi választóközteremben, ahol egyáltalán nem fogyasztottak ilyen dioxin-tartalmú élelmiszert, minden sertésből készült terméket le kellett venni a polcokról. Miért? Azért, mert nem tudtuk pontosan megmondani, hogy honnan származik a termék.

Ez egy jó példa arra, hogy a jelenlegi intézkedések nem működnek. Nem kellett volna mindezt a kárt a helyi sertéshús-iparra hárítani azért, mert nem tudtuk, hogy a polcokon lévő sertéshúsból készült termékek honnan származnak pontosan. Tehát ennek ismeretében, foglalkozni fog ezekkel a kérdésekkel és megosztja velünk, hogy milyen következtetésekre jutott?

Marian Harkin (ALDE). - Én különösen a harmadik országokból érkező, feldolgozott élelmiszerekről szerettem volna kérdezni a biztos asszonyt, kifejezetten azokról a csirkehúsfilékről, amelyek egytonnás, fagyasztott tömbökben érkeznek Dél-Amerikából, és amelyeket valamelyik uniós országban olvasztanak ki, esetleg tesznek rá zsemlemorzsát vagy prézlit, majd uniós termékként adnak el. Hogy hagyhatja ezt a Bizottság? Ön azt mondta nekünk, hogy a származási ország feltüntetése nem garantálja, hogy biztonságos az élelmiszer – ebben igaza van –, és hogy ez egy újabb, a fogyasztókat segítő eszköz. De ez a gyártókat is segíti, mert ennek segítségével a fogyasztók össze tudják hasonlítani a hasonló termékeket.

Ön azt mondta, hogy 2010-ben lesz egy olyan követelmény, amely értelmében fel kell tüntetni a származási helyet mindenhol, ahol a feldolgozott élelmiszereket eladják. Kifejezetten az éttermekre, ahol ételeket adnak el stb., vonatkozik-e, hogy fel kell tüntetniük az állati termékek származási országát?

Végezetül, biztos asszony, szeretnék gratulálni kivételes szorgalmához és innovatív hozzáállásához.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Először is úgy gondolom, hogy az ír válság azt bizonyítja, hogy jók a rendszerek. Ön nem ért ezzel egyet, de én azt gondolom, hogy ha nem lennének jók a rendszereink, az írországi válság észrevétlen maradt volna.

Pontosan azért, mert észrevettük, hogy dioxin-tartalmú a hús – a kereskedők, illetve annak nyomomonkövethetőségének köszönhetően, hogy hol veszik és hova szállítják a húst – voltunk képesek azonnal visszavonni azt.

(Közbeszólás az ülésteremből)

Ez egy elővigyázatossági intézkedés volt, amelyet Írország kormánya úgy döntött, hogy meghoz. Azért lehetséges a nyomon követés, mert nyilvántartást vezetnek arról, hogy hol adják el termékeiket.

Önnek megvan a saját véleménye erről. Természetesen biztos vagyok abban, hogy a szolgáltataink reflektálni fognak az ír válságra, mert az sok millió euróba került az Európai Uniónak és szintén sok pénzbe került az ír kormánynak, tehát ez nem maradhat észrevétlen, hanem ki kell vizsgálnunk.

Mindazonáltal úgy hiszem, és ez személyes véleményem, hogy a nyomomonkövethetőségi szabályoknak köszönhető, hogy tényleg képesek voltunk szembenézni ezzel a válsággal.

Elnök. – Nem vagyok benne biztos, hogy válaszolt Harkin asszony kérdésére.

Androulla Vassiliou, a Bizottság tagja. – Amit a címkézésről mondtam, az az importált csirkehúsról is vonatkozik. Amikor a csirkét importálták, azt címkézni kellett, és külön kiemeltém, hogy a baromfihús esetében szükséges a kötelező címkézés.

Mindazonáltal amennyiben a húst kiolvastják, és más formában adják el, akkor annak meg kell felelnie az Európai Unió szabályainak. Nem a származási ország szabályainak kell megfelelnie. Mindenkinek, aki a hús előállításával foglalkozik, függetlenül attól, hogy ez az a személy, aki a baromfit tenyészt, vagy az, aki az élelmiszert készíti, meg kell felelnie az élelmiszerekkel kapcsolatos nagyon szigorú jogszabályainknak. Amennyiben nem ez a helyzet, az illető felelősségre vonható.

Avril Doyle (PPE-DE). – Ma délben levelet kaptam a szóban feltett kérdések szolgálatától, amelyben ez állt: „Az Ön kérdése az egyik első, a Bizottsághoz intézett kérdés. Rendes esetben szóban fognak válaszolni rá. Amennyiben Ön nincs jelen, a kérdést ejtik, és nem kap rá választ.”

Így, mivel szerettem volna választ kapni rá, mint mindenki, aki kérdést terjeszt elő, itt ültem egy órán keresztül pályafutásom valószínűleg egyik legelfoglaltabb parlamenti napján. Az elmúlt egy óra alatt három helyen kellett volna lennem.

Én most nem panaszkodom Önnek, elnök asszony, Ön csak az adott szabályokat működtetheti. Mindazonáltal, ha figyelembe tudná venni a listán, amikor a kiegészítő kérdések arányosságát számítják ki (és én többet kapok, mint a méltányos részem), az időt, ameddig a képviselők a Parlamentben tartózkodnak – inkább, mint hogy néhány képviselő csak bejön ide és rögtön feltehet egy kiegészítő kérdést, csupán azért, mert így egyensúlyozzák ki a képviselőcsoportokat, vagy bármi –, úgy vélem, mindannyian boldogan elfogadnánk az Önök szabályait.

A mostaniak alapján lehetetlen feladatuk van. Kérem, hogy menjenek vissza az Elnökök Értekezletére, és vizsgálják meg, hogyan működnek a kérdések. Ha nem maradunk a Parlamentben – az én esetemben egy órán keresztül, miután úgy hívtak ide, hogy az én kérdésem az egyik első –, egyáltalán nem kapunk választ, még írásban sem. Ezért vagyunk csalódottak. Köszönöm a türelmüket.

Elnök. – Megértem csalódottságát, Doyle asszony, és higgyen nekem, én és a szolgálatok minden tőlünk telhetőt megteszünk – és tudom, hogy még jobban kellene csinálnunk.

Köszönöm a türelmüket, és mivel ez az utolsó kérdések órája karácsony előtt, kellemes karácsonyt és boldog új évet kívánok Önöknek!

Azokra a kérdésekre, amelyekre idő hiányában nem válaszoltunk, írásban fogunk válaszolni (lásd a mellékletet).

Ezzel lezárom a kérdések óráját.

(Az ülést 19.55-kor felfüggesztik, és 21.05-kor újra megnyitják.)

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR*alelnök***17. A szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakerete - Az európai szakoktatási és szakképzési kreditrendszer (ECVET) (vita)**

Elnök. – A következő napirendi pont együttes vita

– a Jan Andersson által jelentéséről a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság nevében a szakoktatás és szakképzés európai minőségbiztosítási referenciakeretének létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi ajánlásra vonatkozó javaslatról (COM(2008)0179 - C6-0163/2008 - 2008/0069(COD)) (A6-0438/2008) kidolgozott jelentésről, és

– a Thomas Mann által a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság nevében az európai szakoktatási és szakképzési kreditrendszer (ECVET) létrehozásáról szóló európai parlamenti és tanácsi ajánlásra vonatkozó javaslatról (COM(2008)0180 - C6-0162/2008 - 2008/0070(COD)) (A6-0424/2008) kidolgozott jelentéséről.

Jan Andersson, előadó. – (SV) Elnök úr, biztos úr! Először is szeretnék néhány szót szólni a szakképzés értékéről. Fontos, hogy a szakképzést az EU minden tagállamában kifejlesszék. Ez fontos magára az EU-ra, a versenyképességre nézve, és arra, hogy ezt hogy tudjuk megtartani a világban, ugyanakkor fontos az egyének számára is, hogy magas szintű szakképzés legyen az EU-ban. Ez az általános háttér.

Tudjuk, hogy a szakképzést nagyon különbözőképpen szervezik az egyes tagállamokban. Ez a referenciakeretre irányuló javaslat nem jelent veszélyt arra, hogy a tagállamok Európa-szerte hogyan szervezik a szakképzést, de építhetünk a hagyományainkra, függetlenül attól, hogy azt helyi, regionális vagy nemzeti szinten szervezik. Természetesen eddig is volt egy, a minőségbiztosításra és a szakképzésre vonatkozó közös keret, de a tagállamok most tovább akarják fejleszteni ezt a keretet, különösen a növekvő globalizáció és a jobb minőségű oktatás szükségessége miatt.

A minőségbiztosítási kerettel kapcsolatos munkánk tekintetében szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak és a Tanácsnak kiváló együttműködésükért, amely lehetővé tette számunkra, hogy közös megoldásokat találjunk.

Miről is van szó tehát? Nos, a tagállamok természetesen rendkívül nyugtalanok voltak amiatt, hogy ne előadást tartsunk nekik, inkább valami olyasmiről kellene szólnia munkánknak, ami hozzáadott értéket biztosít maguknak a tagállamoknak. Szükség van tapasztalataink kicserélésére. Az országomban én személyesen látogattam meg fiataloknak szóló, mechanikus járművekkel kapcsolatos képzések minőségbiztosításával foglalkozó kísérleti projekteket, ahol rendkívül eredményes együttműködés tapasztalható.

Közös munkaerőpiacunk van, közös célkitűzéseink, ezért fontos, hogy megosszuk egymással tapasztalatainkat, és hogy legyen egy közös keret, amelyen belül ez a tapasztalatcsere megtörténhet. A tagállamokkal együtt mi is nagyon óvatosak voltunk abbéli kijelentésünkben, hogy ezekre a mutatókra nem szabad az ellenőrzés eszközeként tekinteni, hanem inkább a tagállamok számára nyújtott erőforrásként kell azokat értékelni. Akkor lehet használni azokat, amikor kifejlesztik rendszereiket, illetve amikor minőségellenőrzést végeznek rajtuk. Remélem és hiszem, hogy ez a megállapodáshoz vezető lépés a szakképzés fejlődését fogja eredményezni a belső piacon. Meglehetősen biztos vagyok benne, hogy így lesz, és hasonlóan biztos vagyok abban, a tapasztalatok megosztása és a tagállamok számára most elérhetővé tett eszközök hasznosak lesznek maguknak a tagállamok, az EU és az egyének számára is. Köszönöm szépen.

Thomas Mann, előadó. – (DE) Elnök úr, Figel biztos úr, hölgyeim és uraim! Amikor az Európán belüli oktatásra kerül a szó, mindenki Bolognáról beszél – és jogosan. Azóta, mióta 1999-ben az EU tagállamai eldöntötték, hogy 2010-re létrehoznak egy közös európai felsőoktatási térséget, számos, a mobilitás útjában álló akadályt eltöröltek. A bachelor és master fokozatban való gondolkodás és az oktatási eredményeknek az elismerése az európai kreditviteli rendszer (ECTS) segítségével felhívja a figyelmet a közös fellépés fontosságára.

Az elképzelés szerint a szakoktatásnak és a szakképzésnek (VET) ugyanezen alapelvek alapján kellene működnie. E tekintetben mérföldkő volt a 2002. évi barcelonai csúcstalálkozó, amely a tanulmányi eredmények transznacionális elismerésére szólított fel. Ugyanebben az évben indították útjára a megerősített európai együttműködésnek a szakoktatás és szakképzés területén való előmozdításáról szóló koppenhágai

folyamatot. 2006-ban új körülményeket alakítottunk ki, nevezetesen az európai képesítési keretrendszert (EQF). Abban az időben én voltam az Európai Parlament saját kezdeményezésű jelentésének az előadója.

Az EQF-nek három funkciója van: először is, a nemzeti és ágazati képesítési keretrendszerek összekapcsolása; másodsor a szakképzés és az általános oktatás összehasonlíthatóságának biztosítása; és harmadszor az átláthatóság és az áteresztőképesség biztosítása.

Az európai szakoktatási és szakképzési kreditrendszer (ECVET) létrehozásának célja, hogy ezeket a tanulmányi eredményeket átvihetővé és elismertethetővé tegyük. Csak akkor fogjuk eltörölni a képességek és készségek máshol való hasznosíthatósága és elfogadása útjában álló összes akadályt, amikor elérjük ezek átláthatóságát, mind tagállami, mind transznacionális szinten. Ily módon az ECVET hozzájárul az európai együttműködés kiterjesztéséhez az általános oktatásban és a szakképzésben.

Az ECVET növelni fogja a mobilitás iránti nyitottságot és könnyebbé fogja tenni az életpálya-elképzelések megvalósítását, továbbá növelni fogja a munkavállalók és tanulók társadalmi befogadását. A VET minőségi követelményeinek való megfelelésre irányuló komoly kötelezettségvállalás azt jelenti, hogy figyelembe kell venni bizonyos nemzeti jellegzetességeket. Nincs mindenki tisztában azzal, hogy hogyan működik az iskolák és az ipar közötti szoros együttműködés – vagyis a kettős rendszer –, és nincs mindenki tisztában azzal, hogy milyen mértékű beruházást jelent tudás, idő és pénz tekintetében egy mester fokozatú szakmai diploma megszerzése vagy egy „Fachwirt”-ként való elismerés (nem tudományos szakmai képesítés) megszerzése. A tagállamok tevékenységeit ki kell egészíteni, és együttműködésüket meg kell erősíteni. A kreditpontokat illetően, biztosítani kell, hogy a tudás és a készségek értékelésére használt modulokat alkalmazni lehessen egyes esetekben, míg más esetekben továbbra is záróvizsgát követelnek. Ez a szabadság elengedhetetlen.

Hölgyeim és uraim, az a tény, hogy a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság majdnem egyhangúan a jelentésem mellett szavazott, arra ösztönzött, hogy tárgyalásokat folytassak a Bizottsággal és a Tanáccsal. Bordeaux-ban találkoztunk egy, a francia elnökség által rendezett oktatási konferencián. Szeretnék köszönetet mondani minden árnyékelőadónak, hogy jóváhagyták ezt a kompromisszumot.

Remélem, hogy az általunk elvégzett munkára úgy fognak tekinteni, mint ami megfelelően hozzájárult a VET hatékonnyá, átláthatóvá és mobilissá tételéhez. Remélem, hogy az ECVET fontos építőköve lesz az európai oktatási térségnek.

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Elnök úr, én is azzal szeretném kezdeni, hogy kifejezzem hálámat és egyetértésemet Jan Anderssonnal, aki az európai minőségbiztosítási referenciakeretre irányuló javaslat fontosságáról szóló bevezetőjében említést tett a kitűnő munkáról és az intézmények közötti együttműködésről. A bizottságok és az Európai Bizottság reméli, hogy közel kerül egy első olvasat során történő megállapodás eléréséhez két fontos eszköz kapcsán.

Először is, szeretném elismerésemet kifejezni a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság munkájáért. Szeretnék továbbá említést tenni Ramona Mănescu és a Kulturális és Oktatási Bizottság hozzájárulásáról, és a második pont kapcsán – mivel két pontot összekapcsoltunk – ugyanezen bizottságok, a Kulturális és Oktatási és a Foglalkoztatási Bizottság segítségéről. Meg szeretném említeni továbbá Dumitru Oprea nevét számos érdekes hozzájárulása miatt, amelyeket mind Jan Andersson, mind pedig Thomas Mann kiemelt.

Az emberek és a tagállamok rengeteget beszéltek a bolognai folyamatról, de mostanra egyre több szó esik a készségekről, a szakképzésről és a szakoktatásról, továbbá a koppenhágai folyamatról. Idén rendeztük meg az első EuroSkills versenyt, amely segíteni fogja a VET rendkívül fontos területén a bevált gyakorlatok kicserélésének, népszerűségének, vonzóná tételének és minőségének növelését. Néhány megjegyzést szeretnék tenni annak a két eszköznek a fontosságáról, amelyekről a holnapi plenáris ülésen fogunk szavazni az Önök jelentései alapján.

Az európai minőségbiztosítási referenciakeretre irányuló ajánlással kapcsolatban: a szakképzést és a szakoktatást háttérbe szorították az európai reformfolyamatok, de ha ténylegesen versenyképesebb és szociálisan összetartóbbá akarjuk tenni Uniónkat, ahogy azt a Lisszaboni Stratégiában körvonalaztuk, akkor mind az általános oktatás, mind a szakképzés fontosságára és minőségére figyelmet kell fordítanunk. Nem szabad, hogy az első ajánlás meglehetősen technikai volta elvonja a figyelmet ennek az eszköznek a fontosságáról. A minőségbiztosítás az alapja minden VET-tel kapcsolatos politikai kezdeményezésnek. Segít a kölcsönös bizalom kiépítésében és modernizálja a VET-rendszereket a képzés hatékonyságának növelése által.

A minőségbiztosítási keret célja a szakképzés és szakoktatás folyamatos fejlesztése. Ez egy minőségbiztosítási cikluson alapul, amely kapcsolatot teremt a négy fázis – tervezés, végrehajtás, értékelés, felülvizsgálat –

között. Tartalmaz olyan módszereket, amelyek segítségével a szakképzés teljesítménye figyelemmel kísérhető, és méri a szakképzés mind rendszer-, mind szolgáltató-szintű fejlődését. A minőségbiztosítás megközelítése az európai képesítési keretrendszer létrehozásáról szóló 2007. évi ajánlás mellékletében szereplő általános alapelveket tükrözi, tehát ez már része a kialakított európai minőségbiztosítási keretrendszernek.

A minőség, a tanulási eredmények megközelítése és a képesítési keretrendszer összetartoznak. Ezeknek az eszközöknek egy mozaikot kell alkotniuk. A minőségbiztosítás a rendszerek és az országok közötti bizalom előfeltétele, hogy a tanulási eredményeket igazi eredményekké alakítsák. Úgy vélem, hogy a folyamat során elért kompromisszumok nagyon fontosak. A Bizottság támogatja a javasolt szöveget. Az Önök hozzájárulásai javítottak a szövegen; ilyen például a nemzeti megközelítés kialakítására vonatkozó új határidő és a helyi és regionális hatóságok bevonására vonatkozó nyílt utalás. A keretrendszer úgynevezett „eszköztár” jellegének elmagyarázásakor hozzájárulásaik segítettek az eredeti szöveg jelentésének tisztázásában.

A másik eszköz tekintetében elmondanám, hogy ez is rendkívül fontos, amennyiben tényleg segíteni akarjuk az egész életen át tartó tanulást és meg akarjuk könnyíteni a tényleges mobilitást. Ahogy mondani szoktam, állampolgárok vagyunk, nem turisták az Európai Unióban. Erre a mobilitásra mind a tanulók, mind a munkavállalók esetében szükség van, hogy az emberek ki tudják használni a különböző európai oktatási és képzési rendszerek gazdagságát nemzeti, vagy akár regionális szinten. Ez csak akkor lehetséges, ha az egyének tanulási eredményeit megfelelően elismerik, amikor egy tanulási környezetből egy másikba kerülnek.

Ez most még inkább lehetővé válik az ECVET, a szakképzésre vonatkozó európai kreditátviteli rendszer segítségével. Az ECVET célja kettős: először is, a transznacionális mobilitás támogatása és előmozdítása, és másodszor az egész életen át tartó tanuláshoz való hozzáférés biztosítása, hogy válaszoljon az egyének, a munkaerőpiac és társadalmaink igazi szükségleteire.

Nem kívánok többet mondani, csak meg szeretném nyugtatni Önöket, hogy ez az eszköz kompatibilis a másikkal, az általános felsőoktatásra vonatkozó európai kreditrendszerrel (ECTS), továbbá az Európában már meglévő különböző képesítési rendszerekkel. Az eszközt az egyes részt vevő országok szabályaival és jogi eszközeivel összhangban fogják bevezetni.

Mann úr hangsúlyozta, hogy a tagállamok önkéntes alapon vehetnek részt. Ez mutatja rendszereink sokféleségét, ugyanakkor az érettséget közös eszközeink megtalálásában együttes munkánk eredményeképpen és abbéli szándékunkat, hogy megeremtsük a kompatibilitás és az átruházhatóság lehetőségét a különböző rendszerek között. A folyamat során láthattuk, hogy hogyan segítette egy alulról felfelé irányuló megközelítés az eszközök elemzését és létrehozását mindkét esetben.

Ebben az összefüggésben azt is szeretném elmondani, hogy az elért kompromisszum elfogadható és rendkívül fontos, nem csupán az eredmény szempontjából, de az összes érzékenység és aggodalom figyelembevétele szempontjából is. Úgy vélem, hogy ez még jobb is teszi a szöveget. Különösen a nemzeti és regionális hatóságok erősebb szerepére és a végrehajtás során a tesztelési időtartam vagy eredmények fontosságának kiemelésére vonatkozó hozzájárulásokat értékelem. A Bizottság tehát támogatja a javaslatokat és az elért kompromisszumot.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (EL) Elnök úr, különösen büszke vagyok arra, hogy az előadók után első felszólalóként hangsúlyozhatom, hogy milyen fontos a szakképzési rendszerek megerősítése az összes európai ember számára, tekintettel az egyes tagállamok oktatási rendszereinek különleges jellemzőire, hogy a koordináció segítségével ezek egy egységes keretben működjenek és eszközként lehessen használni ezeket, ahogy azt a Bizottság helyesen hangsúlyozta, és ahogy azt az előadók elmagyarázták nekünk a bizottságban folytatott rendkívül hasznos munkájuk során.

Oly módon tudjuk elindítani pályájukon a fiatal európaiakat, hogy két út közül választhatnak: az egyik az elméleti tanulmányokat nyújtó felsőoktatás, a másik a gyakorlati tanulmányok, amely a gyakorlatiasságról és az alkotásról szól. A szakképzés jelenti Európa jövőjét minden szinten, ez minden egyes tagállam jövője, ez az alkotás és a termelékenység előszobája, amely fejlődéshez és innovációhoz vezet. Bízom abban, hogy ezt a két irányelvet, amelyet hamarosan elfogadnak és átültetnek a gyakorlatba, minden tagállam hatóságai és az oktatási intézmények is használni fogják, és ily módon már jövőre, a kreativitás és innováció évére eredményeink lesznek.

Corina Crețu, a PSE képviselőcsoport nevében. – (RO) Először is, üdvözlöm Figel biztos úr jelenlétét ezen a vitán, és hogy nagy jelentőséget tulajdonít ezeknek a jelentéseknek. Szeretnék gratulálni természetesen képviselőtársaimnak, Andersson úrnak és Mann úrnak is.

Mint ennek a jelentésnek az árnyékelőadója a PSE képviselőcsoport nevében, és mint a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság tagja, szeretném elmondani, hogy mennyire örülök, hogy elfogadták az európai szakoktatási és szakképzési kreditrendszer végrehajtását. Ez fontos lépés az oktatással kapcsolatos jogszabályok harmonizációja felé az EU országokban, továbbá a szakképzés útjában álló akadályok eltörlése felé, amelyek akkor jelentkeztek, amikor egy szakképzési vagy oktatási rendszerből egy másikba akartak áttérni.

A Lisszaboni Stratégia és a szakképzéssel foglalkozó legújabb találkozók szerint a magasan képzett munkavállalók jelentik majd az Európai Unió hajtóerejét. A modern gazdaságban ez olyan munkavállalókat jelent, akik több nyelven beszélnek, és akik tapasztalattal rendelkeznek a multikulturális környezetben való munkavállalással kapcsolatban. Mivel a képzések és diplomák meghatározása tekintetében eltérések vannak a tagállamok között, a jelenlegi környezetben rendkívül fontos a határokon átnyúló mobilitás előfeltételeinek megteremtése az oktatási ágazatban. Ez meg fogja könnyíteni az olyan magasan képzett munkavállalók képzését, akik meg tudnak felelni az európai gazdaság új elvárásainak.

Ennek a jogi keretnek egy másik következménye a mi országainkból, az új tagállamokból származó diákok és tanulók mobilitási szintjének növekedése lesz, ahol a szakképzési és szakoktatási rendszerek csak részben integráltak európai szinten. Az európai kreditrendszer hasznos lesz azon diákok és tanulók számára, akiknek régebben nem volt lehetőségük többnyelvű és interkulturális környezetben dolgozni, illetve oktatásban részesülni, ahogyan az Európai Unió régebbi államaiból származó diákoknak és tanulóknak.

Az általam előterjesztett módosításokon keresztül felhívtam a figyelmet a rendszer mihamarabbi bevezetésének szükségességére, amelynek célja, hogy megkönnyítse az olyan személyek tanulási eredményeinek átvitelét és elismerését, akik szakképzésben szeretnének részesülni, függetlenül attól, hogy melyik uniós tagállamból jöttek, vagy melyikben élnek. Fenntartható hálózatokat kell felállítanunk európai szinten a szakképzést és szakoktatást nyújtó nemzeti és regionális intézmények között a meglévő struktúrák alapján. Annak biztosítása érdekében, hogy ezek a hálózatok és partnerségek a lehető leghatékonyabbak legyenek, biztosítanunk kell a magas színvonalat, amely szintén egységes. Ezzel kapcsolatban támogatom Andersson úr jelentését a szakképzés és szakoktatás európai minőségbiztosítási referenciakeretének létrehozásáról.

Én is szeretném hangsúlyozni annak szükségességét, hogy az ebben a keretben szereplő eszközöket a lehető leghamarabb alkalmazzák a tagállamok, hogy a lehető legmagasabb közös minőségi szabványokat valósíthassuk meg az oktatás terén. Világosan meg kell határoznunk annak feltételeit, hogy hogyan lehet teljes szakképesítést szerezni a részleges szakképesítésből. Ideje, hogy fellendítsük az uniós munkaerő mobilitását.

Hannu Takkula, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (FI) Elnök úr, én is szeretnék néhány szót szólni erről a kitűnő jelentésről. Szeretnék köszönetet mondani az előadónak, Andersson úrnak, ahogy a mai felszólalóknak is, különösen Figel biztos úrnak.

Fontos, hogy beszéljünk a szakképzésről és a szakoktatásról, mert közösen határoztuk el, hogy Európának legyen egy belső piaca. Ha egy működőképes belső piacot akarunk, ez azt jelenti, hogy életképes, jól képzett munkaerőre is szükségünk van, ezáltal biztosítva, hogy ahogyan Európát építjük, nem csak a gazdasági szempontokkal, hanem a munkaerővel és a készségekkel is foglalkozunk.

Ez a jelentés nem csak az oktatást és a képzést érinti, hanem a kultúrát és a foglalkoztatást is, és a bolognai és a koppenhágai folyamat részeként a szakmai készségek kérdésének kapcsán is döntöttünk, amelyeket szintén érdemes figyelembe venni ebben az összefüggésben.

Egy dolgot szeretnék említeni. Bár tudom, hogy az oktatás és a képzés nagymértékben a tagállamok hatáskörébe tartozik, ennek ellenére bíztathatjuk őket arra európai szinten, hogy lépéseket tegyenek a valódi minőségbiztosítás felé a szakképzés és a szakoktatás, az oktatás színvonala és az oktatási eredmények terén. Ez nagyon fontos a mobilitás szempontjából.

Emlékeznünk kell arra, hogy egy gazdasági visszaesés veszélyével, az oktatásba és a képzésbe való beruházás megbízható, jó minőségű és képzett munkaerőt eredményez. Ez döntő fontosságú, amennyiben innovációra, új készségek és kompetenciák elérésére törekszünk, és amennyiben meg akarjuk erősíteni gazdaságunk alapját, ezáltal növelve a GNP-t.

A mai döntéshozók gyakran elfelejtik, hogy az oktatás és a képzés a kulcsa egy jobb jövő építésének és a gazdasági alapunk megerősítésének. Ezt az üzenetet kell közvetítenünk a tagállamoknak és döntéshozóinknak, és nekünk, az Európai Unió képviseletében, támogatnunk kell őket ebben. Életképes, minőségi munkaerőpiacra és szakképzett munkaerőre van szükségünk.

Sepp Kustatscher, a Vets/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim, az Európai Parlamentnek és a Tanácsnak ez a két ajánlása erőteljes lökés kell hogy legyen a szakképzés és szakoktatás (VET) folyamatos fejlesztése szempontjából egész Európában a közös tervezésen, a lendületes végrehajtáson, az értékelésen és a felülvizsgálaton keresztül. Ez nagyobb átláthatóságot követel meg a rendkívül változatos VET-rendszerek között annak érdekében, hogy lehetővé tegyünk a VET-képesítések összehasonlíthatóságát és kölcsönös elismerését, továbbá hogy biztosítsuk a jobb áteresztést.

A folyamatos minőségfejlesztés kultúrájáról beszélünk. A jobb oktatás több, mint csupán a képesítések kérdése, több mint egy szélesebbre nyitott ajtó a munkaerőpiac felé, és több mint a vállalatok és munkavállalók versenyképességének javításához való hozzájárulás. Ebben az összefüggésben zavar, hogy olyan gyakran hallunk utalást a „humántőkére”, mintha az emberek csak a termelés egy tényezői volnának.

A VET helyzete jelentősen eltér a 27 tagállamban. Igaz, hogy nincs szükségünk a rendelkezések bürokratikus harmonizációjára, Brüsszel kényeztetésére, ahogy Takkula úr mondta az imént. Mindazonáltal jól tennénk, ha nyomást gyakorolnánk, legalább egy gyengéd nyomást annak biztosítása érdekében, hogy a legjobb modellek és szabványok fokozatosan győzedelmeskedjenek az összes uniós tagállamban; és úgy gondolom, ezt inkább most kezdjük el, mint a távoli jövőben.

Tanulhatunk, és tanulnunk is kell egymástól. Mindenesetre a VET-nek ugyanolyan státusszal kellene rendelkeznie, mint az általános oktatásnak Európa-szerte.

Szeretnék köszönetet mondani mind Andersson úrnak, mind Mann úrnak jelentésükért.

Jiří Maštálka, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (CS) Én is azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok az előadóknak, Mann úrnak és Andersson úrnak munkájukért, és különösen azért a türelemért, amelyet a kompromisszumok tárgyalása alatt tanúsítottak. Véleményem szerint Andersson úr javaslata jogosan állapítja meg, hogy szükség van a szubszidiaritás elvének való megfelelésre, és ugyanakkor a szöveg jól határozza meg azokat a mechanizmusokat és határidőket, amelyre a referenciamutatók megállapítására vonatkozó rendszernek működnie kell a tagállamokban. Véleményem szerint a jelentés támogatja minden szakképzést nyújtó érdekelt fél nagyobb részvételét, többek között azáltal, hogy támogatja az önértékelést, mint a minőség emelésének egy további eszközét.

Üdvözlöm azt a tényt, hogy a kompromisszum sikeresen foglalja magába azokat a Foglalkoztatási Bizottság által elfogadott javaslatokat, amelyeket én rendkívül fontosnak tartok, és amelyek arra biztatják a tagállamokat, hogy hatékonyabb lépéseket tegyenek ezen a területen, hangsúlyozza a diákok szerepét az oktatási eredményekkel kapcsolatos elégedettség mérésének kapcsán, és támogatja a képzést nyújtó személyeket. Fontosnak tartom továbbá Mann úr jelentéstervezete 1. pontjának támogatását, amely hangsúlyozza az egyének személyes és szakmai fejlődésének alapvető fontosságát. Végezetül, szeretném hangsúlyozni, hogy a javasolt kompromisszumok használják az „egész életen át tartó tanulás” kifejezést, ezáltal helyesen szélesítik ki az oktatási folyamatban részt vevő állampolgárok körét, és ezért támogatom a jelentést.

Joel Hasse Ferreira (PSE). – (PT) Elnök úr, biztos úr, hölgyeim és uraim! A szakképzés és szakoktatás minőségbiztosítása rendkívül fontos, nemcsak azért, hogy igazoljuk az európai munkavállalók egész életen át tartó tanulásának folyamatát, hanem annak érdekében is, hogy egész Európában megkönnyítsük a mobilitást. Ennek a folyamatnak fontos eleme a szakképzés és szakoktatás értékelése. Ebben az értelemben fontos a jó gyakorlatok cseréje európai, nemzeti, regionális és helyi szinten is.

Elnök úr, a kialakított referenciakeret, míg tiszteletben tartja a szubszidiaritás elvét, közös alapelveket, minőségi kritériumokat és mutatókat határoz meg, amelyek hasznosak a szolgáltatások értékelése és fejlesztése szempontjából. Ezeknek a mutatóknak nem az ellenőrzés eszközeként, hanem főként egyfajta eszköztárként kell működniük, amely segíti a Lisszaboni Stratégia célkitűzéseinek elérését az oktatás és képzés területén.

Figel biztos úr, miután gratuláltam Andersson úrnak kitűnő jelentéséhez, a Thomas Mann úr által készített jelentéssel kapcsolatban szeretnék néhány pontot említeni, akinek szintén gratulálok. Hangsúlyoznom kell annak fontosságát, hogy ezt a minősítési eljárást összekössük a kreditek meghatározásával a felsőoktatásban. Ezáltal biztosítjuk, hogy a minősítési eljárások kiegészítő szerepet kapjanak, továbbá az európai munkavállalók és fiatalok foglalkozási mobilitásának fejlesztését. Szintén fontos, hogy megkönnyítsük, és ne csak megkönnyítsük, hanem ösztönözzük is a helyi és regionális hatóságok részvételét a regionális és nemzeti képesítési keretrendszereknek az európai szakoktatási és szakképzési kreditrendszerrel való összekötésében.

Elnök úr, csak így módon tudjuk növelni a mobilitást és a képesítések átvitelét a gazdaság különböző ágazatai és a különböző munkaerőpiacok között, jelentősen hozzájárulva ezáltal a társadalmi kohézióhoz és a nagyobb esélyegyenlőséghez az egész Európai Unióban.

Végezetül, hölgyeim és uraim, visszatérve az Andersson-jelentésre, szeretném hangsúlyozni az egész életen át tartó tanulás támogatásának és a minőségjavítás kultúrája előmozdításának fontosságát minden szinten, a formális oktatás és képzés közötti kapcsolatok megsokszorozása és a megszerzett tapasztalatok érvényesítésének fejlesztése által. Így módon mind a fiatalok oktatási szintjét, mind a munkavállalók képzését fejleszteni fogjuk, ami a gazdasági és társadalmi fejlődés szempontjából létfontosságú egy európai szociális modell eléréséhez.

Marian Harkin (ALDE). - Elnök úr, először is szeretnék gratulálni Andersson úrnak és Mann úrnak kiváló munkájukhoz, és főként a jó eredményekhez. A legtöbb, ma este itt jelenlevő egyet fog érteni azzal, hogy a szakképzés és szakoktatás európai minőségbiztosítási referenciakerete egy nagyon fontos eszköze annak, hogy segítsük a tagállamokat szakoktatási és szakképzési rendszereik folyamatos fejlődésének elősegítésében és figyelemmel kísérésében.

Ez a keretrendszer közös európai referenciákon alapul, és a korábbi keretrendszer, az úgynevezett közös minőségbiztosítási keret korlátozott alkalmazására és a valóban korlátozott sikerére fog épülni.

A jelenlegi javaslat elkészítésekor tanultunk az ezzel a korábbi kerettel kapcsolatos tapasztalatainkból, és úgy gondolom, hogy jelentősen javítottunk rajta.

A javasolt keretrendszer különböző módokon fog hozzájárulni a humántőkébe való beruházás minőségének és hatékonyságának fejlesztéséhez, amelyek közül hármat említenék: a jobb oktatás és készségfejlesztés által; a színvonal növelése által; és a mobilitás elősegítése által. A keretrendszer működtetése választható, és remélem, Figel biztos úrnak igaza van, amikor azt mondja, hogy ez nem csak sokféleségünket, de érettségünket is tükrözi. Közös keretet ad nekünk, közös minőségi kritériumokkal, és a kívánt eredményt csak közösségi cselekvéssel lehet elérni. Ezáltal elkerülhetjük a különböző kétoldalú megállapodások aknamezőjét, és az adminisztratív szabványok minimalizálásával egy olyan jól működő eszközt nyújtunk, amellyel mérni lehet a minőségi színvonalat.

Ez egy jó, gyakorlati szabályozás, amely jó eredményeket fog szülni. Bármikor, amikor a Parlament egy ilyen szabályozással áll elő, jó munkát végez.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). – (BG) Elnök úr, biztos úr, a szakképzés és szakoktatás minőségének javításáról szóló ajánlások elkészítésének folyamata kétségkívül sikeres volt.

Lévé, hogy ezen a területen a politikák nemzeti hatáskörbe tartoznak, a szakképzés minősége jelentősen eltér a tagállamokban, és ezért nem felel meg a munkaerő-piaci mobilitás, illetve a gazdasági és technikai fejlődés dinamikus szintjének. Ez megnehezíti a lisszaboni célkitűzések elérését. Továbbá még kevesebbet tesz egy tudásalapú gazdaság fejlesztéséhez szükséges egyenlő feltételek biztosítása tekintetében.

A referenciakeret új megközelítése alapján a tagállamok segítséget kapnak az általános kritériumok, az összehasonlíthatóság és a kompatibilitás eléréséhez az általuk nyújtott képzések tekintetében. Az ajánlásokban biztosított koordinációs szintek, beleértve a partnerekkel és a szakmai szervezetekkel való koordinációt, kiterjeszti a megvalósíthatóság körét. Kétségkívül segíteni fogják az oktatási piac fejlődését, amelynek a munkaerőpiac példáját kell követnie.

Ez kétségkívül segíteni fogja különösen azokat az országokat, ahol gazdasági átalakulásuk következtében problémás ennek a folyamatnak a működtetése. Amennyiben ki lehet alakítani egy alapszabványt, ez biztosítani fogja az átláthatóságot, a következetességet és a hordozhatóságot az EU határain belüli különböző fejlődési trendek között.

Ezt anélkül kell megvalósítani, hogy megsértenénk a tagállamoknak a saját szakképzési és szakoktatási rendszereik működtetésére vonatkozó autonómiáját. Ugyanakkor egységes környezetet fog létrehozni, és biztosítani fogja az egységes, magas színvonalú alap megteremtéséhez és a szakemberek képzésének hatékony megközelítéséhez szükséges előfeltételeket.

Szintén komolyan fontolóra kell vennünk az üzleti érdekeknek a gazdasággal és a technológiai fejlődéssel való összehangolását, hogy a képzett munkaerő képzési rendszerét még hatékonyabbá tegyük. Ez segíteni fog megoldani számos olyan kérdést, amely különböző mértékű migrációs áramlásokat idézett elő.

Egy célzott megközelítést lehetne használni továbbá a különböző szakképzési trendek problémáinak megoldására. Az átláthatóság, az együttműködés és a szakképzés és szakoktatás minőségének az európai minőségbiztosítási hálózaton keresztül való fejlesztésével kapcsolatos folyamatok szervezésének magas színvonala alapvető nemzeti iránymutatásként kell hogy szerepeljen ebben a folyamatban.

Tomáš Zatloukal (PPE-DE). – (CS) Meg szeretném röviden említeni, hogy a szakképzés és a szakoktatás az Európai Unióban önállóan működik nemzeti és regionális szinten, különböző szabványoknak megfelelően, és így tudományterületek és képesítések széles spektrumát hozza létre. Európának ezért közös kritériumokra van szüksége a számos európai áramlat közötti átláthatóság és átruházhatóság biztosítása érdekében. Az oktatási rendszereknek és a szakképzési rendszereknek ezért megfelelően rugalmasnak kell lenniük, hogy hatékonyan válaszoljanak, különösen a munkaerőpiac szükségleteire. Tények alapján rendszeresen kell értékelni, ellenőrizni és fejleszteni a jelenlegi oktatás hatékonyságát és eredményességét, hogy kielégítsék ezeket a szükségleteket. Pozitív jel, hogy a magas színvonalú szakképzés biztosítására vonatkozó alapelvek tartalmaznak ajánlásokat egy európai képesítési keretrendszer bevezetésére. Én személy szerint úgy tekintek az európai referenciakeretre, mint egy olyan eszközre, amelynek célja a szakképzési és szakoktatási rendszerek minőségfejlesztésének előmozdítása a különböző tagállamokban.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, biztos úr, a javaslat különböző szinteken foglalkozik a szakképzéssel, az intelligenciától, a motivációtól, az érdeklődéstől és a piaci szükségletektől függően. A közös munkaerő-piaci normák megkövetelik a képzési modellek harmonizációját, Spanyolországtól Romániáig.

Szeretném hangsúlyozni, hogy az egyetemi oktatás támogatása során nem szabad alacsonyabb szintre – alacsonyabb, vagy középfokú szintre – süllyesztenünk a szakképzést. Nem kell ahhoz diploma, hogy valaki pincér legyen, néha egy rövid kurzus is elegendő. Mostanában az olyan országokban, mint Lengyelország, csökkentették az ilyen típusú képzéseket. Tanárként azt szeretném mondani, hogy támogatnám, amennyire lehetséges, az olyan oktatási programokat, amelyeket a tanulók szükségleteire szabnak, és külön hangsúlyt fektetnek az idegennyelv-oktatásra, hogy mindenki elboldoguljon egy idegen országban.

Végezetül, biztos úr, szeretném kijelenteni, hogy az oktatásba való beruházás az egyik legjobb beruházás Európában. Ne spóroljunk az oktatáson! Ne irigyeljük ezt a támogatást a jövő generációitól!

Dragoș Florin David (PPE-DE). – (RO) A szakképzés és a szakoktatás alapvető fontosságú eszközök, amelyek olyan képességeket, tudást és készségeket nyújtanak az európai polgároknak, amelyek segítségével a munkaerőpiac és a tudásalapú társadalom szerves részeivé válhatnak. Ez az ajánlás általánosságban véve kiválóan mondható. Mindazonáltal úgy érzem, hogy további két területet is le kellene fednie, amelyeket már kiemeltem: egy olyan tanácsadó rendszer létrehozását az európai polgárok számára, amely segítene nekik a személyes készségeiknek megfelelő tanulmányok és szakterületek kiválasztásában, és lehetőség szerint egy minőségbiztosítási platform létrehozását az oktatás területén.

Szeretném hangsúlyozni azt a tényt, hogy egy kiegészítő megközelítést kell alkalmaznunk az oktatással kapcsolatban, megkönnyítve az oktatási folyamatnak a munkaerőpiac igazi szükségleteihez való jobb hozzáigazítást. Az egész életen át tartó tanulással és a mobilitással kapcsolatos stratégiák létfontosságúak a munkaerőpiacon való elhelyezkedés esélyének növelése tekintetében. Én is szeretnék köszönetet mondani mindkét előadónak és boldog karácsonyt kívánok Önöknek.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE). – (RO) Az Európai Unióban azok a személyek, akik saját országukban szeretnék használni azokat a képesítéseket vagy modulokat, amelyeket egy másik országban szereztek, még mindig akadályokkal találják szemben magukat. Ez a tény sok embert elkedvtelenít, ami a határokon átnyúló mobilitás lassulását eredményezi. Ezért tudná az európai szakképzési és szakoktatási kreditrendszer (ECVET) fellendíteni a diákok és munkavállalók mobilitását. Úgy gondolom továbbá, hogy Thomas Mann jelentése rendkívül helyesen állapította meg azokat a fejlődéseket, amelyeket a rendszer eredményezni fog, továbbá azokat a problémákat, amelyek felmerülhetnek a végrehajtás során.

Szerencsére tudunk arra a tapasztalatra támaszkodni, amelyet a kreditátviteli rendszer (CTS) részeként szereztünk meg. Olyan tanárként, aki foglalkozott a kreditrendszerrel, egyetértek az előadó ajánlásaival. Egy európai szintű szabványos mennyiségi alapra van szükségünk a kreditek megállapításához, és egyértelmű kritériumokat kell meghatároznunk a rendszer tagállamok közötti kölcsönös relevanciájának, átláthatóságának, összehasonlíthatóságának és megbízhatóságának biztosítása érdekében. Egyetértek továbbá azzal, hogy legyen egy próbaidőszak a rendszer elfogadása előtt, mivel az európai államoknak különböző oktatási rendszereik vannak, és úgy gondolom, hogy több idő kell a 27 szakképzési rendszer harmonizálására.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - Elnök úr, azért vagyok itt, hogy támogassam szomszédomat, Thomas Mannt, és szeretnék gratulálni mind neki, mind a másik előadónak a munkájukhoz. Van azonban egy kérdés, amely felmerült, különösen az én országomban, de talán az Önében is, elnök úr. Az építkezési hullám véleményem szerint egy nagy problémát idézett elő, különösen a fiatal férfiak körében, akik az építőiparban kapható, vonzóan magas fizetések miatt nem akartak részt venni oktatásban és képzésben.

Sajnálatos módon ez a hullám lecsengett, és sok ember maradt képzés nélkül, minek következtében nem jutnak hozzá másféle munkához. Úgy gondolom tehát, hogy az egyes tagállamoknak, és természetesen Írországnak, ezeket a csoportokat kellene megcéloznia, hogy amikor újra jó idők jönnek (és remélem, ez nemsokára meg fog történni), megfelelően képzettek legyenek más munka elvégzésére. Természetesen a minőségbiztosítás és az ellenőrzés alapvető fontosságú. Aggódom amiatt, hogy az oktatás manapság üzlet, amelyhez nem kapcsolódik minőségbiztosítás, és a munkavállalók határokon átnyúló mozgása megköveteli tőlünk, hogy egy egész Európára kiterjedő, egységes megközelítést alkalmazzunk a szakképzéssel és szakoktatással kapcsolatban.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, az oktatás és a szakképzés területén a kreditek átvitelével és felhalmozásával kapcsolatosan javasolt rendszernek hozzá kell járulnia a munkavállalók mobilitásához az Európai Unión belül. Amennyiben az Európai Unió versenyezni akar a harmadik országokkal, ha azt akarjuk, hogy a gazdasága növekedjen, hogy magasabb legyen a foglalkoztatottsági ráta és kisebb különbség legyen a régiók között, akkor támogatnunk kell az egész életen át tartó tanulást. Szükségünk van az idősebb emberekre. Az Európai Uniónak szüksége van tapasztalataikra, képesítéseikre és tudásukra.

Amennyiben tudásalapú gazdaságot és társadalmat szeretnénk, be kell fektetnünk az oktatásba. Meg kell akadályoznunk, hogy emberek képesítés nélkül hagyják el az oktatási rendszert. Fontos továbbá, hogy hozzáférhetővé tegyük az oktatást és a képesítések megszerzését, különösen olyan emberek számára, akiknek pénzügyi gondjaik vannak, beleértve azokat, akik kisvárosokban és falvakban laknak, és még mindig nem férnek hozzá oktatási szolgáltatásokhoz.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Elnök úr, Figel biztos úr, teljes szívemből szeretnék gratulálni Önöknek! Úgy vélem, ez az egyik legnagyobb kihívás karácsony előtt. Ha az elkövetkezendő évet, a pénzügyi válságot nézzük, sokféle ügyben kell lépéseket tennünk, és az oktatás és képzés tényleg kulcsszerepet játszik.

Három mutatónk van, amelyek segíteni fognak nekünk túljutni a válságon: a kutatás és fejlesztés, az infrastruktúra és az oktatás és képzés. Úgy vélem, hogy most új szabványokat kell meghatároznunk, hogy megmutassuk a lakosságnak, hogy az egész életen át tartó tanulás abszolút döntő szerepet játszik, különösen a kis- és középvállalkozások tekintetében, hogy az ott foglalkoztatottak munkahelyét meg akarjuk őrizni, és hogy jobb képzést akarunk biztosítani számukra, hogy jövőbeli lehetőségeket biztosítsunk számukra a piacon.

Az Európai Unió nagyon központi és fontos szerepet játszik ezen a területen, és nagyon örülnék, ha holnap elfogadnánk az európai kisvállalkozói intézkedéscsomagot. Ez esetben további támogatással tudnánk szolgálni ezen a területen.

Ján Figel, a Bizottság tagja. – Elnök úr, csak röviden szeretnék felszólalni, mert sokat beszéltem a vita elején. Ott folytatnám, ahol az előző felszólaló befejezte, különösen a válság miatt.

Több és jobb beruházást kellene eszközölnünk az oktatásba és a képzésbe. Nem kevesebbet, hanem többet és jobbat, ami hatékonyságot, kompatibilitást és relevanciát stb. jelent, és még többet. Ez a Bizottság álláspontja, és természetesen én is úgy gondolom, hogy ez helyes.

A mai üzenet a szakképzett munkaerő mobilitásáról, az egész életen át tartó tanulásról, a tudás felhalmozásáról és átviteléről és a minőség kultúrájáról mind nagyon fontos a nemzeti oktatási és képzési rendszereink számára, és ezeket valósággá kell tennünk.

Csak meg szeretném erősíteni, hogy az eszközök, amelyeket elfogadunk – holnap remélem, hogy a kompromisszumos szöveg vagy az előterjesztett módosítások mellett fognak szavazni, amit megerősíték és támogatnak –, fokozottabban „képesítésbarát” helyé teszik Európát. Ez azt jelenti, hogy Európa sokkal inkább „ember- és állampolgárbarát” is lesz, és ez egy olyan dolog, amit ténylegesen közössé kell tennünk, talán jobban, mint a múltban. Az ilyen eszközök segítségével jobb körülményeket tudunk biztosítani a motiváláshoz, a mobilizáláshoz és az innovációhoz, amelyek mind fontos célkitűzések.

A Bizottság a cseh elnökség alatt megpróbál segíteni konferenciák szervezésében: a két eszköz elindításával kapcsolatos fő konferencia, és a további végrehajtással kapcsolatos célzottabb konferenciák szervezésében.

Remélem, hogy a két előadó tud segíteni nekünk, vagy jelen tud lenni ezeken az eseményeken. Természetesen a végrehajtás a legfontosabb előttünk álló feladat.

Én is el szeretném mondani, amit sokan mondtak ma este: kellemes karácsonyt és boldog új évet kívánok – a kreativitás és az innováció európai évét – 2009-et.

Elnök. – Köszönöm, és hasonlókat kívánok Önnek, a biztosok testületének és munkatársainak.

Jan Andersson, előadó. – (SV) Elnök úr, Takkula úr már távozott, de feltett egy kérdést, hogy vajon van-e ellentmondás aközött, hogy uniós szinten határozzunk meg célkitűzéseket, és hogy az oktatási rendszer lényegében még mindig egy nemzeti rendszer. Én nem látok ellentmondást. Úgy gondolom, hogy ez a referenciakeret uniós szinten meghatározott célkitűzésekre épít, míg ugyanakkor bízunk a tagállamokban. Lehetőségeket nyújtunk számukra, és egy úgynevezett eszköztárat. Nem hiszem, hogy bármilyen ellentmondás lenne.

Szeretném kiemelni, amit Figel úr mondott annak fontosságáról, hogy még a jelenlegi gazdasági és foglalkoztatási válság idején is beruházzunk az oktatásba. Ez fogja előmozdítani az EU versenyképességét, ugyanakkor eszközöket is fog biztosítani az egyének számára, hogy előre tudjanak haladni életük során, és hogy kihasználják a további képzés lehetőségét életük során.

Azzal szeretném zárni, hogy ismételten köszönetet mondok a Bizottságnak és az összes árnyékelőadónak. Rendkívül jól tudtunk együtt dolgozni a folyamat során, és kellemes karácsonyt és boldog új évet kívánok Önöknek.

Thomas Mann, előadó. – (DE) Elnök úr, Figel biztos úr, nagyon köszönöm az Ön és az Ön csapatának kitűnő együttműködését. Nagyon jól együttműködtünk ennek kapcsán. Úgy vélem, jó eredményt sikerült elérnünk ily módon.

Kusstatscher úrnak teljesen igaza van – az Európai Unió igen ambiciózus a szakképzés területén. Végezetül nem kevesebbet akarunk, mint azt, hogy a szakképzés függetlenedjen a felsőoktatástól. Panayotopoulos-Cassiotou asszonynak teljesen igaza van – kézzelfogható eredményekre van szükségünk. Valóságot akarunk, nem a szokványos szándéknyilatkozatokat, nem a szokásos szép beszédeket. A nagyon esetleges együttműködés időszaka most utat ad az intenzívebb együttműködésnek.

Jelenleg az oktatási eredmények jelentős mértékben eltérnek egymástól a tagállamokban. Ennek az az eredménye, hogy megegyezésre van szükségünk a vállalkozások és a nemzeti hatóságok között az oktatási intézményekkel kapcsolatban. Takkula úrnak teljesen igaza van – nem valamiféle európai pályogatást akarunk, és egyáltalán nincsenek erre irányuló tervek. „Nem kötelező erejű jogi eszközökre”, más emberek érdeklődésének felkeltésére, bevonására van igazán szükségünk.

Azt akarjuk, hogy találkozzanak a szakemberek – meghallgatásokon, a munkacsoportokban és a tanulmányok elkészítése érdekében is. Aztán szükségünk van az oktatási intézményekre. Maštálka úrnak teljesen igaza van. Erre a célra használhatjuk a meglévő hálózatokat és a szociális partnereket. Csak ekkor lesz nyilvánvaló a haszna a munkavállalók, a munkáltatók és az oktatás biztosító magán- és közszolgáltatók számára: egy klasszikus, kölcsönösen előnyös rendszer. Mind Ferreira úr, mind Rübig úr utalt az egész életen át tartó tanulás fontosságára, és jogosan, mivel ez az, ahol igazi változást tudunk elérni.

Harkin asszony, ahogy Ön is, én is látom a keret önkéntes voltának fontosságát, mert magában foglalja az összes szereplőt. Az egyenletesen növekvő bizalom talaján látni fogjuk, ahogy az első tagállamok elkezdnek együtt dolgozni 2012-től. A próbaidőszak fontos; ezt megadtuk. Be fogjuk vezetni az európai minőségi keretrendszerben az 1-től 8-ig való értékelést, és kiváló szomszédomnak természetesen teljesen igaza van, hogy ennek meg kell történnie. A fiataloknak látniuk kell, hogy hasznosak, hogy szükség van rájuk, illetve hogy elő tudják mozdítani személyes fejlődésüket bármikor, a nemzeti jogi rendelkezéseknek megfelelően. A többi országnak pedig lehetősége van később beszállni és csatlakozni ehhez az ECVET-rendszerhez, amikor csak képesek rá. Úgy vélem, hogy ennek rendkívül nagy a valószínűsége. Amennyiben egy ilyen típusú együttműködő körben folytatunk megbeszéléseket, néhány lépéssel előrébb fogunk jutni. Úgy hiszem, hogy sikerült valamit elindítanunk itt.

Elnök. – A vitát lezárom.

Szavazásra holnap, 2008. december 18-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Dumitru Oprea (PPE-DE), írásban. – (RO) Mint az európai szakoktatási és szakképzési kreditrendszeréről szóló vélemény előadója, szeretném újra hangsúlyozni a rendszer megalkotásának és bevezetésének fontosságát, amelynek célja a szakoktatás és a szakképzés színvonalának emelése és vonzóbbá tétele.

Az ECVET bevezetésére azért van szükség, mert csökkenteni szeretnénk a tanulmányi eredmények közötti különbségeket, amelyek abból erednek, hogy különböző szakképzési rendszerek vannak. Növelnünk kell a szakképesítések és az egész életen át tartó tanulás átláthatóságát.

Az ECVET bevezetésének olyan közös elkötelezettségen kell alapulnia, hogy betartjuk azokat az alapelveket, amelyek biztosítják a magas színvonalú szakképzést és szakoktatást. Valójában ennek egyik kulcsfontosságú elemének annak kell lennie, hogy támogatjuk partnerségek kialakítását oktatási intézmények, vállalatok és nemzeti hatóságok között, annak érdekében, hogy egy kölcsönös bizalmon alapuló környezetet alakítsunk ki.

Végül, de nem utolsósorban, szeretném megemlíteni, hogy az ECVET a tanulmányi eredményekre helyezi a hangsúlyt, és nem arra, hogy mennyi időt töltöttek a tudás, a készségek és a szakértelem megszerzésével.

18. A Frontex ügynökség és az európai határőrizeti rendszer (EUROSUR) értékelése és jövőbeni fejlesztése

Elnök. – A következő napirendi pont a Javier Moreno Sánchez által az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság nevében a Frontex ügynökség és az európai határőrizeti rendszer (EUROSUR) értékeléséről és jövőbeni fejlesztéséről kidolgozott jelentés [2008/2157(INI)] (A6-0437/2008).

Javier Moreno Sánchez, előadó. – (ES) A Bizottság tisztelt alelnöke, hölgyeim és uraim! A Frontex és az Eurosur mozaikszavak egy olyan kíméletlen valóságra emlékeztetnek, amellyel meg kell küzdenünk, nevezetesen olyan emberek ezreinek gondjával, akik továbbra is illegálisan érkeznek Európába nap mint nap, a szegénység elől menekülve és egy jobb jövő reményében. Őket hatalmas társadalmi és családi nyomás hajtja, amelyet az az elvárás éltet, hogy esetleg pénzt küldenek haza. Sajnálatos módon sokan az életükkel fizetnek európai álmaikért.

Nekünk, akiknek politikai felelősségünk van Európában, a bevándorlók méltósága és alapvető jogai iránti tiszteleten alapuló közös válaszlépésekkel kell kezelnünk ezt a helyzetet. Meg kell nyitnunk határainkat a legális bevándorlás és a jogokkal és kötelességekkel rendelkező munkavállalók integrálódása előtt, és be kell zárunk azokat az illegális bevándorlást, a bűnszervezetek és az emberkereskedők előtt.

Ezt a feladatot látja el a Frontex és az Eurosur, amely eszközök hozzáadott értéket biztosítanak a tagállamok munkájához és tükrözik az együttműködés és szolidaritás szükséges európai szellemét.

Elérendő célkitűzésünk egy európai integrált irányítási rendszer kifejlesztése az EU összes külső határán, amely a nemzeti határőrizeti rendszerek közötti operatív koordináción és együttműködésen alapul, mert amikor egy utat lezárnak az illegális bevándorlás előtt, a bűnszervezetek – kevesebb mint egy hét alatt – egy másikat nyitnak meg.

Hölgyeim és uraim, egyetértünk a Bizottság megközelítésével, amelyet az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság jelentésében körvonalaztak.

Most, hogy az Ügynökség megtette első pozitív lépéseit, meg kell határoznunk jövőbeni szerepét és fejlődésének ütemét.

Hölgyeim és uraim, a Frontex működik. A kanári-szigeteki Héra-műveletek adatai és a földközi-tengeri térségben megmentett életek ezrei megerősítik ezt, csakúgy, mint a jobb együttműködés, a legjobb gyakorlatok cseréje és az olyan területeken nyújtott szakképzések, mint a menedékjog, a tengerészeti jog és az alapvető jogok.

Ez eddig jó, de tovább kell mennünk. A Frontex-nek megfelelő anyagi és logisztikai erőforrásokra van szüksége, hogy végre tudjon hajtani egyszeri közös műveleteket csakúgy, mint állandó felügyeleti missziókat a magas kockázatú területeken.

Néhány tagállam beszél a szolidaritásról, de nem gyakorolja azt, ami csökkenti a Frontex hatékonyságát. Ennek a helyzetnek a fényében felszólítjuk a Bizottságot és a tagállamokat, hogy válasszanak a két lehetőség

közül: vagy módosítjuk a Frontex-rendeletet, hogy kötelezővé tegyük a szolidaritást, mint a RABIT-rendeletben, vagy lehetővé tesszük, hogy a Frontex megvegye vagy kölcsönözze saját felszerelését.

Ez természetesen költségvetésének alapvető növelésével jár, de megerősíti az Ügynökség európai dimenzióját, és anyagi erőforrásait azonnal hozzáférhetővé teszi, különösen rövid távon.

Felszólítjuk a Bizottságot továbbá, hogy vizsgálja felül mandátumát annak érdekében, hogy megszüntessük azt a joghézagot, amely meggátolja cselekvését a tengeren való segítségnyújtás és a hazaszállítási műveletek során.

Hölgyeim és uraim, a származási országokkal való együttműködés nélkül nem leszünk képesek hatékonyan kezelni a migrációs áramlásokat. Az olyan kísérletek, mint például a Spanyolország és Szenegál közötti együttműködés, rendkívül pozitív eredményeket hozott, amelyeket európai szintre kellene fejleszteni.

Ezért felszólítjuk a Bizottságot, hogy illessze bele a bevándorlással kapcsolatos együttműködést minden megállapodásba, amelyet harmadik országokkal aláír, továbbá hogy információs kampányokat szervezzon számukra az illegális bevándorlás kockázatairól.

A Frontex-nek képesnek kell lennie kibővíteni munkamegállapodásait és együttműködést kialakítani a származási országokkal, egyedi szükségleteiknek megfelelően. Fontos továbbá a regionális testületekkel való együttműködés olyan csatornáinak megvizsgálása, mint a Mercosur vagy a Nyugat-afrikai Államok Gazdasági Közössége, amelyek alapelve a személyek szabad mozgása.

Hölgyeim és uraim, nem szabad megfélekezni arról, hogy a Frontex és az Eurosur nem csodaszerek, hanem az európai bevándorlási politikát szolgáló eszközök, amelynek végső célja, hogy a bevándorlás egy fejlődési tényező legyen, mind a fogadó országok, mind a származási országok számára, de leginkább a bevándorlók számára.

A bevándorlás nem lehet továbbra is egy életveszélyes csapda. Lépéseket kell tennünk annak biztosítása érdekében, hogy a bevándorlás ne kötelezettség legyen többé, hanem egy jog és egy személyes választás.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, természetesen dicsérni szeretném a FRONTEX Ügynökség és az EUROSUR, az európai határőrizeti rendszer értékeléséről és jövőbeni fejlesztéséről szóló jelentést. Hálás vagyok Moreno Sánchez úrnak.

Az Európai Parlament mindig is támogatta a FRONTEX Ügynökséget, már megalapítása óta, főleg pénzügyi források biztosításával. Boldogan látom, hogy ezt a támogatást újra megerősítették az Ügynökség létezésének ebben a létfontosságú pillanatában, amikor hatásköre kiterjesztésének lehetőségét fontolgatjuk.

A jelentés szinte minden pontja összhangban van közleményeinkkel és teljes egyetértésemet élvezi. Említeném például a Bizottság számára érkezett különleges felkérést, hogy terjesszen elő javaslatokat az Ügynökség hatáskörének kiterjesztésére, hogy állandó járőrszolgálatok legyenek a kockázatot jelentő területeken, és annak szükségességét, hogy az európai szolidaritást hatékonyra tegyük az olyan időszakokban, amikor határainkat ellenőrizni kell. Mindazonáltal számos pontot tisztázni kell.

A tagállamok jelenleg önkéntes alapon bocsátják rendelkezésre technikai berendezéseket. A Bizottság számos alkalommal kifejezte ragaszkodását ahhoz, hogy a tagállamok vállaljanak kötelezettséget annak biztosítására, hogy a felszereléseket valóban elérhetővé teszik a közös műveletek számára, különösen a magas kockázatú területeken.

Az ez évi tapasztalatok azonban azt mutatják, hogy a megfelelő számú hajó felvonultatása még mindig problémát jelent. Ezért más megoldások után kell nézni. Ilyen lehet például, hogy kényszerítjük a tagállamokat, hogy bizonyos felszerelést biztosítsanak az Ügynökség számára, vagy annak lehetővé tétele, hogy az Ügynökség bérelje vagy megvásárolja saját felszerelését. Ez kulcsfontosságú terület lesz, amelyet meg kell majd vizsgálni annak a javaslatnak a keretében, amelyet a Bizottság fog beadni az Ügynökség jogi keretének átdolgozásáról.

Ebben az összefüggésben kiemelném, hogy az Ügynökségnek a FRONTEX-rendelet 33. cikkében meghatározott hatásköréről szóló független értékelés eredményei 2009-ben válnak hozzáférhetővé. A Bizottság ekkor fogja nyilvánosságra hozni az Ügynökség jövőbeni hatáskörére vonatkozó javaslatait. A módosítás esetlegesen tartalmazni fog a tengerből való mentésekhez való hozzájárulással, a hazatelepítésben való részvétellel és a harmadik országokkal való fokozott együttműködéssel kapcsolatos speciális intézkedéseket.

Igaz az is, hölgyeim és uraim, hogy a Bizottság fokozni akarja a tájékoztató kampányokat harmadik országbeli delegációin keresztül az EU külkapcsolati politikájának keretén belül és a FRONTEX hatáskörének és szerepének közös meghatározása alapján. A Bizottság meg fogja vizsgálni azokat a támogatási típusokat, amelyekkel segíteni lehetne a szomszédos harmadik országokat.

Én egyike vagyok azoknak, akik úgy hiszik, hogy amennyiben a FRONTEX felügyeleti műveleteit a harmadik országok partjainak határaihoz a lehető legközelebb tudná folytatni, azzal elkerülhetővé válnának a humanitárius katasztrófák és sokkal hatékonyabbá válna határaink felügyelete.

Mindenesetre hálás vagyok az Európai Parlamentnek ezért a jelentésért, amely tükrözi a Bizottság javaslatait. Szeretném ezért megköszönni Önöknek az Európai Parlament fontos és átfogó támogatását a Bizottságnak a FRONTEX-ről szóló közleményeivel kapcsolatban. Úgy vélem, hogy konszenzust értünk el az európai intézmények között a FRONTEX jövőbeni fejlesztésének főbb elemei tekintetében.

Tobias Pflüger, a Fejlesztési Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök úr, mi köze van a Frontex Ügynökségnek a fejlesztéshez? Rendkívül sok, ahogy az ENSZ korábbi különleges előadója az élelemhez való jogról, Jean Ziegler világosan megmagyarázta a *Le monde diplomatique* folyóiratban ez év márciusában. A következőket írta: „Ezzel eljutunk a Frontex-hez és a brüsszeli biztosok képmutatásához, akik egyik kezükkel az éhséget építik Afrikában, miközben a másikkal büntetőjogilag üldözik politikájuk áldozatait, az éhség elől menekülőket.”

Egy különleges példa, hogy az EU mezőgazdasági dömpinget hajt végre, ezáltal tönkreteszi az élelmiszertermelés helyi termelését Afrikában, melynek következtében egyre több embernek kell elhagynia származási országát. Egy másik példa, hogy az EU feldolgozóhajói kimerítik az afrikai államok tilalmi zónáin belül található halászfaluakat. Megfigyelhető a hagyományos halászfalvak gyors pusztulása is, a Száhel-övezetben például, de ez jellemző Malira és Bissau-Guineára is.

Ez azt jelenti, hogy a Frontex-szel egy olyan intézményünk van, amely fizikailag elzárja Európát és kitoloncolásokat hajt végre, és ezt a menekültek helyzetéről szóló ENSZ egyezményre való tekintet nélkül teszi. Mindeközben tömeges kitoloncolásokat szerveznek – mint az, amely Bécsből indult 11 uniós tagállam szervezésében november 14-én. Sok szó esik a jelentésben a „szolidaritásról”. Mindazonáltal az a szolidaritás, amelyre itt utalnak, nem az embertársakkal való szolidaritás, akik elmenekülnek országaikból, sokkal inkább a tagállamok közötti szolidaritás. Teljesen világos, hogy mire van szükség, ez pedig az azokkal az emberekkel való szolidaritás, akik elmenekülnek az elviselhetetlen életkörülmények elől. A Frontex csak azt éri el, hogy meghosszabbítja az elmenekülési útvonalat. Egyáltalán nem biztosít semmilyen megoldást. Ezért az egyetlen ésszerű dolog a Frontex feloszlatására való felhívás lenne.

Ebben az összefüggésben azt tanácsolnám mindannyiuknak, hogy időnként figyeljenek az afrikai véleményekre, például Mali korábbi Kulturális és Idegenforgalmi Miniszterének, Aminata Traore-nak a véleményére, aki rendkívül világosan fogalmazva a következőket mondta: „Azok az emberi, pénzügyi és technológiai erőforrások, amelyeket Európa alkalmaz az Afrikából érkező bevándorlási hullámok ellen, valójában a globális hatalom és a mind a városokból, mind a falvakból származó afrikai fiatalok közötti háború eszközei, akiknek a tanuláshoz, a gazdaságban való részvételhez, a munkához és az élelemhez való jogát teljes mértékben figyelmen kívül hagyják származási országukban a szerkezeti megfeleléség zsarnoksága alatt.” Úgy vélem, ezek a szavak egyértelműek.

Elnök. – Biztos vagyok benne, hogy fontos Mali idegenforgalmi miniszterének véleménye, de szívesebben hallanánk az Önét, Pflüger úr.

Simon Busuttill, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (MT) Először is, szeretnék köszönetet mondani kollégámnak, Javier Moreno Sáncheznek jelentéséért és szeretném megköszönni neki, hogy nyitott volt ötleteink és módosításaink iránt a jelentés következtetéseiben. Személy szerint, elnök úr, nem mondhatom, hogy boldog vagyok a FRONTEX-szel és annak munkájával kapcsolatban. Valójában a tavalyi nyár vége felé az Ügynökség ügyvezető igazgatója kudarcként utalt a NAUTILUS néven ismert, a földközi-tengeri térségben folytatott misszióra. Hogy legyek így elégedett? Ez azt jelentené, hogy lehetetlent kérnek tőlem. A FRONTEX ügyvezető igazgatójától nem azt vártam volna, hogy a misszió kudarcáról hallok, hanem arról, hogy hogyan lehetne a FRONTEX sikeres és hatékony. Szeretném hozzátenni, hogy ennek ellenére az Európai Parlament mindig rendíthetetlenül támogatta a FRONTEX Ügynökséget, ahogy a biztos úr is mondta. Az Ügynökség költségvetését minden egyes évben növelték azzal a céllal, hogy misszióit állandóvá és eredményessé tegyék. Hogyan lehet a FRONTEX-et hatékonyabbá tenni? Először is, igen, azáltal, hogy fontolóra vesszük, hogyan lehetne kiterjeszteni hatáskörét, ahogy azt már mind a biztos úr, mind a jelentés javasolta. Azáltal is növelnünk kell hatékonyságát, hogy megvizsgáljuk, hogyan győzhetjük meg a tagállamokat arról, hogy tartsák be

ígéreteiket, amelyeket akkor tettek, amikor kötelezettséget vállaltak arra, hogy felszereléseket biztosítanak a FRONTEX misszióihoz. Más különben annak lehetőségét is fontolóra kell vennünk, hogy saját felszerelést biztosítsunk a FRONTEX számára. A második elem, amelyre szükségünk van a hatékonyság növelése érdekében, az a nemzetközi együttműködés. Az Európai Parlament nemrégiben Szenegálba látogatott, ahol elsőkézből figyelhette meg a Spanyolország és Szenegál közötti együttműködési módszert. Ezt a fajta együttműködést kell megismételnünk más területeken és zónákban is, mint például a földközi-tengeri térségben és Görögországhoz közel. Végezetül vannak, akik azt állítják, hogy a FRONTEX valahogy nem tartja tiszteletben, vagy nincs hatásköre tiszteletben tartani az emberi jogokat. Ezzel teljes mértékben nem értek egyet. Sőt, úgy gondolom, hogy amennyiben a FRONTEX nem lenne, sokkal több ember fulladna meg vagy pusztulna el, mint már így is. Ez azt mutatja, hogy a FRONTEX tiszteletben tartja az emberi életet és az emberi jogokat. Mindazonáltal többet kell tennünk, azt akarjuk, hogy a FRONTEX eredményesebb legyen műveletei során. Amennyiben ebben sikeres, két legyet ütünk egy csapásra. Először is véget vetünk a „becsmpészéseknek”, és másodszor véget vetünk azoknak az emberi tragédiáknak, amelyek gyakran előfordulnak tengereinken, ami szegény mindannyiunk számára.

Inger Segelström, a PSE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök úr, Barrot biztos úr és alelnök úr, hölgyeim és uraim! Azzal szeretném kezdeni, hogy köszönetet mondok Moreno Sánchez úrnak és a bizottságnak, mert most egy konstruktív vitát folytattunk a Frontex-ről és az Eurosur-ról, de azt is szeretném megköszönni nekik, hogy ilyen szorosan figyelemmel követték a Frontex munkáját. Ez fontos, mivel olyan sok ember aggódik amiatt, hogy hogyan kellene a Frontex-et fejleszteni, amennyiben ez lenne az EU fala és erődjé a világ többi része felé, és a szegények felé a világon.

Nemrégiben felmerült, hogy a Frontex nem értette meg egyik teljesítendő feladatát, hogy küzdjön az emberkereskedelem ellen. Örülök, hogy most támogatást kaptam erre nézve, és megpróbáljuk tisztázni az ügyet. Úgy gondolom, hogy itt mindenki egyetért annak fontosságával, hogy minden lehetséges módon segítsük megakadályozni, hogy emberek veszélynek tegyék ki magukat, amikor be akarnak lépni az EU területére. Ők nem bűnözők; ők szegény emberek, akik jobb életet keresnek családjuk számára. Örülök továbbá, hogy támogatást kaptam a tengerekre, különösen a Földközi-tengerre vonatkozó szabályok kiterjesztésére az uniós jogban és a nemzetközi jogban.

Elfogadhatatlan, hogy azokat a halászokat, akik felvesznek menekülteket, csempészéssel gyanúsítsanak, továbbá hogy nem világos, hogy otthagyhadják-e a menekülteket a legközelebbi kikötőben, illetve hogy milyen szabályok szerint kell eljárni. Jó dolog ezért, hogy az EU menekültügyi és migrációs politikája következő programjában meg fogunk birkózni azzal, hogy hogyan használjuk jobban a Frontex-et a jövőbeni munkában. Mielőtt befejezném, szeretnék kellemes karácsonyt és boldog új évet kívánni a képviselőknek, a fantasztikus Állampolgári, Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottságnak, az elnök úrnak és Barrot biztos úrnak. Köszönöm.

Adina-Ioana Vălean az ALDE képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, először is, szeretnék gratulálni az előadónak, Moreno Sánchez úrnak kiegyensúlyozott jelentéséért. Köszönöm, hogy figyelembe vette aggodalmaimat, sőt kritikámat is.

A FRONTEX egy létfontosságú eszköz a bevándorlás-politikában, és bizonyította szükségességét és hatékonyságát. Mindazonáltal ez egy nyíltan átpolitizált testület, amely túlságosan függ a tagállamok jó szándékától és a sajtó és a közvélemény által diktált nemzeti érdekektől.

Rendkívül fontos volt emlékeztetni a tagállamokat morális kötelezettségeikre és kötelezettségvállalásukra. Fontos továbbá emlékezni arra, hogy a FRONTEX egy első pillérhez tartozó közösségi testület. Mint ilyennek, nemcsak tiszteletben kell tartania az EU alapvető értékeit cselekvései során, hanem előmozdításukért kell dolgoznia, különösen egy olyan területen, amely a bevándorlással és a mozgás szabadságával kapcsolatos kritikus kérdéseket érinti.

Mindazonáltal cselekedetei jogszerűsége megkérdőjelezhető. Először is azért, mert a FRONTEX által végzett koordinációs hírszerzés által ösztönzött műveletek a titoktartási szabályok szerint elvégzett kockázatelemzések és fenyegetésvértékeléseken alapulnak. Ez azt jelenti, hogy cselekedetei nem átláthatóak és nincs demokratikus elszámoltathatóságuk. Másodszor, mivel a közös műveletet a FRONTEX koordinálja, ez a határ kívülre helyezését eredményezi, ami megkérdőjelezi az EU-nak a menedékkérők és a menekültek védelméről szóló alapelvekre vonatkozó kötelezettségének való megfelelést.

Ezért felszólítok a FRONTEX műveleteinek és elszámoltathatóságának átfogó értékelésére és felülvizsgálatára, bevonva a Parlamentet. Szeretném megkérni a Bizottságot továbbá, hogy részletesen értékelje a FRONTEX

cselekvéseinek az emberi jogokra és alapvető szabadságokra, beleértve a védelemre vonatkozó felelősséget, gyakorolt hatását.

Végezetül, úgy vélem, hogy eddig leginkább a tengeri vonatkozású kérdések voltak a középpontban, de ahogy említettem, minden bevándorlási útvonallal foglalkozni kell. Nemsokára a szárazföldi útvonalak is alapos figyelmet igényelnek majd a keleti határokon, és ez egyszer proaktívnak kellene lennünk, és azelőtt kellene kezelnünk a kérdést, mielőtt vészhelyzet áll elő ott is.

Giusto Catania, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, úgy gondolom, hogy meg kellene próbálnunk felvázolni egy mérleget a Frontex kudarcairól az elmúlt három évben. Ha így teszünk, felfedezhetjük, hogy nagymértékű propagandával állunk szemben.

Több mint 30 közös művelet volt a határokon, a tengeri halálesetek száma nőtt az elmúlt három év során, és az erőforrások jelentős többségét, amely, sajnálatos módon, folyamatosan növekszik, a tengeri határok védelmére szánják, annak ellenére, hogy a Frontex maga mondja nekünk, hogy a szabálytalan bevándorlóknak csak 15%-a érkezik a tengeren keresztül az Európai Unióba. Hivatkozunk rájuk úgy, mint szabálytalan bevándorlókra. Tudom, hogy Barrot biztos úr támogatását is élvezem ebben a kérdésben, tehát ne hívjuk őket többé illegális bevándorlóknak.

Az egyik dolog, amit a Frontex megmutatott számunkra, hogy lehetséges lőfegyvert használni válogatás nélkül, önkényes módon. Szeptemberben, Lampedusa környékén egy közös művelet során láttuk a pusztítást. Most, annak ellenére, hogy pontjaink egy részét belevették a Moreno Sánchez-jelentésbe, hangsúlyozni szeretném ezeket a kritikákat, mert meglehetősen biztos vagyok benne, hogy ez a Parlament gyorsan meg tudja változtatni véleményét a Frontex-szel kapcsolatban. Nemrégiben nagyszerűen el voltam szigetelve, amikor kijelentettem, hogy szükséges lenne a Frontex mandátumának megváltoztatása oly módon, hogy a tengeren való segítségnyújtásra helyezzük a hangsúlyt, de holnap talán ez válik a Parlament általános nézetévé.

Továbbra is kritikus maradok a Frontex-szel kapcsolatban, mert úgy vélem, hogy az Ügynökség tevékenységei nem tartják tiszteletben a menedékkérők jogait. Az emberek visszafordítása a határokon egy reakciós utópia, és úgy gondolom, hogy nagyon nehéz megfosztani a férfiakat és nőket szabad mozgásuk természetes szükségletétől. Ma a Frontex az Európa-erőd szimbóluma és konkrét eszköz határaink katonáivá tételére.

Johannes Blokland, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök úr, az Európa-erőd most az afrikai kontinensen kezdődik, ahol az illegális bevándorlókat elfogják a hatóságok mielőtt elérnének az Európai Unióba, és ezt az Európai Unióból érkező pénzügyi és logisztikai támogatás segítségével teszik, a helyi hatóságok nevében. Mint ilyen, az afrikai országoknak nyújtott európai segélyek, amelyek az Európába történő nem kívánatos bevándorlás elhárítását szolgálják, működnek, de vajon ezt a hatást vártuk?

Értékelem, hogy a Frontex felvonultatásával sok embert kimentettek a tengerből, de aggódom azok miatt, akik politikai vagy vallási okokból menekültek el. Az Amnesty International és az ENSZ Menekültügyi Főbiztossága jelentései szerint az embereket mindenféle vizsgálat nélkül küldik vissza származási országukba. A tagállamok meg akarják akadályozni, hogy az illegális bevándorlók a mi jogi rendszereinkhez folyamodjanak, és jogosan. Ez azonban felveti azt a morális kérdést, hogy ez a megközelítés vajon lehetővé teszi-e, hogy a politikai és egyéb menekültek hozzáférjenek a menekültügyi eljáráshoz.

Betartják-e az afrikai országok a menekültügyi szerződést? Ebben az összefüggésben arra bízhatnám a Bizottságot és Barrot biztos urat, hogy az afrikai országoknak nyújtott segélyeket kössék össze a politikai menekültekkel való emberséges bánásmóddal a menekültek helyzetére vonatkozó ENSZ-egyezménnyel összhangban. Moreno Sánchez úr jelentésének 4. módosítása támogatásomat élvezi.

Következésképpen, elnök úr, a Frontex tevékenységei egy új problémához vezetnek, akár szeretnénk, akár nem. Ezért a Frontex-nek teljes felelősséget kell vállalnia. Intézkedések bevezetését sürgetném nagyon rövid távon, annak biztosítása érdekében, hogy a politikai és egyéb menekültek továbbra is számíthassanak az emberséges bánásmódra, mivel bizonyos mértékben ez határozza meg a Frontex sikerét.

Philip Claeys (NI). - (NL) Elnök úr, engem ért az a megtiszteltetés, hogy felvázolhatom a Külügyi Bizottság véleményét a Frontex-ről, de ezt a véleményt kis többséggel elutasították, mert a baloldal nem fogadta el, hogy a Líbiával és Törökországgal kapcsolatos problémákról nyíltan említést tett a szöveg. Képzeli el megdöbbenésemet és elégedettségemet, amikor tudomásomra jutott, hogy az Állampolgári Bizottság végül képes volt aggodalmaimmal foglalkozni.

Líbia az Európába irányuló illegális bevándorlás egy fontos tranzitországa. Ez igaz tulajdonképpen Törökországra is, kivéve, hogy ez az ország sok bevándorlót szolgáltat maga is. Létfontosságú ezért, hogy

ezek az országok, és határellenőrzési hatóságai teljes együttműködésüket biztosítsák a Frontex számára. Ez vonatkozik a visszafogadási megállapodásokra is, amely vonatkozásban Törökország éveken keresztül makacsul visszautasította részvételét. Törökország visszautasítja egy megállapodás aláírását, továbbá nem ellenőrzi hatékonyan az Európába irányuló határait. Azt várhatnánk, hogy egy olyan ország, amely csatlakozni akar az Európai Unióhoz, több erőfeszítést tesz. Felháborító, hogy sem a Bizottság, sem a Tanács nem emlékezteti Törökországot kötelességeire.

A Frontex és az Eurosur kulcsfontosságú eszközök az illegális bevándorlás elleni küzdelemben, továbbá fel lehet vonultatni őket a határokon átnyúló bűnözés, a kábítószer-kereskedelem, az emberkereskedelem és a fegyverkereskedelem ellen. A közös külső határok hatékony kezelése nélkül a Schengeni Egyezmény nem tud működni, és még csak el sem gondolhatunk egy közös bevándorláspolitikai elfogadásáról. Ez tehát nem egyszerűen támogatás kérdése, hanem főleg politikai akarat kérdése. Amikor az Európa-erődről van szó, szomorúan veszem észre, hogy ez annyi kívánnivalót hagy maga után, hogy esetleg megalkothatnánk helyette az „Európa-szita” kifejezést.

Carlos Coelho (PPE-DE). – (PT) Elnök úr, a Bizottság alelnöke, hölgyeim és uraim, először is gratulálni szeretnék az előadónak, Moreno Sánchez úrnak kitűnő munkájáért, továbbá kollégámnak, Simon Busuttill úrnak, aki az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták képviselőcsoportja árnyékelőadójaként működött közre. Egy belső határok nélküli terület nem működhet a külső határok kezelésének megosztott felelőssége és szolidaritás nélkül. Ez létfontosságú ahhoz, hogy globális és harmonizált módon kezeljük a migrációs jelenségeket, hogy megküzdjünk az illegális bevándorlással, továbbá hogy biztosítsuk a határok integrált kezelését fizikai és emberi erőforrásaink közös használata által.

A határellenőrzések nemcsak a jogellenes határátlépésekre összpontosítanak, de a határokon átnyúló bűnözés más aspektusaira is, mint például a terrorizmus, az emberkereskedelem, a kábítószer-csempészet és az illegális fegyverkereskedelem megakadályozása, így segítve a belső biztonság egészének növelését.

Nem kétkem, hogy a Frontex létfontosságú szerepet tölt be az EU határaitra irányuló integrált stratégiában. Költségvetésének jelentős növelését követően, amelyet ez a Parlament mindig is követelt és Barrot biztos úr is támogatott, úgy hiszem, hogy a következő lépés mandátumának felülvizsgálata kell hogy legyen az olyan kérdésekkel kapcsolatos joghézagok megszüntetése érdekében, mint a tengeren való segítségnyújtási műveletek, a visszatérési műveletekkel kapcsolatos együttműködés, sőt, a harmadik országok azon lehetősége, hogy használhassák saját felszerelésüket, ahogy Barrot alelnök úr már említette.

Egyetértek tehát a Frontex szerepének megerősítésével, jóllehet fokozatosan és az aktuális szükségletekkel összhangban. Egyetértek továbbá a határőrizeti rendszerek és eszközök kihasználása optimalizálásának fontosságával, főként a meglévő ellátások kiterjesztésével, továbbá európai Ügynökségekkel, mint például az Europol-lal, csakúgy, mint más nemzetközi szervezetekkel való kapcsolódási pontok kialakítása és az együttműködés kiterjesztése által.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – (RO) Először is szeretném üdvözölni a gyorsreagálású határvédelmi csapatnak (Rabit) ez év október végén Románia keleti határain folytatott tevékenységét, amelyet a FRONTEX európai ügynökség koordinált. Ez a fajta tevékenység, amely eddig a harmadik, megmutatta, hogy milyen fontos szerepet játszik a FRONTEX az azon tagállamoknak való segítségnyújtásban, amelyek az Európai Unió külső határai mentén fekszenek, és így nagyobb szakmai és operatív segítségnyújtásra van szükségük.

Szintén üdvözlendőnek tartom a FRONTEX és a grúz határőrség által a hónap elején aláírt megállapodást, amely egy fontos lépést jelent a határbiztonság biztosítása és az illegális bevándorlással való megküzdés irányába. Az Európai Bizottság által javasolt, a határok kezelésére vonatkozó hosszú távú stratégia üdvözlendő egy olyan időszakban, amikor a déli külső határokkal rendelkező tagállamoknak az illegális bevándorlás okozta komoly problémákkal kell szembenéznük. Ezt a stratégiát ki kell egészíteni a szomszédos országoknak a saját határaik biztonságának megerősítésére irányuló erőfeszítéseivel. Ennek eredményeképpen az európai szomszédságpolitika részét képező cselekvési terveknek támogatniuk és pénzügyileg segíteniük kell az olyan projekteket, amelyek célja a harmadik országok határainak biztonságosabbá tétele.

Az EU határainak hosszú távú kezelésével kapcsolatos stratégiai csomagnak a Parlament általi értékelését illetően, sajnálom, hogy a FRONTEX- és az EUROSUR-jelentésekről folytatott vita nem esik egybe a Bizottságnak a belépési/kilépési rendszerrel, az utazásnyilvántartási programmal és az elektronikus utazásengedélyezési rendszerrel (ESTA) kapcsolatos javaslatairól szóló vitával, hogy átfogó képet kaphassunk arról, hogy hogyan fog fejlődni az Európai Unió keleti határainak kezelése a jövőben.

Dushana Zdravkova (PPE-DE). – (BG) Biztos úr, hölgyeim és uraim! A Fekete-tenger partjának 670 km-e több mint két éve az Európai Unió külső keleti határának része.

Bulgária és Románia határellenőrzési szolgálatainak bevonása a FRONTEX által szervezett általános projektekbe és tevékenységekbe jó eredményeket hoz. Mindazonáltal az Oroszország és Grúzia közötti év eleji katonai akció és a két ország kapcsolatában tapasztalható folyamatos feszültség, a kaukázusi régió általános instabilitásával együtt kiemeli azt a tényt, hogy közös fekete-tengeri határunk még mindig ijesztő kihívásokkal áll szemben.

Annak érdekében, hogy sikeresen jussunk túl ezeken a kihívásokon, egy biztonsági stratégiát kell felvázolni a fekete-tengeri régióra vonatkozóan, hogy valóban biztonságos és stabil területté tegyük. Ennek a stratégiának arra kell irányulnia, hogy a régió kulcsfontosságú országait bevonjuk a tagállamok és az Európai Unió által végrehajtott projektekbe és tevékenységekbe. Ez az egyetlen módja, hogy biztosítsuk a fekete-tengeri határ megfelelő védelmét és biztosítsuk az állampolgárok nyugalalmát.

Egy másik fontos kezdeményezés, amelynek több erőforrást és támogatást kellene kapnia, nemcsak az európai intézményektől, hanem a tagállamoktól is, az a FRONTEX logisztikájában és műveleteiben részt vevő személyek képzésébe való megnövekedett befektetés. A mai világban a határok védelme nemcsak fizikai felügyeletet jelent, hanem olyan tevékenységet, amely további tudást és készségeket kíván különböző területekről.

Annak érdekében, hogy képessé tegyük őket a rájuk ruházott feladatok sikeres elvégzésére, a tagállamok határellenőrző hatóságainál dolgozókat fel kell vértetni nemzetközi és tengerészeti jogi, menekültügyi jogi és alapvető emberi jogi ismeretekkel.

Szeretném egyetértésemet kifejezni az előadó, Sánchez úr megjegyzésével, miszerint egy átfogó, általános tervet kell felvázolni, amely meghatározza az Európai Unió határellenőrzéssel kapcsolatos stratégiájának átfogó keretét.

Rareș-Lucian Niculescu (PPE-DE). – (RO) Szeretném hangsúlyozni a Moreno Sánchez úr jelentésében és a Bizottság közleményében található értékelések némelyikének különös fontosságát. Azokra a pontokra gondolok, amelyek emlékeztetnek a keleti határokon található szárazföldi bevándorlási útvonalak jelentette kihívásra. Szeretném ezért kiemelni azt a tényt, hogy az EU keleti határainak több figyelmet és nagyobb mennyiségű erőforrást kellene szánni.

Valójában becslések szerint a jelenleg az EU területén tartózkodó illegális bevándorlók körülbelül 25%-a keleti határ menti államokból származik és az EU keleti határait átlépve jutottak az Unióba. Az Európai Unió külső keleti határa nemcsak nagyon hosszú, de nagyon összetett is a szomszédos régióknak köszönhetően. Az illegális bevándorlás problémája mellett számon kell tartanunk a szervezett bűnözés veszélyét is, amelynek fő útvonalai szintén keresztülhaladnak ezen a földrajzi területen.

Olyan európai parlamenti képviselőként, aki Romániából érkezett, amely ország az EU külső keleti határának több mint 2 000 km-nyi részét kezeli, azt is szeretném hangsúlyozni, hogy alapvetően fontos, hogy teljes figyelmünket ennek a határnak szentelhessük.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Elnök úr, az Európai Uniónak jelenleg nincs átfogó terve a keleti határain lévő országokkal való együttműködéssel kapcsolatban.

A hosszú távú tervek mellett, amelyeket az Európai Unió meghatározott ezekkel az országokkal kapcsolatban, rövid távú célkitűzéseket is definiálnunk kellene, továbbá be kellene vezetnünk egy rendszert annak értékelésére, hogy ezek az országok milyen mértékben felelnek meg a határokon átnyúló együttműködés kialakított alapelveinek. A harmadik országokkal közös határaink tekintetében az emberkereskedelem kezelése a FRONTEX ügynökség munkájának része kellene hogy legyen. Még fontosabb, hogy az összes magas kockázatú területen közös, szabályos, állandó és operatív megfigyelő járőrszolgálatnak kellene lennie egész évben.

Az Európai Unió bevándorlással kapcsolatos globális stratégiájának kulcselemeként, a FRONTEX ügynökség missziója az Unió külső határainak biztosítása kellene hogy legyen, miközben biztosítania kellene azt is, hogy ez ne váljon új határok – Európát megosztó határok – létesítésének és új falak építésének eszközévé.

Carl Schlyter (Verts/ALE). – (SV) Elnök úr, értékelem a jelentés azon részeit, amelyek az emberi élet szentségével és azzal a ténnyel kapcsolatosak, hogy meg kell védenünk a menekültek visszafogadási jogait,

vagyis azt a jogot, hogy nem küldjük vissza őket elfogadhatatlan szituációkba. Mindazonáltal rendkívül aggodom amiatt, hogy a Frontex az „Európa-erőd” építésének részévé fog válni.

Véleményem szerint úgy tűnik, mintha az egymás iránti szolidaritásunk nagyobb lenne, amikor határaink megerősítéséről van szó, mint az azokkal az emberekkel való szolidaritásunk, akik hozzánk érkeznek. Valamiféle olyan téves elképzelésünk van, hogy Európa a világ menekülteinek aránytalanul nagy részét fogadná be. Ez egyáltalán nem igaz. A világ szegény országaiba érkezik messze a legtöbb menekült. Mi ezeknek az embereknek csak egy egészen kicsi részét kapjuk. Mi több, amikor visszafogadási megállapodásainknak a többi országgal való összes megállapodásainkba való integrálásáról beszélünk, úgy gondolom, teljesen rossz úton haladunk.

Először is fejlődést kellene előidézniünk tisztességes kereskedelmi megállapodásokon keresztül, és akkor talán kevesebb menekült is érkezne. Ez sokkal jobb politika mind számunkra, mind a többi országra nézve.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, gondosan végighallgattam minden felszólalást. Először is azt szeretném mondani Önöknek, hogy lelkiismeretem szerint nem engedhetem meg, hogy azt mondják, a FRONTEX egy Európa-erőd szimbóluma, amely zárva van mindenki előtt, akinek védelemre van szüksége, és aki Európába szeretne jönni. Ez egyáltalán nem igaz! Ahogy Busuttil úr, Coelho úr, Cederschiöld asszony és Válean asszony helyesen mondta, egyértelmű, hogy a FRONTEX számos életet mentett meg mostanáig, és ezért nem engedhetem meg, hogy azt mondják, a FRONTEX valamilyen módon Európa militarizálása lenne. Nem engedhetem meg, hogy ezt mondják.

Mindazonáltal igaz, hogy fejlődésre van szükségünk. Cederschiöld asszony említette nagyon helyesen, hogy a FRONTEX segíteni tud az emberkereskedelem elleni küzdelemben, és Válean asszony is rámutatott, hogy a szárazföldi határookra is figyelniünk kell és emlékeztetniük kell a tagállamokat köteleességeikre.

Jelenleg az illegális határátlépések 80%-át a gyakorlatban, azt kell mondani, hogy csempészek, lelkiismeretlen szereplők irányítják. Ki kell emelni, hogy ma azért, hogy Líbiából a Kanári-szigetek partjaira utazzanak, hihetetlenül magas összegeket – 2 000 eurót, 3 000 eurót – kell fizetniük az embereknek, továbbá kockáztatják, hogy hajótörést szenvednek, és megfulladnak, mielőtt partot érnének. Ezért nem engedhetem meg, hogy ezt mondják.

Úgy gondolom, hogy a FRONTEX-nek szerepe van, mégpedig pozitív szerepe. Szükségünk van arra az integrált határigazgatásra, amelyről Coelho úr beszélt, és igaz, hogy meg kell gondolni, hogy új mandátumot adjunk a FRONTEX-nek. A FRONTEX-nek el kell foglalnia a helyét ebben a globális megközelítésben, amely összeköti a migrációs áramlások közös fejlesztését és kezelését. Ez az igaz válasz kérdéseikre.

Arra is emlékeztetném Önöket, amennyiben szükség van emlékeztetőre, hogy a Bizottságnak természetesen ki kell dolgoznia iránymutatásokat a FRONTEX által szervezett közös tengeri műveletekre vonatkozóan. Az Egyesült Nemzetek Menekültügyi Főbiztosa hivatalának és a Nemzetközi Migrációs Szervezet szakértői találkozni fognak a tagállamok és a FRONTEX szakértőivel pontosan annak biztosítása érdekében, hogy a FRONTEX megfeleljen az „Életbiztonság a tengeren” tárgyú egyezmény szabályainak, amely kiköti, hogy a megmentett személyt egy biztonságos helyre kell vinni, ahol nincs életveszélyben, és ami megfelel követelményeinek, ameddig döntenek sorsáról.

Ezt szerettem volna mondani. Tisztán látom, hogy a FRONTEX-nek nincs elegendő erőforrása, és valószínűleg szükséges lesz, hogy valamilyen módon vagy arra kényszerítsük a tagállamokat, hogy ténylegesen elérhetővé tegyék erőforrásaikat a FRONTEX számára, vagy saját erőforrásokat biztosítsunk a FRONTEX számára, ami a jelenlegi költségvetési keret fényében nehéznek ígérkezik.

Mindenesetre igaz, hogy a FRONTEX mandátumát ki kell terjeszteni. Ily módon képesnek kell lennie együttműködni azokkal a harmadik országokkal, ahonnan a bevándorlók származnak, hogy képesek legyenek együtt biztosítani az intelligens, humánus megfigyelését annak az illegális bevándorlásnak, amely, ismétlem, az érintett egyének kárára történik.

Szeretnék köszönetet mondani Moreno úrnak: jelentése kiegyensúlyozott, és utat biztosít egy olyan FRONTEX számára, amely jobban fel lesz szerelve, és ugyanakkor, azt mondanám, az emberi élet megmentésére irányulna. Erre gondolunk, amikor a FRONTEX-re gondolunk. Ezt nem szabad elfelejtenünk. Egész egyszerűen ezt akartam elmondani, miután figyelmesen meghallgattam az összes hozzászólást a vitához, és bizony állíthatom, hogy amikor felvázoljuk a FRONTEX-szel kapcsolatos iránymutatásokat, ésben fogom tartani ezt a vitát.

Javier Moreno Sánchez, előadó. – (FR) Elnök úr, Barrot úr! Úgy hiszem, hogy jó úton haladunk. Azok, akik figyelemmel kísérték az európai kalandot az évek során tudják, hogy amikor a Parlament és a Bizottság kéz a kézben halad előre, a dolgok fejlődésnek indulnak az Európai Unióban.

Úgy hiszem, hogy jó úton haladunk, ezért folytatni szeretnénk munkánkat.

(ES) Szeretném köszönetemet kifejezni először is az összes képviselőnek, aki ma este felszólalt. Úgy vélem, hogy eltérő vélemények fogalmazódtak meg a vita során, ahogy minden vitában ebben a Parlamentben és a demokráciában általában, de úgy gondolom, hogy van egy lényegi egyetértés. Természetesen szeretnék köszönetet mondani a többi képviselőcsoport árnyékelőadójának és az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság tagjainak, mert közreműködésük lehetővé tette egy kiegyensúlyozottnak mondott jelentés elkészítését, amely véleményem szerint meglehetősen teljes.

Szeretném köszönetemet kifejezni továbbá a Frontex ügyvezető igazgatójának, Ilkka Laitinen úrnak, és helyettes ügyvezető igazgatójának, Gil Arias úrnak, akik rendelkezésemre bocsátották az összes információt, amit kértem tőlük, továbbá az Ügynökség egész csapátának.

Lehetőségem volt első kézből látni – például amikor Szenegálban voltunk, vagy a varsói székházban – hogy az összes Frontex-nek dolgozó férfi és nő erősen elkötelezett munkája iránt, és nagyon tudatosan végzik munkájukat. Ezért megkértem az Állampolgári, Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság elnökét, Deprez urat, hogy szervezzen meg egy meghallgatást a Költségvetési Bizottsággal együtt, hogy elmagyarázhassanak nekünk mindent, amivel foglalkoznak.

Nem csak a műveletekről van szó. Kitűnő képzéseket biztosítanak a munkatársaknak, ahogy Marinescu úr elmagyarázta, a Rabbit-feladatokkal és a hamis úti okmányok felismerésével kapcsolatban. Ez egy rendkívül fontos munka és ritkán teszünk említést róla. Ezért javaslom egy meghallgatás megszervezését.

Véleményem szerint két fogalom van, amit nagyobb mélységben kell tárgyalnunk. Úgy gondolom, elhangzott már itt – a Bizottság alelnöke említette és mások is –, hogy a Frontex-nek a lehető legnagyobb jogbiztonságon kell alapulnia, mert ez a biztonság nélkül gyakran nem tud cselekedni, és ennek eredményeképp lehetetlen helyzetekben találja magát.

Az új, felülvizsgált mandátummal tudnunk kell, hogy mit tehetnek, és nem tehetnek tengeri mentések és visszaszállítás esetén.

Zárásképpen, úgy vélem, hogy a legfontosabb dolog, ahogy láttuk különböző országok delegációinál, az európai címke és az európai szellem. Sok ország szívesebben látja az „Európa” nevet, mint egy bizonyos országnak a nevét, amely régebben gyarmatosító hatalom volt, és ezt nem látják elég tisztán. Én ezt hozzáadott értéknek tekintem. Úgy vélem, be kell fektetnünk a Frontex-be, és tovább kell haladnunk. El kell gondolkodnunk a haladás üteméről, és meg kell győznünk a tagállamokat.

Elnök. – A vitát lezárom.

Szavazásra holnap, 2008. december 18-án, csütörtökön kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 142. cikke)

Cristian Silviu Buşoi (ALDE), írásban. – Először is, szeretném optimizmusomat kifejezni a FRONTEX ügynökség jövőjével kapcsolatban, figyelembe véve az ügynökség tevékenységértékelésének biztató adatait.

Mindazonáltal, teljes mértékben osztom az előadó véleményét, miszerint a FRONTEX-et kísérnie kell egy legális bevándorlásra vonatkozó politikának, hogy hatékonyan tudjon küzdeni az illegális bevándorlással szemben. Nem ésszerű egy kizárólag az illegális bevándorlókra összpontosító Európa-erőd építése, mert amíg lesznek gazdasági fejlődésbeli különbségek, a bevándorlás realitás marad. Azonkívül egyetértek annak szükségességével, hogy teljes mértékben meg kell becsülni az emberi méltóságot és az alapvető jogokat külső határaink védelme közben, mert ez része az európai értékeknek.

Szeretném hangsúlyozni az Unió tagállamai közti szolidaritás fontosságát. A schengeni térségen belüli határellenőrzések elnyomása következtében a tagállamok kölcsönösen függenek egymástól; és közösen felelősek a határok biztonságáért. Ezért kell a tagállamoknak részt venniük a FRONTEX tevékenységeiben és rendelkezésre bocsátaniuk a szükséges erőforrásokat. Végül, de nem utolsósorban, a harmadik országokkal való együttműködésnek is prioritásnak kell lennie a FRONTEX hatékonyságának növelése érdekében.

Janusz Lewandowski (PPE-DE), írásban. – (PL) Érdekel a FRONTEX ügynökség munkája, mivel ez az egyetlen európai uniós intézmény, amelynek Lengyelországban van a székhelye. Az arra vonatkozó korábbi aggodalmak ellenére, hogy mennyire biztonságosak az Európai Unió keleti határai, kiderül, hogy az illegális bevándorlás szempontjából a legnagyobb fenyegetést a földközi-tengeri medence okozza. A FRONTEX munkájának jó része ezért ezzel a területtel kapcsolatos. Lehetőségem volt Máltára látogatni, és láthattam az ottani afrikai menekülttáborokat, így megértem a probléma fontosságát és az emberi kétségbeesésnek azt a mérhetetlen mélységét, amely azokhoz a kétségbeesett kísérletekhez vezet, hogy átkeljenek a tengeren és eljussanak Máltára és az Európai Unió szárazföldi részére.

Az illegális bevándorlás kihívást jelent mindannyiunk számára, és egy közös stratégiát és közösségi eszközöket igényel. 2005 óta a FRONTEX szolgáltatja ezeket az eszközöket, valamint egy határőrizeti rendszert az EUROSUR határok számára. A Parlament tisztában van a támogatás egyre növekvő szükségességével, és egymás után a harmadik éve kéri a FRONTEX ügynökség költségvetésének növelését. Mostanáig az egyes tagállamok nagyon különböző mértékben vettek részt a munkában, és jelentős egyensúlyhiány van a finanszírozási, felszerelési és működtetési kérdések tekintetében. A földrajzi okok és a bevándorlás problémája iránti érzékenységbeli különbségek azt jelentik, hogy a tagállamok egyenlőtlen bevonása a közösségi politika ezen területébe állandó problémának ígérkezik, amelyet nehéz megoldani.

Bogusław Rogalski (UEN), írásban. – (PL) Tekintettel az illegális bevándorlás okozta fenyegetésre, Európának integráltabb módon kell kezelnie határait, továbbá a bevándorlás jelenségének egy összehangolt megközelítésével kell rendelkeznie, beleértve a legális bevándorlás kezelését is. Még akkor is, ha elfogadjuk, hogy minden tagállamnak magának kell ellenőriznie saját határait, figyelembe véve a keleti és déli határok helyzetét, együtt kell működnünk a meglévő anyagi és emberi erőforrások megosztása érdekében, hogy meg tudjunk küzdeni a jelenséggel.

A megfelelő határőrizeti rendszerek kialakítása korlátozná a határokon átnyúló bűnözést, amely viszont hozzájárulna belső biztonságunk növeléséhez. Az illegális bevándorlók beáramlásának ellenőrzését célzó intézkedések mellett, a FRONTEX-nek hozzá kellene járulnia a harmadik országokkal való globális partnerség megerősítéséhez is, és felelősnek kellene lennie bizonyos menedékjoggal kapcsolatos döntések meghozataláért.

Az illegális bevándorlást kapcsolatba lehet hozni számos halálesettel is, amelyek akkor történnek, amikor az emberek illegálisan akarják átlépni a határokat. Figyelembe véve ezt a tényt, létre kellene hoznunk egész évben működő járőrszolgálatokat a magas kockázatú területeken, ahol veszélyben forog az emberek élete. Létfontosságú, hogy két külön részleget hozzunk létre, amelyek közül az egyik a szárazföldi határokat, míg a másik a tengeri határokat ellenőrizné, különös tekintettel a bevándorlók által használt útvonalakra a keleti határok mentén.

Rendkívüli módon szükséges továbbá a FRONTEX tevékenységeiben részt vevő munkatársak képzésének folytatása a nagyobb hatékonyság és szakszerűség érdekében, csakúgy, mint egy információcserét lehetővé tevő közös rendszer létrehozása a FRONTEX tevékenységeinek optimalizálása érdekében.

ELNÖKÖL: KRATSA-TSAGAROPOULOU ASSZONY

alelnök

19. A hamisítás hatása a nemzetközi kereskedelemre - A hamisítás hatása a fogyasztóvédelemre (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont közös vita:

- a **Gianluca Susta** úr által (A6-0447/2008) a **Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság** nevében a **hamisítás nemzetközi kereskedelemre gyakorolt hatásáról** kidolgozott jelentésről [2008/21 33(INI)] és

- az **Arlene McCarthy** asszony által a **PSE képviselőcsoport** nevében a **Bizottsághoz intézett szóbeli kérdéséről** (B6-0486/2008), amelynek témája: **a fogyasztók termékhamisítással szembeni védelme** (O-0097/2008).

Gianluca Susta, előadó. – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Először is szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik velem dolgoztak a jelentés szövegezésén, beleértve az árnyékelőadókat, függetlenül attól, hogy milyen álláspontot fognak képviselni az egyes képviselőcsoportok a holnapi jelentésről való szavazáson.

A hamisítás elleni küzdelem elsősorban annak egy módja, hogy támogassuk az európai rendszer versenyképességét, és teljes mértékben a Lisszaboni Stratégia logikai alapja alá esik. Úgy vélem, hogy a mai globalizált világban betöltött jogszabályi és büntetőjogi szerepének szempontjából is figyelembe kell venni. Egy 2005-ben készült OECD-jelentés azt mutatja, hogy körülbelül 150 milliárd euró értékű hamisított terméket adnak el világszerte, amelyben nem szerepel teljes mértékben a házi hamisítás és az online kalózkodás. Egy kommentátor azt mondja, hogy a valóságban a hamisítással kapcsolatos forgalom nagyjából 500 milliárd eurót tesz ki.

A védjegyjogok, a szabadalmi jogok és a szellemi tulajdonhoz fűződő jogok megsértésével a hamisítás tehát akadályt jelent iparunk erős pontjai, innovációs kapacitásunk és kreatív kapacitásunk számára. Ez a helyzet jól koordinált, célzott intézkedéseket követel, a világ különböző részeivel való kapcsolatok jelentős ápolását, és úgy vélem, a közösségi intézmények és a tagállamok közötti kapcsolat másfajta megközelítését is.

Ahogy azt a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság elkészítette, a jelentés, intézményi felelőssége miatt, a hamisítás külső aspektusaival foglalkozik részletesebben, de a hamisítás külső és belső aspektusai közötti kapcsolat Európában – amely még mindig a legnagyobb piac és a második legnagyobb importőr a világon – teljesen világos.

Összefoglalásképpen tehát újra meg kell erősítenünk a hamisítás elleni küzdelem bizonyos alapvető előfeltételeit: meg kell erősítenünk a hamisított termékek behozatala elleni védelmi rendszerünket, és ez azon rendőri erők koordinálását is jelenti, amelyek felelősek az áruk ellenőrzéséért a határokon, továbbá a vámok megerősítését. Jelentősen kell azonban összpontosítanunk a belső jogrendünkön belüli polgári jogi és büntetőjogi rendelkezések harmonizálására, csakúgy, mint a Kereskedelmi Világszervezeten belüli munkánkra, hogy megerősítsük azokat az eszközöket, amelyekkel a WTO már felszerelte magát.

Világos, hogy ha esetleg gyakrabban fordulnánk a Kereskedelmi Világszervezethez a felmerült vitákkal kapcsolatos bizonyos problémák megoldása érdekében, az segítené megerősíteni a hamisítás elleni küzdelmet, ahogy azt is hisszük, hogy valamiféle büntetést kellene kiszabni azokra az Európai Unió kívüli országokra, amelyek kijelentik, hogy készek csatornaként működni ezeknek a termékeknek Európába való bejutása érdekében, valamint az ilyen termékeknek az egész világon való forgalomba hozása érdekében.

Jobban kell védenünk a szellemi tulajdont, képesnek kell lennünk jobban megvédeni magunkat a világ nagyobb geopolitikai régiói között, és meg kell tudnunk védeni magunkat azoktól a nagy országoktól, amelyek megjelennek a világpiaccon. Ezért tekintünk nagy érdeklődéssel az ACTA-ra. Ez egy többoldalú együttműködési kereten belüli nagyszabású nemzetközi megállapodás lesz, amely nem fogja érvényteleníteni az Egyesült Államok, Japán és Európa között kötött kétoldalú együttműködési keretet, amelyben helyet kapnak Brazília, India, Kína és a világ más nagyobb kereskedelmi régiói is. Ez két dologra fog összpontosítani. Egyrészt foglalkozni fog az átláthatósággal, az állampolgári és politikai, valamint a titoktartási jogok tiszteletben tartásával. Másrészt, az alapvető jogok teljes tiszteletben tartása mellett, foglalkozni fog a kereskedelem érdekeinek megerősítésével, amely számunkra szorosan összekötődik a fejlesztéssel, és így az EU-n belüli országoknak és az EU-nak magának, mint a világpiacok egyik fő politikai szereplőjének a szabadságával.

Úgy gondolom ezért, hogy cselekednünk kell a fogyasztók nevelésével, a büntetőjog harmonizációjával, a szigorúbb ellenőrzésekkel és a nyomásgyakorlás eszközeinek használatával kapcsolatban. Bizonyos fejlődő országokat illetően, léteznek az általános tarifális preferenciák, és biztosítanunk kell ennek a rendszernek a megerősítését, de ugyanakkor ezt arra is használják, hogy megküzdjünk azzal, hogy bizonyos országok hajlandók csatornaként működni ezen hamisított áruk behozatala érdekében.

A jelentés célja, hogy egy olyan keretet alkosson, amely egyesíti a szabadság fő érdekeit, a szabad kereskedelem fő érdekeit, a polgári szabadságjogokat, a politikai és fejlesztési szabadságokat, hogy ütitést mérjen arra a jelenségre, amely jelenleg nagyon megnehezíti az Európai Unió versenyen alapuló rendszerének dolgát. Természetesen egy kicsivel többet reméltünk, olyan értelemben, hogy néhány kérdéskör a háttérbe szorult a jelentésben, mint például egy megfigyelőközpont létrehozása, vagy a nyomonkövethetőségre vonatkozó rendelkezések megállapítása. Ezek olyan kérdések, amelyek nem kapták meg a többség támogatását.

Úgy gondoljuk azonban, hogy jelentősen hozzájárultunk a Bizottság és a Tanács munkájához, és különösen a Bizottságot segítettük abban, hogy a jövőben elvégezze a szabályok teljes felülvizsgálatát, hogy megvédje Európát ettől a káros jelenségtől.

Eija-Riitta Korhola, szerző. – Elnök asszony, szeretném köszönetemet kifejezni az előadónak alapos munkájáért. A hamisítás és a szerzői jogi kalózkodás kiszipolyozza a gazdaságot Európában és az egész

világon, és gyakorlatilag egy iparág sem menekülhet ezen illegális tevékenység elől. Ez felelős a törvényes üzleti tevékenység károsításáért, és különösen, az IMCO bizottság szerint, ez a forrása a fogyasztói kiszolgáltatottnak.

A probléma súlyos, és egyre súlyosabbá válik, mindazonáltal a hamisított vagy kalóztérmekek továbbra is szabadon hozzáférhetőek a belső piacon belül. A hamisítással és a kalózkodással való megküzdés érdekében először is fokozni kell a végrehajtást, segíteni kell a vámhatóságokat, hogy leleplezzék ezeket a tevékenységeket, és hogy megállapodásokat kössenek a hamisítás és a kalózkodás aláírására azon a ponton, ahonnan a szabálysértés ered. Cselekvésre van szükség annak megakadályozása érdekében is, hogy az internet még kiemelkedőbb elosztási csatornájává váljon a hamisított és a kalóztérmekeknek azáltal, hogy hatékonyabb jogorvoslatot alkalmazunk.

Másodszor, tudatosító kampányokra van szükség. A fogyasztók túlságosan gyakran nincsenek tisztában a probléma méretével és hatásával. A veszélyes termékek – különösen a hamis gyógyszerek – fogyasztók életét teszik kockára. A kormányok által szervezett kampányoknak egyre inkább a hamisítás és a kalózkodás társadalmi költségeire kellene összpontosítaniuk, például az egészségügyre és a biztonságra.

Harmadszor, több adatgyűjtésre, értékelésre és kutatásra van szükség. Az átfogó és összehasonlítható adatok létfontosságúak mind a jogi végrehajtásra irányuló erőfeszítéseink, mind a tudatosító kampányok tekintetében. Ebben az évben a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság elfogadta az új árucsomagot, amely megteremtette a piacfelügyelet és az összes uniós jogszabály végrehajtásának új keretét, hogy biztosítsa a belső piacon hozzáférhető áruk biztonságosságát. Korábban ebben a törvényhozási ciklusban elfogadtunk egy modernizált vámkódexet, továbbá olyan eszközöket, amelyek segítik egy hatékony és elektronikus vámkezelés létrehozását. Ily módon megpróbáltuk növelni a vámhatóságok működési hatékonyságát az EU külső határain – a védelem utolsó ütközőin – meggátolva a hamisított áruk belépését a belső piacra.

A hamisítás és a kalózkodás elleni küzdelem egy olyan téma, amelynek továbbra is a politikai napirend legfontosabb pontjai között kell szerepelnie. A Parlamentben felszólítjuk a Bizottságot, hogy működjön együtt a kormányokkal, a vámhatóságokkal, az iparral és a fogyasztókkal minden egyes uniós tagállamban. Együtt kell cselekednünk, amennyiben hatékonyan akarunk küzdeni. Ezzel a ma esti vitával arra szólítjuk fel a Bizottságot, hogy egy következetes és összehangolt megközelítést hozzon létre a hamisítás és a kalózkodás kezelésére. Csak így biztosíthatjuk a fogyasztók számára a belső piacon forgalomban lévő termékekbe vetett bizalmat.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök asszony, szeretnék köszönetet mondani Susta úrnak a hamisítás nemzetközi kereskedelemre gyakorolt hatásáról szóló jelentéséért, és természetesen szeretnék köszönetet mondani a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottságnak is. Ezek a hamisítással és kalózkodással kapcsolatos témák, ahogy Korhola asszony olyan kitűnően mutatta meg, megérdemlik figyelmünket és elszántságunkat.

A Bizottság teljes mértékben elkötelezett a szellemi tulajdon magas fokú védelmének és az EU-n kívüli országokban a szellemi tulajdon tiszteletben tartásának előmozdítása iránt. Összhangban Európa szerepével a világban és a Bizottságnak a szellemi tulajdon megbecsülésének biztosítására vonatkozó stratégiájával, együttműködünk azokkal a partnerekkel, akik osztoznak aggodalmunkban. Ez vonatkozik az Egyesült Államokra, Japánra, a G8 és az OECD országaira. Biztosak akarunk lenni abban, hogy a legmodernebb, leginnovatívabb európai ipari ágazatokkal, azokkal, amelyek a leginkább koncentrálnak a minőségre, amelyeket a legfontosabb eszközeink egyikeként definiáltak a világbeli versenyképesség tekintetében, nem élnek vissza vagy teszik tönkre az EU-n kívüli országok.

Üdvözlendő az Európai Parlament részvétele ebben a témában. Köszönöm. A Bizottság nyomon követte Susta úr jelentésének szövegezését, és köszönöm neki, hogy egy nagyon ambiciózus, konstruktív álláspontot foglalt el. Figyelünk a Kínával való munkára, a WTO vitarendezési mechanizmusára, a vámkedvezmény-rendszerünkre és a kis- és középvállalkozásoknak nyújtandó nagyobb segítségre vonatkozó javaslatokra.

Számos területen azonban a jelentés végleges verziója visszalépést jelent a kezdeti megközelítéshez képest. A jelentés továbbá visszafogottabb és védekezőbb hangnemet üt meg, különösen az ACTA-val, a hamisítás elleni küzdelemmel kapcsolatos kereskedelmi megállapodással kapcsolatban. Az ACTA célja a tömeges illegális tevékenységek elleni küzdelem, és az Európai Unió újtóinak védelme. Nem korlátozza a polgári szabadságjogokat, és nem gyakorol nyomást a fogyasztókra.

Amint a Bizottság számos alkalommal elmondta az Európai Parlamentnek, az ACTA nem fog messzebbre menni, mint az Európai Uniónak a szellemi tulajdonjogok érvényesítésére vonatkozó jelenlegi rendszere. A jelenlegi rendszer tiszteletben tartja az alapvető jogokat és a polgári szabadságjogokat, beleértve a személyes adatok védelmét. A büntetőjogi szankciók alkalmazását egyeztetni kell majd az Európai Unió elnökségével a tagállamok nevében.

A Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság által előterjesztett kérdéseket illetően, szeretném kiemelni, hogy a múlt év májusában az Európai Parlament képviselőivel tartott magas szintű konferencia óta a Bizottság reflektált a tagállamok, a bírói és rendőri hatóságok, a vállalkozások és a fogyasztók ezen bűnözők elleni küzdelmében való támogatásának legmegfelelőbb módjaira. Igaz, hogy ezek az összetett problémák különböző területekkel kapcsolatosak, és a Bizottság különböző főigazgatóságainak hatáskörébe tartoznak. Szükség van megerősített együttműködésre.

Ez év elején – és ez fontos – létrehoztak egy, az ipari és szellemi tulajdonjog érvényesítésére szakosodott egységet. Ezt szeretném kiemelni. Szilárd tudásalapra van szükségünk továbbá, hogy bevezessünk egy állandó stratégiát a hamisítás és a kalózkodás elleni küzdelem tekintetében. Itt azonban van egy probléma: a statisztikák elkészítése. Statisztikákra van szükségünk, hogy pontos elképzelésünk legyen a probléma területéről és méretéről. Az OECD szintén hangsúlyozta ezt „A hamisítás és a kalózkodás gazdasági hatása” című jelentésében.

Cselekednünk kell tehát annak biztosítása érdekében, hogy pontos, teljes körű információkat lehessen begyűjteni. A vállalkozásoknak alapvető adataik vannak, de ezek egy része kényes. Az egyetlen statisztika, amit a tagállamoknak be kell nyújtaniuk, azok a vámszervek általi lefoglalásokkal kapcsolatosak.

Hasonlóan, nehéz információt szerezni azoknak az embereknek a számáról, akik veszteséget szenvedtek hamisított termékek miatt. Bár egyes rendszerek, mint például a veszélyes anyagokra vonatkozó közösségi gyorsításelemzési rendszer (RAPEX), rendelkezésre bocsát részletet, de ezek nem teljesek. A RAPEX-rendszert arra tervezték, hogy megakadályozza a veszélyes termékek okozta baleseteket. Igaz, hogy a hamisított termékek beletartozhatnak ebbe a kategóriába. A RAPEX fő előnye, hogy lehetővé teszi, hogy az egy tagállamban talált veszélyes termékekkel kapcsolatos információt gyorsan megosszunk más tagállamokkal és a Bizottsággal, hogy megakadályozzuk, hogy más fogyasztók is megvásárolják azokat.

Bár a RAPEX lefedi az összes veszélyes terméket, mindazonáltal nem szükségszerűen ez a legmegfelelőbb eszköze a hamisított termékek okozta veszteségekkel kapcsolatos információk begyűjtésének.

A balesetekre vonatkozó európai adatbázis, amely a fizikai sérülések szisztematikus nyomon követésén keresztül jut adatok birtokába, a kórházak sürgősségi szolgálati által bejelentett balesetekről és fizikai sérülésekről gyűjt adatokat. A fizikai sérülések okairól nyújtott tájékoztatás azonban néha túl általános, és nem megfelelően részletes ahhoz, hogy meg lehessen állapítani, hogy a sérüléseket hamisított termékek okozták-e. Továbbá a tagállamoknak a balesetek okainak feljegyzésére használt módszerei közötti eltérések bonyolult feladattá teszik a statisztikai összehasonlítást, amelyek így nem pontosak.

Egyértelmű tehát, hogy cselekednünk kell egy nemzeti kapcsolattartó pontokat használó gyors adatcserehálózat létrehozása érdekében. Ez a megközelítés lehetővé tenné az adminisztratív testületek, a bírói és rendőri hatóságok és az egész Európai Unióban a gazdasági tevékenységi ágazatokban részt vevők közötti koordináció és információcsere fokozását. Ebben a kérdésben egy megfigyelőközpont felállítása is nagyon hasznos lenne. A Bizottság jelenleg vizsgálja a legmegfelelőbb gyakorlati lehetőségeit egy megfigyelőközpont felállításának.

A szubszidiaritás elvével összhangban a tagállamoknak kötelességük biztosítani, hogy a forgalomba hozott termékek mind biztonságosak, és a piacfelügyeletet hatékonyan hajtják végre, de régebben ezt a felügyeletet nem ugyan olyan mértékű szigorral hajtották végre minden tagállamban. A Bizottság ezért előterjesztett egy akkreditációra és piacfelügyeletre vonatkozó rendeletet, amelyet 2008 júniusában fogadott el a Tanács.

A rendelet egy közös keretet hoz létre a piacfelügyelettel kapcsolatban. Ez az általános termékbiztonságról szóló irányelv által létrehozott rendszerhez kötődik, de ki is egészíti azt. Közös követelményeket állapít meg a piacfelügyelettel kapcsolatban, és minden tagállamnak meg kell felelnie ezeknek a követelményeknek. A rendelet bevezet egy együttműködési mechanizmust a hatóságok között, mind nemzeti, mind nemzetközi szinten. A mechanizmusnak lehetővé kell tennie, hogy hatékonyan osszuk meg a hasznos információt, például hogy riasztást adhassunk ki egy veszélyes terméknek egy belépési ponthoz való érkezéséről.

Tavaly júliusban a Bizottság közleményt fogadott fel egy európai iparjogvédelmi stratégiáról. Szeretnénk tehát létrehozni egy integrált stratégiát, amely nem jogalkotási intézkedéseket tartalmaz ezen rendelkezések

alkalmazásának megerősítésére. Ez a stratégia lehetővé fogja tenni egy vámmal kapcsolatos új cselekvési terv kidolgozását annak érdekében, hogy megküzdjünk a hamisítással és a kalózkodással, továbbá hogy új megközelítéseket hozzunk létre, amelyek lehetővé fogják tenni, hogy fejlesszük az adatgyűjtést, hogy tudatosító kampányokat szervezzünk, és hogy növeljük az együttműködés hatékonyságát minden szinten.

A Tanács kijelentette, hogy támogatja ezt a megközelítést. 2008. szeptember 25-én elfogadott egy, a hamisítás és a szerzői jogi kalózkodás elleni küzdelemre irányuló átfogó európai tervet. Ez az állásfoglalás, amely meghatározza a hamisítás és a szerzői jogi kalózkodás elleni küzdelemre irányuló átfogó európai tervet, egy jelentős politikai jelzés. Ez bizonyítja, hogy a tagállamok nagy jelentőséget tulajdonítanak a szellemi tulajdonjogok tiszteletben tartásának.

Ebben az összefüggésben, egy 2008. november 25-én és 26-án, Párizsban tartott magas szintű szeminárium keretében a Bizottság találkozott a tagállamok vámhatóságainak főigazgatóival. A szemináriumon meghatározták a hamisítás elleni küzdelemre irányuló új vámügyi terv főbb elemeit a 2009–2012-es időszakra vonatkozóan.

Ezt a hamisítás elleni küzdelemre irányuló vámügyi tervet a következő cseh elnökség alatt fogja elkészíteni a Bizottság. A Bizottság nagy jelentőséget tulajdonít a szellemi tulajdonjog védelmének és megfelelő megbecsülésének a nem uniós országok piacán. Szervezett párbeszédet indított el a szellemi tulajdonjoggal kapcsolatos témákban fő kereskedelmi partnereivel, például Kínával. A Bizottság részletes rendelkezések bevezetését javasolta a szellemi tulajdonjoggal kapcsolatban, amelyek kifejezetten azoknak a kétoldalú és regionális kereskedelmi megállapodásokban való alkalmazásának ellenőrzésére irányulnak.

A Bizottság természetesen úgy gondolja, hogy a tudatosítás és a fogyasztóknak az egyre növekvő veszélyekre való figyelmeztetése egy fontos téma. Alapvetően fontos, hogy megbízható adatokat tudjunk gyűjteni és kielemezni munkánk támogatása érdekében, és hogy hatékony politikát és stratégiákat dolgozzunk ki. Ha magas színvonalú információk birtokában vagyunk, képesek leszünk anélkül tájékoztatni a fogyasztókat, hogy bizalmatlanságot keltsünk az olyan kényes termékcsoportok iránt, mint például a gyógyszerek és az élelmiszerek. A tagállamokra fontos szerep hárul ebben a tekintetben, mert biztosítaniuk kell az ilyen típusú információk cseréjét.

Elnök asszony, befejezem mondandóm. Kérem, bocsásson meg a hosszadalmas felszólalásért. Támogatni akarjuk a tagállamokat, hogy hatékonyabban járulhassanak hozzá az innováció előmozdításához és a fogyasztók egészségének és biztonságának védelméhez, és ehhez egy globális megközelítésre van szükségünk. Ezért összpontosítja erőfeszítéseit a Bizottság egy olyan mechanizmus bevezetésére, amely lehetővé fogja tenni a tudás és az együttműködés fejlesztését a tagállamok, a fogyasztók és a vállalkozások között.

Láthatja, Susta úr, hogy jelentése épp a megfelelő pillanatban érkezett. Ez elvezet minket a hamisítás problémájának magjához, amely mindig is nagy aggodalmat jelentett számomra. Nem tudunk megvédeni egy innovatív Európát, ha nem lépünk fel hatékonyan a hamisítás ellen. Köszönetet szeretnék mondani tehát az Európai Parlamentnek azért az érzékenyséért, amelyet ezzel a jelentős problémával szemben tanúsított. Köszönöm figyelmüket. Most, elnök asszony, figyelmesen fogom hallgatni a képviselők hozzászólásait.

Eva Lichtenberger, a Jogi Bizottság véleményének előadója. – (DE) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! Susta úr már világosan felvázolta a téma jelentőségét, így nincs szükség arra, hogy megismételjem.

A Jogi Bizottság már foglalkozott ezzel a témával, különösen az ACTA-val kapcsolatos nemzetközi tárgyalásokat érintően, és a következő pontokat vetette fel: az átláthatóság hiányát, például a nemzetközi tárgyalások során, az olyan nemzetközi megállapodásokkal és szervezetekkel való kölcsönös kapcsolat kérdését, mint a Szellemi Tulajdonjogok Kereskedelmi Vonzataival foglalkozó Tanács (TRIPS) vagy a Szellemi Tulajdon Világszervezete (WIPO), a büntető rendelkezések természetére és nagyságára vonatkozó meghatározás jogi alapjának a hiányát – amely pont nagyon fontos a tagállamok számára is.

Mindezt egy következtetésben szeretném röviden összefoglalni, vagyis hogy akármit is gondolnak a tagállamok vagy mi a büntető intézkedések harmonizációjáról, vagy akárhogyan is történik ez, saját magunknak kell tudnunk dönteni a kérdéses ügyről. Nem szabad hagyni, hogy az történjen, hogy a nemzetközi tárgyalások a megfelelő átláthatóság nélkül előre korlátozzák az Európai Unió és az intézmények cselekvési szabadságát oly mértékben, hogy az Európai Parlament ne tudjon döntést hozni a saját mozgásterén belül. Nem szabad előre dönteniünk. Az Európai Parlament ragaszkodik jogaihoz. Végül soron ez a magánéletet, az adatvédelmet és az állampolgárok jogait is érintené és potenciálisan veszélyeztetné is.

Jó eséllyel két döntésről is lehetőségünk lesz szavazni holnap, amennyiben az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) és az Európai Demokraták Képviselőcsoportja nem gördít akadályt ennek útjába

azáltal, hogy kísérletet tesz a döntések egyikének megváltoztatására egy szóbeli módosítás előterjesztésével. Remélem, hogy ezt az álláspontot még mindig meg lehet változtatni. Köszönöm.

Corien Wortmann-Kool, a PPE-DE képviselőcsoport nevében. – (NL) Barrot úr, igaza van. Igen hosszan beszélt ezen a késői órán. Amennyiben azt a tényt akarta hangsúlyozni ezzel, hogy a Bizottság prioritásként szándékozik kezelni a hamisítás elleni küzdelmet, akkor megbocsátok Önnek. Mi több, boldogan segítünk, hogy tartsa magát magasztos céljához, mert a hamisítás még mindig jelentős probléma, sőt, egyre inkább azzá válik. Többé már nem a helyes Gucci táskákról van szó, hanem az európai polgárok, az európai fogyasztók egészségéről és biztonságáról.

Szeretném átadni őszinte köszönetemet az előadónak kitűnő jelentéséért, amelyet mi a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottságban két ember kivételével egyhangúan támogattunk. Múlt héten összetett tárgyalásokba bonyolódunk az új állásfoglalásokkal kapcsolatban, de örülök, hogy mindannyian visszakoztunk. Remélem tehát, hogy holnap nagy többséggel el fogjuk tudni fogadni a Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság állásfoglalását. Értékeljük a tényt, hogy a Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport visszavonta az alternatív állásfoglalást.

Sokkal jobb együttműködésre van szükség, amennyiben meg akarjuk nyerni a hamisítás elleni harcot. A vámhivatalok fontos szerepet játszanak ebben, ahogy azt jól mutatta öt európai ország összehangolt erőfeszítése, ahol a vámhivatalok és az ipar szorosan együttműködve dolgozott és jelentős mennyiségű hamisított árut semmisített meg. Kitűnő!

Jobb koordinációra is szükségünk van, de nem javasoljuk egy új európai Ügynökség létrehozását állásfoglalásunkban, bár eljátszottunk a gondolattal. Ebben az összefüggésben Martin úr javaslatára szeretném felhívni figyelmüket egy európai eredményjelző tábla felállításáról. Ez egy kiváló ötlet.

Szerettem volna említést tenni a büntetésekről is, különösen a jogérvényesülésért felelős biztos számára. Remélem, hogy komolyan veszik javaslatainkat és elfogadják azokat.

David Martin, a PSE képviselőcsoport nevében. – Elnök asszony, köszönetet szeretnék mondani először Susta úrnak a jelentéssel kapcsolatos kiváló együttműködéséért. Nem értettünk egyet mindenben, de mindig nagyon együttműködő és a lehető legrugalmasabb volt.

Először is, Susta úr néhány globális adatot szolgáltatott a hamisítás mértékéről. Csak ezen a héten az én választókerületemben két különböző esemény hívta fel a figyelmet a regionális szintű hamisítás mértékére. Először is, az Egyesült Királyság Határirányítási Ügynöksége rajtaütött egy hajón a skóciai Grangemouthban, az én választókerületemben, és lefoglalt 3,6 millió GBP értékű hamis dizájner terméket. A hajó Hollandián keresztül Kínából érkezett Skóciába.

Szintén ezen a héten Skóciában nyilvánosságra hozták, hogy ebben az évben a skót rendőrség eddig fél millió cd-t és dvd-t foglalt le, amelynek illegális értékesítésből származó értéke közel 5 millió GBP. A rendőrség továbbá azt is megemlítette sajtóközleményében, hogy ezeknek a másolt dvd-knek és albumoknak a terjesztését majdnem minden esetben a szervezett bűnözés ellenőrizte. Tehát ez nyilvánvalóan egy súlyos probléma az egész Európai Közösségben.

Ahogy mások mondták, a hamisításra gyakran úgy tekintenek, mint áldozat nélküli büntetetre, de természetesen, ahogy beszélünk róla, távol van ettől. A hamisított termékek forgalmazásának legalább három vesztes csoportja van.

Az első csoport természetesen az üzleti közösség: az ilyen fajta kereskedelem hatással van a legális kiskereskedőkre és más vállalkozásokra, amelyek adót fizetnek, alkalmazottakat foglalkoztatnak és bevételt produkálnak; a hamisítás továbbá megtagadja a szerzőktől, a művészekről és a kutatóktól tehetségük és beruházásuk jogos ellenértékét. Vannak a fogyasztók, akiket Wortmann-Kool asszony említett, akiket megölnek, akiknek kárt vagy kellemetlenséget okoznak a hamis termékek. És van az emberek harmadik csoportja, a bűnözés és az antiszociális viselkedés áldozatai, akiket gyakran a hamisított áruk utáni bevételből fizetnek ki.

A PSE képviselőcsoport nagy mértékben egyetért azzal, amit a biztos úr a probléma kezeléséhez szükséges háromféle cselekvésként határozott meg. Először is, szigorúbb fellépésre van szükség azokkal a harmadik országokkal szemben, amelyek segítik vagy elnézik a hamisítást, és nem védik meg mások szellemi tulajdonjogát. Nem gondoljuk, hogy az ACTA a teljes megoldása ennek a problémának, és természetesen úgy gondoljuk, hogy amennyiben az ACTA hatályba lép, átláthatóbbnak, demokratikusabbnak és általában többoldalúnak kell lennie. Ahogy Wortmann-Kool asszony mondta, a megoldás egy része egy nemzetközi

eredményjelző tábla lehetne, amely megnevezi és szégyenbe hozza azokat az országokat, amelyek nem tisztelik mások jogait a hamis áruk tekintetében.

A második terület, ahol cselekvésre van szükség, az olyan bűnüldöző szervek folyamatos munkája, mint a rendőrség, a fogyasztóvédelmi felügyelők és a vámhatóságok. Várjuk az ezzel a területtel kapcsolatos jobb európai együttműködésre vonatkozó jövő évi cseh javaslatot.

A harmadik és utolsó terület a közvélemény figyelmének felhívása a hamisítás okozta károkra, továbbá annak elmagyarázása a fiatalok számára, hogy azoknak az egyéneknek, akik filmeket, televíziós műsorokat és zenét készítenek, joguk van megélni belőle.

Azt azonban nem hisszük, hogy büntetendővé kellene nyilvánítanunk azokat az egyéneket, akik illegálisan töltenek le dalokat vagy zenét, vagy akik hamis cd-t vagy futballmezt vásárolnak. Nem akarjuk büntetendővé nyilvánítani ezeket az embereket; tanítani akarjuk őket, és a saját oldalunkra állítani, hogy az ebben a folyamatban szereplő igazi bűnözőkkel küzdjünk meg.

Carl Schlyter, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (SV) Elnök asszony! Köszönöm, Susta úr. Természetesen egyszerű lett volna számunkra egy egyszerű megállapodást elérnünk ebben a témában. A Parlament szabályzata ugyanakkor arra kényszerít minket, hogy külön állásfoglalásokat terjesszünk elő, és nem ad lehetőséget arra, hogy az egyes módosításokról szavazzunk. Ez nehezíti teszi egy olyan kompromisszum elérését, amelyben a Parlament többségének kívánsága pontosan kifejeződik. Ez rendkívül sajnálatos, mert azt jelenti, hogy amennyiben például a Zöldek állásfoglalása nem kap támogatást holnap, egy olyan javaslaton keresztül fogunk szavazni, amely maga után vonja az internet és az internet tartalmának ellenőrzését, és ez azt fogja jelenteni, hogy a forgalmazók lesznek felelősek ezért. Ez nagyon sajnálatos lenne, mert nem ez a Parlament célja.

A kalózkodás és a hamisítás kétféleképpen jelent veszélyt a fogyasztókra és általában az emberekre. Ki lehetnek téve olyan veszélyes áruk és hamis gyógyszerek vásárlásának, amelyek veszélyt jelentenek az egészségükre, így közvetlenül érintettek lesznek. Mindazonáltal a védjegyek, és különösen a szerzői jogok védelmére hozott túlzott intézkedések okozta fenyegetéssel is szembe kell nézniük. Ez a helyes egyensúly megtalálásának kérdése. Úgy gondolom, hogy a Parlament világos üzenete a Bizottság és a Tanács számára, amikor folytatják tárgyalásaikat, hogy akárhogy is alakul a holnapi szavazás, világosan kijelentjük, hogy a nem haszonszerzés célú személyes használatot nem szabad bűncselekményként kezelni. Nem szabad az ACTA-nak hozzáférést biztosítani a magánszámítógépekhez, a zenelejátszókhöz és hasonló eszközökhöz. Ez a Parlament világos üzenete.

A büntetőjog tekintetében azt szeretném elmondani, hogy a Zöld alternatív javaslatra kell szavaznunk, ha nem akarjuk, hogy valamilyen képmásunk hirtelen bevezesse a büntetőjogot európai szinten. Természetesen semmiféle jogkörünk nincs arra, hogy bármi ilyen típusú dolgot csináljunk. A kérdés az, hogy vajon ez működni fog-e, és hogy miként lesz képes egyensúlyt teremteni az egy országbeli büntetési rendszerben, amikor a büntetési rendszer egy másik országban teljesen hibásnak bizonyul. Ez nemzetközi szinten nem úgy tűnik, hogy egyáltalán működőképes lehetne. A Zöldek javaslatai tehát jobbak.

Az eredeti javaslat azt mondja, hogy nem tesznek kivételt az utazókkal. Ésszerűtlen azonban egy utazót, aki nem több mint 400 euró értékben hoz magával árut, egyenlővé tenni egy üzletemberrel, aki 50 konténernyi árut tud magával hozni. Legfőképpen azonban ésszerűtlen az internet minőségi tartalmára, a tartalmat szabályozó minőségi statisztikákra, továbbá a másodlagos felelősségre és a közvetítők felelősségére vonatkozó szabályok megszüntetéséről szavazni.

Annak érdekében, hogy lehetővé tegyük, hogy több képviselő szavazzon a Zöld állásfoglalásra, be fogunk nyújtani egy szóbeli módosítást a 15. cikk eltörlése érdekében, amely nyilvánvalóan némileg ellentmondásos, és ezt követően remélem, hogy sokan támogatni fogják javaslatunkat. Köszönöm.

Pedro Guerreiro, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (PT) Elnök asszony, az Európai Parlamentnek a textiliparról szóló, 2007. december 13-i állásfoglalása kimutatta, hogy a hamisítás elleni európai vámeljárások fele a textillel és a ruházattal kapcsolatos. Ugyanez az állásfoglalás hangsúlyozta a harmadik országokból behozott textilek eredetjelzésével kapcsolatos kötelező érvényű szabályozások alkalmazásának szükségességét, és felszólította a Tanácsot, hogy fogadja el a „made in” jelzésről szóló függőben lévő rendeletjavaslatot a jobb fogyasztóvédelem és az európai ipar támogatása érdekében.

A tény az, hogy egy európai bizottsági javaslat ebben az összefüggésben, bár elégtelen lenne, 2005 óta egy helyben topog. Ennek eredményeképpen kérdésünk a következő: mikor fog az Európai Unió szabályokat lefektetni az import áruk vagy a különböző tagállamokban gyártott termékek eredetjelzésére vonatkozóan?

Bastiaan Belder, az IND/DEM képviselőcsoport nevében. – (NL) Elnök asszony, szeretném megköszönni az előadónak értékes jelentését. A hamisítás nemcsak egy gazdasági veszedelem, hanem a fogyasztók biztonsága és a közegészségügy szempontjából is veszélyt jelent. Nemcsak a hamisított áruk gyártását, hanem kereskedelmét és szállítását is prioritásként kellene kezelni.

Múlt hónap végén egy rendkívül hasznos munkaúton voltam Koszovóban, ahol aggasztó a helyzet. A kaotikus, részben egymást átfedő nemzetközi jelenlét, a gyenge pristinai kormánnyal kombinálva kitűnő működési területet nyújt a csempészeknek Koszovóban. Döbbenetes látni, hogy milyen jól dolgoznak együtt bűnözők az albán és szerb oldalról, egy többnemzetiségű erőfeszítésben.

Arra biztatom az Uniót, hogy vonultassa fel az Eulex missziót Koszovóban az ilyen csempészzel kapcsolatos gyakorlatok elleni küzdelemben. Elfogadhatatlan, hogy az Európai Unió tétlenül nézze, ahogy egy fekete lyuk jelenik meg határai mentén. A hamis áruk elleni küzdelmet nemcsak a tárgyalóasztalnál kell lemérni, hanem legalább ugyanannyira a valóságban. Remélem, hogy a Bizottság meg fogja adni ennek a témának azt a figyelmet, amit megérdemel, tulajdonképpen már beszéltem erről a konkrét kérdéssel a Bizottsággal Pristinában. Ez egy nagyon fontos pontja a szellemi tulajdon védelmére irányuló harcunknak, a Nyugat-Balkánon is.

Christofer Fjellner (PPE-DE). – (SV) Elnök asszony, ez természetesen egy nagyon átfogó téma. Ahogy korábban említettem, mindent magában foglal a gyógyszerektől kezdve az autóalkatrészekre és a dizájner termékeken át az illegális letöltésekig. Ezen a területen teljesen nyilvánvaló, hogy a hamisítás egy jelentős probléma, amely veszélyt jelent a nagy értékű árukra és a biztonságra is. Mindazonáltal bizonytalanság van a tekintetben, hogy mennyire nagy összegekről van szó valójában, és hogy ezeknek a termékeknek milyen része található meg az európai piacon. Úgy gondolom ezért, hogy a Bizottság által elvégezendő vizsgálat egy rendkívül hasznos dolog.

Én főleg az ACTA-ra szeretnék összpontosítani, vagyis a hamisítás elleni küzdelemmel kapcsolatos kereskedelmi megállapodásra, amely a tárgyalás folyamatában van az Egyesült Államokkal, Japánnal, az EU-val és más országokkal. Ebben az összefüggésben a téma természetesen a túl nagy titoktartás. Mindannyian pletykákra reagálunk azzal kapcsolatban, hogy mi folyik. Van egy indokolt aggodalom – aggodalom aziránt, hogy a határellenőrzést végző személyzet mindent át fog vizsgálni a számítógépektől kezdve az MP3-lejátszóig. Hallottunk pletykákat a több régiós dvd-lejátszók betiltásáról. Azt mondanám, hogy ez a bizonytalanság és ezek a pletykák önmagukban károsan hatnak a kalózkodás és a hamisítás elleni harcra. Úgy gondolom ezért, hogy itt mindannyian nagyobb nyitottságot szeretnénk. Több információra van szükségünk azzal kapcsolatban, hogy ez valójában milyen felhatalmazáson alapul, hogy mit szeretne elérni a Bizottság, továbbá hogy mit fognak elfogadhatatlannak tekinteni.

A jelentéshez fűzött módosításomban, amely szerencsére meghallgatást nyert, arra összpontosítottam, hogy mit nem szeretnénk látni az ACTA-ban. A módosításban különösen azt hangsúlyoztam, hogy nem szeretnénk olyan intézkedéseket, amelyek korlátozzák a magánéletet, továbbá ezen a területen nem akarunk túlmenni a meglévő szabályozáson, és végül, de nem utolsósorban, az ACTA-nak nem szabad korlátoznia az innovációt és a versenyt.

Mindazonáltal szomorú, hogy egy ilyen fontos területen azt kell kidolgoznunk, hogy mit nem kellene csinálnunk, amikor olyan sok dolog van, amit kellene csinálnunk. Mindazonáltal ennek pontosan ez a titkolózás és bizonytalanság az oka, amit ez a titkolózás hoz létre. Nem szabad, hogy olyan helyzet álljon elő, hogy az ez elleni harc, és a megsegítésünkre használandó eszközök nagyobb gondot jelentsenek, mint maga a kalózkodás. Ez az, amitől tartok. Nagyon köszönöm.

Christel Schaldemose (PSE). – (DA) Elnök asszony, én is szeretnék köszönetet mondani a Bizottságnak a probléma konstruktív bemutatásáért. Én a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság tagja vagyok, és részt vettem annak a kérdésnek a szövegezésében, amit a Bizottságnak tettünk fel azzal kapcsolatban, hogy mit lehet tenni a hamisítással a fogyasztóvédelem szempontjából. Azzal kezdeném, hogy véleményem szerint rendkívül fontos, hogy ténylegesen kísérletet tegyünk a hamisítás mértékének csökkentésére. Ennek nem szabad kétségesnek lennie. Mindazonáltal úgy gondolom, hogy az is rendkívül fontos, hogy többet tudjunk meg a hamisításnak a fogyasztókra tett hatásáról. Ahhoz nem fér kétség, hogy ez nagyon fontos a vállalkozások számára. Mindazonáltal látjuk, hogy vannak problémák, és hogy ezek hatással lehetnek a fogyasztók egészségére és biztonságára. Valójában úgy gondolom ezért, hogy bár nehéz pontos és jó statisztikákhoz

hozzájutni, erőfeszítést kell tennünk annak érdekében, hogy megtudjuk, milyen veszélyesek lehetnek valójában a hamis gyógyszerek, vagy bármilyen más termékek. Meglátogattam az ezzel a témával foglalkozó dán hatóságokat, és láttam lefoglalt ráógumit, vizet, mosószert és mindenféle hétköznapi terméket. Mondanom sem kell, hogy lehetnek fizikai következményei a fogyasztókra nézve, ha olyan ráógumit fogyasztunk, amely hamisított, és valószínűleg *nem* felel meg semmilyen azzal kapcsolatos szabálynak, hogy mit tartalmazhat egy ráógumi – vagy bármilyen más termék. Úgy gondolom, hogy szükségünk van információra, mert ha nem kapjuk meg a sérülésekkel és az egészségre gyakorolt hatással kapcsolatos információkat, nehéz lesz a fogyasztókat mozgósítani ebben a harcban, hogy tegyenek valamit a termékhamisítással kapcsolatban. A fogyasztóknak tudniuk kellene, hogy ennek következményei vannak, és így be lehetne vonni őket, hogy *ne* vásároljanak olcsó és hamis termékeket. Ezért alapvető fontosságú, hogy információt és adatokat gyűjtsünk ezen a területen. Várom tehát a Bizottság különleges javaslatát arról, hogy hogyan foglalkozzunk ezzel a kérdéssel.

Georgios Papastamkos (PPE-DE). - (EL) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, a hamisítás, az utánzás jelensége egy jogi probléma, amelynek nyilvánvaló pénzügyi utóhatása van. Az említett jogi dimenzió a szellemi tulajdonjog megsértésével kapcsolatos; a pénzügyi dimenzió elveszett vámmal és héával kapcsolatos, amelyek fontos összetevői az európai költségvetésnek, az Európai Unió saját forrásainak.

A probléma gazdasági dimenziója egyértelmű. A hamis termékek károsak az európai vállalatok versenyképességére, és ennek eredményeképp a foglalkoztatottságra nézve. A probléma legaggasztóbb dimenziója a fogyasztók egészségére és életére jelentett veszély. Természetesen, biztos úr, a kereskedelmi partnereinkkel való munka felgyorsítása egy intézkedés. Azt mondanám, hogy egy hamisítással és kalózkodással foglalkozó európai megfigyelőközpont létrehozása, és a „made in” gyári jelzés elfogadása szintén egy jó irányba tett lépésnek számítanának.

Mindazonáltal, biztos úr, bár nincs meg Önnek a releváns portfólió, azt szeretném mondani Önnek, és arra szeretném emlékeztetni a tisztelt képviselőket, hogy a ruházati textiltermékek importjára vonatkozó mennyiségi korlátozásokat eltörölték. Az én választókerületemben, amikor a görög parlament tagja voltam, gyárakat zártak be és munkavállalók ezrei váltak munkanélkülivé. Nem az importáló országokkal való vámügyi együttműködés volt az első; a Bizottság maga vallott be ennyit. A vámügyi együttműködés ezen esemény után következett, és az Európai Unió fizet a vámügyi együttműködés kialakításáért. Ez volt az Önök tévedése. Ez volt a Bizottság tévedése. Felülvizsgáltuk a cukoripari rendszert, és a hivatalos statisztikák alapján a nemzetközi cukorexportáló vállalatok gazdagodtak meg, nem a szegény fejlődő országok termelői.

Biztos úr, én nem támogatok egy olyan Európát, amely nem nyitott a világra. Egy olyan Európát támogatunk, amely nyitott a világra, de szabályokkal, alapelvekkel, átláthatósággal és azonos játékszabályokkal. Termékeket hoznak be az Európai Unióba szociális dömpinggel, ökológiai dömpinggel, és az Európai Bizottság nem reagál. Az Európai Bizottság játssza a legfontosabb szerepet a közös külkereskedelmi politikában. Önök tárgyalnak a harmadik országbeli partnerekkel, Önök határozzák meg az együttműködés feltételeit. Szerencsére a Lisszaboni Szerződés megváltoztatja az intézményközi kapcsolataink feltételeit, és az Európai Parlament együtt fog jogszabályokat alkotni Önökkel, és akkor az Európai Bizottság és az Európai Parlament közötti együttműködés kultúrája is meg fog változni. Várjuk, hogy eljőjön ez az idő.

Francisco Assis (PSE). - (PT) Elnök asszony, Barrot úr, hölgyeim és uraim! A hamisítás jelensége komolyan veszélyezteti a legtörvényesebb társadalmi-gazdasági érdekeket az Európai Unióban, veszélyezteti a vállalkozások versenyképességét, káros a foglalkoztatottságra nézve, veszélyezteti a fogyasztók egészségét és biztonságát és súlyosan károsítja a tagállamokat és magát az Európai Uniót. Ezért erőteljesen küzdeni kell ellene.

Az Európai Unió, piaca nyitottságának és átláthatóságának köszönhetően, annak köszönhetően, hogy ő az áruk és szolgáltatások második legnagyobb importőre a világon, továbbá a magas hozzáadott értékű termékekre való gazdasági specializációjának köszönhetően, különösképpen ki van téve a hamisítás okozta károknak. A hamisítás negatív hatásai végigterjednek az egész gazdasági szöveten, de különösen komoly befolyásuk van a kis- és középvállalkozásokra, amelyek természetesen kevésbé felkészültek egy ilyen komoly veszély kezelésére.

Ez a különösen veszélyes bűncselekmény elleni küzdelem megköveteli az együttműködés megerősítését, mind belsőleg, az Európai Unión belül, mind külsőleg, a más országokkal vagy regionális blokkokkal való kapcsolatainkban, amelyek szintén szembesülnek ezzel a problémával.

Belsőleg két vonatkozásban kell intézkedéseket elfogadni: a tagállamok jogszabályainak fokozatos harmonizációja, különösen a büntetőjog esetében, és a vámügyi együttműködés megerősítése tekintetében.

A kis- és középvállalkozások különleges helyzetét szem előtt tartva, ahogy már említettem, létfontosságú, hogy technikai segítségnyújtást adjunk ezeknek a vállalkozásoknak, mert kevésbé képesek egy ilyen kérdés kezelésére. Csak így módon lesznek képesek megvédeni jogukat.

Szélesebb nemzetközi szinten a jelenlegi kezdeményezéseket kell folytatni, mind a kétoldalú megállapodásokkal kapcsolatban, mind a nemzetközi kereskedelem többoldalú szabályozásának tágabb összefüggésében. Ez segíteni fog megerősíteni azt a szerepet, amelyet a Kereskedelmi Világszervezet betölthet, és amelyet be kell töltenie ezen a területen a vitarendezési testületén keresztül.

A hamisítás veszélyezteti gazdasági és társadalmi berendezkedésünk modelljének alapját. Veszélyezteti a kutatásba és az innovációba történő beruházást, elértékteleníti az intelligenciára és képzésre vonatkozó erőfeszítéseket, ösztönzi a szervezett bűnözést és egyértelműen gyengíti a jogállamiságot. Ezért kell a hamisítás elleni küzdelemnek abszolút szükségszerűnek lennie minden uniós tagállam számára.

Jacques Toubon (PPE-DE). – (FR) Elnök asszony, hölgyeim és uraim! A hamisítás, véleményem szerint, egy olyan mértékű gazdasági, társadalmi és egészségügyi veszélyt jelent, amelyet gyakran alábecsülnek. Néhányan úgy becsülik, hogy az Antwerpenben vagy Rotterdamban konténerekbe rakodott áruk harmada hamisítvány. Azt mondtam, „egyharmada” és ezek hivatalos főosztályoktól származó becslések.

Nagyon világosan szeretném kimondani, és nem kerülgetem a forró kását, hogy őszintén csalódott vagyok az Európai Parlament javaslatai és a ma esti vita miatt. Ez egyszer csalódottabb vagyok a Parlament, mint a Bizottság vagy a Tanács miatt, mert ezen a területen a Tanács és a Bizottság elvégezte dolgát.

A szeptember 25-i cselekvési terv, a november 25-én tartott szeminárium és a javaslatok, amelyeket Barrot úr éppen most tett közzé a Bizottság nevében, valódi cselekvések, nem csak szavak. Biztos úr, amit egész egyszerűen el szeretnék mondani Önöknek, az az, hogy én valóban szeretném, hogy ezt a megfigyelőközpontot például működésbe hozzuk 2009 első felében, és hogy a Tanács által elfogadott piacfelügyeletről szóló rendeletet ez a Parlament is elfogadja.

Ami Susta urat illeti, nem beszélek most az alternatív állásfoglalásra irányuló javaslatáról, amelyet sajnálatos módon nem fogunk megvitatni. A jelentéséről beszélek. Ez túlságosan gyenge, túlságosan félénk, és nem mond semmit az eredetjelzésről, nem mond semmit a megfigyelőközpontról, és félénk és tartózkodó a szellemi és ipari tulajdon védelmével kapcsolatban. Beszélnek az ACTA-ról, és azt mondják, hogy el kell fogadnunk azt, de azt mondják, hogy nem szabad használnunk azokat az eszközöket, amelyek hatékonyak lennének a végrehajtása tekintetében. Azt kell mondanom továbbá, hogy megdöbbenetek svéd képviselőtársaim megjegyzései, akik azt a benyomást keltik, hogy nem a hamisítás, hanem a hamisítás elleni küzdelem jelent veszélyt.

Hölgyeim és uraim, teljesen hibásan viselkedünk, ha nem teszünk határozottabb lépéseket. Úgy kezeljük ezt a témát, mintha ez egy mellékes gazdasági tevékenység volna, nem több annál, miközben ez iparaink végét is jelentheti, a feltörekvő országokból származó munkavállalók széleskörű kihasználását jelentheti, ezt ne felejtjük, és végezetül a fogyasztók biztonságának jelentős hiányához vezethet. Cselekednünk kell!

Małgorzata Handzlik (PPE-DE). – (PL) Elnök asszony, nem kell emlékeztetnem az itt összegyűlt és a vitában részt vevő embereket a hamis termékek veszélyeire. Számos olyan eset van, amikor a hamis termékek veszélyt jelentenek a fogyasztók egészségére, sőt, esetleg életére is, és ezt nem is szükséges tovább ragozni. Bőven elég rámutatni, hogy a hamis termékek nem csak a luxusárúk és cd-k másolatait jelentik, hanem gyógyszerek, gyermekek és felnőttek számára készült fogyasztási cikkek, csakúgy, mint autóalkatrészek másolatait is. Ezek gyakran veszélyeztetik a biztonságot, és az általuk okozott károk nem csak a kkv-kat érintik.

A hamisítási tevékenységekben részt vevő emberek bűnszervezetek tagjai. Tevékenységük egy rendkívül jövedelmező üzlet része, amellyel meg kell próbálnunk megküzdeni. Ezért van szükség együttes fellépésre, nem csak a vám- és jövedéki adóügyi szolgáltatások, hanem az ehhez közel álló, tagállamok közötti adminisztratív együttműködés terén is, amely véleményem szerint jelenleg hagy némi kívánnivalót maga után.

Csak az Európai Bizottságnak a hamis cigaretták becsmérlésének megakadályozására tett lépései szolgálnak jó példaként ilyen együttműködésre. Szeretném, hogy az ezen a területen szerzett tapasztalataink alkalmazzuk a más hamis termékek elleni küzdelemben. A hamisítás problémája számos bizottsági főosztály hatáskörébe tartozik. Jó ötlet lenne egy egyedülálló főigazgatóságot létrehozni, amely felelős lenne ezekért az ügyekért, továbbá meghatározni hatáskörét.

A Parlamentnek jelenleg birtokában van egy írásos nyilatkozat az úgynevezett „hasznos kivitelezésű termékekről”, amely nyilatkozat megírásában én is részt vettem. Számos eredeti terméket lemásolnak hasznos kivitelezésű termékekkel. Gyakran nem egyértelmű, hogy milyen jogszabály alapján lehet a hasznos kivitelezésű termékek előállítását üldözni, hogy vajon ez a tisztességtelen versennyel vagy a szellemi tulajdonnal kapcsolatos jogszabály alá esik. Mi több, azoknak a fogyasztóknak, akik hasznos kivitelezésű termékeket vásárolnak, gyakran az a téves benyomásuk, hogy márkás termékeket vásároltak. Nehéz meghatározni ennek a problémának a mértékét az európai piacon.

Ezért szeretném megkérdezni a Bizottságot, hogy szándékozik-e válaszolni kérésünkre, és végezni fog-e kutatást a belső piacon megtalálható, hasznos kivitelezésű termékek beáramlásáról és szerepéről.

Emmanouil Angelakas (PPE-DE). - (EL) Elnök asszony, a hamis termékek különösen nagy része, amellyel az interneten, vagy a legális termelési láncban keresztül kereskednek, hamis gyógyszeripari termékek. Nyilvánvaló, hogy ez milyen veszélyeket jelent azon betegek egészségére, akik tudatlanul beveszik ezeket a gyógyszereket. Ezeket a termékeket olyan gyárakban illetve műhelyekben gyártják, amelyek nem követik a megfelelő termelés szabályait, és sok esetben ezek a termékek egyáltalán nem tartalmaznak gyógyászati hatóanyagot. Egy nemrégiben kiadott közleményben Kovács elnök úr kijelentette, hogy az Európai Unió országaiban a vámhatóságok által elvégzett ellenőrzések során az elmúlt két hónapban több mint 34 millió hamis antibiotikumot, rákellenes és más gyógyszert találtak. Talán eljött az ideje, biztos úr, hogy az Európai Unió gyógyszerexporttal kapcsolatos ellenőrző hivatalokat nyisson például Kínában, Indiában, hasonló módon, mint az FDA, amely múlt hónapban nyitott meg ilyen hivatalokat. Tudnia kell, hogy az ezen országok gyógyszerügynökségeinek kötelező együttműködése nélkül lehetetlen lesz ellenőrizni a 3 000 indiai és a 12 000 kínai gyógyszergyárat.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Elnök asszony, nem kétséges, hogy mostanában a hamis termékek és a kalózkodás okozta probléma kulcsfontosságú területe a nemzetközi kereskedelemnek.

Az Európai Unió, mint a világ második legnagyobb importőre, különösen alkalmas arra, hogy elárasszák hamis márkatermékekkel, játékokkal és gyógyszerekkel, különösen az ázsiai országokból. Hangsúlyozni kell, hogy ez a jelenség sokkal elterjedtebb, és sokkal komolyabb következményekkel jár, mint gondolnánk. Azok a termékek, amelyek eljutnak az európai piacra, és amelyek megsértik a szellemi tulajdonjogokat, sokkal alacsonyabb minőségűek, és következésképpen gyakran jelentősen olcsóbbak, mint az eredeti termékek. Ezért, anyagi megfontolásból, a fogyasztó inkább a hamis terméket fogja megvásárolni.

A hamis termékek előállítása és a kalózkodás a lopás egy formája, és ezért kezdeményezéseket javaslok az ezzel való megküzdésre. Különösen aggaszt a jelenség növekedése az utóbbi időkben. Ezért kell döntő lépéseket tennünk, nemcsak európai szinten, de a WTO keretén belül is. Nem hagyhatjuk, hogy ezek az emberek büntetlenül kiraboljanak minket.

Jacques Barrot, a Bizottság alelnöke. - (FR) Elnök asszony, először is, természetesen, figyelmesen meghallgattam az összes hozzászólást. Természetesen jelenteni fogom ezeket kollégámnak, McCreevy úrnak, aki a belső piacért felelős.

Úgy gondolom, hogy a Parlament jól érzékeli ennek a jelenségnek és hatásainak súlyát; Toubon úr emlékeztetett arra, hogy ez egy gazdasági, társadalmi és egészségügyi veszedelem. Világos, hogy az Európai Unió, miközben nyitott a kereskedelemre, nem engedheti meg, hogy olyan kereskedelem legyen, amely nem felel meg az alapvető szabályoknak és káros a fogyasztókra nézve. Ezért természetesen cselekednünk kell, és emlékeztetni szeretném Önöket néhány pontra.

Először is, és itt kifejezetten Toubon úrhoz szólnék, a hamisítás és termékcalózkodás európai megfigyelőközpontját 2009 tavaszán fogja elindítani a Bizottság. Ez a megfigyelőközpont statisztikákkal fog szolgálni a belső piacon történő hamisításról és kalózkodásról.

A megfigyelőközpontnak be kell azonosítania a veszélyeztetett földrajzi területeket és a hamis termékeket áruló honlapok illegális kereskedelmét. Meg kell szerveznie továbbá az adminisztratív együttműködést a tagállamok között, az információ cseréjét, és, ahogy Martin úr mondta, fel kell hívnia a fogyasztók figyelmét. Ez valóban egy fontos feladata a megfigyelőközpontnak.

Ami a többi illeti, igaz, hogy büntetőjogi rendelkezéseket javasolt a Bizottság 2006-ban, és hogy a Parlament támogatta ezeket, de mostanág a Tanács nem tett lépéseket ezen rendelkezések elfogadására.

Ezen a ponton az együttműködésbe nem csak a vámhatóságokat kell bevonni, hanem a rendőrséget, az igazságügyi hatóságokat is, és általában azokat, akik képesek cselekedni a hamisítás és kalózkodás felügyeletével és ellenőrzésével kapcsolatban.

Szeretném elmondani azoknak, akik hangsúlyozták a termékek eredetjelzésének fontosságát, hogy javasoltunk egy „made in” címkét, de ezt még nem fogadta el a Tanács. Az Európai Uniónak igazán nem kell félnie egy ilyen címkézéstől, amely lehetővé tenné a fogyasztók számára, hogy döntéseket hozzanak, és megakadályozná, hogy olyan gyakorlatok áldozataivá váljanak, amelyek minden szabályt felrúgnak.

Hozzátenném, hogy az ACTA-t nem lehet azzal vádolni, hogy tovább megy, mint az Európai Uniónak a szellemi tulajdon jog érvényesítésével kapcsolatos jelenlegi rendszere, és különösen nem lehet azzal vádolni, hogy megsérti az alapvető szabadságokat vagy a személyes adatok védelmét. Az ACTA az Európai Unió jelenlegi rendszerének keretén belül marad.

Mindenesetre köszönöm a Parlamentnek, hogy támogatja a Bizottságot abban, hogy hatékony módon küzdjünk meg a hamisítással. Figyelembe vesszük ezt a jelentést, és figyelembe vesszük az Európai Parlament kérését, hogy sikeresen küzdjünk meg ezzel a rendszerrel.

Biztos vagyok benne, hogy nem válaszoltam minden kérdésre. Vannak olyan termékek is, amelyeket hasonlóként lehet leírni, és ezen a ponton is kell, hogy legyenek szabályaink, amelyek lehetővé teszik a fogyasztók kárára történő visszaélés megakadályozását, amelyet teljes mértékben el kell ítélni. Ezt szerettem volna elmondani zárásként, de szeretném megnyugtatni Önöket, hogy minden ma esti hozzászólásra fel fogjuk hívni a biztosok figyelmét, mert ismétlem, ez egy összetett téma, amely számos cselekvési módot tesz szükségessé a Bizottság részéről, és amely rendületlen elkötelezettséget kíván a Tanácstól és a Parlamenttől.

Elnök. - A közös vitát lezárom.

Szavazásra holnap, 2008. december 18-án kerül sor.

20. A következő ülésnap napirendje: lásd a jegyzőkönyvet

21. Az ülés berekesztése

(Az ülést 23.40-kor berekesztik.)